

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

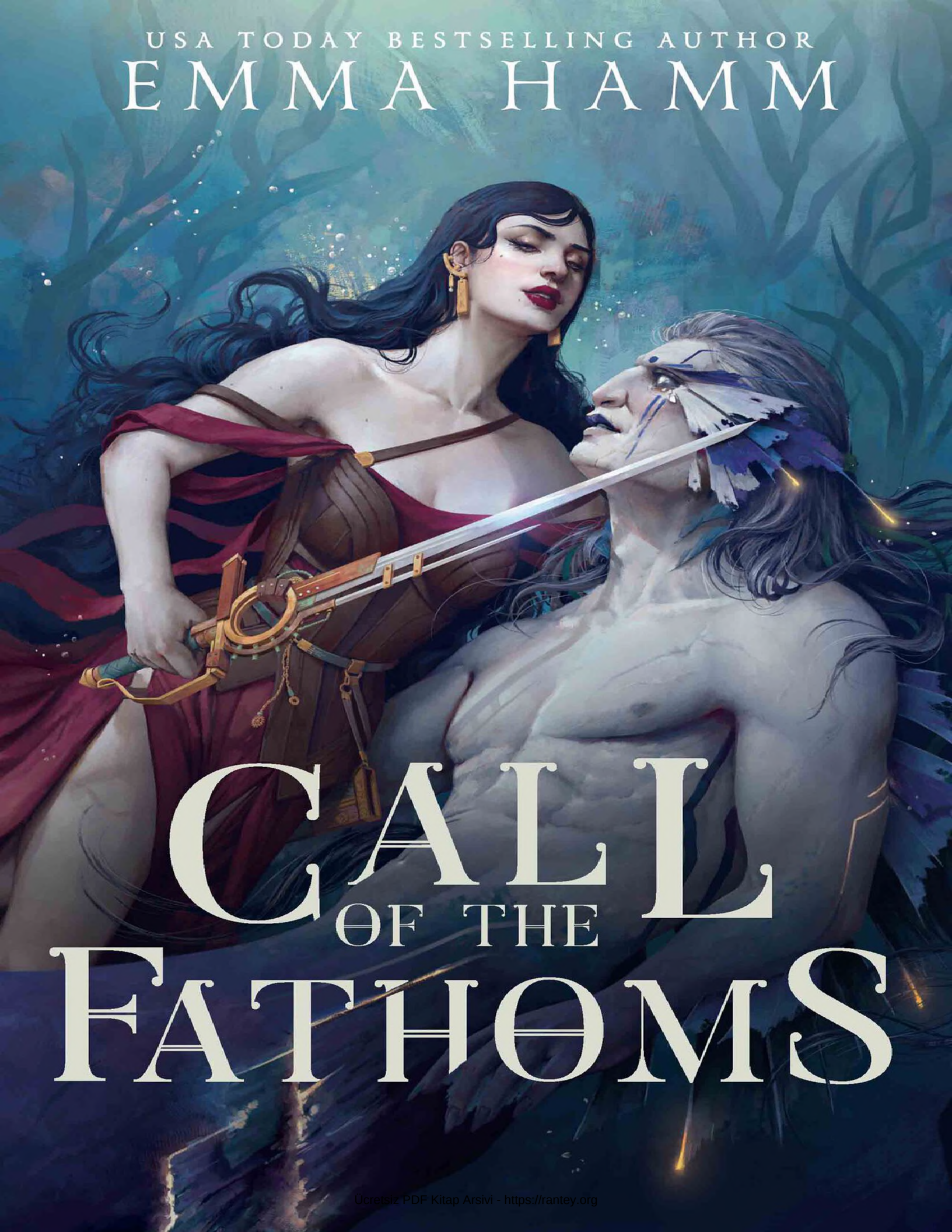
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
EMMA HAMM

CALL OF THE FATHOMS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CALL of the Eainoms

Derin Sular

Dördüncü Kitap

Emma Hamm

Copyright © 2025 by Emma Hamm

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Size çok fazla olduğunuzu söyleyen herkese... Ne olmuş
yani?
Git daha azını bul sanırım. Ya da söyle.
Daha fazla bokla başa çıkabilen daha havalı bir insan ol.
Bir insana çok fazla olduğunu söylemek onu aşağılamak değildir. Toleransın
çok düşük.*

Cofiefis

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Eoaewoad

Şimdiye kadar bu serideki her kitabın önsözünde insanlara şunu hatırlattım:

Bu bilimsel olarak doğru değildir.

Sanırım anladınız, bu yüzden KONUŞMAK İSTEDİĞİM KONU HAKKINDA KONUŞACAĞIM.

Bu da Humboldt kalamarı.

Şu anda bunun sizin için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorsunuz. Tek bildiğiniz gerçek hayatta var oldukları.

Buraya biraz gerçek bilgiler ekleyeceğim (çünkü bilmiyorsanız diye söylüyorum, bunların bir kısmı bilimsel olarak doğru ve bu kitabı sizi benimle bir odaya kilitlemek için kullandım, böylece Nature ve Nova'dan bildiğim rastgele okyanus saçmalıkları hakkında atıp tutabilirdim).

Bu kalamar türleri dalgıçların gerçekten korktuğu TEK türdür of.

Nedenini yakında öğreneceksiniz.

Ofe

Alexia

"A Lexia! Tanrıya şükür buradasın. Ölmek üzere olduğumdan eminim."
Orijinal Harlow'un süresinin yakın zamanda dolmayacağını bilse de
Alexia yine de odaya daha bir şekilde girdi.

Orijinali, kendi havlularının eskisi kadar yumuşak olmadığından emin olduğundan beri Tau'da yeni havlular arıyordu. Ayrıldığı zaman ile geri döndüğü zaman arasında geçen sürede neler olmuş olabileceğini tahmin edemiyordu.

Yine de Harlow'un mümkün olan en rahat ve güvenli hayatı yaşamasını sağlamak onun işiydi. Bu yüzden havlu demetini en yakın yüzeye bıraktı ve Harlow'un yatak odasına doğru yürüdü.

Oda abartısız bir şekilde özenle hazırlanmıştı. Asılların çoğu, odalarını neredeyse havasız hale getiren eski ihtişama bağlıydı. Yıldızlı kenarları, erimiş altın dökülmüş oyma figürleri ve yüzlerce yıldır saklanan tabloları tercih ederlerdi. Ama Harlow öyle değildi. O, kendi dünyalarının yeni çağlarında yaşamayı seviyordu. Bu yüzden denizin altında yaşadığını saklamak yerine, Harlow bunun tadını çıkardı.

Odanın her yüzeyi parlıyordu. Zemin sedefli, ezilmiş ve fayansın içine işlenmişti. Mobilyalar yanardönerlikle tozlanmıştı, her bir kol ve bacak tepeden gelen avize ışığında parlıyordu. Tavandan sarkan kristal silindirler, ışık her yandığında odanın her tarafına dans eden gökkuşakları gönderiyordu.

Duvarlardan üçü tamamen camdı. Harlow, her bir duvarın denizi uzakta tutacak kadar güçlü olmasını ve aynı zamanda ona ötesindeki denizin manzarasını sunmasını sağlamak için iyi miktarda para harcamıştı. Tabii ki, yaklaşık kırk metre uzakta bir cam duvar daha vardı, sadece hiçbir kadının Orijinallerden birine yaklaşma fikri olmadığından emin olmak için.

Cam duvarı ile ikinci duvar arasındaki boşlukta balıklar ve bitki örtüsü geliyor. Mercan ve küçük balık sürüleri, aksi takdirde ıssız kalacak alana renk katıyordu. Ama bir noktada, orada sıkışıp kalmış bir yunus vardı. Harlow ölene kadar ona numaralar yaptırmayı severdi.

Bu anı Alexia'yı hâlâ tuhaf hissettiriyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu, camın yanında duran Harlow'a doğru yürürken.

Harlow büyüleyici bir kadındı, her zaman öyleydi ve öyle olmaya devam edecekti. Kökenler çok eskiydi ve Harlow sadece birkaç yıl farkla da olsa en eskilerden biriydi. Elli yaşında çarpıcı bir kadın gibi görünüyordu. Saçları hâlâ sıcak, altın sarısı bir kahverengi olsa da, cildi hâlâ bozulmamıştı ve omurgası düz ve güçlüydü. Zayıftı ve kalçalarında hafif kıvrımlar vardı. Ama fiziksel varlığının ötesinde, bir insanın ruhuna öyle şiddetli bir bakışla bakardı ki, kendisinden daha küçük adamları bile dümdüz ederdi. Şimdi, elbisesinin omzu dirseğine kadar sarkmış, lekesiz, hafif bronzlaşmış tenini sergiliyordu. Haftada saatlerini bronzlaşma yatağında geçiriyor, hâlâ yukarıda yaşıyormuş gibi görüldüğünden emin oluyordu.

sonra da güneş hasarını başka yollarla düzeltmek için saatler harcamak.

"Bunu görüyor musun?" Harlow omzunun en yüksek tepesindeki soluk kırmızı lekeyi göstererek, "Bunu görüyor musun?" dedi. "Şuna bir bak."

Baktı. Alexia, hafifçe pul pul olmuş kırmızı bir deri parçasına bakıyor olmak biraz aptalca gelse de Harlow ne derse yapmak zorundaydı. "Evet?"

"Bu bir isilik. Isilik! Yeniden doğanlardan biri genetiğiyle ilgili güvenlik kontrollerini atlatmış olmalı." Harlow alay etti. "Bunun diğerlerinden birinin değil de benim başıma geleceğini düşünmek."

Harlow'un yeniden doğuşlarından sorumlu bilim adamının böyle bir hata yapması pek olası değildi. Ancak Harlow'un düşünmek istediği buysa, düşünmesine de izin vardı.

Alexia dikkatle Harlow'un elbisesini tekrar omzunun üzerinden kaydırıldı. "Gel. Seni yatağına yatıralım. Dinlenmek seni daha iyi hissettirecektir."

Harlow içini çekti. "Senin yanımda olmanın beni anında rahatlattığını unutuyorum. Sen harika bir yoldaşsın, Alexia."

Bu bir yalandı. Alexia iyi bir muhafızdı ve bunun için yaratılmıştı. Harlow'un ufak tefek halinin üzerinde yükseliyordu ama Alexia kendisi gibi olmayan herkesin üzerinde yükselirdi. Alexia 1.80 boyunda, güç ve kuvvet için yaratılmış devasa bir kadındı. Harlow'a saldıran her şeyin arasına bedenini koyabilirdi ve birçok kez de koymuştu. Harlow hâlâ hayattaydı ve bu yüzden de içinde çok iyiydi.

Orijinal'i deniz köpüğü rengindeki ve o kadar çok yastıkla dolu devasa yatağına götürürken nasıl uyuduğunu hayal etmek bile zordu. Harlow'un yatağa girmesine yardım etti. "Uyumadan önce saçını taramamı ister misin?"

"Oh, öyle mi? Bunu yapabilecek kadar hassas bir dokunuşa sahip olan tek kişi sensin, biliyorsun. Diğerleri hep telleri çekiştiriyor ve bende de çok fazla var."

Alexia'nın bir yanı buna kıpırdandı. Komodine gidip sedef kakmalı fırçayı çıkardı ve içindeki kendi yansımasına baktı.

Harlow ne demişti? Yıllar önce mi? Alexia nihayet ona hizmet etmeye hazır olduğunda, Orijinal'in onu gördüğünde söylediği ilk şey, "Kahretsin, koca bir hayvansın," olmuştu.

Bir yanı hâlâ bu sözlere inanıyordu. Koyu renk saçları yüzünden iyice geriye çekilmişti, kafatasına sıkıca yapışmıştı ve gözlerinin bir tilki gibi çekik görünmesine neden oluyordu. Orijinaller gibi makyaj yapmıyordu ama koyu renk kaşlarını belirginleştirmek için herhangi bir eklemeye ihtiyacı yoktu. Yüzündeki sürekli çatık kaşlar çoğu kişi için korkutucuydu ve tabii bir de boyu vardı. Kas demetleri boynunu olduğundan daha da kalın, omuzlarını ise daha da geniş gösteriyordu. Harlow'un bir keresinde söylediği gibi, vahşi bir kadındı.

Ama yine de böyle yaratılmıştı. Bazen kendi yansımasından başka bir yere bakmak zor oluyordu. Kendi bakışlarını yakaladı ve kendisininmiş gibi hissetmediği düşünceler aniden zihninde karmakarışık hale gelirken içine çekildi.

O doğmamıştı. Bir test tüpünde yaratılmıştı. Olmasını istedikleri kişi olması için genetik olarak tasarlanmıştı. Zihninde hala düşünceler vardı, büyüdüğü zamanlara ait anılar. Sadece bir çocuk olduğu, nasıl güçlü olunacağını, nasıl savaşılacağını, nasıl ağlanmayacağını öğrendiği bir geçmişten kesitler. Ona öğrenmesi gerektiğini söyledikleri her şeyi, ama hayır

başka kimse yapmadı. O zamanlar bir parçası buna içerlemişti. Ama şimdi, neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu.

"Alexia!" Harlow'un sesi şimdi daha keskindi. "Saçımı tarayacaktın."

Tabii ki öyleydi.

Alexia bakışlarını kendi yansımasından ayırdı ve dikkatini tekrar Harlow'a çevirdi. Yatağa yürüdü ve yanında diz çöktü, dizleri sert zeminde zaten ağrıyordu ama görmezden gelmek yeterince kolaydı. Bunu kaç kez yapmıştı? Harlow otururken diz çökmüş, Orijinal'in lüks kahverengi saçlarının uzun tellerini . Alexia'nın defalarca yorumladığı gibi saçlarında altın rengi iplikler vardı.

Genellikle şimdi Harlow'a iltifat yağdırma zamanıydı. Ona teninin ne kadar güzel olduğunu ve buraya ilk geldiklerinde en yaşlılarından biri olmasına rağmen, tüm Kökenliler arasında en genç görünenin kesinlikle o olduğunu söylerdi. Saçlarındaki altın teller ışığı Alexia'nın o güne kadar gördüğü her şeyden daha güzel yakalıyordu.

Ama bu gece... bu gece diğer kadına tüm bunları anlatmak istemiyordu. Garip bir ruh hali onu ele geçirmişti ve bunun nereden kaynaklandığından emin değildi.

Harlow ofladı pufladı. "Genetikçinin son yeniden doğuşta bir şeyi gözden kaçırdığına inanabiliyor musun? Gerçekten, onun işini yapmak o kadar da zor değil. Onun yerini bu şekilde doldurabilirim."

Parmaklarını şıklatması Alexia'nın irkilmesine neden oldu.

Gerçek şu ki, Orijinaller bu şehirde istedikleri herkesi değiştirebiliyordu. Ne yazık ki birini değiştirmek genellikle onu öldürmek anlamına geliyordu. Alexia bunu Harlow'u hayal kırıklığına uğratan son genetikçiye kendisi yapmıştı. Adamın boynunu kırmak çok kolay olmuştu ve Harlow'un parmaklarının şaklaması ürkütücü bir şekilde kemiklerinin çıkardığı sese benziyordu.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Onu uyarabilirim hanımefendi."

"Bir uyarının onu dinleteceğine inanıyor musunuz?"

"Neredeyse on yıldır sizin genetikçiniz. Onun yerini doldurmanın çok zor olacağına inanıyorum."

Alexia gerçek bir fikir verdiğini fark edince uzun bir duraklama oldu. Harlow hiçbir konuda başkasının fikrini almak istemiyordu. Orijinali, Alexia'nın Harlow'un söylediği her şeyi kabul etmesini ve papağan gibi tekrarlamasını istiyordu. Aralarındaki ilişki buydu ve yıllarca işe yaramıştı.

O ne yapıyordu? Neden bu konuda bir şey söylüyordu ki? "Doğru," dedi Harlow yavaşça. "Muhtemelen haklısın. ona bir şans daha verin. Ama ona yeni bir yeniden doğuş hazırlattığınızdan emin olun. Böyle bir lekeye uzun süre sahip olamam."

"Hazırlan-"

Kendini donmuş hissetti.

Yeniden doğanlar Harlow ve diğerleriyle aynıydı. Onlar sadece bir Orijinal onlara ihtiyaç duyduğunda durağanlıklarından uyandırılan klonlardı. Bu şehrin kalbinin derinliklerinde, her birinin neredeyse her türlü hastalık veya yaralanma için kullanılmaya hazır saf kan bir yaratık olduğundan emin olan genetikçiler tarafından çevrelenmiş yüzlercesi vardı.

Kökenler iki yüz yıldan fazla bir süre boyunca bu şekilde hayatta kalmıştı. Ne zaman bir yedeğe ihtiyaç duysalar kendilerinden parçalar aldılar.

O ürkütücü yere gitmekten nefret ederdi. Orada asılı duran çeşitli yaşlardaki tüm o bedenler. Dev test tüplerinde asılı, çıplak, gözleri kapalı. Yeniden doğuş merkezine ilk kez gittiğinde, gözlerinin kapaklarının altında hala hareket ettiğini fark etmişti.

Rüya görüyorlardı. Ve bu küçük ayrıntıyı fark ettiğinde onları insanlardan başka bir şey olarak düşünmek zor olmuştu.

"Yeniden doğan mı?" Alexia sonunda öksürmeyi başardı. "Bunun için yeniden doğmak gerekli mi? Bir doktor bulup size bir krem hazırlatabilirim."

Harlow ellerinin altında hareketsiz kaldı. Bir saniyeden kısa bir süre. Orijinal'in yatakta dönüp Alexia'yı boğazından yakalaması için gereken tek şey buydu. Yaşlı bir kadına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü ama Alexia'nın korktuğu onun gücü değildi. Hayır, gözlerindeki öfkeydi.

Her an, herhangi bir Orijinal birisinin Tau'dan uzaklaştırılmasını isteyebilirdi. Harlow'un her bir Orijinal'in dişlerine yapıştırdığı uyarı sinyalinin harekete geçirecek kadar sert ısırması sadece bir an alırdı. Saniyeler içinde bir grup asker kapısında belirecek ve soru sormayacaklardı. Harlow'a yakın olan herkesi öldüreceklerdi.

Çünkü günün sonunda, hayatı boyunca bu kadına hizmet etmiş olsa da, Alexia'dan vazgeçilebilirdi. Onun yerini almaya hazır, genetik olarak geliştirilmiş yüzlerce başka muhafız vardı. Bazıları daha istekli ve teklife açıktı, hatta belki de daha nitelikliydi.

Harlow, "Bugün kendin için çok fazla şey düşünüyorsun," diye mırıldandı. Gözleri Alexia'ninkiler arasında gidip geliyordu. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum,
hanımefendi." "Ne
zaman başladı?"

"Bu sabah." Aynaya baktığında ilk fark ettiği şey buydu.

Uyanmış, kendi yansımasına bakmış ve neden bu kadar farklı göründüğünü merak etmişti. Sanki bir yabancıya bakıyor gibiydi. Yansıması o değildi. Çok fazla şey görmüş olan o sert kadın kesinlikle o olamazdı.

"İlginç," dedi Harlow. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Düşüncelerim çok bulanık ve onları anlamaya çalışıyorum."

"Kendi düşüncelerini anlamaya mı çalışıyorsun?" Harlow başını yana eğerek onun zihnine bakıyor gibiydi. "Ne tür düşünceler?"

"Henüz onlara bir isim koyamadım hanımefendi. Bu kadar çok olunca onları takip etmek zor oluyor. Oldukça karışıklar." Harlow'un istediğinin tam tersi olduğunu bilse de yapabileceği en iyi açıklama buydu.

Tüm Asıllar katı gerçekleri ve mantığı tercih ederdi. Ama insan düşüncesi nadiren böyleydi.

Harlow, Alexia'nın boynundaki tutuşunu gevşetmeden önce nefesinin altından mırıldandı. Başparmağını tehdit edercesine şahdamarı boyunca ovuşturdu. "Çok fazla düşünüyorsun. Bu bir yük canım."

Alexia bunun bir yük olduğunu düşünmüyordu. Daha çok bir lütuftu aslında. Özgür düşüncenin ona çok uzun zamandır bahşedilmiş bir şey olmadığını hissediyordu. Ve şimdi buna sahip olduğuna göre, bundan vazgeçmek istediğinden o kadar da emin değildi.

"Kendi başına düşünmemelisin." Harlow iç çekerek onu serbest bıraktı ve yataktan kalktı. "Canım, sana en sevdiğim muhafız olduğunu söylemiştim, değil mi? Bunca yıl boyunca senin türünü tekrar tekrar yaşadım, hepinizi tek bir varlık olarak düşünmek çok kolay. Ama sen her zaman benim favorim olarak öne çıktın."

Bu bir iltifat gibi gelmedi. Yine de Harlow komodini açıp bir şırınga çıkarırken yerde diz çökmüş pozisyonundan kendini kurtaramadı.

Onun ilacı. Ya da en azından ona hep söylediler.

Alexia'ya hayatı boyunca insanlar tarafından iğne yapılmıştı. Kimyasallarla dolu iğneler o kadar normal hale gelmişti ki onlarsız bir hayatı hayal etmek bile zordu.

Çocukken, vitaminlerle ve vücudunun daha büyük ve daha güçlü olmasını sağlayan diğer tüm parçalar ve parçalarla doluydular. Belki de teste tabi tutulmasaydı, dürtülmeseydi, normal boyutlarda bir kadın olurdu. Belki de bacakları gerekenden daha hızlı büyüdüğü için gece geç saatlere kadar çılgık atacak kadar gerilmez ve büyüme ağrıları çekmezdi. Belki de elleri bir insan kafası büyüklüğünde olmazdı, eğer onu her gün sıkıştırıp vücudunu tanınmaz hale getiren zehiri enjekte etmeselerdi.

Harlow elinde iğneyle yaklaşırken kalp atışları hızlandı. Kafasının içinde tanımadığı bir ses ona kaçması için bağıırıyordu. Burada öylece diz çökmüş halde beklememeli, tüm o zehrin düşüncelerini bir kez daha etkilemesini beklememeliydi.

Ama bir yanı da sadece Harlow'u dinliyordu. "Artık bu düşüncelere sahip olmamak daha kolay olmaz mıydı?" Harlow mırıldandı. "Seni kaybetmekten nefret ederim. Biliyorsun, sen benim en sevdiğimsin ve her zaman da öyle oldun."

Olduğu yerde kaldı ve iğnenin daha da yaklaşmasını izledi. Çünkü hiçbir şey düşünmemek daha kolay olurdu. Özellikle de bu düşünceleri. Kafasının içinde fisıldanan bu kelimeler aslında hiçbir şeyin yolunda olmadığını, her şeyin yanlış olduğunu ve eğer dikkatli olmazsa...

Harlow bir kolunu Alexia'nın boynuna dolayarak başını yana doğru tutarken, "Şşşt," diye fisıldadı. "Bırak senin yerine ben halledeyim."

Yapmamalı. Bununla mücadele etmeliydi. Ama mücadele etmek yerine başını yana eğdi ve bunun olmasına izin verdi. İğnenin keskin batışı omzuyla boynunun birleştiği yerdeki kasları delip geçti. Uzun zaman önce olsa bu acı karşısında irkilirdi ama şimdi o kadar tanıdıktı ki hiçbir tepki vermedi.

Bunun yerine, duygularının tamamen boşaldığını hissederken Harlow'un kollarında donup kaldı. Tüm kötü düşüncelerin denize atılmak üzere toplandığı zihninin arkasındaki karanlığın eterinde kayboldu.

Harlow onu serbest bırakmadan önce sıkıca kavrayarak, "İşte oldu," dedi. "Düşünmene gerek yok, Alexia. Tek yapman gereken benim için burada olmak."

Ve bu düşünmekten daha kolaydı.

"Teşekkür ederim Harlow," diyerek ayağa kalktı. "Şimdi genetikçiyle konuşmamı ister misiniz?"

"Evet. Ben dinleneceğim ve sen de benim için yeniden doğuşu hazırlayacaksın. Oh ve Alexia?

İşinizde her zaman çok iyisiniz."

İşinde en iyisiydi.

Alexia dönüp kapıdan çıktı ve tüm o karanlık düşünceleri, hepsine sebep olan Orijinal'le birlikte odada bıraktı.

iki

Fortis

F Ortis derinliklerde bekledi, gemilerin başının üstünden hızla geçip denizi büyük ışık mızraklarıyla aydınlatmasını izledi. Buraya ilk başta tek başına gelmişti. Sadece büyük Tau şehrinin neye benzeyeceğini görmek için. Ve o hayal kırıklığına uğramadı.

Devasa spiraller derinliklere batıyor, her biri sanki tüm şehir dev bir düğümmüş gibi birbirinin etrafında dolanıyordu. Düzenli olarak insanları gördüğü soğanlı uçlar vardı, ama bunlar ilgi çekici değildi. İşçiler günlerini dolanarak geçiriyor, iktidardaki insanlar için yapmamaları gerektiği gibi köle gibi çalışıyorlardı. Buraya geliş nedeni onlar değildi. Bir açıklık, bir zayıflık, şehri koruyan enerji kalkanından şehre girmenin bir yolu için buradaydı.

Hayatı boyunca bu an için çalışmamıştı, sadece parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bu şehre girmenin bir yolunu bulacaktı.

Oğlu yanında süzülüyor, Tau'yu keskin bir gözle inceliyordu. "Bugünün doğru zaman olduğuna emin misin? Gemiler çok daha fazla sayıda görünüyor. Eğer sayıları daha fazlaysa, o zaman daha bilinçli olacaklardır."

"Evet, doğru zaman, Aulax. Tanrıça bana söyledi." Solungaçlarından derin bir nefes aldı ve şehrin kokusunu tattı.

Metal ve ısırıcı kimyasallar. Aulax, Alfa'nın pençelerinden kurtulduğunda oğlunu da aynı kokular kaplamıştı. Daha fazlası vardı.

Bu şehirde hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar çok insan vardı. Bu insanlar, Anya'nın deyimiyle tıbbi, o kıvrımlı labirentin içinde korkunç bir şey yapmak için kullanıyorlardı.

"Nasıl emin olabiliyorsun? Kehanetleri okumak en iyi zamanlarda bile zordur."

"Deniz bana bir zaman ve bir yer sağladı. Bu şehre ne zaman gireceğimi bileceğim çünkü denizin bana söylediği yerdeyim." Buna gerçekten inanıyordu ve oğlunun da buna inanmaya daha hazır olmasını diliyordu.

Fortis, denize saygı duyulan bir zamanda büyümüştü. Halklarının tanrıları derinliklerden daha sık çıkarlardı, gerçi bugünlerde evlerini hiç terk etmiyorlardı. Genç derinsürücülerin çok azı uçurumun derinliklerindeki kadimlerin huzurunda titremişti. Oğlunun da bunu yapmasında fayda vardı, çünkü Aulax denizin bir tanrı olduğunu inkâr etmeye çok yatkındı.

Yakında öğrenecekti. Deniz her zaman bir şekilde derinsürücülerle temas kurardı. Oğlu, bu okyanusta bir yerlerde hepsini kontrol eden devasa yaratıklar olduğu gerçeğiyle yüzleşecekti. Ve eğer gözlerini kapatırsa, türlerinin her biriyle birlikte nefes alan aynı canavarlarla olan bağlantıyı hissedebilirdi.

Aulax oflayarak bir nefes verdi. "Bu yıl ölmeniz gerektiğine inanmıyorum baba. Sırf karınız ben buraya gelmeden çok önce gördü diye ölümü aramak aptallık olur."

Ve sorun da burada yatıyordu.

Oğlunun başına geleceklerle ilgili gerçeklerle mücadele ettiğini tahmin etmeliydi. Fortis de çok gençken babasının ölümünü görmüştü. Bu hayatın zor bir parçasıydı ve herkes eninde sonunda bununla yüzleşmek zorundaydı. Bu ikisi için benzersiz bir durumdu, çünkü ikisi de babasının ne zaman ve nasıl öleceğini biliyordu.

"*Annene* tanrılar tarafından bir kehanet armağan edildi. Bu hem bir uyarı hem de hepimizin güvende kalabilmesi için ayrıntılı bir mesajdı," diye yanıtladı. "Çok genç bir adam olduğumdan beri bu denizdeki yerimi biliyorum. Annen derinsürücülerin en iyi görü arayıcısıydı. Kendisi de dahil olmak üzere pek çok insanın ölümünü gördü."

Ve bu kehanetlerin tek bir tanesi bile yanlış çıkmamıştı. O insanların her birinin öldüğünü görmüştü, tam da onun tarif ettiği gibi. Bu yüzden kendisinin de onun iddia ettiği şekilde öleceğini biliyordu.

Aulax'ın solungaçları alevlendi ve onları sakinleştirmeden önce birkaç rengi canlandı. "Göründüğün gibi ölmeni istemiyorum."

Oğlu için kendini yumuşatmalıydı. Fortis sık sık tanrılarıyla olan bağlantısında kaybolurdu ama şu anda oğlunun ona ihtiyacı vardı.

Her zaman iyi bir baba değildi. Yine de denedi.

Kanadını esneterek kendini Aulax'a doğru itti ve genç adamı kollarının arasına aldı. Bir süre güreştikten sonra oğlunu hareketsiz hale getirmeyi başardı, böylece onu rahatlatıcı olduğu kadar cezalandırıcı da olan bir tutuşla gerçekten kavrayabildi. "Bazen büyüdüğünü unutuyorum. Seni hâlâ kuyruğumu çekiştiren ve onunla yüzmek için bana yalvaran çocuk olarak görüyorum."

"Bunun kendini öldürme konusunda nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum."

"Kendimi öldürmüyorum. Sizler kadar uzun yaşayamayacağım gerçeğini kabullenmek için uzun yıllarım oldu. Ayrıca benim fedakârlığımın, kendi türümüze daha az savaşın olduğu bir geleceğe rehberlik edecek yeni bir insan çağı getireceğini de biliyorum. *Sizin* hayatınızın daha kolay olması için seve seve yapacağım bir fedakârlık bu." Gözlerinin içine bakabilmek için oğlunu serbest bırakarak arkasına yaslandı. "Herkesi şehit olma şansı verilmez. Benim ölümüm tüm acılarımıza bir cevaptır."

"Yani bu pervasız olabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu, zamanımdan önce ölemeyeceğim anlamına geliyor, çünkü sonumu zaten biliyorum." Yüzgecini savurarak tekrar çıkıntılı bir kayaya yaslandı ve şehre doğru baktı. "Kaderime karar verildi. O zaman gelmeden ölmeyeceğim ve deniz bunun böyle olmasını sağlamak için beni koruyacak."

"Bunun hâlâ aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı oğlu.

"Sikişmek mi?" Fortis kuru bir sesle tekrarlardı. "Ace'in kız kardeşiyle çok fazla vakit geçiriyorsun."

Su İnsanlarından birinin Akromo dilini kullandığını ilk kez duymuyordu. Halklarının çoğu, diğer türlerle daha fazla zaman geçirdikçe bu ifadeleri benimsiyordu. Bunu iğrenç bir uygulama olarak görüyordu, ancak ne yazık ki eğer isterlerse zamanlarını aptalca kelimelerle harcamaktan çekinmiyorlardı.

Başka bir gemi yanlarından geçip gitti ve deniz tabanından yukarıya tozlar saçarak görüşünü engelledi. Bu, onları kışkırtacağı andı. Deniz ona çoktan Tau'nun içine girmesi gerektiğini söylemişti. İşte fırsat kendini orada gösterecekti.

Yine de bu fırsatın ne olduğundan emin değildi. Görünüşe göre, keşfetmesi gereken pek çok seçenek vardı. En iyi zamanlarda bile pek berrak olmasa da deniz yardımcı oluyordu.

Belki de oğlunun bu kadar nahoş bulduğu şey buydu. Aulax her şeyin siyah ve beyaz olmasını severdi. Bir planın peşine düşmeden çok önce o planla ilgili her şeyi ve her şeyi bilmek isterdi. Bu onu ilerleyen yaşlarında daha da iyi bir savaşı yapacak iyi bir özellikti.

Fortis fırsatların her zaman gözleri açık olanlara sunulduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Oğlu bunu henüz öğrenmemişti ve böyle şeyleri öğrenmesi için daha uzun yıllar geçmesi gerekecekti.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi oğluna bir kez daha bakarak. Bu Aulax'ı son görüşü değildi, her ne kadar oğlu öyle olmasından korksa da. Belki de oğluna onu hatırlayabileceği bir şey vermek iyi bir fikirdi. Her ne kadar yakında dönecek olsa da. "Her zaman öyleydim, biliyorsun."

"Baba-"

Tartışmaya daha fazla zaman bırakmadan Fortis denize doğru fırladı. Solungaçlarının dördünden de derin bir nefes aldı ve tüm vücudunu aydınlattı. Yanlarından sarkan her dal parlak sarıya dönüştü, o kadar canlıydı ki akromo gemilerinin onu fark etmemesi imkânsızdı. Eğer gözden kaçırın olduysa, düşündüğünden daha kötü bir yırtıcıydılar.

Ve sonra orada kaldı. Suyun içinde yüzerek bir sonraki geminin gelmesini . Garip, dikdörtgen şekil ışıklarını daha da yaktı. Derinlerden gelen göz kamaştırıcı, ruhani bir yaratıktı ve akromoslar onu gördükleri anda kesinlikle dehşete kapılacaklardı.

Çok uzun sürmedi. Tau'daki akromolar diğer şehirlerden daha akıllıydı ve onun türüyle uğraşmaya çok daha alışkınlardı. Halkına nasıl saldıracaklarını biliyorlardı. Ona neyin zarar vereceğini tam olarak biliyorlardı ama Fortis'in bugün göreceğini bildiği şey bu değildi.

"İşlerini kolaylaştırma baba!" Aulax unutulmaz bir balina çağrısıyla seslendi. "Avlanmalarını sağla!"

Yapmayı planladığı şey tam olarak buydu.

Son anda döndü ve suyun içinde hızla ilerledi. Kuyruğu türünün çoğundan daha büyüktü, vücudu da öyle. Hıza ulaşması daha uzun sürdü ve muhtemelen akromosların beklediği şey bu değildi. Çok geçmeden onu yakalamanın ne kadar zor olduğunu anlayacaklardı.

Etrafındaki su yarıldı ve daha hızlı ilerleyebilmesi için yolunu kolaylaştırdı. Sonra vücudunu kıvırdı ve daha da derinlere daldı. Denizin derinliklerine doğru ilerledi ve sonunda uzun zaman önce batmış olan devasa bir savaş gemisine rastladı. Akromos'u, başarısızlıklarının bir hatırlatıcısı olarak bu eski geminin yanından geçirdi. Halkına zarar verebilecek silahları vardı ama akromolar her zaman yenik düşen türlerdi.

Tekrar ve tekrar. Hesaplaşmaları yaklaşıyordu. Onun katalizör olacağını bilmiyorlardı.

İlk silahlarını ona doğru ateşlediler, denizin içinde köpürürken beyaz sıcak ve yakıcıydı. Yeterince kolay kurtuldu, ancak sadece bir el etmeleri ilginçti. Genellikle aynı anda en az yirmi tane ateş ederlerdi. Bu kadar büyük bir alanı kaplayan çok sayıda oktan kaçmak adamları için çok daha zordu.

Uyarı atışının hemen ardından daha önce görmediği bir şey geldi. Bir ağ.

Uçlarına takılı mızraklar onu genişçe geriye itti ve bir halatın onu geminin altına bağladığını fark etti. Deniz haklıydı. İnsanlar bugün onu öldürmek istemiyordu. Bunun yerine onu yakalamak istiyorlardı.

Yani Tau gerçekten de halkı üzerinde deney yapan başka bir tesismiş. Güzel. Deniz, Tau'nun içine girmesi gerektiğini söylemişti ve o da dinlemeye niyetliydi. İnsanların onu içeri almasına izin vermek, aşılmaz şehirde bir zayıflık bulmaktan çok daha kolaydı.

Ağ onu ıskaladı. Görünüşe göre bu yeni silahlarında pek iyi değillerdi. Belki de Akromos'un pratiğe ihtiyacı vardı.

Onları mücadele ederken görmek ne kadar da komikti. Kafasının içinde oğlunun sesiyle onlara bakmak için döndü. Artık o kadar uzaktaydı ki vazgeçip vazgeçmeyeceklerini merak ediyordu. Buna izin veremezdi. Fortis eğleniyordu ve tüm bunların bir anlamı vardı.

Geminin içindeki silüetlerini göremeyecek kadar uzakta değildi. Akromolar da ona bakıyordu. Dönüp onlara bakmasına bile şaşırmıştı. Yüreğindeki nefretin her zerresiyle fluke'unu salladı ve gemiye doğru ilerlemeye başladı.

Eğer onların türünden biri tarafından inandırıcı bir şekilde ele geçirilecekse, zaman korku hissetmelerine ihtiyacı vardı. Şimdiden çırpındıklarını görebiliyordu. Doğru düğmeyi bulmaya çalışırken yüz ifadelerinde dehşet vardı. Belki de içlerinden biri onu kesinlikle öldürecek bir şimşek göndermek istiyordu.

Diğerleri ağı göndermelerini söylüyordu. Ve sonra tam önlerindeydi.

Onların korkusundan zevk alıyordu. Fortis metalin içinden onların kokusunu alamasa da bu kokuyu vücuduna çekti. Eğer gemiye bu hızla çarparsa, tamir edilemeyecek kadar hasar verecekti. Hepsi okyanusun dibine batacak ve kadimler sonunda cesetleriyle ziyafet çekecekti.

Denizin bu akromoslar için nasıl bir kader seçtiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Etrafındaki su yarıldı ve onu panikleyen insanlara doğru daha da hızlı sürükledi. O kadar yakındaydı ki, seçtikleri silah ateşlendiğinde bağırışlarını duyabiliyordu. Gözlerini kapatıp denizin kararını beklerken huzurun etrafını sarmasına izin verdi.

Ve işte oradaydı. Bir lazerin yanığı değil. Vücudunu saran bir ağ hissi. Tüm yüzgeçlerini sarmış, kollarını yanlarına sabitlemiş ve onu geminin altında sallanmaya göndermişti. Onu yakaladıklarına inanmaları gerekiyordu. Onun denizde buldukları başka bir denizaltı olduğuna inanmaları gerekiyordu. Tek bir tanesi bile onu yakalamalarına izin verdiğine inanmayacaktı.

Ağ, yan yüzgeçlerinden birini sertçe bükte. Hırlayarak dişlerini gösterdi, geminin dibinde kameralar varsa acısını göreceklerini umuyordu. İçeridekilerin tezahüratlarını duyabiliyordu, neredeyse kendilerini öldürecek olan vahşi yaratığı yakalamış olmalarını kutluyorlardı.

İşin komik yanı, evlerine bir köpekbalığı taşıdıklarından haberleri yoktu. Fırsatını bulduğu ilk anda avlanmaya niyetli bir köpekbalığı.

Kalkanın yanından geçerlerken, deniz tabanında birkaç titrek ışık gördü. Bunun oğlu olduğunu biliyordu. Aulax ona diğerlerinin yanına döneceğini ve Fortis'in görevine başladığını söyleyeceğini bildiriyordu. Çok geçmeden başardığını öğreneceklerdi.

Henüz nasıl olduğundan emin değildi. Deniz ona bu kadarını söylememişti.

Fortis kendini gerçeklikle gelecek arasındaki o liminal yere bıraktı. Denizin elini tuttuğu ve ona korkusuzca rehberlik ettiği yere.

Bu akromolar, başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olmadıkları bir dünyada bulunan zayıf, basit yaratıklardı. Tek yapması gereken zamanını beklemektir ve her şey yerli yerine oturacaktı.

Her zaman öyleydi.

Şehrin ışıklarına yaklaştıklarında sessiz kaldı ve mücadele etmedi. Yakında, o duvarların içinde olacaktı. Birazdan, duvarları yıkmaya çalışacaklardı.

Ona ilaç ve keskin silahlar verdiler. Bilmedikleri şey, onun bu tür şeylere hazır ve hazırlıklı olduğuydu. Onu kıramayacaklardı.
Onları kıracaktı.

Tnaee

Alexia

S Ertesi sabah Doktor Barker'ı buldu. Harlow'un bu arada yapacak çok işi vardı, çünkü kadının zihni dakikada bir mil hareket ediyordu.

Alexia yeniden doğanı bulmaya gitmeden önce, Orijinal'in giysilerinin hâlâ mükemmel bir şekilde ütülenmiş olduğundan, bir gün önce kendisini biraz rahatsız eden hizmetçiyle birinin ilgilendiğinden ve kahvaltısında artık alerjisi olan her neyse onun bulunmadığından emin olmalıydı. Bir sonraki yeniden doğuşun bu dayanılmaz sorunu çözmemesi ihtimaline karşı.

Tüm bunlar boyunca Alexia hayatının içinde bir sis bulutu içinde dolanıp durdu. İlaçlar her şeyin üstesinden gelmesini çok daha kolay hale getirmişti. Ama yine de... kafasının arkasında çılgılık atan bir ses vardı. Kulaklarında kurtulamadığı bir çınlama gibi.

Doktor Barker'ın ofisinin önünde durduğunda, yine görmezden gelmek zorlaşmaya başlamıştı. Ki bu çok saçmaydı. Böyle hissetmemesi gerekiyordu. İlaç, bu düşünceleri ele geçirip bir kenara atabilmesi için vardı, her gün mücadele etmesi için değil.

Önündeki kapıya vurarak kafasının içindeki çılgılığı susturmaya çalıştı.

Tau'nun bu bölgesinde kendisi olmak daha kolaydı zaten. Doktorlar ve gardiyanlar hep aynı kanatta yaşıyordu. Burada güzellik yoktu. Sadece soğuk çelik, uyumak için kullanışlı karyolalar ve yanlarında yatan tıbbi ekipmanlar vardı.

Orijinallerin korunmaya ihtiyacı olması ihtimaline karşı silahlar. Kendi insanlarından bile.

Barker kapıyı hızla açtı. Onunla kıyaslandığında ufak tefek bir adamdı. Boyu ancak bir metre beşti, göğsüne kadar geliyor ve yüzünü görebilmek için boynunu eğmek zorunda kalıyordu. Geniş kahverengi gözlerini büyütse de burnuna taktığı şişe kalınlığındaki gözlükler pek yardımcı olmuyordu. Gümüş rengi saçları, sanki biri üzerine bir bulut üflemiş ve pamuk şekeri gibi döndürmüş gibi başının tepesindeydi. Beyaz laboratuvar önlüğü zayıf omuzlarından sarkıyordu, çünkü iş yerinde ona hatırlatacak kaç kişi olursa olsun adam her zaman yemek yemeyi unutuyordu.

"Alexia?" diye sordu, kelimenin içinde bir soru vardı.

"Son yeniden doğuştan memnun değildi. Şimdi omzunda bir kızarıklık var."

"İsilik mi?" diye mırıldandı ve eşyalarını toplamak için ofisine döndü. "Böyle bir şey olmamalı. Yeniden doğan kişi mükemmel olmadığı sürece, kızarıklıkların Kökensellerde görülmesi son derece zordur. Ama onları kontrol ediyorum. Her kullandığımızda kontrol ediyorum."

"Belki de bir hata yapılmıştır."

"Ben hata yapmam."

Ama o da bir insandı ve bu yüzden hata yaptı. Nadiren de olsa onun daha önce de hata yaptığını görmüştü. Bu doktor iyi bir adamdı ama bu onu mükemmel bir insan yapmıyordu. Yine de, doktor beyaz bir tıbbi çanta alıp koridorda ilerlemeye başladığında ağzını kapalı tuttu.

Yine de o eşyalarını toplarken odasına göz gezdirdi. Alexia insanların özel alanlarını nasıl dekore ettiklerine bakmayı severdi, çünkü bu ona kişinin yaşamı hakkında küçük bir fikir verirdi. Barker'ın odasının her tarafı eski Above resimleriyle kaplıydı. Özellikle deniz çevresindeki kara parçalarının resimlerini severdi. Beyaz kumlu plajlar ve dalgaların üzerinde dans eden parlak, kabarık bulutlar.

Arazi artık öyle değildi. Kimse oraya çıkamazdı ve bile, kesinlikle beyaz kabarık bulutlar bulamazlardı. Sadece kafası kadar büyük buz parçalarıyla dışarı çıkan herkesi öldürmekle tehdit eden öfkeli fırtınalar.

Onunla birlikte koridorda yeniden doğuş merkezine doğru ilerledi. Bulundukları koridor bir tüp şeklindeydi ve aniden bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldı. Sanki tüp dönüyormuş gibi tüm oda hareket ediyordu.

Ona neler oluyordu?

Alexia bir elini uzatıp duvara dokundu ve onun peşinden yürürken kendini sabitledi. Zayıflık göstermeyecekti. Bir şeylerin ters gittiğini anlamasına izin vermeyecekti.

Ama omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. "Bugün sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Sanki deniz seni bir girdabın içine yuvarlıyormuş gibi duvara tutunuyorsun. Başın mı dönüyor?"

"Hayır."

"Ben bir doktorum. Eğer bir sorunuz varsa bana söylemelisiniz." Yeniden doğuş merkezi tam önlerine gelmeden önce başka bir şey söyleyecek zamanı olmadı.

İkiz cam kapılarla donatılmış cam duvarlar, ötesindeki her şeyi gösteriyordu. Bedenlerin büyümesi tamamlandıktan sonra dondurulmuş genetik halde tutulan tüm dondurulmuş tüpler. Tüm silindirler yapışkan maddeyle doluydu ve insanlığın çeşitli aşamalarını içeriyordu.

Bakışları soluk turuncu sıvıyla dolu tüplere takıldı. Bu renk, içindeki ceninleri canlı tutmak için kullanılan vitaminlerden kaynaklanıyordu. Sonunda çocuğa dönüşen o garip küçük solucanlara bakmaktan nefret ediyordu, kendisinin de aynı tür bir fiçide büyüdüğünü biliyordu. Ancak bu tüpleri düzenli olarak temizliyorlar, her bebeğin tüm genlerini test ediyor ve değerli olanları seçiyorlardı.

Onun gibi olanlar. Genetik mutasyonlar dikkatle işlenmiş, enjekte edilmiş ve böyle küçük bir hayatın içine itilmişti.

Kapılar tıslayarak diğer bölümler kadar soğuk olmayan bir alana açıldı ve Doktor Barker içeri girdi. Bu onun işaretiydi. Onu odaya kadar takip etmesi gerekiyordu. İyi bir kişisel koruma olması ve Aslı için yapması gereken her şeyi yapması gerekiyordu. Bu onun yaratılma sebebiydi.

Tıpkı o tüplerde asılı duran, dondurulmuş, nefesleri kesilmeden önce sadece birkaç dakika yaşamak üzere yaratılmış ve bunun yerine başka birinin ölümsüzlüğü için kullanılan tüm o insanlar gibi.

"Alexia?" Doktor Barker sordu, sesi artık endişe doluydu. "Benimle içeri gelmek ister misin?"

Kahretsin. İlaç neden işe yaramıyordu?

Hayatı boyunca bu ilaçları almıştı. Hayatı hep kolaylaştırmışlardı. Her zaman kendine enjekte edebiliyor ve her şeyi en az bir hafta, hatta daha uzun süre unutabiliyordu. Bu düşünceler ilaçlardan daha mı güçlüydü?

Odaya doğru ilerlerken, kapılar arkasından tıslayarak kapandığında sesli bir şekilde yutkundu. "Özür dilerim doktor. Bu oda beni hep rahatsız ediyor."

Bunu kabul etmek bile tuhaftı. Sarsılması imkânsız biri olarak yetiştirilmişti. Endişe ve korku vücudunun hissedebileceği bir şey değildi, bu kimyasallar beyinde mevcut değildi. En azından hayatı boyunca ona söylenen buydu.

"Rahatsız mı?" Doktor Barker yanındaki deri sandalyeyi işaret etmeden önce tekrarladı. Sandalyenin arkasındaki sayısız metal kol, onun gibi insanların sağlığını belirlemek için kullanılıyordu. Tansiyon aletlerinden enjektörlere kadar sandalye de en az karşısındaki adam kadar doktordu. "Yeniden doğanları toplamadan önce, neden fiziksel durumunuzla ilgili hızlı bir çalışma yapmıyoruz?"

Bu kesinlikle tüm bu duyguları daha da kötüleştirdi. Sertçe sandalyeye oturdu. Adam onun karşısındaki masada oturmuş, metal kollara ilerleme komutu veren bir bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Gerekli olan tüm işleri çabucak yaptılar. Kan basıncı? Mükemmel. Kalp atış hızı? Normal.

Belki de bu korku değildi. Çünkü elleri titremiyordu ve kalp atışları tam da olması gerektiği gibiydi. Yine de zihni hızla çalışıyordu ve bir an için bunun öfke olabileceğini düşündü. Yine de bunu hissedebilmesi gerekiyor muydu?

Doktor Barker nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve hasat için hazır olan bir sonraki klonu seçecek olan yeniden doğuş algoritmasını başlattı. Bugünlerde işin çoğunu bilgisayar yapıyordu ama bilgisayar seçtikten sonra bile doktorların genetik dizilimi incelemesi gerekiyordu. Sonra tekerlekli sandalyesini çevirdi ve kadının gözlerinin içine baktı.

"Hayati değerlerin normal
görünüyor." "Tahmin ettiğim
gibi."

"Ama bu odada rahatsızsınız? Bu sizin kökeninizden biri için alışılmadık bir davranış."

Bunu biliyordu, kahretsin. Onun gibi birinin kendi başına düşünmesinin tuhaf olduğunu biliyordu. Bundan önce düşünmemişti. En azından öyle olduğunu sanmıyordu. Onu tekrar eğitime aldıkları birkaç yıl olmuştu ama bunun kendi başına düşündüğü için olduğunu sanmıyordu.

Hay sikeyim. Kendini düşünmek kötü bir şey miydi? Orada asılı duran ve büyümekte olan yeniden doğanların olduğu odaya bakıp bunun biraz ürkütücü olduğunu düşünmesi gerçekten o kadar kötü müydü? Bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı. Alexia bundan daha iyisini biliyordu. Kökenler burayı o kadar sıkı kilitlemişlerdi ki onun gibi biri yeniden doğanları dışarı çıkaramazdı ve o zaman bile onlarla ne yapacaktı?

Onlar gerçek insanlar değildi. Bir hayatları yoktu ya da büyürken bir şeyler öğrenmiyorlardı. Kendi yaşlarındaki biri için hala doğru şekilde çalışan beyinleri olan, ancak kendi başlarına nefes alma deneyimi bile olmayan, tam teşekküllü yetişkinler olarak dünyaya fırlatıldılar.

Ayrıca, ölmek gibi bir arzusu yoktu. Ve eğer Orijinallere karşı hareket etmeye kalkarsa başına gelecek tek şey ölüm olacaktı.

Doktor Barker gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Kendi adına düşünmeye başlayan muhafızlara ne yaptıklarını biliyorsun, değil mi?"

Çocukluğundan beri bildiği bilgileri sıraladı. "Artık görevlerini yerine getiremeyecek durumda olan muhafızlar görevden alınır."

"Görevden alındı, evet, hepiniz için böyle diyorlar." Başını iki yana salladı. "Onları öldürüyorlar, Alexia. İstedğin buysa bunu daha hafif göstermeye çalışabilirsin ama gerçek şu ki senin gibi kendi adına düşünen birinin sonu ölüm olacak. Vücudunun ihtiyacımız olan parçalarını yeniden kullanacağız, genetik dizilimini alacağız ve başka bir sen yapacağız. Daha önce sahip olduğun kusurlara sahip olmayan bir versiyon. Yıllar boyunca sayısız Alexias oldu ama hiçbiri senin tasarımın kadar güçlü ya da mükemmel değildi. Ve bir sonraki daha da iyi olacak. Ne demek istediğimi anlıyorsun?"

Bir tehdit gibi gelmesine ve belki de anlamak istemediği bir şey olmasına rağmen anlamadı. Bu yüzden olduğu yerde kaldı ve hissettirdiği gibi mutlak bir öfke değil, boş bir ifade olduğunu umduğu bir ifadeyle ona baktı.

Boğazını temizledi. "Farklı olduğunu görmelerine izin verme. Ben de bunu söylüyorum. Bu arada, dosyanı günlük ilaçlarının farklı bir formülüyle güncelleyeceğim ve bu duygularına yardımcı olacak. Eğer devam ederse, önce bana gel. Başkasına değil."

"Bir doktorum var." Gardiyanlara özel olarak bir tane verilmişti ve işlerini yapabildiklerinden emin olmak için onları düzenli olarak sıkı testlerden geçiriyordu

Doğru.

Bilgisayar dizinin hazır olduğunu bildirirken Doktor Barker, "Bana geleceksin," dedi. "Şimdi, bu yeniden doğanı incelemem ve hasat için hazır olduğundan emin olmam gerekiyor, çünkü diğeri görünüşe göre hazır değildi. Kızarıklık mı demiştiniz? Alerjik olduğu bir yiyecek miydi?"

Alexia her zaman yaptığı işe atladı. Harlow'u korumak.

Harlow'un dün yediğı tüm yemekleri sıraladı ve her tarifi içindeki her malzemeyi listelediğinden emin oldu. Tüm bu bilgileri avucunun içi gibi biliyordu. Her gün Orijinal'in yediğı her şeyi gözden geçiriyordu ve işinde iyiydi. Ne kadar uğraştırırsa uğraştırın, her zaman diğerlerinden daha iyiydi.

Onu alerjik yapabilecek her şeyi gözden geçirmek bir saatten fazla sürdü ama sonra Barker başını salladı. "Sorunu bulduk. Bilgisayar, bu genetik mutasyona sahip tüm yeniden doğanları sonlandır." Barker birkaç tuşa bastıktan sonra camların kırılma sesini duydu. Buz gibi bedenler yere düşmüş, ağızlarından tüpler fırlamıştı. Çok geçmeden insanlar odaya girecek ve bu cesetleri sürükleyerek dışarı çıkaracaklardı. Harlow'un artık kabuklu deniz hayvanlarına alerjisi olabileceğı için o organlardan tek bir tanesi bile alınmadan denize atılacaklardı.

Yanlış, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses. Bu yanlış.

Ama dikkatini camdan çevirip Barker'a baktı. Ayağı kalktı, bilgisayardaki son düğmeye basmadan önce sırtını kırmak için bir o yana bir bu yana döndü. "Haydi, yeniden doğan doğru odada olmalı. Ona enjekte etmek için doğru serumu bulmak uzun sürmez. Gün sonuna kadar her şey bitmiş olacak."

Şükürler olsun. Kızgın bir Original hiçbirinin hayatında ihtiyaç duyduğu şey değildi.

Tüm karmaşık duygularını o odada bıraktı ve onunla birlikte koridorda ilerledi. Kimse bu düşüncelere isteyerek tutunmazdı. O da bu düşüncelere tutunmayacaktı. Yeniden doğanlar ya da onlara sahip olmanın etiğı hakkında düşünmek ona düşmezdi. Bundan kurtulması gerekiyordu.

En azından ilk ameliyat odasının önünden geçene kadar. Alexia yavaşlayarak durdu ve camın arkasından masanın üzerine koydukları yaratığa baktı. "Bu-"

Barker da durdu, gözleri o tuhaf gözlüklerin ardında daha da genişlerken olduğu yerde donup kaldı. "Bir undine mi?"

"Neden Tau'ya bir undine getirsinler ki?" diye hırladı, bileğine takılı olan ve diğer tüm muhafızlarla konuşmasını sağlayan cihaza uzanmaya başlamıştı bile. "Kırmızı Kod. Binada bir dişi kadın var."

Bileğinden bir ses daha çıktı, bu ses Orijinallerin en yaşlı çiftlerinden birinin özel muhafızı olan Hyperion adlı bir muhafızdan geliyordu. "Anlaşıldı. Nereye?"

"Cerrahi sütler."

"O bölgeden uzak duracağız ve diğer tüm Orijinaller için orayı kapatacağız."

Doktor Barker ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ne?" Alexia sordu.

"Yeniden doğuş merkezinde rahatsız oluyorsun ama buna bakmaktan rahatsız olmuyor musun?" Masanın üzerindeki devasa bedeni işaret etti.

Öyleydi. İki ameliyat masasının üzerine yatırılmış ve kuyruğu bir şekilde yere sarkmış olan devasa, gevşek balığa bakarken çok rahatsız oluyordu. Soluk mor tenine bakmak tuhaftı, boncuklar gibi yanlarından aşağıya damlayan küçük soğanlı sarı dokunaçlarla biten kuyruğunun koyu tonlarından bahsetmiyorum bile. Saçları uzundu ve yüzüne dolanmıştı, bu da en azından onun görüşünü engelliyordu. Onun gibi bir yaratığa bakmakta *yanlış* bir şeyler vardı.

Hâlâ insan formundaydı. Göğüs uçları olmasa da göğsü yeterince tanıdıktı. Elleri perdeliydi ve bir tanesi masadan düşüp neredeyse yerde sürükleniyordu. O eldeki siyah uçlu pençeler ilgi çekiciydi ama bilinci yerinde olmayan bir yaratığa bakıp ellerindeki damarları düşünmenin yanlış bir yanı vardı.

Doktor Barker elini kapıya koyup iterek açmaya başlamadan önce, "İçeri girelim," dedi.

"Affedersiniz?"

"Daha çok zaman var. Yeniden doğanları eritmek zorundalar zaten. Bu canavarlardan birini şahsen görme fırsatım hiç olmadı." Omzunun üzerinden ona baktı, iri gözlerinde muziplik parlıyordu. "Tabii korkmuyorsan? Böyle duygular hissetmediğini sanıyordum?"

Lanet olsun. Ona sahipti ve bunu biliyordu.

İç çekerek onu takip etti ve zaten belirgin bir şekilde balık kokan odaya girdi.

Eoua

Fortis

T Deniz onu tüm bunlar hakkında uyarmamıştı. Fortis gözlerinin üzerindeki ikinci zarın kapanmasına izin verdi, dünyayı hafif sisli bıraktı ama etrafını saran aptal akromoları ilaçlarının işe yaramıştı. Yıllardır bu an için hazırlanıyordu. Tüm derinlik süvarileri arasında Fortis en çok sülfür almış olanıydı. Denizin derinliklerinde önemli miktarda uyuşturucu buğu solumuştu. Hatta derisini aslan balığı dikenleriyle delmişti.

Hiçbir akromo ilaç onu uyutamazdı. Ama dinlendiğini düşünmelerini istiyordu, çünkü hata yapmalarını istiyordu.

Daha şimdiden konuşmaya başlamışlardı ve ona muhtemelen bilmesini istediklerinden daha fazla bilgi veriyorlardı. Buranın Tau olduğunu, sızmak için doğru şehri bulduğunu biliyordu. Burada yaşayanların Asıllar olduğunu biliyordu, bu da Akromo dostlarının tüm teorilerini doğruluyordu.

Burası antik Akromoslar tarafından işletiliyordu. Doğal olandan çok daha uzun süredir hayatta olan Akromolar. Kökenler, kendilerine verdikleri isimle, su altındaki tüm bu şehirleri tasarlayan doğal olmayan varlıklardı. Denizin altındaki metale hayat verenler onlardı ve bir şekilde henüz ölmemişlerdi.

Bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ya da en azından bunun mümkün olduğuna dair bir kanıt bulmalıydı. Bu yüzden sessiz kaldı. Cesedini altı adamla birlikte kaldırdıklarında bile.

ağdan çıkarıp tekerlekli bir masaya koydular. Onu bu odaya getirdiklerinde bile antiseptik ve metal kokuyordu.

Gözlerini onların baktığı gibi tuttu, nefesini alçak ve hareketsiz tuttu. Ona ne yapacaklardı? Tıpkı oğlu için planladıkları gibi onun bedenini de parçalayacaklar mıydı?

Göğsünde bir öfke parıltısı alev alev yandı. Aulax hiçbir derinsürücünün hak etmediği kadar acı çekmişti. Geri döndükten sonra oğlunun anılarını paylaşmış, Aulax'ın yaptığı her seçimi belirleyen öfke olmadan işlevini yerine getirebilmesi için öfkenin bir kısmını kendi üzerine almıştı.

Fortis onun üzerinde deney yapmayı denemelerini umuyordu. Kendisinin her an kırılabilir bir parçası olduğunu bildiği halde acının onu topraklamasını istiyordu. Onları yok etmesi için kendisine bir şans vermelerini umuyordu.

Bunun yerine hiçbir şey yapmadılar. Akromos grupları onun etrafında durmuş, ona bakıyor ve kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı.

"Acaba solungaçları hava soluyabiliyor mu?"

"Hayır, daha önce bir tanesini test etmiştik, hatırladın mı? Onların da akciğerleri var. Solungaçlarındaki suyu çoktan atmış olmalı, çünkü hala nefes alıyor. Gördünüz mü? Göğsünün hareket ettiğini görebilirsin. Bu iyiye işaret. Ölmemiş."

"Öldüğünü nasıl anlayacağız? Tek yaşam belirtisi nefes alması mı yoksa renkleri de değişiyor mu? Bazı balıklar bunu yapar. Biz onları getirdikten sonra pulları parlaklığını kaybeder."

"Güzel soru. Bunun üzerinde deneyelim ve renklerin donuklaşıp donuklaşmadığını görelim."

Odanın kapısının açılıp kapandığını duydu. Daha fazla akromos içeri girip ona sanki sadece seyredecekleri bir gösteriymiş gibi bakıyordu. Bu yaratıkları asla anlayamayacaktı. Halkıyla çok ilgileniyorlardı ama aynı zamanda onun türünü yok etmek için de ellerinden geleni yapıyorlardı.

Hayal kırıklığı artmıştı ve yüzgeçlerinin uçlarındaki bazı elektrik sinyallerinin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Parlamak ve onları korkutmak istiyordu. Ne kadar büyük olduğunu ve ışıklarının onu nasıl daha da büyük gösterdiğini görmelerini istiyordu.

Ama suyun içinde değildi ve o elektrik ışıkları onu burada daha büyük göstermeyecekti. Bu yüzden yeni gelenler ona doğru yürürken ışıkları kapalı tuttu.

İlki kötü kokuyordu. Odaya girerken adamı zar zor görebiliyordu ama üzerine sinen koku karşısında dudağı neredeyse kıvrılıyordu. Kan kokusu,

ilaçlar ve tüm bunların altında ona oldukça çürük bir koku veren tatlı bir şeyin garip kokusu. Küçük bir erkekti. O kadar küçüktü ki, bu belki de endişe vericiydi. Daha büyük olabilmeliydi. Böyle görünürken eşini nasıl koruyabilirdi ki?

Ve sonra ikinci kişi başının arkasına doğru yürüdü. Kim olduğunu göremedi ama birdenbire deniz kokusuyla doldu. Tuzlu su, suyun üzerindeyken ciğerlerini nadiren temizleyen temiz deniz havası. Ve başka bir şey. Deniz otu ve vetiverin rahatlatıcı kokusu, hayatı boyunca sadece bir kez kokladığı bir koku. Gençken tüm okyanusu dolaşmış ve bataklık bir bölgede durmuştu. Orası da bu insan gibi kokuyordu.

Her kimse, güzel kokuyordu. Ciğerlerini kokularıyla doldurmak istemesine neden oldular.

Bu yüzden onlardan nefret etti. Hemen.

"Böyle bir örneği nereden buldunuz?" diye sordu metalik kokulu adam.

"Tau'nun hemen yakınındaydı, derin deniz dışında. Orada bir denizaltı görmeyi beklemiyordum ama işte buradayız. Piç herif denizaltıda bize çarpmaya çalıştı ama onu yakaladık ve buraya getirdik." Asker kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Fortis, tüm bunları Fortis'in planladığını öğrendiğinde ne kadar gurur duyacağını merak ediyordu.

"İlginç..." Soğuk, kuru bir el yan tarafına dokundu, kalça yüzgeçlerinden birini nazikçe kaldırdı ve oradaki şişkin ucu parmakladı. "Tuhaf. Bu gördüğüm diğerlerine hiç benzemiyor."

Başının üzerindeki hareket gözlerinin kalçasına dokunan ele kaymasına neden oldu. O el şimdi çok daha büyük bir el tarafından örtülmüş, adamın parmakları Fortis'in yüzgecinden nazikçe sıyrılmıştı. Bu el çok büyüktü ama hiç de erkeksi değildi. Uzun parmaklar, kısa törpülenmiş sivri tırnaklar ve avuç içinde nasırlar. Bu çalışan bir eldi, bir savaşçının eli.

Deniz gibi kokan ve elleri şimdiye kadar gördüğü tüm akromolardan büyük olan bu kişi kimdi?

Bir hata yapmıştı. Gözleri o kapakların altında hareket etmişti. Üzerine eğilen bu iri yarı insandan belli belirsiz bir nefes alma sesi duydu ve her kimse, onun hareket ettiğini gördüğünü anladı.

"Gözlerinin bunu yapması mı gerekiyor?" Derin bir ses, ama kadınsı. Kenarları pürüzlü, sanki çok konuşmuyormuş gibi.

Gözlerinin merkeze dönmesine izin verdi, ama bu tam olarak ona baktığı anlamına geliyordu.

Kahretsin, Akromos'un bu kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Devasa bir kadındı. Mira uzun boyluydu ve evlerini gözetlediğinde daha uzun boylu erkek akromolar da görmüştü. Ama bu kadın? Kocaman bir kadındı.

Onun ve bu odadaki diğer tüm insanların üzerinde yükseliyordu. Güçlü yüz hatları mermerden yontulmuş, keskin hatlarla ve sivri kenarlarla kesilmişti. Bu kadın savaşmak için yaratılmıştı. Bunu gözlerinin sertliğinden ve sanki numara yaptığını biliyormuş gibi ona bakarken çenesini keskin bir şekilde sıkmasından anlayabiliyordu.

Yanındaki metalik adam kıkırdadı. "Eğer endişelendiğiniz buysa, o çoktan çıktı. Kullandığımız ilaçlar bir insanı kokusunu bile alsak öldürür. Vücutlarının dokunmaya tepki vermesi son derece normal. Onlar çok eşsiz yaratıklar, Alexia. Ona dokunmak ister misin?"

Hayır, ona dokunmak istememeli. Hiçbiri ona dokunmak istememeliydi. Bildikleri kadarıyla, olan biten hiçbir şeyin farkında değildi. Başka bir insana bu şekilde dokunmak yanlıştı ama yine de bu yaratıkların hiçbirinin umurunda değildi. Akromoslar için o sadece düşüncesi ya da mantığı olmayan bir deniz yaratığıydı.

Bu yüzden kadın artık onu göremeyeceği bir yere doğru yürüdüğünde o kadar da şaşırmadı. Diğerlerinden daha iri olmasına rağmen onlardan farklı değildi. Adam karşılık olarak hiçbir şey yapamazken ona bir kadını keşfetme fırsatı verilmişti. Bunu neden kabul etmesin ?

Parmakları solungaçlarının üzerinde gezindi, muhtemelen anlamadığı oldukça cinsel bir dokunuştı. Karısından beri kimse ona dokunmamıştı ve o da uzun zaman önce ölmüştü. Bu his... tamamen nefret ettiği bir şey değildi, ama koşullar göz önüne alındığında, ondan kaçmak istedi. Parmakları bu konuda nazık bile değildi. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi dokunmuştu ona.

Ve sonra tekrar gözlerinin üzerine eğildi, ne yaptığını biliyormuş gibi onun ölü bakışlarının içine baktı. Ve lanet olsun, belki de biliyordu. Çünkü parmaklarını solungaçlarına biraz daha batırdı.

Dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tuttu. Böyle yaparsa çenesindeki kasların zıpladığını fark edecekti ama lanet olsun, yapması gereken şey bu değildi. Eğer solungaçlarını parmaklamaya devam ederse, o zaman bu odadaki insanların hiçbirinin beklemeyeceği bir tepki verecekti.

Aslında uyumadığını çok iyi bildiği halde bu kadının kendisini test etmeyi bırakmasını istiyordu.

"Nazik ol, Alexia!" diye azarladı yanındaki kısa boylu adam. "Bu canlı bir örnek. Parmaklarını içine öylece sokamazsın. Eğer ona zarar verirsen, diğer bilim insanları bunun sonunu duymama asla izin vermezler!"

"Üzgünüm doktor," diye mırıldandı.

Parmaklarının solungaçlarından yavaşça kayması, yakın zamanda unutamayacağı bir şeydi. Neredeyse içinden bir ürperti geçecekti. O geniş, güçlü parmaklar solungaçlarının doğal kayganlığını fazlasıyla kolaylıkla sıyırmıştı. Sanki bunu daha önce yapmıştı ve onu baştan çıkaracak her bir sinir ucunu biliyordu.

Göğsünde öfke çiçekleri açtı. Bu akromo diğerlerinden farklı olabilirdi ama kendisine dokunduğu için onu daha da büyük bir öfkeyle öldürecekti. Onun gözlerinin korku ve şok içinde açıldığını görecekti, sonra da kendini onun kanıyla yıkayacaktı. Kendini onun güzel kokusuyla kaplayacak ve boğulma sesleriyle zafer kazanacaktı.

Kadın geri adım attı ve doktor tekrar yaklaştı. Fortis'in gözlerine bir ışık tuttu ve Fortis yine kendini zorlukla sabit tutmayı başardı. Gerçekten de onu kızdırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Işığa karşı refleks yok. Eminim her şey yolundadır. Sakıncası yoksa onu daha fazla araştırmak istiyorum, Alexia? Yeniden doğanı çözülmesi için buraya getireceğiz, böylece her iki örneğe de göz kulak olabilirim."

"Bunun pek güvenli olduğunu sanmıyorum doktor." Kadın buradaki herkesten daha akıllıydı. Eğer ondan saklamak istedikleri bir yaratık varsa -bu "yeniden doğuş"u- o zaman gerçekten bu odaya getirmemeliler.

Ama yaptılar.

Sesler odayı doldururken, gözleri görmeden orada yatıyordu. Başka bir masa getirilirken çıkan tekerlek sesleri. Daha fazla ışık alanı daha da aydınlattı. Bir noktada başının üzerinden metal bir kol uzandı, bu kol tekrar kaybolmadan önce görünüşe göre iğnelerle doluydu. Mırıldanan sesleri ona kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen şeyler söylüyordu.

Kalsiyum seviyeleri, genetik mutasyonlar, harfler ve sayıların kendi başlarına bir dil gibi bir araya getirilmesiyle ilgili bir şey.

Başından sonuna kadar iri kadın başının üzerinde durdu. Hiç kımıldamadı. Bir kez bile. O karanlık gözler ona güvensizlikle baktı.

Onun uyumadığını biliyordu. Ya da en azından bundan şüpheleniyordu. Yani bu odadaki diğer herkesten daha bilinçliydi ve bu da şu anlama geliyordu

dikkat etmesi gereken kişi.

Fortis dođru ana kadar bekledi. Bir bilim adamı diđerine dođru giderken onun masasına arpdı ve bařının yana dűřmesine izin verdi. Belki çođu kiři için zararsız gűrűnűyordu ama iri kadının bu hareket karřısında nasıl kaskatı kesildiđini fark etti.

řimdi diđer masaya bakıyordu. Oraya bir kadın yerleřtirmiřlerdi. Genti, oldukça uzun saçları ve gururlu bir burnu vardı. Tamamen çıplaktı, ayrıca hafif nemli gűrűnűyordu. Soluk teni neredeyse beyazdı, sanki bu odaları dolduran ve akromoların gűneřten uzak kaldıkları uzun sűre boyunca lmemelerine yardımcı olan UV ışıklarına hiç dokunmamıř gibiydi.

Hantal bir makine kadının etrafını sarmış, uzun iğneler batırıyordu. Bu yeniden doğanın ne olduğu hakkında hiçbir fıkri yoktu ama ağzına bir řey bağlandığını gűrdű. Biraz Mira'nın yarattığı solunum cihazına benziyordu ama bu cihazda da kadının gűvdesini saran ağır bir alet vardı. O izlerken, cihaz şişiyor ve sonra iniyordu. Sűrekli olarak.

Kadının yűzűne bađlı olan her neyse nefes almasını sađlıyordu ve gűrmesi gereken tek řey de buydu.

Dođru zamanlama önemliydi. Ama denizin ona bir fırsat sunmayı planladığını biliyordu ve bu o fırsattı. Masanın űzerinde yatan kadın hasta olabilirdi ama yakalayıp okyanusta kaybolabileceği kadar zayıf olan tek kiři oydu.

Bilim adamları camın dıřından gelen bir sesle hep birlikte dűndűler. Muhtemelen masanın űzerine devasa bir depthstrider'ın gűrűntűsűne tepki veren bařka bir kiři.

Dođru zamandı. Bunu hissedebiliyordu. Sanki denizin kendisi gűđsűnde kabarıyor ve ona hareket etmesini sűylűyordu. O da öyle yaptı. Fortis kollarını kullanarak kendini masadan yere itti ve bunu yaparken iki bűklűm oldu. n kollarının űzerine dűřtű, bu da masaya dođru kaymasını, kadına dođru hamle yapmasını ve onu da kendisiyle birlikte yere sűrűklemesini çok kolaylařtırdı.

Bağırışlar odada yankılanıyordu ve birçok insanın silahlarına uzandığını biliyordu. Ancak onlar silahlarını çekene kadar o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Pek ok Akromos cűssesi yűzűnden onu kűűmsedi. Onun gibi bűyűk bir řeyin özellikle karada hantal yavař olacađını dűřűndűler. Ama Fortis hızlıydı. Garip yarattığı yanında sűrűklemek

Kadının beklediğinden daha hafif olduğunu düşünürsek, o kadar da zor değildi. O kadar zayıf, o kadar küçüktü ki...

Onu getirdikleri koridordan aşağı döndü ve hemen bir öfke çılgılığı duydu. Omzunun üzerinden bakmak için sadece birkaç dakikasını ayırdı ve iri kadının onu takip ettiğini görünce çok sevindi.

"Beni asla yakalayamayacaksınız," diyerek omzunun üzerinden büyük ay havuzunun bulunduğu odaya doğru ilerledi. Kilitlemelerini izlemişti ve artık nasıl açılacağını biliyordu.

Hepsi aptaldı. Her biri.

Elini panelin üzerine vurarak karmaşık deseni taklit etti ve bu kadar kolaydı. Basılacak düğmeler ve açılacak bir kapı.

Zeminin ayrılışını izledi, dondurucu sulara ondan biraz bilgi alabilecek kadar uzun süre hayatta kalmasını umduğu bu zayıf küçük yaratıkla birlikte denize doğru kaçmaya hazırdı.

Ama son saniyede, kuyruğunda sert bir acı zonkladı. Hırlayarak dişlerini gösterdiğinde, kadının iki bıçağı kuyruğuna sapladığını gördü. Kadın bıçakları yere dayamıştı ya da belki de yere saplamıştı ve ona ters ters bakıyordu.

"Onu alamayacaksın," diye tısladı kadın.

"İki küçük bıçağın beni durduracağını düşünmenizi çok komik buluyorum."

Kızın gözlerinin açılmasını izledi, belki de kendisiyle *konuştuğunu* fark etmişti, sonra da şamandirasını yırtıp ödülüyle birlikte karanlık sulara kayboldu.

Elve

Alexia

T Şapkalı piç az önce onun yeniden doğuşunu çalmıştı. Adamın nasıl olup da bayılmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama odaya girdiği andan itibaren içinde kötü bir his vardı. Bilim adamları ilaçlarının yapabileceklerine her zaman aşırı güvenmişlerdir. Kendi durumuna bakın. Bu mümkün olmaması gerekirken kendi kendine düşünüyor ve hissediyordu. Bir undine'in de benzer bir şey yapabilmesi ihtimal dışı değildi.

Solunumu çok sığdı. Daha önce birçok kez anestezi altında insanlar görmüştü. Yeniden doğanlar genellikle tüplerinin içindeyken onları sakın ve sessiz tutmak için birtakım ilaçların etkisi altındaydı. Hiçbirinin nefesi bu kadar ölçülü değildi. Sanki nefes alıp verme arasında sayım yapıyormuş gibiydi. Çok mükemmel. Çok düzenli.

Doktorlara bu kadar yakın durmasının nedeni de buydu. Sicilinde yer alması gereken son şey, yeri kolay kolay doldurulamayacak bir oda dolusu insanın ölmesiydi.

Ama yeniden doğmuş birini kaybetmek? Daha önce hiç bundan daha kötü bir şey yapmamıştı. Yeniden doğanlar o odadaki her bir insanın hayatından daha değerliydi.

Bu yüzden, hâlâ ona çarpan adamın ağırlığıyla çalkalanan kara sulara baktığında, başka bir seçenek olmadığını biliyordu.

Doktor onun arkasından odaya koştu, nefesi ciğerlerini delip geçiyordu. "Yakaladınız mı?"

"Hayır," diye tısladı. "Kapıyı nasıl kilitleyip açacağını muhtemelen kendi askerlerimizi izleyerek öğrendi."

"İmkânsız. Uyuşturulduğundan emin oldular."

"İlaçlı değildi."

Dönerek bilekliğindeki düğmeye bastı ve emirler yağdırmaya başladı. "Kadın, Harlow'un yeniden doğanlarından biriyle kaçtı. Sektör 251'deki tüm dış ışıkları açın. Her birini. O piçin nereye gittiğini görmek istiyorum."

Diğer uçtan cızırtılı bir ses geliyordu ama sonra şehrin canlandığını duyabildi. Tau sadece girilmesi zor olması gereken bir kale değildi. Aynı zamanda içindekileri korumak için ne gerekiyorsa yapabilecek canlı bir makineydi. Kollar dışarıya uzandı, silahlar devreye girdi ve tüm denizi bir yaz gününe çevirecek güçlü ışıklar yandı.

Odanın arka tarafına doğru ilerleyerek elini panellerden birine vurdu ve bir duvarı açtı. Diğer tarafta metal giysiler sıralanmıştı. Tıpkı vücudunun tüm genetik geliştirmeleriyle yapabildiği gibi, denizin neredeyse her türlü basıncına dayanabilecek ve onu kendi genetik geliştirmelerinden bile daha fazla hayatta tutabilecek giysiler. İnce metal, kendi kaburgalarını örtecek kaburgalara benziyordu, kol ve bacaklarındaki daha güçlü kemikler, onu yakaladığında kendisinininkilerin kırılmasını önleyecekti.

"Ne yapıyorsunuz?" Doktor Barker tekrarlarken sesi titreyerek sordu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Peşlerinden gidiyorum."

"Onların peşinden gidemezsin! Bir kadınla açık sulara dalmak mı istiyorsun? Bu intihardır, Alexia."

Hayır, değildi. Çünkü takım elbisesi vardı. Çünkü ona nasıl dövüşeceğini, yumruklarıyla dünyayı nasıl parçalayacağını ve kendini ne kadar zorlayabileceğini görmek için diğer insanların dövüş taktiklerini nasıl öğreneceğini öğretmek için sayısız yıl harcamışlardı. Bunu yapabilen az sayıdaki insandan biriydi.

Duvardaki kırmızı düğme giysiyi bir istiridye gibi açtı. İçine adım attı, arkasını dönerek olması gereken yere bastırdı ve ardından ellerini giysinin kollarından geçirdi. Giysi onun içinde olmasına tepki verip dikkatlice kapandıktan sonra onu içine hapsederken tıslama sesleri kulaklarını doldurdu.

Tüm vücudunu kaplayan bir giysi değildi. Daha çok daha hızlı hareket etmesine ve daha uzağa yüzmesine yardımcı olacak bir dış iskelet gibiydi. Metal hafifti, vücuduna ancak yirmi beş kilodan fazla yük bindiriyordu ama güçlüydü. Ellerini esneterek başının üzerine uzandı ve aşağıda olduğu sürece ona oksijen sağlayacak olan yüz maskesini aşağı çekti.

"Yeniden doğan hâlâ hayatta mı?" diye sordu ayaklarını botların içinde kaydırarak.

"Suyun sıcaklığı... ve undine'in onu neden yakaladığını bile bilmiyoruz..."

"Doktor Barker!" Alexia yüzüne karşı adını haykırarak duvardan çıktı ve ona doğru ilerledi. "Yeniden doğan yaşıyor mu?"

Kekeledi ama sonunda sorusuna cevap verdi. "Bu tamamen mümkün, evet. Su belki de onu tekrar durağan hale getirecek kadar soğuk ve solunum tüpünü çıkarmadığı sürece, evet. Yeniden doğanın hayatta olması tamamen mümkün."

"Yeterince iyi."

Elbiseyi ısıtmak için düğmeye bastı, derinliklerin dondurucu soğukunda ona yardımcı olacak kadar. Dondurucu soğuklarda saatlerce antrenman yapmıştı. Vücudunun nelere dayanabileceğini biliyordu. Genetik geliştirmelerin bir işe yaradığını düşünüyordu.

Alexia suya sertçe çarptı ve Tau'yu çevreleyen platonun dibine doğru battı. Botları yere çarptı, botları harekete geçirecek düğmeye basmadan önce yer değiştirirken vücudunun etrafından çamur ve toz kabardı. Birdenbire okyanusta uçmaya başladı.

Her şey aydınlatılmıştı, bu yüzden nereye gittiğini görmek onun için kolaydı. Nereye gittiğine dair pek bir ipucu yoktu ama ışıkları takip edebiliyordu. Diğer muhafızlar kesinlikle onu Undine'a doğru götürüyorlardı, bu yüzden ışıkların olmadığı yöne gitmedi. Suyu yarma hızı neredeyse çıldırtıcıydı.

Ama öfke yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu. Bu kadın ondan bir şey almıştı. Bu onu aptal durumuna düşürmüştü ve o zaman bile kimsenin Tau'ya girmesine ve aşılmaz olması gereken şehirden tek bir şey almasına izin verilmiyordu.

Bileğini kaldırarak konuşmak için düğmeye bastı. "Undine'ı şehre getiren adamlar mı? Öldürün onları."

"Önce Orijinal Harlow ile teyitleşmeli miyiz?"

"Harlow' yeniden doğmasının şu anda denizin derinliklerinde olmasının sebebinin onlar olduğunu söyleyin ve sonra onları öldürün. Umurumda değil. Böyle hatalar

tolere edilebilir."

Ve sonra onu gördü. Zenci. En büyük onurunu çalan ve onu beceriksiz gösteren piçi. Işıklar, ev dediği denizin derinliklerinde onu takip ederken bir kuyruğun titreşimi. Daha da hızlanmak için giysisinin başparmaklarındaki düğmelere basarak peşinden gitti.

İlk başta nereye gittiğini biliyormuş gibi görünmüyordu. Tau bir labirentti. Şehrin tamamı, bir binanın çalkantılı girdabı gibi kendi etrafında dönüyordu. Kaybolmak çok kolaydı. Eğer dümdüz yukarı çıkarsa, ki neredeyse öyle olmasını umuyordu, o zaman tüm silahlarının en güçlüsüyle karşılaşacaktı. Lazerler çok isabetliydi. Yeniden doğanı değil, sadece onu hedef alacaklardı.

Ancak yaratık düz yukarı gitmedi. Bunun yerine tünellerden ve Tau'nun kazara yakalanabileceği zorlu bölgelerinden dolambaçlı yollardan geçmeye devam etti.

Onu kaybetmeye mi çalışıyordu? Buranın düzenini onun umabileceğinden çok daha iyi biliyordu. Elbette ondan kaçamayacağını biliyor olmalıydı.

Ama onu takip etmesini zorlaştıracak bir bölgeye doğru ilerliyordu. Tau'nun kenarında, çoğunlukla tüm çöplerini ve kurtulmaları gereken cesetleri attıkları bir uçurum vardı. Orası denizin derinliklerinde kaybolacaktı ve o zaman onlara yetişmekte kesinlikle zorlanacaktı.

Eğer kalkanın içinden geçmeyi başarırsa. Kollarında yeniden doğan varken ona vurursa, ikisi de ölecekti. Ve yeniden doğanın ölümünden yine o sorumlu olacaktı.

Kolunu kaldırarak, "Kalkanı Sektör 254'e bırakın" diye bağırdı.

"Ne?"

"Hemen bırak onu!"

Önlerinde dalgalanan bir ışık pırıltısını izledi ve undine'in ona bakıp sırtıttığına yemin etti. Sanki onun kalkanı düşüreceğini biliyormuş gibi.

Tau'nun ışıkları sadece bir yere kadar . Elbette, adam uçurumun kenarından aşağı doğru gitti ve kadın da onu takip etti. Daha hızlı ve daha hızlı, yukarıdan, yanlardan, her yerden onu izleyen gözler olduğuna yemin edene kadar.

Alexia kendi sezgilerini dinlemeyi öğrenmişti. Çocukken tüm temel eğitimlerini yaparken bile, başka birinin ne zaman

ona çarpacaktı. Diğer insanların bedenlerini okumayı öğrenmişti, içgüdüleri bir şey olacağını söylediğinde dinlemesi gerektiğini, yoksa başına korkunç bir şey geleceğini biliyordu. Şu an o anlardan biriydi. Şüphesiz biliyordu ki o kadın artık onun altında değildi. Onunla birlikte bu suyun içinde bir yerdeydi.

Takım elbiseyi çevirdi ve durdu. Omzundaki ışığa tıklayarak, sadece küçük beyaz toz iplikçiklerinin delip geçtiği karanlığa baktı. Botlarının altındaki küçük jetler onu yerinde tutuyor, hareketsiz kalmak istediğinde hareket etmediğinden emin oluyordu. Dinlemeye ihtiyacı vardı. Şu anda onun peşinde olduğunu bildiğinde suyun içinden bakmaya. Ama bu şekilde suyun içinde görebileceği hiçbir şey yoktu. Sadece onu çevreleyen karanlık. Yavaşça nefes alarak o kısımla bağlantı kurdu

Birinin ona baktığını hissedebilen bir benliği vardı.

Ne yazık ki çok geç kalmıştı.

Birdenbire ortaya çıktı, pençesinin ilk dilimini hissetmeden önce elbiseye bağlı ışığı zar zor yakaladı. Pençenin uzun ucunu kolundan aşağı sürükledi ve gözden kaybolurken suda kan çiçekleri açtı. Adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama artık onunla birlikte değildi.

Sonra tekrar, aniden ve hiçbir yerden geldi. Alexia bu sefer daha iyi tepki verdi. Yanındaki bıçağa uzandı ve ona doğru hamle yaptı. Bir şey yakaladığına yemin etti ama adam vurulmuş gibi tepki vermedi. Bunun yerine, o iri cüsse yan tarafına doğru kaydı ve bıçak gövdesini delip geçti.

Düşük bir inilti çıkararak onunla birlikte döndü. Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Ne de olsa bıçak değildi. Tırtıklı dikenler olduğunu ve onun bir parçası olduğunu fark etti. Kollarının arkasında, sırtında ve kuyruğunda dikenler vardı. Tüm bu dikenler, onu sıyrıp geçen, yan tarafını yırtan ve etini kolaylıkla parçalayan keskinlikteydi.

Daha önce hiç böyle bir şeye karşı savaşmamıştı. Hayatında hiç.

Alexia onunla dövüşürken daha iyi olmalıydı. Onca eğitimden sonra daha hazırlıklı olmalıydı ama şu anda bu savaşta en zayıf olanın kendisi olduğunu fark etti. Onun etki alanındaydı ve buna saygı duymalıydı.

Ama pes etmeyecekti. Hâlâ onurunu geri kazanma şansı varken olmazdı.

Kıyafetin düğmelerine basarak, sahip olduğu birkaç yetersiz ışığın geri kalanını açtı ve sonra , "Beni anlayabildiğini biliyorum! Sen

"Türünüzün çeviri cihazına sahip ilk örneğisiniz."

Sular durulmuş gibiydi. Hayır, durgun değil. Onun etrafında dönüyordu. Bir köpekbalığı gibi. Etrafında dönüyor ve dolanıyordu, ama şimdi yavaşça onu takip ediyordu.

"Bana yeniden doğanı ver," dedi, sesinin suyun içinden onun kulaklarına ulaştığını biliyordu. "Ben de gitmene izin vereyim."

Uzun, alçak bir kıkırdama suyun içinde yankılandı. Sesin hangi yönden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun yerine, ses onu çevreliyor gibiydi. Vücudunu o derin, acı veren güçlü sesle sarıyordu. Ne zamandan beri bir sesin bu kadar ilginç olduğunu düşünmüştü? Ama onun herhangi bir şey hakkında konuşmasını dinlemek istiyordu.

Sanki şu anda suda kan kaybederken bu çılgınca bir düşünce değilmiş gibi.

Sonra konuştu, sadece bir kıkırdama değil, kelimeler. "Burada öleceksin, Akromo."

"Seni yanıma almazsam ölmeyeceğim," diye cevap verdi.

Uzun bir duraklama oldu. Onu şaşırttığını hayal etmek zorundaydı. Ne de olsa, halkının onun konuşabildiğini bile bilmemesi gerektiği düşünüldüğünde, istediği her şeyin yanına kâr kalacağını düşündüğü açıktı.

"Sizinle bilgi alışverişi yapmama izin verin. Sizi anlayabiliyorum," dedi. "Tau dilinizin şifresini uzun zaman önce, hepimizin buraya taşındığı ilk yıl çözdü. Asıllar sizin varlığınızı ve insanların buraya koca bir şehir getirmesi halinde halkınızın buna müdahale edeceğini biliyorlardı. Yaptıkları ilk şeylerden biri buydu. Dilinizi öğrendiler, böylece her ihtimale karşı, sizin türünüz bizimkileri avlamaya devam ederse ne söylendiğini bileceklerdi."

Ve yeniden doğanı aldığı anda onunla konuştuğunu biliyordu. Ama onun halkının kana susamış ve savaşta sertleşmiş olduğunu da biliyordu. Onun gibi insanlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu, çünkü kendisi de öyleydi. Savaşmak, kendini kanıtlamak ve bundan da öte, hayatında bir tür zafere ulaşmak istiyordu.

Tek yapması gereken onu yemlemektir. Onu biraz daha yaklaştırırsa oyun alanını eşitleyebilirdi.

O alçak ses yine gürledi. "Beni anlayabileceğini biliyordum. Bu sizin halkınızdan beklediğim bir şey değildi."

"Hayır, eminim yapmamışsındır." Döndü, adamın suyun neresinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Neden kendini göstermiyorsun, undine? Suyun içinden"

Gölgeler pek onurlu görünmüyor ve sizin insanların onurlarını çok seviyor."

"Halkım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Pek sayılmaz. Yine de keşfetmenin zor olacağını sanmıyorum. Sadece izlediğinizde balıkları anlamak kolaydır. Sanırım denizaltılar için de aynı şey geçerli."

Gölgelerden gelen hızlı bir hareket, hafif bir sarı ışık parlaması. "Balık mı? Halkım hakkında tek düşündüğünüzün bu olmasına şaşımamalıyım."

Hızlı bir hareketle, her zaman giysilere takılı olan silaha uzandı ve onu kırbaçladı. Gerçekte nerede olduğunu anlamasına yetecek kadar tek bir lazer, hareketi gördüğü yere doğru patladı. Ve işte oradaydı. Tam sağını aydınlattı ve yeniden doğanın solgun figürü hâlâ avuçlarının içinde gevşek bir şekilde duruyordu.

Ateş etmeye devam etti. Tekrar tekrar, ona isabet etseydi onu yakacak olan lazerler, ama o bunu yapmamayı seçti. Bir kez bile. Bunun yerine, silah ellerinde kadar sıcak olana kadar neredeyse düşürene kadar etrafına dağınık atışlar yapmaya devam etti.

Ancak o zaman ikisine de bir nefes aldırdı, adam onu karanlıkta bile bulabileceğini açıkça anladı. "Yeniden doğanı bana ver," dedi tekrar. "Onu bana ver ve gidebilirsin. Başarısız olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Başarısız olmadım," diye cevap verdi. Ses tonundaki bir şey kollarındaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Ama eğer... yeniden doğuşunu geri istiyorsan, o zaman onu alabilirsin."

Bu çok kolay geldi. İkisi için ne kadar kolay olursa olsun, kadını ona öylece teslim etmeyecekti. Cesedi teslim edebilirdi ve Alexia da anlaşmalarına sadık kalırdı. Yeniden doğanı şehre geri getirmesi, onunla tekrar savaşmasından çok daha hızlı olacaktı. Ama bu işin böyle gitmeyeceğini anlayabiliyordu.

Ve sonra aniden tüm deniz aydınlandı. Vücudunda ışıklar olduğunu fark etti. Derisinin derinliklerinden parlayan tek tek, sarı titrek ışıklar. Yüzlercesi, hepsi de yüzgeçlerinin uçlarına bağlı olan daha büyük kürelere doğru uzanıyordu.

Garip bir şekilde güzeldi. Karanlıkta, elindeki gevşek, çıplak kadının ve onu çevreleyen kabus gibi formun kenarlarında kalan tüm o parlak sarı ışığı görmek ürkütücüydü. Çoğu kişinin sadece kâbuslarında görebileceği bir yaratıktı. Derin denizlerde yaşayan bir canavar.

Keskin dişleri ve uzun pençeleri yeniden doğana çoktan zarar vermişti. Vücuduna tutunduğu yerleri ince kan şeritleri kaplamıştı.

"Eğer onu istiyorsan," dedi kadın, keskin dişlerini sırtarak göstererek, "Yakala onu."

Ve sonra yeniden doğanı düşürdü.

Solunum cihazının ağırlığı yeniden doğanı uçuruma doğru sürükledi. Çok hızlıydı ve durdurulması neredeyse imkânsızdı. Anlık bir karar vermek zorundaydı. Önündeki undine ile savaşacak ya da karanlığa dalacaktı.

Bu bir seçim değildi.

Lanet okuyarak giysisinin düğmelerine bastı ve Tau'ya döndüğünde yaşamasını sağlayabilecek tek şeyin peşinden kendini uçuruma yolladı.

Altı

Fortis

Tav onun içinde yanıyordu. Biri onu kovalamayalı uzun zaman olmuştu. Diğer Su İnsanları'nın çiftleşme ritüellerinin nasıl olduğunu biliyordu. Erkekler kendilerinden çok daha büyük ödülleri avlar ve sonra da onları kaçıırırlardı. Hoşlarına giden iri bir dişiyi tuzağa düşürmek yeterince zordu ama bir de ona yeterince yiyecek ve hediye sunarak çiftleşmeye karar vermesini sağlamak

bir eşe layık mıydı? Bu kolay bir başarı değildi.

Ama derinsürücüler biraz farklıydı. Onun halkı geleceği biliyordu ve çiftleşme ritüelleri bu yüzden daha kolaydı. Karısının kapsüllerine geleceğini ve onunla çiftleşeceğini uzun zamandır biliyordu. Ve onu gördüğü ilk andan itibaren, göğsünün derinliklerinde aşk çiçekleri açmıştı.

Çok az kişinin sahip olduğu bir şekilde güzeldi. O kadar soluk beyazdı ki karanlıkta parlıyordu. Bazıları için bu bir zayıflık olabilirdi - ne de olsa saklanması onun için zordu - ama çarpıcı gelini onu gölgelerde bulabilecek şeylerden bir kez bile korkmamıştı. Ona saldıran her şeye karşı dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti. Ta ki denizin kendisi onu test etmemeyi öğrenene kadar.

Haftalarca dalgaların arasında onu kovalamıştı. Kadın ne zaman pes etse, adam onu kovalıyordu. Dalgaların arasından koşarak onunla alay ediyor, kızdırıyor, öfkeyle geri sağlıyor ve denizin sonuna kadar onu kovalıyordu.

O günleri özlüyordu. Korkunç bir şekilde.

Belki de bu yüzden Akromo'nun saldırısı hatırlamasına neden olmuştu. Astrum'u gibi bir şey değildi ama onu kovalama şekli garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Çılgınca düşünceler. Yine de kendini gidemez halde buldu. Rehberliğe ihtiyacı vardı, çünkü denizin onu yeniden doğanlardan birini yakalaması için gönderdiğinden o kadar emindi ki. Hiç değilse cesedi Anya'ya geri götürebilir ve bu garip, gevşek yaratık hakkında ne gibi bilgiler edinebileceğini öğrenebilirdi.

Ama sonra zihnindeki fısıltıların iri kadınla alay ettiğini hissetti. Belli ki savaş için yapılmış bir iskelet giymişti ve tüm zihni ona onu daha derinlere götürmesini söylemişti.

Sanki denizin kendisi ona bakmak istiyormuş gibi.

Çok garipti. Deniz bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu ve onu öldürmekten başka bir şey istemiyordu. Haklıydı da. Kadının kokusunun solungaçlarını kaplaması önemli değildi. Suyun içinde de en az dışında olduğu kadar güzel kokuyordu. Derisini ısırp koparmak, soyup atmak istiyordu, böylece artık ciğerlerinde o kokuyu hissetmeyecekti.

Ve yine de...

Kız karanlığın içinde kaybolduktan sonra tek yapabildiği o uçuruma bakmak oldu. Deniz onunla tekrar konuşmaya çalıştı. Bundan emindi. Fortis'in uçuruma gelmesini istiyordu çünkü duymasını istediği daha çok şey vardı. Bilmesini istediği daha çok şey.

Karanlığa gömülürken ışıkları birer birer söndü. Denizin kalbine yaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu, ancak anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı. Eskiler anlaşılabilir gerçek bir dilden çok duygular ve imgelerle konuşurlardı. Yine de yıllardır onlarla iletişim kuruyordu ve bazen söylediklerine inandığı şeylerin parçacıklarını yakalıyordu.

"Bize gel," diye fısıldadılar. "Bize gelin ve size geleceği gösterelim."

Hiçbir zaman geleceği inkâr eden biri olmamıştı. Yolculuğunun bir sonraki adımını bilmenin ne kadar yararlı olduğunu bildiği halde.

Bir parçası onları kızdırdığından ya da belki de hayal kırıklığına uğrattığından korkuyordu. Emirleri hiçbir zaman o kadar net olmamıştı. Onun Tau'ya gitmesini istemişlerdi. O kadarını biliyordu. Onun gemi tarafından yakalanmasını ve şehre girmesini istemişlerdi. Bu onun işiydi. Şüphesiz o yaratık

masaya koyduğu, tıpkı kendisinin sınanmak üzere olduğu gibi sınanmış olan kişi cevaptı.

Ama hayır, şimdi onun olmadığını görüyordu. Gerçi her zaman onu yakalaması gerekiyordu, o kadar emindi. Ama tüm bu durum "yeniden doğan" denen o kadınla ilgili değildi.

"Gel," dedi sesler tekrar, bu sefer hepsi birleşerek tek bir ses haline geldi.

Ama birleştikleri ses, alışkın olduğu kadınsı sesleniş değildi. Bu erkeksi bir gümbürtü, sanki denizin derinlikleri onunla konuşuyormuş gibi daha derin bir sestti. Bu daha sertti, sanki konuşan kişi çok fazla şey görmüş gibiydi. Ve onu daha önce hiç olmadığı kadar derinlere çağırıyordu.

Deniz tanrıçası değil o zaman. Ona Tau'ya gitmesini söylememişti. Ama başka kim olabilir?

Fortis bir süre sürüklendi ve denizin onu sese doğru yönlendirmesine izin verdi. Çünkü deniz onun kendisiyle konuşan kişiyi aramasını istiyordu, her ne kadar bilinmeyene doğru dolaşmak garip gelse de.

Karanlık etrafını sarmış, solungaçlarına, tüm yüzgeçlerine derinlemesine dolanmış, hatta saçlarına dolanmış ve akıntılar odaklanmasını istediğinde onu biraz çekıştirmişti.

Ses Tau'ya çok yakın bir yerden geliyordu. Kendisinin bile nefes almakta zorlandığı uçurumun dibine vardıgı anda, buraya neden çağrıldığını anladı.

Bu yarıgın dibinde bir mezar vardı. Yılların alüvyonu, kiri ve okyanustan gelen molozların altında gömülüydü ama inşa edildiği ilk günkü kadar net görebiliyordu. Pençeli eller tarafından kazındığı belli olan oymalardan oluşan bir monolit. Kendisine hiç benzemeyen bir yaratığın tasviriydi. Ancak bu erkek, bugün yaşayan Su İnsanları ile aynı değildi. Parmakları daha uzundu ve fazladan bir eklemi vardı. Yüzü çok daha hayvansı, neredeyse kulaktan kulağa uzanan daha geniş bir ağız vardı. Yüzgeçleri daha büyüktü ve Fortis'in şimdiye kadar gördüğü tüm erkeklerden daha iriydi. Fortis'in kendisinden bile daha büyüktü.

Saçları, sanki hiç suyun içinde değilmiş gibi, oymada gevşek ve sırlıslıklamdı. Sanki karadaymış gibi.

Ama bu mümkün değildi. Halkları denizden gelmişti ve her zaman da denizden gelmişti. Ama bu yaratığın mezarı farklı bir şeye işaret ediyordu ve Fortis bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi.

Nefesini alçaltarak mırıldandı ve garip mezarın etrafında dönmek için kuyruğunu salladı. Çok büyüktü, çamurun içine sıkıştırılmış uzun bir tabut gibiydi. Ama o zaman bile, şekil ve boyut açısından alışılmadıktı. Birileri bu mezarın sadece güzel olması için değil, aynı zamanda yüzyıllar boyunca mühürlü kalması için büyük çaba sarf etmişti. Belki daha da uzun süre.

"Fortis," diye gürledi ses zihninde. "Sonunda geldin."

"Adımı nereden biliyorsun?" Fortis mezarın etrafında dönerek sordu. "Bu denizin dibinde nasıl var olabiliyorsun?"

"Yüzyıllardır hayattayım." Bu her kimse uzun, tıkırtılı bir nefes almak için durakladı. "Daha yeni yeni uyanmaya başlıyorum. Bu dünya hatırladığım gibi değil."

"Son yıllarda pek çok şey değişti." Fortis mezarın önünde durdu ve heykelin gözlerinin neredeyse parladığını hayal edip etmediğini merak etti. "En son ne zaman uyanıktın?"

"Uzun zaman önce. Fırtınalardan önce. İnsanlardan önce."

Bu yaratığın kendileri için insan kelimesini kullanması garipti. Halkı onlara her zaman akromos demişti ya da en azından Fortis öyle düşünüyordu. Bu yaratığın kendi halkları hakkında bildikleri her şeyi altüst edeceğinden korkuyordu.

"Beni neden aradın?"

"Deniz tarafından uyandırıldım. Bu insanların şehirleri çok fazla zarara yol açıyor. Dalgaların altındaki savaşlar durmalı." Yine o tıkırtılı soluma, sanki yaratığın solungaçları düzgün çalışmıyormuş gibi. "Tau ile başlayacaksınız. Şehri yıkmak için yardıma ihtiyacınız var ve alacağınız yardım benim."

"Nasıl yardım edebilirsin? Tabii mezarını açmamı istemiyorsan?" Fortis tam da bunu yapmak için harekete geçmişti ki bir sonraki emirle donakaldı.

"Hayır!"

"Hayır mı?" diye tekrarladı, pençeleri tabutun kenarını sıyrıyordu.

"Serbest bırakılmak istemiyor musun?"

"Denize tekrar girme vaktim henüz gelmedi." Bir hırıltı daha, bir nefes daha ve sonra yaratık devam etti. "Doğru zaman gelene kadar burada kalacağım. Tau'ya geri dön. Daha önce gördüğün kadın, anahtar o."

"Beni bir yeniden doğanların yanına yaklaştıracaklarını sanmıyorum. Ama takip etmem gereken akım buysa deneyeceğim."

Sesi sert ve keskin bir hal aldı. "O kadın değil. Çaldığınız topal yaratığın bu planda bir amacı yok. Diğer kadın, bize yardım etmesi için ikna etmen gereken kişi o."

Deniz gibi kokan büyük kadın mı? Onlara yardım etmesi için ikna etmesi gereken kişi o muydu? Bunun mümkün olduğundan emin değildi. Sadece gerçek bir savaşçının yapabileceği gibi onu avlamıştı. Kolay kolay ikna olmazdı. Şehrine ve onu yönetenlere sadık olduğu açıktı. Bu da tüm bunları daha da zor bir görev haline getiriyordu.

"Nasıl?" diye sordu. "Eğer bunu yapmamı istiyorsan, bana bir emirden daha fazla yardım etmelisin."

"Sen bir derinsürücüsün. Halkın artık denizden nasıl yardım isteneceğini hatırlamıyor mu?"

"Hayatım boyunca denizden pek çok kez yardım istedim ama hiçbir zaman aradığım cevapları bana verdiği kadar doğrudan olmamıştı."

Bir uzun duraklama daha ve mezardaki yaratığın ondan ümidini kesip kesmediğini merak etti. Ama sonra uzun, tuhaf bir iç çekiş daha oldu. "Ah, anlıyorum. Yaşlandıkça kararsızlaştı. Ya da belki de eskisi kadar karışmak istemiyordur. Bu iyi bir şey. Sana tek bir sır vereceğim, sadece tek bir sır, derinsürücü. Kadının anılarını ona karşı kullan. Ancak bu şekilde sana yardım etmesini sağlayabilirsin."

Anıları mı?

Işık mezardan uzaklaşıyor gibiydi ve bunun her şeyin kafasının içinde olmasından mı yoksa yaratığın uykusuna geri dönmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Her neyse, artık sorularına bir cevap bulmuştu.

Kadını tekrar bulmak. Bunu yapmanın yeterince kolay olacağını düşündü.

Dışarı çıkıp gizli insan şehrinin monolitine geri dönerken şehri bulmak kesinlikle zor değildi. Artık Tau'nun nerede olduğunu bildiğine göre, halkının onu daha önce nasıl bulamadığından emin değildi. Işıklar kapalıyken, belki de bu kadar uzun süre saklı kalmalarının nedeni buydu. Uzun, dalgalı kalkanlar şehri saklıyordu. Uzaktan bakıldığında, bu derinlikte ortaya çıkan olağan karanlık tozdan başka bir şey olduğunu asla düşünemezdi.

Ama artık o kalkanın altında neyin gizlendiğini ve zayıflıklarını biliyordu. Bir günün büyük bir bölümünü büyülerinin kapsamadığı küçük bir bölümü bulmakla geçirdi. Metal yapılarının kıvrımlarının hemen altındaki küçük bir bölüm unutulmuştu ve sonra şehrin tamamını dolaştı. Çok fazla pencere yoktu. Ama oradaki insanlarla o kadar da ilgilenmiyordu. Ona Alfa'da yaşamış olanları hatırlatıyorlardı. Astarlanmış

ve parlayan, denizdeki gösterişli balıklardı. O kadar küçüklerdi ki, hiçbir büyük yırtıcı onları yemeye kalkışmazdı.

Etrafları kendilerinden çok daha büyük yırtıcılarla çevrili olan bu küçük balıklar, henüz yenilebilir olduklarını fark etmemişlerdi.

Kuyruğunu sallayarak binanın etrafında defalarca döndü. Bu yerde çok fazla tünel vardı. İçindeki akromoların bu kadar kolay dolaştığını hayal bile edemiyordu. Sanki her birkaç adımda bir dalgalı bir zemin sistemi üzerinde yürüyorlarmış gibi görünüyordu.

Diğer tüm şehirler birbirine benzer şekilde inşa edilmişti. Ancak bu şehir, deli bir adam tarafından inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Garip bir şekilde inşa edilmiş iki tünelin arasında kıvrılırken, içeride daha dar bir alan olduğunu fark etti. Bu tünelde, içine bakabileceği kadar büyük, küçük lombozlar vardı.

Achromos ilerideki odalarda dolaştı. Bunlardan bazıları eğitim odalarıydı. Birbirleriyle güreşen savaşçıları görebiliyordu, hepsi boğuşuyor ve bedenlerini büyük bir güçle fırlatıyorlardı. Gerçekten savaşıp savaşmadıklarını merak ederek durakladı.

Ve sonra onu gördü. Başından beri dikkatini çeken iri kadını. O da biriyle kavga ediyordu. Erkek ondan çok daha iriydi ve bu da bir şey ifade ediyordu. Kadın zaten iriydi ama benzer boyda olmalarına rağmen, vücudunu odanın diğer ucuna fırlatan adamın ağırlığından yoksundu.

Omurgasında bir his belirdi ve ona saldıran başka birini görünce irkildi. Yan yattı, parmakları adamın onu yaraladığı yere bastırdı. Başını kaldırıp baktığında burun deliklerinden kan damlıyordu ve Fortis vücudunda neredeyse parlayan bir öfkeyle karşılaşınca şok oldu. Kadının üzerindeki kan görüntüsünden hoşlanmamıştı.

Hayır, bu doğru değildi. Fortis, bunu yapması gereken tek kişi kendisi iken başka biri tarafından kan alındığını görmekten hoşlanmazdı. Yanılmayı da sevmezdi. Onu bir savaşçı olarak düşünüyordu ve kendini bu duruma sokmamalıydı. Erkek daha iri ve güçlüydü. Böyle biriyle dövüşmeye çalışmamalıydı. Erkek onu parçalara ayırabilirdi.

Ama sonra, kaburgaları yaralanmış ve yüzünden kanlar akarken bile, kendini odanın diğer ucuna fırlatırken yüzü öfkeli bir savaş çılgınlığına dönüştü. Adamın sırtı pencerenin olduğu duvara çarptı, aşağı kaymadan önce kafası cama sertçe çarptı. Neredeyse baygındı.

Fortis karanlıkta onu göremeyeceği kadar uzaktaydı ama görebileceğine yemin etti. Vahşı siyah saçları ve yüzüne bulaşmış kanla bu kadın onun ruhunun tam içine bakıyordu.

Sevef

Alexia

"Y Vücudunu bu şekilde zorlamaya devam edemezsin," diye homurdandı Doktor Barker, kadının kaburgaları boyunca yeniden açılan yaralara bakarken. "Ne kadar çok dövüşürsen bunlar kapanmayacak."

"Hazır olmam gerek."

"Dinlenmeniz gerekiyor. Orijinal Harlow'a kendinizi fazla yormamanız gerektiğini, aksi takdirde görevden alınmak zorunda kalacağınızı bildirdim." Muayene odasında yanındaki küçük masanın üzerinde duran iğne ve ipliğe uzanmadan önce içini çekti.

Buraya son eğitim seansından hemen sonra gelmişti. Diğer muhafızlar, hiçbirinin ona yumuşak davranmasını istemediğini anlamıştı. Çalışmaya devam etmek zorundaydı. O kadın onun etrafında doğal olmayan bir hızla yüzmüş ve onu çok kolay yenmişti. Bu bilgi gururunu incitmişti, evet. Ama bu daha iyi olamayacağı anlamına gelmiyordu. Daha sıkı hazırlanamazdı.

Onunla bir daha dövüştüğünde, kanını akıtacaktı. Yapmak zorundaydı.

Herkes undine'in kaçtığını ve bir daha geri gelmeyeceğini düşünüyordu.

Aslında onun yapacağından oldukça emindi. Her zaman içgüdülerini dinlemişti. Vücudu gerçeği aklından çok daha önce biliyordu ve bu düşünceleri bir kenara itmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Ve şu anda, onun uzakta olmadığını biliyordu.

Undine'in bir planı vardı. O yeniden doğuşu bir sebepten dolayı almıştı. Şehre çok kolay girmişti ve şimdi hepsi kilit altındaydı. Askerler

Bu hatayı yapan ve onu şehre getiren kişi idam edilmişti. Ama bu canavarı dışarıda tutmak için yeterli değildi. Bundan emindi.

Başını sallayarak boğazını temizledi. "Onun dönüşü için hazırlanmayı bırakamayacağımı biliyorsun. Hiçbirimiz yapamayız."

"Bahsettiğiniz bir undine. Bu şehre geri dönemeyen bir yaratık. Daha önce hiçbiri bunu başaramadı."

"Daha önce içeri girmeyi başaramamış olmaları şehrimizde bir kusur olmadığı anlamına gelmiyor. Burayı düzenli olarak terk ediyoruz. Açıklıklar var ve Orijinallerimizi yalnız bırakırken kendimizi güvende hissetmemiz için muhafızların hepsinin farkında olması gerekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Harlow eski kocasını ziyaret ediyor, bugün eğitime gitmeme izin verilmesinin tek nedeni bu. Çok yorucu oldu."

Doktor Barker'ın gözlerinin arasında küçük bir çatlak belirdi. Elinde dikişler ve ipliklerle döndü, ama ona bakarken tereddüt etti. "Yorucu mu?"

Kahretsin. Alexia yorulmamalı ya da bu konuda hiçbir şey hissetmemeliydi. O Harlow'un kişisel korumasıydı. Her gün ve her gün. Eğer yorgunsa, böyle bir şey için tedavi görmesi gerekiyordu. Harlow dinlenirken o yeterince dinlenemiyorsa, o zaman görevden alınması gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ellerine baktı ve onları yumruk haline getirdi. "Lafın gelişi."

"Son zamanlarda kendini yorgun hissediyor musun, Alexia?" diye sordu ama kelimeleri ağır ağır söyledi. Sanki ona fikrini değiştirmesi için bir şans veriyordu. "Bunun için sana verebileceğim bir ilacım var."

Daha fazla ilaç istemiyordu. Bu yorgunluğu hissetmek istiyordu. Fiziksel olarak yorgun olduğu ya da Asıl'ını koruma görevinde başarısız olacağı anlamına gelmiyordu. Daha çok kişisel muhafız olmaktan ve hayatının monotonluğundan yorulmuştu. Tüm bunlar bazen sonsuz derecede zor oluyordu.

Ama bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. Nasıl görüneceğini bildiği halde.

"Ben gerçekten iyiyim, Doktor. söylemek istememiştim."

Yakınına eğildi. "Alexia, eğer bana nasıl hissettiğini söylemezsen sana yardım edemem. Ve eğer başka biri senin böyle *hissettiğini* fark ederse..."

Sözünü bitirmedi ama bitirmesine de gerek yoktu. Bir başkası onun mükemmel olmadığını anlarsa ne olacağını biliyordu.

kişileştirilmiş.

Odanın kapıları kayarak açıldı, Harlow öfkeli adımlarla içeri girerken basınçlı hava boşluğu delip geçti.

"Suda yeniden doğanların peşinden gittiğini bana neden söylemedin?" Harlow tersledi. "Dış iskeletten başka bir şey giymeyen bir dişiyi mi kovaladın?"

Tıp odasının bembeyaz görüntüsü içinde bile bugün özellikle güzel görünüyordu. Harlow'un saçları hoş bir topuz şeklinde bükülmüştü ve birkaç tutamı tertemiz yüzünün etrafına düşüyordu. İnce vücudunu saran ve düzgün kalçalarının hemen üzerinde biten straplez beyaz bir elbise giymişti. Ayağındaki beyaz topuklu ayakkabılar, ayak bileklerini narin ipek kelebeklerle sarıyor ve o hareket ettikçe kanat çırpıyormuş gibi görünüyordu.

Omzundaki kırmızı yama gitmişti. Muhtemelen Alexia yeniden doğanla birlikte döndüğü anda transferi gerçekleştirmişlerdi. Klon, Harlow'un alerjisini düzeltmek için ihtiyaç duydukları kök hücreleri toplayacak kadar iyiydi ve hepsi bu kadardı. Bir ölüm daha. Uçuruma atacakları ve yaptıkları şey korkunç değilmiş gibi davranacakları bir beden daha.

Doktor Barker ıgneyi böğrüne batırdı ama Alexia tepki vermedi. En azından bu acı, Harlow'la konuşurken yorgun görünmemesi için onu topraklamaya yardımcı oldu.

"Yeniden doğuşunuz, ihtiyacınız olan doğru genetik dizilimi bulmamızdan birkaç dakika sonra gerçekleşti. Her iyi muhafızın yapacağı şeyi yaptım ve seni daha rahat ettirecek bedeni çalan yaratığın peşine düştüm."

Harlow alay etti. "Lütfen, bana bu saçmalıkları anlatma. Bir kadın avlamak istedin ve öyle de yaptın. Nedenini anlıyorum. Ama anlamadığım şey, canavarın ilk etapta Tau'ya nasıl girdiği."

"Bir araştırma ekibi tarafından getirildi. İş göremez durumda olduğunu düşünüyorlardı." Alexia dikişlere bakarak Barker'ın düzgün, küçük siyah sıralarını izledi. "Belli ki öyle değilmiş."

İşte o zaman Harlow odada neler olduğunu fark etti. Dudaklarından dramatik bir hıçkırık kaçtı ve sanki dikişler muhafızının ölümünün işaretiymiş gibi ileri. "Sana ne oldu, canım?"

Harlow'un umurundaymış gibi davranıyorlardı. İlginçti. Bütün bunların Barker odada olduğu için göstermelik mi olduğundan, yoksa Harlow'un

gardının ne kadar kırılğan olabileceğini fark bir an yaşıyordu.

"Undine ile dövüştüm," dedi dişlerini sıkarak. "Kaybettim."

"Daha dikkatli olmalısın canım. Sen benim en sevdiğim muhafızımsın." "Bunu anlıyorum Harlow. Ama senin kadar uzun yaşayamayacağım."

"Tabii bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa. Dedğim gibi, iki yüz yılı aşkın süredir bana verilen tek yetkin muhafız sensin. Sizden kaç tanesiyle anladığınızı sanmıyorum." İç çekmeden önce başını salladı. "Ben öl dediğimde ölürsün, Alexia. Yeterince açık olabildim mi?"

Alexia midesinde bir çukur büyürken başını salladı. Harlow bununla ne demek istemişti? Sonsuza kadar burada kalmak istemiyordu. Ölümsüzlük bir hediyeden çok bir ceza gibi görünüyordu. Ama yine de... Söylediği şey bu muydu?

Harlow, "Bu kadın meselesini sen halledeceksin," dedi. "Diğer Orijinaller bu durumu nasıl ele alacaklarından emin değiller ama ben eminim. Onunla zaten bir kez savaştın. Sana daha iyi bir gemi, daha iyi silahlar vereceğiz ve sen de benim için onu avlayacaksın. Bana onun kellesini getir Alexia ve bir daha asla hizmet dışı bırakılma korkusu yaşamayacaksın."

Orijinal odadan çıktı ve ardından sessizlik çöktü. Alexia bunun bir hediye olması gerektiğini biliyordu. Bir nimet. Ona umut verecek altı çizili bir vaat, ama tek yaptığı boğulma ve bitkinlik hissini pekiştirmek oldu.

Doktor Barker sonunda, "Hiçbir Orijinal'in gardını sonsuza dek korumak istediğini duymadım," dedi. İlk dikiş sırasını bitirdi ve çok keskin bir makasla kesmeden önce ucunu bir düğümle "Bu büyük bir onur. Onun üzerinde kalıcı bir etki bıraktınız."

"Benim için ne kadar harika."

Barker yine çok fazla şey gören bir bakışla ona baktı. "Bir kadınla suyun içinde olmak nasıl bir şeydi?"

Ne söylemesini istediğini anlamaya çalışarak hafızasını yokladı. Muhtemelen daha önce yaşadıklarından farklı bir şey olmadığını söylemesini bekliyordu. Bu sadece başka bir avdı. Hayatı boyunca savaşmıştı ve bu onu yenen farklı bir rakipti. Ama hayal kırıklığı onu hiçbir yere götürmedi ve kendinden nefret etmek de onun duymak istediği şey değildi.

Şimdi duyguları zihninin gerisinde parıldarken ve ilaçların etkisi yeniden geçerken, birinin ne yapacağını düşünmek zordu

bu duygular olmadan söyleyebilirim.

Yine de Doktor Barker onun sağlığını hiç tehdit etmemişti. Belki ona tam olarak gvenemezdi ama en azından başkalarına karşı olduğundan biraz daha dürüst olabilirdi.

"Muhteşem," diye itiraf etti sonunda. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Suyun dışında oldukça ."

"Onlarla birlikte suyun içindeyken daha da büyük görünüyorlar. Bu garip,nk belden yukarısı aşır büyük bir insan gibi görünüyor... ama o kuyruk." Başını salladı. "Suyun altında bile parlayabiliyor. Daha önce hiç böyle bir yaratık görmemiştim. Böyle bir g ve kendi bedeni üzerinde böyle bir kontrol. Ona karşı savaşıp kazanmamın imkanı yoktu."

"Kendinizi ne kadar alışılmadık bir durumun içinde buldunuz." Doktor Barker sandalyesini ondan uzaklaştırdı ve onu bu andan uzaklaştıracağını bildiği daha fazla ilaçla dolu bir iğneye uzandı. "Bu ilacı uygulamadan önce birkaç sorum daha olacak, eğer sormamda bir sakınca yoksa."

Kuşkuyla gözlerini kısıtı. "Ben kendimde değilken neden bana soru sormak istiyorsun?"

"Daha dürüst ve gerçekçi cevaplar alacağıma inanıyorum. Ama sizden bana karşı tamamen dürüst olmanızı istiyorum. Gerçeği saklamak yok."

Adam haklıydı. Vücuduna daha az ilaç girdiğinden, sorduğu her şeye cevap verme olasılığı kesinlikle daha yüksekti. Ve en azından şu anda, ilaçları olduğu için onu görevden almayacak gibi görünüyordu.

Sandalyede arkasına yaslandı, bir elini ağrıyan tarafına bastırdı ve başını salladı.

"Onunla suyun içindeyken nasıl hissettin?"

Alexia o anları düşündü, orada süzülüyordu ve adamın karanlığın içinden ona vurmaya devam edeceğini fark etti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. lmesini istediğine karar vermiş olsa bile, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Kk," diye yanıtladı. "Kendimik kk hissettim ve korktum. Beni öldürüp ldrmeyeceğini bilmiyordum."

"Peki onunla yzleştiğinizde? Size saldırmayı bıraktığı bir nokta olduğunu varsayıyorum?"

Onunla konuşmuştu. Bunu Doktor'a söylemeyecekti ama yine de dışının doğrudan kendisiyle konuşmuş olmasına şaşırmıştı. Buradaki herkes biliyordu ki

Konuşabilirlerdi, ama onun bu kadar cesur olacağını düşünmemişti.

Yine de, bu deneyimle ilgili ona yapışıp kalan bir şey vardı. Daha önce karşılaştığı hiçbir yaratığa benzemeyen bir savaşçıydı. Ona silah doğrulttuğunda bile geri adım atmayan bir erkek.

"Korkusuzdu," diye cevap verdi sessizce. "Ve sanırım buna saygı duyabilirim. Hepiniz beni böyle biri olarak tasarladınız ve ben de hayatım boyunca böyle biri olmak için çabaladım. Bir yaratığı korkusuz ve bu kadar çok ilacın yardımı olmadan görmek... Emin değilim. Bu, adını koyabileceğim bir duygu değil."

"Kıskançlık mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Daha çok... huşu gibi bir şey sanırım."

Ondan bir şeyler öğrenmek istemişti. Onu bu kadar korkusuz yapan şeyin ne olduğunu öğrenmek istemişti. Kendisinde de bundan bir damla olsun istiyordu, çünkü dehşete düşmüştü.

Ona bakarken içinde sağlıklı bir merak duygusu olduğunu da kabul etmiyordu. Daha önce hiçbir kadınla bu kadar yakın olmamıştı ve nasıl hissettiklerini bilmek istiyordu. Pulları sert miydi? O parlayan dokunaçlardan birini çekiştirirse ne olurdu? Parmaklarını solungaçlarına batırdığında tepki vermişti. Bu onu etkilememiş gibi davranmakta ne kadar iyi bir aktör olursa olsun, kesinlikle etkilemişti. Onun titrediğini hissetmiş ve insana daha çok benzeyen teninde tüylerin diken diken olduğunu görmüştü.

Ama bir kadınla olağan bilimsel merakın ötesinde bu kadar ilgilenmek doğal değildi.

Doktor Barker başını salladı. "Doğru. Sanırım bu mantıklı. Şimdi, neden yeniden doğanın peşinden gittiniz?"

"Onu geri getirmek benim işim."

"gitmenin sebebi bu değil."

Boğazını temizledi. "Bir yaratık beni yendiği için kızgındım. Bir şeyi kanıtlamak için onu geri almak istedim."

Yine de kaşları hâlâ çatıktı. Ve itiraf etmeliydi ki, bu ona da pek inandırıcı gelmemişti. Şu anda tam da istediği şey buydu. Undine onu yendiği için çok öfkeliydi. Kendisine ve yaratığa Alexia'nın dalga geçilecek biri olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Ve yine de... Suyun dışında kaldığı süre uzadıkça, durumdan uzaklaştıkça belki de yanıldığını daha çok düşündü. Onu ateşleyen şey öfke değildi.

Doktor Barker iğneyi parmaklarının arasında gezdirdi. "Bu konuşma boyunca her ikisi için de erkek ve kadın gibi zamirler kullanmaya devam ediyorsunuz.

undine ve yeniden doğanlar. İnsan olarak kabul etmediğimiz yaratıklar için kullanılan bu terminolojiyi ilginç buluyorum."

İçini çekti ve kapıya doğru baktı. Konuştukça daha da rahatsız oluyordu. Ve o iğneye baktıkça kendisine iğne yapmasını daha çok istiyordu. "İnsan gibi görünüyorlar. İkisi de konuşuyor, biliyorsun. Birinin yeniden doğana sessiz kalması için doğru miktarda ilaç vermediği odadaydım. Uyandı ve konuşmaya çalıştı. Bunu yapabilecek kadar zeki olduklarını düşünmemiştim ama konuştu. Doğrudan bana baktı ve benden yardım istedi. Geri çekilmek zorunda kaldım ve acı çektiğini bildiğim halde prosedüre devam etmelerine izin verdim."

"Normal aralığınızın dışında duygular hissetmeye başladığınız ilk an o muydu?"

Alexia omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Her şeyin eskisi gibi olmadığını aniden fark ettiğim bir an olmadı. Kademeli bir değişim oldu ve şimdi... Ben buradayım. Yeniden doğanlara hüznle, kadınlara ise merakla bakıyorum."

Doktor Barker ona doğru yaklaştı ve koluna uzandı. Başparmağını, yakalanıp antrenman minderlerine fırlatıldığı için morarmış olan pazısının üzerinde gezdirdi. "Bunlar senin gibi biri için oldukça sıra dışı duygular. Ben... şey yapmadan önce anlamak istiyorum."

İğne tenine yaklaştı ve ne demek istediğini tam olarak anladı. Tüm o duyguları tekrar almadan önce. Her seferinde daha fazla nefret etmeye başladığı o uyuşma haline dönmeden önce.

Ama hissiz olmak onun için daha güvenliydi. Bu şekilde duygusallaşmazsa çok daha uzun süre hayatta kalabilir ve kendisine emredilen şeyi sorgulamadan işini yapabilirdi.

Barker tereddüt etti. İğne tam derisinin üzerinde duruyordu ve sonra endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Güvende kal, Alexia. Bu duyguları ne kadar uzun süre gömersen, onları o kadar çok hissedeceğinden endişeleniyorum."

Elini onunkinin üzerine koydu ve iğneyi koluna biraz fazla soktu. Kızın eli onunkinden çok daha büyüktü, bu yüzden başparmağını bastırıcının üzerine koyup kendine enjekte etmesi kolay oldu. Ayağa kalkarken duyguları hızla boşaldı. Sadece birkaç saniye sonra kendine gelmişti.

"Sorun yok doktor. Yapılacak en doğru şey bu."

Elgni

Fortis

A Ve böylece av başladı.

Karısının kehaneti doğru çıkmıştı. Bunu ilk gören o olmuş, sonra da şüphelerini doğrulayan birçok kişiye bu haberi yaymıştı. Fortis onun sözlerini sanki yanı başında süzölüyormuş gibi hatırlıyordu.

"Gümüş bir canavar tarafından kovalanacaksın. Onu derinliklere götüreceksin ve oradan kansız bir et savaşı kazanacaksın."

Denizin altındaki tanrı açıklayana kadar son kısmı hiç anlamamıştı. Onun anılarına ihtiyacı vardı. Ve şimdi, bu akromonun onu avlamak için kendini hazırlamasını izlerken, tek düşünebildiği onun deli olması gerektiğiydi. Hepsi delirmiş olmalıydı, çünkü bir akromonun kendi halkından birini avlayabileceğine inanması için hiçbir sebep yoktu. Bu sularda olmaz.

Belki de akromoslar sığ sularda daha yetenekliydi. Su İnsanları güneşe alışık değildi ve gölgeleri kendi için kullanırlardı. Fortis'in kendisi de derinliklerde büyümüştü. Uçurumun onu saklayabilecek tüm kısımlarını ve ona yardım edebilecek tüm bölgelerini biliyordu. Gemisini okyanusun en derin yerine götürecek ve sonra da bir daha ışığı göremeyinceye kadar batıracaktı.

Bu düşüncede haklılık payı vardı. Belki de bu küçük savaşçıya ona karşı asla savaşmaması gerektiğini öğretirdi.

Şehrin uzun kollarından birine bağlı konumundan ancak bu kadarını görebiliyordu. Karmakarışık yuvanın etrafından dolaşmak sinir bozucuydu ama yeterince iyi idare ediyordu. Görünüşe göre diğer akromolar onu bir gemiye götürüyordu. Çok sayıda silah ve kutu, odadaki her bir kişinin yanında hantalca ilerleyen droidler tarafından gemiye taşınıyordu.

Çok geçmeden denizin kapısı açılacak ve onu kendi dünyasına bırakacaktı. Onu neşeli bir kovalamacaya sürükleyecekti, tıpkı denizin yapmasını istediği gibi. Cesaretinin her zerresini yok edecekti ama önce kendi kehanetini yerine getirmesi gerekiyordu.

Bir kovalamaca. Tıpkı ona söz verildiği gibi.

Kendi cesaretini ve yıllarını harcayarak geliştirdiği tüm yeteneklerini test edecek gümüş bir canavar. Daha şimdiden kuyruğu, ona nasıl bir canavar avladığını gösterme ihtiyacıyla titriyordu.

Ona karşı daha iyi dövüşmek için eğitim almış mıydı? Diğer tüm akromolara kıyasla ne kadar büyük olursa olsun, karadaki hiçbir eğitim onu onun gibi bir derinsürücü ile yüzleşmeye hazırlayamazdı.

Geminin daha da fazla erzakla dolmasını izlerken aklı başka yerlere gitti. Eğer ona zaman tanısaydı, muhtemelen etkileyici bir savaşçı olabilirdi. Giydiği metal iskelet buna yardımcı olmuştu. Doğru eğitimle bunu kendi avantajına daha da iyi kullanabilirdi. Sorun akıntılara karşı nasıl mücadele ettiğiydi. Onları hissedebildiğini biliyordu. Mira ve Anya onları hissetme konusunda çok iyidiler. Yani bu savaşçı da akıntıları nasıl bulacağını ve savaşırken onları nasıl kullanacağını öğrenebilirdi.

Yine de öğrenebileceğini düşünmek bile aptallıktı. Onların türü böyle şeylerden acizdi. Sadece seçkin birkaç kişi onun zamanına değerdı ve dürüst olmak gerekirse, o zaman bile, onun türünün öğrenme kapasitesine sahip olduğundan o kadar da emin değildi.

O zaman Akromolar evlerinin güvenliğinden ayrılmaya hazırdı. Gemi canlandı, tüm ışıklar parlak bir şekilde yandı ve ay havuzunu kör edici bir ışınla doldurdu. Gözlerini kapattı, tüm solungaçları genişlerken bir ses çıkardı. Ama kolunu bırakmak zorundaydı. Planlarının ne olduğunu görmeliydi.

En iyi savaşçıları kendi türünden birinin peşine tek başına gönderecek kadar aptal olamazlar, değil mi?

İşte oradaydı. Uzun boyu ve güçlü duruşuyla göz kamaştırıyordu. Saçlarını bir örgü haline getirmişti ve insan kalabalığının arasından gemiye doğru yürürken neredeyse kalçalarına kadar sallanıyordu. Zırhı vücudunu kaplıyordu, ama o

Bu. Ne de olsa, onunla savaşırken hayatta kalması için ona verebilecekleri her şeye ihtiyaçı olacaktı.

Gemiye girdi ve sonra... evet. Çok aptallardı. Onu avlamak için ölüme göndereceklerdi.

Zeminde bir dizi karmaşık panel açıldı. İlki onu bir süre tuttukları ve işe yaramaz ilaçlarını enjekte ettikleri yükleme alanına gönderiyordu. Sonra çoğunlukla cam panellerden oluşan ikinci bir alana inecekti, bir bekleme alanı olduğunu tahmin ediyordu. O odada da olanları izlemek için cihazlar olması gerektiğini biliyordu, çünkü o çırpınmayı bırakana kadar son savunmalarını açmamışlardı. Belki de kendini ağır içinde yordüğünü varsayıyordu.

Sonunda serbest bırakıldı.

Kuyruğunu ilmekli antenlerden birine dolanmış olduğu yerden çıkardı ve açık okyanusa doğru fırladı. Kendini saklamak zorunda değildi. Ondan değil. Ne de olsa onu avlıyordu ve onun işini kolaylaştırmak istiyordu.

Gemisinin metal canavarı karanlığın içinden yükseldi ve alüvyonları, sadece önündeki ikiz ışık huzmelerinin bozduğu gri bir sise karıştırdı. Çok daha küçük bir gemideydi. Belli ki tek bir kişi için yapılmıştı ve o da bunu takdir ediyordu. Gemiye hareket ettirmek ve çok daha hızlı olduğunu kanıtladığında peşinden atılmak onun için daha kolay olacaktı.

Fortis kendini kirişlerin önüne konumlandırdı ve onun kendisini fark etmesini bekledi.

Tabii ki çabucak yaptı. Camın arkasından yüzündeki kararlılığı görebiliyordu. Yüzündeki o parıltı, kuyruğundaki pulları sıyırıp atmalıydı. Ah, onun yüz hatlarında yanan nefretten çok hoşlanıyordu.

"Gel savaşçı," diye hırladı. "Geminin ne kadar hızlı olduğunu görelim."

Ve gitti. Gemisinin motorlarının kükrediğini duyabiliyordu ve ardından hızla peşinden geliyordu. Etkileyiciydi. Gemilerinin bu kadar hızlı gidebildiğini bilmiyordu ama onu kovaladıkça daha da hızlanıyordu. Ama bunu en başından beri biliyordu. İçten içe bu görevi hafife almadığını biliyordu, çünkü onun neler yapabileceğini zaten görmüştü. Bunu sadece intikamını almak için yapmak istemişti.

Ona bunu vermezdi.

Kuyruğundaki tüm kasları esneterek uçuşuma doğru kıvrıldı ve kalkanın onun için ayrılacağını biliyordu. Belki de kadın onun

Onu ilk dövüştükleri noktaya getirdi. Ama sonra kayalık bir çıkıntının etrafında döndü ve taştaki metalin çıtırtısını duymayı bekledi.

Bunun yerine, taşlara çarpmamayı başarmadan önce onun küfür ettiğini duyabildiğine yemin etti. İlginçti. Düşündüğünden daha iyi bir pilottu ama yine de onu şaşırtmakta iyiydi.

"," diye mırıldandı, "O zaman şunu deneyelim."

Sağa doğru gitti. Bu kez onu, açılan ve sıcak su püskürten volkanik bacalara doğru eğdi. Gemisinin buna dayanıp dayanamayacağından emin değildi ama dayanabildiğini görünce şaşırdı. Sıcaklık onu kavuruyordu ama gemisi en ufak bir yavaşlama göstermedi.

Meraklı. Sonra onu açık okyanusa çıkardı. Oradaki karanlık onun kolaylaştırdı. Işık huzmeleri onu ancak kaybolmadan önce bir süre .

Tek yapması gereken kuyruğunu sallayıp hızla kendisine yaklaşan geminin altına yuvarlanmaktı. Elbette ona izin verdi. Belki de onu yakalayabileceğini düşünmesini istiyordu. Şüphesiz, hepsi de ona doğrultulmuş silahları vardı. Tek yapması gereken bu karanlıkta bir düğmeye basmaktı ama bunu yapmak istemediğini fark etti.

Eğer onu burada vurursa, bedeni de tıpkı şimdi ondan kaçtığı gibi kolayca yok olacaktı. Eğer dikkatli olmazsa, ödülünü kaybedebilirdi.

Lanet kadın ödülünü istiyordu. Bunu biliyordu çünkü onun yerinde olsa o da aynı şeyi isterdi.

Solungaçları ardına kadar açıldı ve ciğerlerine doldurabildiği kadar havayı süzdü. Gemisi yavaşlarken onun üzerinde asılı kaldı. Her şey dönüyor, sanki onu *dinliyormuş* gibi tek bir motor hâlâ çalışırken bir daire çiziyordu.

"Achromo," diye seslendi, kelime uzun ve alçaktı. Onun balina şarkısını duyabildiğini biliyordu.

Gemi döndü ama onun gemiden çıkmasına ihtiyacı vardı. Kendisi ile ondan toplaması gerektiğini bildiği tüm anılar arasında sadece bir engel oluşturacak olan bu korumadan çıkması gerekiyordu.

Biraz daha yakın yüzerek, kızın onu reddedemeyeceğini bildiği için alaylarını daha yüksek sesle söyledi.

"Küçük akromo bir gemiyle geldi. Devasa undine'in ona yapabileceklerinden korkuyor. Korkuyorsun."

Yonga tekrar döndü, ama o metal mekanizmanın içinde kadının konuştuğunu duymadı. Henüz duymadı.

Bu yüzden onun son saniyeye kadar yukarı bakmayacağını bilerek tepesine daha da yakın yüzdü. "Eğer dikkatli olmazsan, halkının beklenenden daha az yetenekli olduğuna inanacağım. Suyu girmek istemiyorsun çünkü girersen seni öldüreceğimi biliyorsun."

Sonra onun küçük alayını duydu. "Senden korkmuyorum, undine."

"Çok korkuyorsun. Ama kokusunu tekrar üzerinde hissetmemi istemiyorsun." Sonra tırnaklarını geminin üstündeki camda gezdirecek kadar gemiye yaklaştı. Tek yapması gereken yukarı bakmaktı.

Ve sonra yaptı.

Kendisinin kadar derin ve sonsuz olan simsiyah gözler ona bakıyordu. Aşağıdan gelen ışıkların yüzünü aydınlattığını biliyordu. Solungaçları ve uçuşan saçlarıyla ona korkunç görünüyor olmalıydı. Yavaşça sırtıttı. Dudaklarını araladı, böylece görebildiği tek şey dişlerinin sivri uçları ve biraz fazla geniş olan ağzıydı.

Burun delikleri alevlendi. Bunun korku mu yoksa öfke mi olduğunu merak ediyordu ama tüm bunların en iyi yanı da buydu. Belki de, eğer şanslıysa, onu suya sokabilirdi, böylece bunu anlayabilirdi.

Ona çok iğrenç geliyorlardı. Fortis akromolara hiç fazla bakmamıştı çünkü midesi bulanıyordu. Ama buna bakmak istiyordu. Onunla alay ettiğinde yüzünün hareket eden ve değişen her bir özelliğini bilmek istiyordu çünkü nefreti o kadar derindi ki onunla ilgili bu detayları bilmesi gerekiyordu.

Elinin yavaşça öne doğru uzandığını, parmaklarının kaya gibi sabit olduğunu fark etti ve sonra bir düğmeye bastı.

İşte yine oradaydı. O dış iskelet. Geminin yukarısında bir yerden aşağı uzanıyor ve vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Tüm bu süre boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu, vücudu, kendisini ondan koruması gereken doğru yerlere yerleşmesi için yaptığı hareketlerle sarsılıyordu.

Ama takım elbise son olmamıştı, bu sefer de olmayacaktı.

"Son hakkında uzun uzun düşündüm," diye hırladı. "Nerede hata yaptığımı ve seninle nasıl daha iyi dövüşebileceğimi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bu sefer ateş etmekte tereddüt etmeyeceğim." Yumruğu aynı anda yanındaki bir düğmeye çarptı, yüz maskesini ağzının üzerine sürükledi.

Havasını kolayca ondan koparıp alabilir ve onu öldürebilirdi. Elbette bunu biliyordu. Bu tehditler onu zerre kadar korkutmuyordu.

Belki de her zaman onunla denizde tekrar dövüşmek istemişti. Belki de gururlu bir yanı bu kez kazanarak kendi onurunu düzeltebileceğine inanıyordu. Kazanamayacaktı ama bunu yapma arzusuna saygı duyabilirdi.

Kadın suya indi ve adam onun kokusunu ciğerlerine çekti. Taze ve hafifti ama bu kez buruktu.

Demek korkuyordu. Güzel. Aptal değilmiş.

Fortis onu solungaçlarına çekti ve ileri atılmadan önce korkusunun enfes tadıyla kaplayabildiği kadar kapladı. Aynı hızla bir silah çıkardı ve silahı tam yan tarafından ateşlendiğinde basıncın nabzını hissettiğinde şaşırmadı. Siyah kan suda mürekkep gibi çiçek açmıştı ama adam çoktan onun üzerine atılmıştı. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki de onu da yanında götürebileceğini düşündü. Eğer ölecekse, en azından bu diyardan çıkarken bir derinsürücüyü öldürebilirdi.

Yine de onu öldürmek gibi bir planı yoktu. Onu ona deniz vermişti. Onun anılarını parçalayacak ve hepsini kendi yararına kullanacaktı. Boğulan bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar onu anı anı parçalayacaktı.

Kolunu onun beline doladığında, kaslarının ne kadar sıkı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Evet, etrafını saran metal iskelet çok sıcaktı ve dikkatini dağıtıyordu ama tüm bunların altında onu hissedebiliyordu. Güçlü, sıırım gibi kaslar, yıllarca savaşılarak yapılmış bir vücut. Onu göğsüne yaslayıp orada sabitlerken karın kasları avucunun içinde esnedi.

Eğilerek dudaklarını kadının boğazına bastırdı ve dişlerine karşı yutkunduğunu hissetti. "Seni öldürmek isteseydim, *virago*, seni bu sulara hapsettiğim ilk seferde bunu yapardım."

Gemisi ayaklarının hemen altında yüzüyordu. Ayaklarını tekmeledi, belli ki adama karşı koyabilmek için bir yer edinmeye çalışıyordu. Ama adam onu kendine bağlamıştı. Tekme atamadı. Karşılık veremedi. Adamın kollarında kalmak , adam kuyruğunu onun etrafına dolamışken ağır çekimde debeleniyordu.

"Seni piç kurusu," diye tısladı ve giysisini daha da sıcak hale getiren bir düğmeye bastı. Pulları yanmıştı ama daha kötü acılar da çekmişti.

Fortis onu kollarının arasında çevirdi, bakışlarının her zamanki siyahtan, onun direncini kırıp doğrudan ruhuna bakmasını sağlayacak girdaplı renklere dönüştüğünü hissetti. Kadın mücadele etti, güçlü kollar

ve onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kaçmak, , yakında onun izni olmadan içinden geçeceği kendi geçmişinden uzaklaşmak istiyordu.

Bunu yaptığında bir parçası kendini tanrı gibi hissediyordu. Fortis bunu yapabilen az sayıdaki derinlik sürücüsünden biriydi. Çoğu sadece geleceği görürdü ama o geçmişi de görebiliyordu. Tek yapması gereken ona ulaşmaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi çoktan uyuşturulmuş gibiydi. "Gerçeği arıyorum." Ve sonra onun anılarına daldı.

NIFE

Alexia

W Ne halt ediyordu? Onu öldürmesi gerekiyordu. Tek yapması gereken kuyruğunun mengenesini sıkmaktı ve çok geçmeden ölmüş olacaktı. Adam kuyruğunu sıkarken kaslarındaki gücü hissedebiliyordu.

Kuyruğu onun etrafında. Kalçalarının yanlarındaki yüzgeçler düşmelerini engelledi, bu yüzden oldukları yerde asılı kaldılar.

Peki gözlerine ne oluyordu? Artık onlara yeterince bakmıştı. Zifiri siyahtılar, içlerinde en ufak bir beyazlık yoktu. Ama şimdi bir yağ tabakası gibiydiler. Siyah su, o baktıkça parıldayan güzel renklerden oluşan ince bir tabakayla kaplıydı.

Onun gözlerinin içine bakmaması gerektiği bilgisiyle midesi bulandı. İçinden bir ses başka tarafa bakması gerektiğini ve bunu yapma şansını kaybettiğini haykırıyordu. Ama bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu. Bu renkler onu avuçlarının içine almıştı.

"Bana ne yapıyorsun?" demeye çalıştı ama kelimeler ağzında gevelendi.

Düştü. Okyanusa mı düşüyorlardı yoksa ne oluyordu emin değildi ama birdenbire denizin ortasında onu kuyruğunda tutan bir canavarla yüzmüyordu. Harlow'un odasında duruyordu.

Alexia şaşkınlıkla başını salladı. Aklını mı kaçıırıyordu?

Odanın etrafına bakarak kendini topraklamaya çalıştı. Her şey her zaman gördüğü gibiydi. Gösterişli, güzel, belki normalden biraz farklı, perdeler pembenin yanlışı tonundaydı ve yatak her zamankinden daha buruşuktu. Ayaklarını da yerde hissedemiyordu. Hatta ampullere doğru baktığında tepki bile veremiyordu. Gözleri sulanmadı ve retinasında yanık küreler oluşmadı.

Ne oluyordu?

Kapılar açıldı ve içeri Harlow ile kendisi girdi. Alexia, Harlow'a ilk hediye edildiği zamanki genç haline baktı. Yüz hatlarında sinirden eser yoktu ve o zamanlar ne kadar hissiz olduğunu hatırladı.

Orijinal'e teslim edildiğinde eğitimden yeni çıkmıştı. Her şey çok yeni ve harika hissettirmişti ve hiç utanmadan tüm ilgiyi üzerine çekmişti. Sınıfında kendi Orijinal'ine sahip olan ilk kişilerden biriydi.

Ne kadar büyülü görünüyordu. Ne kadar onurluydu.

"Benimkinin yanındaki odada yaşayacaksınız. Umarım büyüklüğünden memnun kalırsın." Harlow kıkırdadı. "Sonuncusu bu kadar küçük olmasından memnun değildi. Yine de siz devler asla rahat edemiyor gibisiniz."

"İyi olacağım," dedi genç hali, sesinde hiç duygu yoktu. "Bu onur için teşekkür ederim, Original."

"Lütfen bana Harlow deyin. Tüm bu Orijinal saçmalıklarından hoşlanmıyorum. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

Ve sonra kulağına bir ses fısıldadı. Bir denizin gürültüsünü andıran derin ve yankılı bir ses, "Demek Asıllardan birine hizmet ediyorsun."

Alexia sese doğru döndü ama arkasında kimse yoktu. Bu anı içinde yalnızdı. Ama yalnızmış gibi hissetmiyordu.

Kaşlarını çatarak sesin nereden geldiğini aradı. Odadaki diğer iki kadın beklentiler ve Alexia'nın nasıl Orijinal'in kölesi olacağı hakkında konuşmaya devam ederken, o sesi aradı.

Sonunda, kendi yansıması olmayan bir aynanın önünde durdu. Onun yerine, karanlık, dönen gözlere ve bakışları buluştuğu anda genişleyen açık bir ağza bakıyordu.

"Beni bulmakla iyi iş çıkardın," diye hırladı kadın. "Şimdi bana daha fazlasını göster."

Bu anının dışına çıktı ve zihninin derinliklerine doğru savruldu. Onu, görüp görmemesini umursamadığı anılara doğru itmeye çalıştı.

Tekrar yaşaması için yeterince kolay olan anılar. Genetik olarak geliştirilmiş diğer askerlerle savaştığı eğitim. Harlow'u ya da başka birini düşünmek zorunda kalmadığı günlerinin sıradan kısımları. Kantin ya da diğer gardiyanlar. Hayatının gerçekliği dışında görebileceği herhangi bir şey.

Çocuk olduğu zamanları düşünmekten hoşlanmıyordu ama bu onu hemen oraya götürmüştü.

Alexia orada durdu ve çocukları büyüttükleri test tüpünden çıkarılışını izledi. Tüpler nefes alınabilen ama gerçekte alınamayan yapışkan bir sıvıyla doluydu. Numuneleri canlı tutmak için yeterliydi ama bundan uyandığını hatırlıyordu. Kendisinin küçük versiyonu, sadece altı yaşında olmasına rağmen hala neredeyse bir metre boyundaydı, elleri ve dizleri üzerine çökmüştü.

Tüm o sarı yapışkan maddeyi kustu ve yere çömeldiği ellerine sıçramasını izledi. Tek bir bilim adamı bile ona yardım etmemişti. Bir sonraki genetik olarak geliştirilmiş çocuğa ve bir sonrakine geçerken onu elleri ve dizleri üzerinde öylece bırakmışlardı. Hepsi tek kullanımlıktı. Önlerinde küçük bir kız olması kimsenin umurunda değildi. Çünkü onlara göre o küçük bir kız değildi. O kendi tasarladıkları bir üründü.

"Senin neyin farklı olduğunu merak ediyordum," diye mırıldandı kadın onun kulağına. "Seni onlar yaptı, değil mi?"

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım," diye hırladı Alexia, hâlâ canını yakan görüntüsünden uzaklaşarak. "Kafamın içinden çık."

Ve sonra... Bunu hissedebiliyordu. İçinde kontrol edemediği bir güç vardı. Bu onun zihniydi. Onun anıları. Eğer gördüklerini görmesini istemiyorsa, o zaman onu dışarı çıkarabilirdi.

Zihnindeki varlığa karşı hamle yaptı, onun hareket ettiğini hissedene kadar tüm gücüyle onu itti. Adamın cüssesi artık zihninin etrafında o kadar düğümlenmemişti ve en azından hafızasını değiştirebiliyordu. Hâlâ çarpıktı, hâlâ kumda yürüyormuş gibi hissettiriyordu ama işe yarıyordu.

Birdenbire Harlow'un odasına geri döndüler. Orijinal saçıyla ilgili bir şeyler geveliyordu ve bu kendini bir çocuk olarak izlemekten daha iyiydi.

"Hayır," diye hırladı kadın ve zihninin etrafındaki gerilim bir kez daha düğümlendi.

Sonra revirde duruyordu. Bu da küçük bir kızdı, ancak o sırada on dört yaşındaydı ve boyu 1.80'in üzerindeydi.

Onu bir sandalyeye oturtmuşlar ve kollarını sandalyeye bağlamışlardı.

"Sadece korunmak için," demişti doktor. İlk iğnelerini kimin yaptığını hatırlamıyordu ve bu nedenle hatırladığı tek şey ona iğne yapan beyazlar içindeki meçhul bir adamdı.

Gözlerini ondan başka yöne çevirdi. İlk kez kendini bir insan gibi hissetmiyordu. Onu eğitirken, beynini yıkarken, ona kim olması ve nasıl korunması gerektiğini söylerken bile kendini kendisi gibi hissediyordu. Alexia. Düşünceleri, arzuları, umutları ve hayalleri olan bir birey.

Bu anı ona eskiden kollarına çizdiği desenleri hatırlattı. Dalgalara benzeyen dokuma desenleri. Doktorlardan kalem alıyor ve cildini her temizlediklerinde siyah yeniden yapıyordu. Her zaman bu desenleri derisine dövme olarak yaptırmak istemişti. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu, sadece onlara bakmayı seviyordu.

"Sana ne veriyorlar?" diye sordu, sesi derin ve kandırıcıydı. "Halkın senin gibi birine seni kontrol altında tutmak için ne veriyor?"

"Çekil başımdan!" diye bağırdı, çömeldi ve ellerini kulaklarının üzerine koydu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Nefesinin ciğerlerine girip çıktığını hissedebiliyordu ve aklının mantıklı bir kısmı hâlâ suyun altında olduğunu hatırladı. Bu şekilde nefes almaya devam edemezdi. Havası sınırlıydı ve çok yakında oksijeni tükenecekti. Duygularını kontrol etmesi gerekiyordu.

İlacına ihtiyacı vardı.

Anıyı atlatmaya çalışırken, kendi çırpınışlarının sesine doğru döndü. O zamanlar bununla mücadele etmişti. Anı, ona ilacı verdikleri bir sonraki zamana dönüştü ve vücuduna o her neyse onu koymamaları için yalvardığını duyabiliyordu.

"Lütfen," diye bağırmıştı. "Lütfen yapma. Bunu yapmayın!"

Doktorlar onu hiç dinlemedi. Ona iğne yapıldı ve sonra tüm mücadeleleri kayboldu. Hafıza hafıza, her seferinde onlarla daha az tartıştı ve sonunda ona bir kutu iğne verdiler ve odasına geri götürmesini söylediler.

Ve bunu o zamandan beri yapıyordu. Hiç değişmemişti. Her sabah kendine onu sessiz ve sakin tutan ilacı enjekte ediyordu, yapılması gereken işe engel olacak hiçbir duygu hissetmiyordu.

"Ne tuhaf," diye mırıldandı kulağına. "Özgürlüğü hiç kendi başına aramamıştın."

Ama bu doğru değildi. Son zamanlarda onu arıyordu ve henüz kimse bunu bilmiyordu.

Aklına bu düşünce geldiği anda, aniden yeniden Doktor Barker'ın önünde oturuyordu. Eski anılarında olduğu gibi anıyı izlemiyordu. Zaman ona tüm o eski anıları başka bir gözle görme yeteneği vermişti. Ya da belki de o zamandan beri bambaşka bir insan olmuştu.

Bu anı yeniydi. Taze.

Ağrıyor.

Onun karşısına oturdu ve ona neden böyle hissettiğini nasıl sorduğunu hatırladı. Adamın sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu ama daha da kötüsü, sanki etrafında konuşan gerçek insanlarmış gibi görünen kendi düşünceleriydi.

"Kırılmışsın. Hissediyorsun. Düşünüyorsun."

En kötüsü en sessiz olanıydı ama "Belki de gitme vakti gelmiştir" diye mırıldandığını duyabiliyordu.

Öfke içini yakıp kavuruyordu. Bu aptalca düşüncelere ve onlarla birlikte gelen aptallıklara kulak verecek kadar zayıf iradeli bir kadın değildi. O son nefesine kadar savaştık bir savaşçıydı ve bu kadar *kolay pes etmeyecekti*.

Bir öfke çılgılığıyla onu zihninden kovdu ve sendeleyerek gerçekliğe geri döndü. Onu önce soğuk çarptı. Bir noktada, dış iskeletin ısıtıcısını kapatmış olmalıydı. Tüm vücudu donuyordu, uzun zamandır hissetmediği bir şekilde buz gibiydi. Dişlerini gıcırdatarak, artık zihninin bir köşesinde saklanmayan undine'e dik dik baktı. Hâlâ etrafına dolanmış, kuyruğunu bir yılan gibi tüm vücuduna dolayarak kollarını bile hareket ettiremez hale gelmesine neden oluyordu.

"Siktir git," diye tükürdü. "Ve kafamdan uzak dur."

Gözleri yeniden parlamaya başlamıştı bile. Başlangıçta onu çağıran o dönen renk kaleydoskopu, ama şimdi ne olduğunu biliyordu.

Alexia yüzünü ondan çevirdi ve pençeli bir el çenesini kavradığında bir nefes tısladı. Onu kendisine bakmaya zorlamaya çalışıyordu. Alexia'nın bakışlarına bakmak zorunda kalmasını istiyordu çünkü Alexia'nın bakışlarını bile çalmak istiyordu.

daha fazla anı. Ama bunlar onun için değildi. Onun tek başına acı çekmesi içindi.

Kulağında bir ses cıvıldadı. "Oksijen yüzde on beş."

Eğer gemisine geri dönmezse, onu boğacaktı. Ve bunu biliyordu. Onun dilinden anlıyordu. Kulakları da onunla birlikte bu uyarıyı duymayacak kadar iyi işitiyordu.

Parmaklarını oynattı. Kolları adamın kuyruğu tarafından sıkıştırılmıştı ama elini döndürmeyi başarabilirse bıçağını alabileceğini düşündü. Tıpkı dış iskeletin geri kalanı gibi ısınmıştı. Sadece onu yakalayacak kadar uzun süre dikkatini dağıtması gerekiyordu.

"Anılarımı karıştırmak hoşuna mı gidiyor?" dedi. "Bir undine'in yapması gereken bir şey gibi görünüyor. Bana işkence etsen bile sana tek bir şey bile anlatmayacağımı çok iyi biliyorsun."

Pençeli el yüzüne takılı maskeye doğru ilerledi. O sıkıldıkça Alexia biraz daha debelendi ve cam gıcırdadı.

Eli onun tek oksijenini kırabilir ve onu tam burada, hemen şimdi boğabilirdi.

Zayıf kadın daha da yaklaştı, keskin dişlerinin açık ağzı daha da yaklaşıyordu. "Sana işkence etmeme ne kadar dayanabileceğini görmek ister misin, virago? Sanırım ikimiz de bundan zevk alabiliriz."

İşte! Bıçağının sapını tuttu, ısıtmak için düğmeye ve kuyruğuna sapladı. Küçük, keskin bir ses çıkardı ama sonra kuyruğu daha da sıkılaştı. Neyse ki bu onun lehine işledi. Isınan bıçak daha derine battı, etinde kaydığı yerden kabarcıklar yükseldi.

Sonunda yumuşadı. Bobinler etrafından düştü ve bu da ona kıyafetindeki ayakkabıları çalıştıran diğer düğmeye basması için yeterli zamanı verdi. Kendini ondan uzaklaştırmak kolaydı. Ama o kadar donmuştu ki gemisine geri dönmesi çok zor oldu. Girişi gözden kaçırdı ve neredeyse yanlış tarafa geçecekti ki, soğuktan sızlayan eliyle açıklığa tutundu.

Kendini gemiye çekerken yankılanan bir öfke kükremesi okyanusun kendisini sarsıyor gibiydi.

Kapıyı kapatırken vücudundan bir nehir gibi su damladı. Öksürerek maskeyi yüzünden çıkardı ve geminin içindeki bayat havayı içine çekti. Filtrasyon daha fazla kullanıldıkça daha iyi hale gelecektir. Onlar

çok uzun zamandır böyle bir gemi kullanmamıştı. Nefes nefese ayakta durmaya çalışırken önemli düğmelerden herhangi birine basmaktan kaçındı.

Küçük bir savaş gemisiydi. Yatağına beş adım, depoya beş adım ve pilot koltuğuna beş adım daha atmasına yetecek kadar yer vardı. Şüphesiz dar bir alandı ama yeterince iş görürdü.

"Bilgisayar," diye seslendi. "Dış iskeleti çevrimdışı hale getir." "Olumlu."

Giysi açıldı ve içinden sendeleyerek çıktı. Daracık siyah elbisesi içinde sırlıslıkla ve titreyerek pilot koltuğuna koştu ve oturdu.

"Şimdi, neredesin?" diye tısladı. "Seni bu geminin atabildiği kadar çok lazerle yakacağım."

Ama onu bulamadı. Yine bulamadı. Bu bulanık sularda saklanmakta o kadar iyiydi ki, ışıkları ancak bu kadar uzağa ulaşabiliyordu. Her nasılsa, gemiden ilk çıktığında olduğundan daha tozlu görünüyordu. Saçlarından gözlerine süzülen tuzlu su damlalarını görmezden gelerek gözlerini kıstı.

"Haydi. Göster kendini, seni koca piç."

Küçük bir kuyruk titremesi. Aldığı tek uyarı buydu. Sonra ateş açtı. En azından birinin onu yakalayacağını umarak karanlığa doğru tekrar tekrar ateş etti. Onu zaten bir kez vurmuş, bıçaklamıştı ama bunun onu alt etmek için yeterli olup olmayacağını gerçekten bilmiyordu. Öldürmesi kolay görünmüyordu, bu kadarı kesindi.

Ateş etmeyi bıraktığında, ani sessizlikte nefes aldı. Onu öldürmesinin imkânı yoktu. O çok güçlüydü.

Bir gümbürtü geminin her yerinde yankılandı. Tam zamanında kafasını kaldırdı ve adamın geminin çatısına tutunduğu yerde bir kez daha sırttığını gördü. Ona küçük bir sırtma yaptı ve sonra bir şeyi çekiştiriyor gibiydi.

Gemisindeki ışıklar titredi. O...

Adam tekrar çekince çılgılık attı ve gemideki tüm ışıklar söndü. Lanet olası pilleri gemiden çıkarmıştı. Onları sökmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kaynaklı metali zorla sökmek için gereken güç miktarı şok edici bir güç gösterisiydi.

Ancak gemisi denizde yavaşça alçalmaya başladığında bunu düşünecek zamanı olmadı.

"Bilgisayar!" diye bağırdı ve geminin yaşam desteğini, güç kaynağını ve hareket kabiliyetini gösterecek düğmelere basmak için döndü. "Neden

Batıyor muyuz?"

"Gemi yaşam desteğini sürdüremez ve rölantide çalışmaya devam edemez." "O zaman gemiyi eve gönderin."

"Çok az pil ömrüyle çok uzaktayız. Yanaşma gemisi." "Yanaşma gemisi mi?" diye tekrarladı, şimdi öfkeden çılgılık atıyordu. "Nerede bu

"Gemiyi ne sikime yanaştırıyorsun?"

"Deniz tabanına."

Denizin dibine batıyordu. Zayıf kadının karanlıkta kayboluşunu izlerken, adam ona küçük bir el sallarken, o adama ters ters baktı. Onu karanlığın içindeki bir mezara göndermişti.

Piç kurusu.

TEF

Fortis

H Gemiye denizin karanlıklarına doğru takip etti. Fortis itiraf etmeliydi ki, yaptıklarının çoğu öfkeyle yaptığı hatalardı. Kızın anıları ona kim olduğu ve hangi bilgileri kendi yararına kullanabileceği konusunda sadece ufak bir ipucu vermişti. En büyük sorun, onu aklından çıkarabileceğinin farkına varmasıyla ortaya çıktı. Daha önce hiç kimse daha önce bunu yapabildim, kesinlikle bir akromo değil.

İnsanların anılarına ve geleceklerine bakıyordu. Onunla göz göze geldiklerinde bunu değiştirmek mümkün değildi. İsteddiği kadar bakardı ve hatta eğer isterse daha da fazla bakardı. Kimse onu durduramazdı.

Ona kadar.

Ta ki onun orada olduğunu fark edene kadar. Belki de bu onun hatasıydı, diye düşündü yanıp sönen ışıklarla yavaşça alçalan gemiyi takip ederken. Belki de onun zihnindeyken onunla alay etmemeliydi.

Bu olmalı. Fortis'in zihninde olmasından nefret eden Maketes ile bunu test edecekti. Belki de kendi türünden başka biriyle konuşuyorsa, o zaman Fortis'in orada olduğunu anlayabilirlerdi. Yine de belki de beklemeli ve önce oğluya denemeliydi. Derinsürücülerin, onları kafalarından atabileceklerini fark eden diğer Su İnsanlarına ihtiyacı yoktu. Böyle bir risk gereksizdi ve konu kendi halkına geldiğinde söylentiler her yöne yayılıyordu.

Yüzgeçleri parlayarak geminin altındaki çıkıntıyı gördüğünde kendini yavaşıttı. Batmasını istediği kadar uzak değildi. Derinliklerin basıncı onu daha hızlı batırabilirdi ama denizin istediği buyusa, o zaman bunu yapacaktı. En azından burada, binlerce küçük tozlu kan parçasına dönüşmeden onu güvenli bir şekilde gemiden çıkarabilirdi.

Tüm bu olanlardan sonra gemiden çıkması pek olası değildi. Belki de bu durumu aceleyle getirmesi gerekecekti. En azından bir şansı olduğunu düşünmesini sağlayabilirse, onu geri gelmeye ikna edebilirdi.

Çünkü o anılar yeterli değildi. Asıllar onun peşinde olduğu şeydi ve deniz onu her şeye rağmen mükemmel kişiye göndermişti. Bu iğrenç yaratıkları bilmekle kalmıyor, doğrudan bir tanesi için çalışıyordu. Eğer ona onların türü hakkında doğrudan saldırı yapmasına yetecek kadar bilgi verebilecek biri varsa, o da oydu.

Kendisine hazine değerinde bir kadın verilmişti ve ona böyle davranmaya başlaması gerekiyordu. Onun gibi birini sorgulamak için başka bir şansı olacağından emin değildi.

Gemi yankılanan bir çatırtıyla çıkıntıya çarptı. Bunu hissedebiliyordu. Gövde büyük bir inilti çıkarırken etrafını toz bulutları sardı. Kuyruğunu sallayarak, her şeyin çatlaması ihtimaline karşı ileri atıldı.

Bunun olduğunu daha önce de görmüştü. Beta'dan bir gemi batmış ve deniz tabanına çarptığı anda ikiye bölünmüştü. Akromolar günlerce içinde yüzmüş, cesetleri haftalarca denizleri kokutmuştu.

Ama gemisi dayanmıştı. Onun yerine, içeriden daha fazla küfür ve tangırtı duydu. Şüpheli bir şekilde droid sesine benzeyen ikinci bir ses, savaşçı kadınıyla konuşuyordu.

Virago. Daha da yaklaştı, tüm ışıklarının söndüğünden emin oldu, böylece cama doğru bastırılmadığı sürece görülmesi imkânsızdı. Ona bir isim verdiği için aptalın tekiydi. Onun gibi biri bir ismi hak etmiyordu.

Yüzgeçlerine bağlı ışıklar titriyordu, sanki kendi bedeni ona yalan söylediğini haykırıyordu. Bir ismi hak ediyordu. Güvenli gemisinden çıkmış ve adamın suda tadını alabileceği kadar az bir korkuyla onunla yüzleşmişti. Sonra, tek başına kaçtığı anda, gemisine geri dönmüş ve ona ateş etmişti.

Böyle bir kadın, Akromos'un ona verdiği isimden daha fazlasını hak ediyordu.

Kahretsin, kadına saygı duymaması gerekiyordu. Onu parçalara ayırması gerekiyordu ve elindeki tek seçenek buydu.

Ölmüş karısının hayaletinin her an ortaya çıkıp kafasına vuracağına yemin ediyordu. Yukarıdaki dünyasına geri atılması gereken bu akromo ile kendini şımartarak bile ona bir onursuzluk yapmıştı.

Başını sallayarak, geminin içinde neler olup bittiğine bakarak karmaşık düşüncelerden uzaklaştı. Elinde bir İngiliz anahtarı vardı ve bir şeylerle uğraşıyordu. Çok geçmeden panellerden birini açmış ve içinden gümüş bir şey sökmeye başlamıştı.

Bekle, bunlardan birini daha önce görmüştü. Bu bir acil durum battaniyesiydi. soğuk muydu?

Geminin içinde ve dışında hızla yanıp sönen ışıklara baktı. Evet, soğuk olmalı. Bu konuda bir şey yapmazsa donarak ölecekti. Derin deniz onun türü için yeterince sıcak değildi.

İlginç.

Işıklarının teker teker yanıp sönmesine izin vererek daha yakına süzüldü. Kadının konuştuğunu duyabiliyordu, muhtemelen gemiyi kontrol eden droidle. Gümüş battaniyeyi vücuduna sarmıştı ve tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

"Soğuk mu?" diye sordu.

Bunun bir kısmı onun planına uyuyordu. Ona açtığı yaraları görmeyi hak ediyordu. Belki de bu sayede gemiden tekrar çıkarsa ona zarar vermeye devam edebileceğine inanacaktı. Tekrar tekrar, sonunda onu ölecek kadar yaralayacaktı.

Ya da en azından onun böyle düşüneceğini umuyordu. Lazer yarasının iyileşmesi daha uzun sürecek olsa da, deniz bıçak yarasını kapatmaya başlamıştı bile.

Arkasını döndü, ıslak saçları bu hareketle gözlerinin önünde birbirine karıştı. "Siktir git, undine."

"Yapacağımı sanmıyorum."

"Beni burada tuzağa düşürdün. Kına yakmaya mı geldin?"

"Bir anlaşma yapmayı tercih ederim." Ön pencerenin önünden yüzerek geçti, yaralı kuyruğunun cama sürtündüğünden emin oldu, böylece yaptığı işin ne olduğunu görebilecekti. Vücudunun büyüklüğü düşünüldüğünde fazla bir şey değildi ama yine de bir yaraydı.

Onun bu manzara karşısında nefesini tuttuğunu duydu. Güzel. Onu alt ettiğini ve canının yandığını düşünmesine izin verdi. Yanındaki küçük yarığı hissetmedi bile.

Etrafında dönerek kendini geminin üstüne bıraktı, böylece kız ona yukarıdan bakmak zorunda kalacaktı. Sadece gövdesi ve kuyruğunun küçük bir kısmı ona görünecekti. Umarım bu yüzden onun daha az canavar olduğunu düşünürdü. Kuyruğunun devasa uzunluğunu ya da teker teker yanıp sönen ışıkları göremiyordu.

"Seninle bir anlaşma yapmak istemiyorum. Nedense bu anlaşmanın kaybeden tarafında olacağıma dair bir his var içimde." Gümüş battaniyeyi etrafına biraz daha sıkı sardı. "Bilgisayar, batarya konusunda ne durumdayız?"

"Geminin gereksiz olan tüm bölümlerini kapattım. Yiyecekleri donmadan önce depodan çıkarmak için iki saat on altı dakikanız var."

"Teşekkür ederim," diye tısladı ve penceresi olmayan geminin arka tarafına doğru ilerledi.

Ama kadının ne yaptığını görmek istiyordu. Bu kadın belli ki çok yetenekliydi ve okyanusun bu kadar derinlerinde hayatta kalmak için bir planı vardı. Ne yapacaktı? Göğsündeki merak alev alev yanıyordu ve uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştı. Onun geleceğine de öylece bakamazdı. Artık onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

Kaşlarını çatarak geminin tepesine doğru süründü kendini sürükledi. Pençeleri hareket ettikçe şıngırdıyor, altından gelen en hafif sesleri duyana kadar bekliyor ve sonra geriye doğru vurmaya başlıyordu.

"Ne yapıyorsun, virago?"

"Git buradan!" diye bağırdı ama sesinde hafif bir gerginlik vardı.

Hayır, bu olmazdı. Onun hayatta ve iyi olmasına, muhtemelen kendine zarar vermemesine ihtiyacı vardı. Onun geleceğini henüz görememişti çünkü geçmişiyse bu kadar ilgilenen bir aptal olmuştu. Dişlerini gıcırdatarak, "Seni görebileceğim bir yere gel." diye tükürdü.

"Gemimi okyanusun dibine batırdın. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Bir homurtu daha ve bu sefer onun tekrar hareket ettiğini duyabiliyordu.

Ters yöne doğru sürünerek cama geri döndüğünde, kadının o kadar büyük bir sandığı yere bıraktığını gördü ki, onu kaldırabildiğine şaşırdı. Ve sonra diğer yöne doğru gözden kayboldu.

O kadar da büyük bir gemi değildi. Kadın geri gelmeye devam olduğu yerde kalabilirdi. O da öyle yaptı. Sandık üstüne sandık, geminin ana bölümüne yerleştirdi ve sonra yan tarafına vurdu.

"Bilgisayar, yaşam alanlarını kapat."

"Olumlu."

Yaşam alanı mı? Gemi bunun için yeterince büyük değildi. Ama sonra yoldan çekildi ve devasa bir duvar tavandan aşağıya doğru çöktü. Geminin geri kalanını kapatarak ona belki beş ya da altı adım yürüyebileceği kadar alan bıraktı. Ve alanı kasalarla doldurduğunu düşünürsek, bu haliyle bile zar zor hareket edebiliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Bunu birkaç gün daha hayatta kalabilmek için yaptım," diye mırıldandı. Yığının üstündeki sandığı karıştırmadan önce onun derin bir nefes almasını izledi. "Git buradan."

"Öyle bir planım yok." "Neden buralarda takılıyorsun?"

"Şimdi ne yapacağını merak ediyorum. Kendini açlığa terk edip etmeyeceğini bilmek istiyorum." Ne de olsa buna mecburdu. Bu küçük aletin içinde bulunduğu yerden balık avlayabilecek gibi değildi.

"Üstümü değiştiriyorum. İnsan bedenimden iğrenmek istemiyorsanız, gitmelisiniz."

İğrenç olacağından emindi. Daha önce de onunki gibi vücutlar görmüştü. İki kemiksi kuyrukları gördüğü en rahatsız edici şeylerdi. Ama elbette onu öfkelenme fırsatı da vardı. Onu yeterince kızdırabilirse, bu kez ona bakabilir ve geleceğine göz atmasına izin verebilirdi.

Dişlerini göstererek önüne çıkan fırsatı değerlendirdi. "Gülünç derecede çirkin olduğuna eminim. Şu haline bir bak. Daha önce sana benzeyen bir akromo görmemiştim ve kesinlikle bu bir tasarımdı. Seni güzel ve işlevsel yapmaya özen göstermemişler."

"Bu tamamen bir tasarımdı." Gümüş battaniyeyi dikkatlice katladı ve geminin ön tarafındaki pilot koltuğuna yerleştirdi. Sonra da dalgıç kıyafetini kollarından sıyırdı. Sırtı ona dönük olmasına rağmen, konuşabileceği çok şey olduğunu görebiliyordu.

Vücudundaki tek bir pul bile onu hava koşullarından korumuyordu ve fazlasıyla kaslıydı. Ortaya çıkardığı omuzlar yuvarlaktı, çok fazla

büyük olması onun türüne çekici geliyordu. Ne de olsa, kadınlarının kendilerinden daha küçük olmasından hoşlanacak kadar gözü kara insanlardı. Çok saçma.

"Benim türüm kendilerinden daha iri kadınlar arar," diye bilgilendirdi onu. "Biz ısırın bir kadın arzuluyoruz. Kendini koruyabilen, pençeleri ve keskin dişleriyle en büyük köpekbalıklarının bile onlardan kaçmasını sağlayacak bir kadın."

Ama sonra dalgıç kıyafeti kadının etkileyici sırt kaslarından aşağı kaydı ve ne söylediğini unuttu. Denizdeki tüm tanrılar adına, bu kadın güçlüydü. Tüm bu gücü, giysiyi teninden uzaklaştırırken sırtının hareket edişinde görebiliyordu. Omuzları geniş ve güçlü olmasına rağmen, omurgasının çukuru ince bir bele doğru iniyordu.

Sırtının her yerinde yara izleri vardı. Birçoğu solgun olduğu için eski olduklarını anlayabiliyordu. Hem çok fazla. Bazıları uzun çizgiler halinde, bazıları ise ölümcül yaralar olduğunu düşündüren daha derin ve ip gibi dokuluydu. Yine de bazıları küçüktü. Neredeyse dikiş çizgilerine benzeyen küçük iğne delikleri, tıpkı kendi halkının yaptığı gibi. Yüzlercesi derisinin her tarafına dağılmış ve kaburgalarına kadar uzanıyordu.

Onun bakmasını umursamıyor gibiydi. Onun yerine, dalgıç giysisini vücudundan sıyırdı. Artık çıplaktı. Odanın ortasında, sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, üstteki sandıktan kuru giysiler çıkarırken, onu dilsiz hale getirdiğinden tamamen habersizdi.

Bacaklarından nefret ederdi. Hep nefret etti. Achromo'nun iki kuyruğu vardı ve ikisi de yüzmede işe yaramazdı, oysa en azından bir tane işe yarar kuyrukları olmalıydı. Ama bu kadının bacakları güçlüydü. Her hareketinde esneyen, belirgin kaslara sahip kalın uyluklar. Kalçaları...

Neden onun kıkına bu kadar sert bakıyordu? Bunun için hiçbir sebep yoktu. Hiçbir zaman bir akromonun kıkının neye benzediğini önemseyen biri olmamıştı. Onun hakkında neredeyse hiç yoktu. Kaslı kuyrukları açıkça güçlüydü ama kalçaları yeni gelişen bir şeydi. Ve kesinlikle *öyle* görünmüyorlardı.

Kafasında bile ona eşek diyor muydu? Onların türüyle çok uzun süre birlikte olmuştu. Anatomileri için takma adları bilmesine gerek yoktu. Onlar onun gluteus maximus'uydu, onlar...

Kadın eğilip pantolonunu bacaklarının üzerinden geçirirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanrıça, böyle eğildiğinde nasıl daha da iyi oluyordu? Manzara çarpıcı, dikkat çekiciydi ve daha önce hiç görmediği bir akromoya bakıyordu.

Hırlayarak, artık ona bakmamak için kendini geminin üzerinden geriye doğru itti. En azından görüş eksikliği tüm bu korkunç şeyleri düşünmesini engelleyecekti.

Aptal depthstrider. Bir insana ilgi duymaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Şimdiden onun geleceğine bakma arzusunun giderek arttığını hissedebiliyordu ve bunun nedeni Orijinaller hakkında bir şeyler öğrenmek istemesi değildi. *Onun* hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Onu böyle yapan neydi? Türünün diğerlerine kıyasla çok iriydi ve onun doğuştan değil, sonradan yaratıldığını görmüştü. Ama nasıl? Bunu neden yapmışlardı? Akromolar en iyi zamanlarda bile kafa karıştırıcı bir topluluktu, öyleyse neden kendisini yaratanlara hizmet etmişti?

Belki de onun geleceğine bakmasına gerek yoktu. Belki de onu kendisiyle konuşturabilirdi. Tek yapması gereken onu kontrol ettiği belli olan o ilacı çalmaktı.

Camın kenarından arkasına bakarken, kadın pilot koltuğuna oturup küçük bir kutu açtığı anda kaşlarını çatı. İçinde sayısız iğne vardı. Onlardan birini aldı ve bir çeşit sıvıyla dolu bir şişeye soktu.

İlaçları kendine mi verecekti? Öyle görünüyordu, çünkü elindeki iğneyi çok hızlı bir şekilde doldurdu ve sonra koluna batırdı. Hiç tepki vermedi. Tek bir tepki bile. Bunu yaparken sadece uçuşunun karanlığına baktı ve işi bittikten sonra iğneyi kutuya geri koydu.

O halde bulması gereken şey buydu. Kendisine her ne ilaç veriyorsa, yıkması gereken bariyer buydu.

ELEVEF

Alexia

T Uçurumda zaman garip bir şekilde geçiyordu. Bilgisayar ona sekiz gün olduğunu bildirmese burada ne kadar kaldığını asla bilemeyecekti. Sekiz gün boyunca yiyecek, ilaç ve zamanı karneye bağladı. kendisine bakıyormuş gibi görünen karanlığa bakarak geçirdi.

Alexia burada sıkışıp kalmıştı. Bunu biliyordu. Geminin yapay zekâsı onu geçersiz kılmasına ve gemiyi elle eve götürmesine izin vermiyordu. Tüm gemi kapanmadan önce onları Tau'ya yaklaştırabileceğini iddia etmişti. Ama yapay zeka sadece gemiyi istediğini yapmaya zorlayacak kadar yüksek yetkiye sahip olmadığını söylemişti.

Hâlâ yetersiz miktarda yiyecek bulunan bazı kasalara yaslanan Alexia kendine denize bakmamasını söyledi. Başının üzerindeki ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu. Bu onu çıldırtıyordu. Bazen bilgisayardan ışıkları tamamen kapatmasını istiyor ve zifiri karanlıkta öylece oturuyordu. Uyarı ışıklarının nedenini anlamıştı. Birçok sistemin daha uzun süre devam edebilmesi için yeterli pil gücü yoktu. Gemi ona sadece vahim durumda olduklarını hatırlatıyordu.

Yaşam desteği en uzun süre dayanırdı. Ama bazı filtreler çoktan patlamaya başlamıştı. O piller olmadan burada sadece birkaç günü daha vardı ve bu da kendini toparlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Yiyecek stokunun azaldığından bahsetmiyorum bile. Elinde tuttuğu ve her şeyi saydığı tablete baktı. Ona gönderilen yiyecek bir hafta yetecek kadardı. Yeterince aralık bırakmıştı

Bunun iki katı kadar süreceğini biliyordu. Ama o zaman bile, bu kadar az yiyeceklerle iki hafta onu zayıflatacaktı.

Peki sonra ne yapacaktı?

Gözleri pilot koltuğunda bıraktığı ilaç kutusunu buldu. Doktor Barker normalden çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark ettiği için ilaçlar her zamanki dozundan daha güçlüydü. Ancak tüm bunları da karneye bağladığı için, her zaman kullandığı miktarda ilaç kullanıyordu.

Düşünmek için çok fazla zamanı vardı. Zihni, üzerinde durmanın tehlikeli olduğunu bildiği anılara geri dönmek istiyordu. Harlow'un onu hiçbir zaman gerçekten takdir etmediğine ya da Harlow'un diğer Orijinallerden daha fazla muhafızdan geçtiğine ve bu yüzden Alexia'nın diğerlerinden daha fazla nesle sahip olduğuna dair anılar.

Aklı hep Harlow'un Alexia'nın yaralandığını gördüğünde söylediklerindeydi. Yapabileceğini söyleyene kadar Alexia'nın ölmesine izin vermeyecekti. Bu ne anlama geliyordu?

Sırf Harlow onu yanında istiyor diye doğal olmayan bir şekilde uzun bir hayat yaşamak zorunda mı kalacaktı? Bunu yapmak istemiyordu. Seçme şansı varsa erken ölmek istiyordu. Bu hayat onun sonsuza dek katlanmak istediği bir hayat değildi.

Gemisinin ön pencerelerinin ötesindeki bir kuyruğun sallanma hareketi dikkatini çekti ve itiraf etmekten utandı. Denizden başka hiçbir şeyin ona eşlik etmediği bir haftalık sessizlik zihnine tuhaf şeyler yaptırıyordu.

Doğru miktarda ilaçla, bu düşüncelere hiç sahip olmayacaktı. Eğitimdeyken onu aylarca tecritte tutmuşlardı. Hiç kimsenin ondan işkenceyle bilgi alamayacağından emin olmuşlardı ve yalnız kalmak bile farklı düşünmesini sağlamayacaktı.

Ama şimdi, konuşacak birini istiyordu. Bu kişi ona saatlerce eziyet etmekten çekinmeyen bir kadın olsa bile. En azından bu da bir sohbeti, her ne kadar berbat olsa da.

Camın diğer tarafında belirdi, yavaş yavaş aydınlanıyordu. Bunu hep aynı şekilde yapıyordu ve kız bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti. Önce devasa kanatçığının üzerindeki ışıklar, sonra da tüm vücuduna yayılıyordu. Camdan ne kadar uzakta olursa olsun, ne kadar büyük her seferinde şok ediciydi. Kolları parlıyordu. Son olarak da yüzünün etrafındaki yüzgeçler, suyun karanlığını dolduran tuhaf bir mor renkle parlıyordu.

O bir tanrı gibiydi, hiç yoktan aydınlatıyordu. Ama eğer onu bu çıkmaza sokmasaydı, bunlar asla aklına gelmeyecek aptalca düşüncelerdi.

Biraz daha yaklaştı, yüzündeki sırıtış onu şimdiden kızdırmıştı. "Vazgeçmeye hazır mısın?"

Elbette, o da bunu sordu. Karanlıkta olduğunu, bir haftadır uçuruma tek başına katlandığını biliyordu. Bu onun planının bir parçasıydı. "Henüz değil, undine. Beni yendiğin zaman sana haber vereceğim."

Onun cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kaşları kırıştı ve çenesinin iki yanındaki kaslar gerildi. "Seninle bir anlaşma yapalım, virago."

Onun için bir evcil hayvan ismi kullanmasından nefret ediyordu ve içinde bir şeyler koptu. "Alexia," diye tısladı. "Benim adım Alexia."

Tüm yüzgeçleri yüzünün etrafında alevlendi. Şokta mıydı? Öyle olduğunu düşündü. Onun kendisini izlediği kadar o da onu izliyordu. Artık onu okumak daha kolaydı.

Onun kendisine adını söylemesini beklemiyordu. Ve şimdi ne yapacağını merak ediyordu.

Ayağa kalktı, pilot koltuğuna doğru üç adım attı ve koltuğa oturdu. "Sana adımı söyledim asker. Genelde sen de bana kendi adını söylersin."

"Sana adımı söylemeyeceğim."

"O zaman kendini gerçek bir insan gibi göstermeye bile isteksizsen pazarlık yapmıyoruz demektir. Sana balık adam demeye devam edebilirim, ama sana böyle hitap etmemden hoşlandığını sanmıyorum."

Yine, o parlayan yüzgeçler. Alexia onun kendisine cevap vermesinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi ya da en azından Alexia bu tepkiyi böyle algılamıştı. Yine de Alexia ona her zaman bağırarak istiyordu ve en azından bu şekilde atılan dikenler onu öldürmeyecekti.

Herhangi bir noktada, ikisi de onun bu gemiyi sıkıştığı uçurumun kenarından aşağı çevirebileceğini biliyordu. Alexia durumunun tehlikeli olduğunu farkındaydı.

Biraz daha yaklaştı, kuyruğu kızın kızgınlık duyduğundan emin olduğu bir şekilde titriyordu. "Benim adım Fortis."

"Daha önce gördüğüm diğer kadınlara benzemiyorsun. Yani, sana benzeyen birkaç tane gördüm ama çok fazla değil. Neden böyle?"

Eğer kaşları olsaydı, bu ifade bir kaşını kaldırırdı. "Bu bana halkım hakkında soru sorman için bir fırsat değil. Seni tuzığa düşürdüm. Sorularıma cevap verecek olan sensin."

"Sanırım bu adil. Ya ben bir soruya cevap verirsem ve sen de benimkilerden birine cevap verirsen?"

"Hayır."

Sinirli bir nefes verdi ve sandalyeye doğru yığıldı. "Sen pazarlık yapılacak en kötü insansın. Bana bir ültimatom verip bu işi bitirmek istemediğine emin misin?"

"S zlerinizi anlamıyorum."

"İstediğinizi yapmazsam beni  ld recekini söyleyebilirsiniz. Ne olursa olsun burada yavaş yavaş  lecekimi ikimiz de biliyoruz." Ellerini etrafındaki havaya doğru salladı. İçi boş oda daha fazla dayanamazdı.

"Bunu yapmayacağım." Kadının onu öldürmekle tehdit etmesi  nerisi üzerine tüm ışıkları biraz daha alevlendi.

İlginç. Belli ki onun ölmesini istemiyordu, ki bu da onun varsaydığı her şeye ters d şuyordu. Burada tüm bunların yeniden doğanı geri aldığı için bir intikam olduğuna inanıyordu. Ama onun içinde yuvarlanan rahatsızlığı izlerken, bu durumun tamamen farklı olduğunu fark etti.

Tekrar bardağa doğru eğildi. "Benden bir şey istiyorsun."

Sanki çok yoruluyormuş gibi i  çekti. "Bunu şimdi mi anladın? Seni bundan çok daha önce  ld rebilirdim. Yoksa seni neden hayatta tutayım ki?"

"Ne istiyorsun?"

"şehriniz hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Tau hakkında. Kökenlerin ne yapmayı planladıklarını ve diğer şehirleri nasıl kontrol ettiklerini bilmek istiyorum. Bu denizde neden oldukları tüm zararın intikamını almak için halkına ihanet etmeni istiyorum."

Konuşma asildi. Ama aptalcaydı. "Hiç kimse Kökenlere karşı gelemmez. Onlara ihanet edersem, kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum."

Cama dokunacak kadar yakın yüzü. Perdeli parmakları genişçe açıldı, pençeleri yüzünün önünde küçük izler bırakacak kadar sert bir şekilde sıyrıldı. "Sen çoktan öldün, değil mi? Kimsenin cesedini bulamayacağı denizin dibindesin."

"İşaretim h    açık," diye cevap verdi. "Beni bulacaklar, Undine."

Ama bu bir yalandı.

Yapay zek nın kapattığı ilk şeylerden biri işaretti. Görünüşü göre bu bir protokold , ama bunun bir kısmının Asıllar'ın onun geri dönüp dönmeyeceğini bilmek istememesinden kaynaklandığını biliyordu. Onlar seviyorlardı

askerlerinin yapılması gerekeni inanıyorlardı. Ve gerçekte, tek bir undine peşine düşmeye değer buldukları bir tehdit değildi.

Onu buraya kendi gururları için bir intihar görevine göndermişlerdi. Ve geri dönmesi umurlarında değildi.

Ona sadece gülümsedi, sırtışı yüzünden hiç eksilmedi. "Ne?" diye tısladı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü dört gün önce işaretinizi kaldırdım. Artık yanmıyordu ve belki de ona ihtiyacın olmadığını düşündüm."

Sikeyim.

Kahretsin, tabii ki öyleydi. Bu yaratığı hiç alt edememişti. Neden bugün yapabileceğini düşünüyordu ki? Yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi ve öne doğru eğilip, "İnsan gemileri hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Artık neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Nefesi önündeki camı buğulandırıyor ama onu hâlâ çok net görebiliyordu. Yüzündeki her çili ve yanaklarında gözyaşı izleri gibi beliren tuhaf çizgileri.

"Konuştuğum ilk Akromo sen değilsin," diye cevap verdi. "Ama bu kadar çok kişiye zarar verenlere ihanet etmek istemiyorsan onlar kadar cesur değilsin."

Düşünceler zihninde titreşiyordu. Öldürdüğü onca insan. Bir Orijinal'in düzeltilmesi gereken lanet bir isiliği olduğu için denizin hiçliğine doğru yüzen tüm yeniden doğmuş bedenler. Çok fazla ölüm ve yıkım.

Ama bunlar normal düşünceler değildi. Çünkü eğer doğru olsalardı. Hayır. Bunu aklına bile getirmezdi.

"Eğer onlar kötüyse," diye mırıldandı, "O zaman ben de en az kadar kötüyüm. Neden benden onlardan daha iyi olmamı bekliyorsun?"

"Yaptığın her şeyi yapmanı onlar emretti. Sessiz kalman için sana ilaç verdiler. Sen onların olmanı istedikleri şeyin bir ürünüsün. Ne eksik ne fazla. Bir ölümün suçlusu silah değil, silahı kullanan kişidir." Gözleri tüm o güzel renklerle dönüyordu. "Seni kullanmama izin ver, Alexia."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Isı midesinden göğsüne ve yanaklarına doğru aktı ve ani bir arzuyla yandı. Dışarıda onu kullanabilecek bir erkek varsa, o da derinliklerden gelen bu yaratıktır diye düşündü.

Bunlar doğal olmayan düşüncelerdi. Doğal olmayan arzular ama yine de onları cesaretlendirmek istedi. Bu canavara biraz daha yaklaşmak istiyordu. Bu kadar pürüzsüz bir tene dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu. Ya da belki de ışıklarının sıcak olup olmadığını görmek istiyordu.

Kendini pencereden uzaklaştırarak pilot koltuğunu geminin arkasındaki gölgelere doğru çevirdi. "Anlaşmanız nedir o zaman?"

Camın arkasından daha fazla sessizlik geldi. Belki de adamın gittiğini düşündü.

Ama sonra o derin, gürleyen sesiyle konuştu ki bu çok baştan çıkarıcıydı. "Gemine girmeme izin ver, Virago. Anlaşmam bundan ibaret. Beni gemine al, ben de türüm hakkındaki sorularını cevaplayayım."

"Bu yeterli değil."

"O zaman sana yiyecek getireceğim."

Uzun bir nefes tısladı. "Bunu neden yapasın ki? Beni önemsemek için hiçbir nedenin yok. Ölmeme izin vermelisin."

"Senin öldüğünü görmek istemiyorum. Bu şekilde değil. Sen de benim gibisin, değil mi? Tüm hayatı boyunca savaşmış, onlarca yıl eğitim almış bir savaşçı. Savaşarak ölmeyi hak ediyorsun. Başkasının seni koyduğu bir kafeste değil."

Bunu duymak neden bu kadar acı veriyordu? Neden bir canavar onu yıllardır birlikte yaşadığı tüm insanlardan daha iyi anlıyordu?

Lanet olsun. Burada oturup ölmeyi seçebilirdi. Bunu yapmak o kadar da zor değildi. Tek yapması gereken onun teklifini reddetmek ve sonra da kalan az miktardaki yiyeceğini yemekti. Geriye pek bir şey kalmamıştı ama yine de ona teslim olmadan birkaç gün daha geçirebilirdi.

Ya da.

Başka bir gün savaşmaya devam etmeyi seçebilirdi.

Kapağı açmak çok küçük bir şeydi. Neden açmasını istediğini bilmiyordu ama açabilirdi.

O da tüm sağduyusuna rağmen ayağa kalktı ve düğmeye bastı. Yerdeki küçük kapı kayarak açıldı. Belki içine sıkışabileceği kadar büyüktü ama sığması pek mümkün değildi. Yine de, eğer isterse, onu şimdi öldürebilirdi.

Belki de yapsa daha iyiydi. Her şeyi bitirebilirdi ve yaşadığı karmaşık duygular sona ererdi. Bu yüzden adam suyun içinde, ayak parmaklarının ucunda belirdiğinde tepki vermedi. Saçları yüzünden geriye doğru düzeltilmiş adamın yüz hatlarının ne kadar geniş olduğunu ya da boynundan köprücük kemiğinin oyuklarına doğru akan su damlacıklarını fark ettiğinde bile.

Kolları delikten yukarı uzandı ve sonra kendini yukarı kaldırdı. Onunla neredeyse göz hizasındaydı, ruhunun derinliklerine bakıyordu ve öylece... öylece duruyordu. Donmuştu. Tüm o tehlikeli girdaplı renkler olmadan onun bakışlarına bakıyordu.

Sertçe yutkundu. "Eee?"

"Sen düşündüğüm savaşıymışsın," diye mırıldandı. Tek bir pençe yüzünün yan tarafından çenesinin keskin kenarına doğru okşadı. "Seni suyun içinde değilken görmek ne kadar ilginç. Korkup korkmadığınızı hissedemiyorum."

Dürüst olmalı mıydı? Hayır. Bu yaratığa karşı zayıflık gösteremezdi. "Korkmuyorum."

"Konuşan sen misin? Yoksa koluna sürekli enjekte ettiğin ilaç mı?"

Bilmiyordu. Belki de bu, zihninde bir şeylerin fena halde ters gitmek üzere olduğuna dair bir uyarı işareti olmalıydı. Neden soruyordu ki?

Ama karşısındaki yaratık onu büyülemişti. Soluk lavanta rengi teni, yüzünün kenarlarındaki koyu mor ve yanaklarındaki gözyaşı izleri. Parmaklarıyla o izleri takip etmek istedi. Birkaç dakikalığına ortadan kaybolmak istiyordu ve garip bir nedenden ötürü, bunu nasıl yapacağını biliyormuş gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum" diye cevap verirken dürüsttü.

"Bence belki de bunu öğrenmemizin zamanı gelmiştir."

Kız daha bunun ne anlama geldiğini anlayamadan öne atıldı. Göğüsleri çarpıştı ve kız arkasındaki aptal kasalardan birine takılıp düştü. Kız geriye doğru devrilirken, adam tüm ilaçlarının bulunduğu kutuyu yakaladı ve suyun içinde kayboldu.

Her şey çok hızlı oldu. Olduğu yerde kalakaldı, şaşkındı ve üç kutunun üstünde oturuyordu, bir diğeri ise arkasından devrilmiş ve içindeki tüm giysi ve silahları yere dökmüştü.

"O piç kurusu," diye mırıldandı. "Bütün uyuşturucularımı aldı." Şimdi ne yapacaktı?

On iki

Fortis

F Ortis gemisinden hızla uzaklaştı. Peşinden gönderebileceği bir silah olmadığını biliyordu ve varsa bile işe yaramıyordu. Ama de çaldığı şeye bakmak için yer istedi. Bu iğne kutusunda bazı cevapları bulmuştu. Bundan emindi.

Deniz ona rehberlik etti. Bir akıntı onu yakalayıp gemiden uzaklaştırırken yüzmeye odaklanamadı bile. Onun yerine elindeki kutuya baktı. Kilitli bile değildi. Kolayca açıp kapatabiliyordu, ancak iğneler dışarı fırlamayacak kadar kapalı tutuyordu. Bu ilacın ne olduğunu ve ne kadarını kendisine verdiğini bilmek istiyordu.

Maddelere nasıl dayanılacağını bilen biri varsa, o da bir derinsürücüydü. Sülfür tarlalarında, denizin derinliklerinde büyümüşü. Yıllarını, ona geleceği görme yeteneği kazandıran o dumanları soluyarak geçirmişti. Akromo ilaçlarının onda işe yaramamasının nedeni kısmen buydu.

Gerçi oğlu onlara yenik düşmüştü. Alfa'daki akromoslar, sürüsünden bu kadar genç birini yakaladıklarını fark etmemişlerdi. Aulax'a onun yaşındaki biri için çok fazla şey vermişlerdi ve bu da oğlunu hareketsiz ve sessiz tutmaya yetmişti.

Bu onu hâlâ öfkeliendiriyordu. Fortis diğerleriyle birlikte Alfa'ya geri dönmüş ve gemilere ulaşamayan tüm Akromoları parçalamıştı. Ve

Diğerleri işlerinin Alfa halkını kurtarmak olduğunu biliyordu. Bir şeyi kanıtlamak için okyanusu kırmızı kanla doldurmak istemediler. Ama Fortis bunu istemişti.

Oğlunu almışlardı. Onun üzerinde deneyler yapmışlar, sadece parçalarını ayırmak ve içinde ne olduğunu öğrenmek için onu öldürmeyi planlamışlardı. Bunun için ölmesi gerekiyordu. Bilim adamlarını bulmak çok kolaydı ve o da tehdidini yerine getirdi.

Okyanus onu gemiden biraz uzakta, kayalık bir çıkıntının üzerine bıraktı. Hâlâ yetersiz ışıkları görebiliyordu ama onlar da biraz ötedeki bir pırıltıdan başka bir şey değildi. Onu burada hiçbir şey bulamazdı. Ne silahları, ne de onun için gelmeyen kurtarma ekibi.

Kuyruğunu kayanın ağzına doladı ve kutuyu çevirip açarken kendini yerinde tuttu. İçinden iğneler çıktı, bazıları boş, bazıları yarı boş, ama diğerleri doluydu. Biri hariç hepsinin denize doğru süzülmesine izin verdi. Okyanustaki diğer tüm çöplerle birlikte derinlere gömüleceklerdi.

Yakaladığı ellerinde çok küçüktü, neredeyse hiç işe yaramıyordu. Bu miktarın ona fazla bir şey yapacağını düşünemiyordu. Yine de ucunu bastırdı ve küçük plastik kabın içinde ne varsa denize bıraktı. Derin bir nefes alarak bir kısmını solungaçlarına çekti ve bunun her ne ilacı ise güçlü bir doz olduğunu hemen anladı.

Bir an içinde işe yaradığını hissetti. Vücudundan aktı ve onu neredeyse uyuşturdu. İlaç varlığındaki duyguları, sadece duygusuz düşünebilene ve hayatı boyunca ona rehberlik etmiş olan kalbinin bir zerresi bile kalmayana kadar çekip aldı. Denizle olan bağlantısı anında kesilmişti. Onu şehre getiren aptallar dışında, Tau'lu askerlerin işlerinde bu kadar iyi olmalarına şaşmamalı.

Genellikle naziktiler. Rakiplerini aramak için acele etmezler ve hassas bir şekilde dövüşürlerdi. Bir anlamda onun yaptığı gibi. Ama bazen onu ele geçiren öfkesini ve yaptığı işte en iyisi olma ihtiyacını hissedebiliyordu.

Bu ilacın olması gerekenden daha güçlü olduğunu fark etti. Eğer kendi cüssesinde, onun beş katı ağırlığında, hatta ondan çok daha fazla olmasa bile, bir gramını bile hissediyorsa, bunun onu tamamen bayılması gerekirdi. Ama yapmamıştı.

Uzun zamandır aldığını hatırlıyordu. Çocukluğundan beri. Bu insanlar çocuklar yaratıyor, onları uyuşturuyorlardı.

ve sonra onları nedenini sormadan kendilerine söyleneni yapan askerler olarak eğitmek.

Korku tüm yüzgeçlerinin genişlemesine neden oldu. Bu kadına acımdan nefret ediyordu ama... Sonra karısının kehanetinin bir sonraki bölümünü hatırladı.

"Gümüş canavardan kurtuluşunu bulacaksın."

Şimdiye kadar bunu yapıp yapmadığından emin değildi. Ama Alexia'nın daha çok anısı, deşifre etmesi gereken daha çok yaşanmışlığı vardı. Ama önce onun güvenini kazanmalıydı. Bu da en azından ondan hoşlanıyormuş gibi davranması gerektiği anlamına geliyordu.

İç çekerek son iğneyi de uçuruma bıraktı. Fortis ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak istemiyordu. Ona zaten saygı duyuyordu ve bu onun türünden biri için çok fazla duyguydu. Onu öldürmeli ve bu işi bitirmeliydi.

Ama bir parçası onun ölmesini istemiyordu. Onunla acı sona kadar savaşmadığı sürece.

Deniz etrafını sarmıştı ve tanrıça tarafından gönderilen bir imgelemin baskısını hissedebiliyordu. Bu, karısının gördüğüyle aynıydı. Aynı şeyle yaşamayı öğrenmişti. Sırtının altında soğuk metal bir masa. Üzerine eğilmiş kara gözler ve kara saçlar ve vücudunu saran ölümün uyuşma hissi.

O muydu? Onu öldürecek olan o muydu?

Görüler nadiren bu kadar net olurdu ama deniz ona hayatının uzun yılları boyunca gördüğü aynı görüntüyü verdiğinde fark etti... oydu. Onu öldürecek olan oydu ve sonunda hikâyesinin sonuna gelmişti.

Nefes vererek, bu bilginin pullarının altına sızmasına izin verdi. Yakında ölecekti. Onun sonunu getirecek şeyi kullanacak kişi o olacaktı ve bununla birlikte bir miktar huzur da gelecekti. Buraya gelmek için uzun süre savaşmıştı. Peki ya şimdi? Artık sonunun yakın olduğunu biliyordu.

Kuyruğunu sallayarak suyun içinden gemisine doğru fırladı. Onu bugün öldürmeyeceğini düşünüyordu. İhtiyacı olan tüm bilgileri toplamak için hâlâ zamanı vardı. Yine de, halkından birinin onları yakında bulacağını ve böylece şimdiye kadar öğrendiklerini paylaşabileceğini umuyordu. Her ihtimale karşı.

Geminin ışıkları öncekinden daha sönüktü. Bataryalarını enkazdan çok uzak olmayan bir yere, ama saklandıklarını asla göremeyeceği bir yere yerleştirmişti. En azından onun yardımı olmadan onlara ulaşamayacağını biliyordu.

Müdahale. Güç seviyeleri, onu koyduğu yerde kalmaktan başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

Ama bu sefer yaklaştığında, gemisine açılan kapının hâlâ açık olduğunu gördü. O gittiğinde bunu kapatmış olmalıydı. Ama kapatmamıştı. Burada nasıl bir oyun oynuyordu? Umutsuzca sarıldığı tüm ilaçları çaldıktan sonra içeri geri gelmesini mi istiyordu?

Kaşlarını çatarak geminin dibinde daireler çizdi. Gemiye bağlı küçük metal direkler ona geminin altına girmesi için yeterli alan sağlıyordu ama bu ona bir tuzak gibi geliyordu.

Bir plan yapmadan açık kapı bırakmayacak kadar iyi bir savaşçıydı. Bakışlarını daraltarak geminin içinde herhangi bir hareket olup olmadığını dinledi.

Hiçbir şey yok. Metalin üzerinde en ufak bir ayak sıyrığı bile yoktu. Ayrılacak kadar aptal mıydı? Bunu ona yakıştıramazdı. Kendini kurtarmaya kararlıydı ama şimdiye kadar burada geçirdiği onca gün boyunca bunu yapmamıştı. Neden şimdi?

Ya da içeride bekliyor, onun gelip kendisini aramasını bekliyordu. Ve onu o küçük alanda öldüresiye dövecekti.

Bir taş alarak geminin içine doğru fırlattı ve herhangi bir şeyin hareket edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Bir yanı onu vurduğunu umuyordu ama yine de ses yoktu. İçeride olup olmadığını belli edecek hiçbir şey yoktu.

"O kadar aptal olamaz," diye mırıldandı ama bunun doğru olduğundan da emin değildi. O kadar aptal olabilirdi.

Kendi güvenliği konusunda umursamazdı. O kadarını biliyordu. Onun peşinden kendini suya attığını çoktan görmüştü.

Dikkatle başını delikten geçirip geminin içine soktu. Odayı inceledi ama görececek pek bir şey yoktu. Sandıkların hepsi onun devirdiği yerden düzgünce istiflenmişti. Sandalye hâlâ onun ilaçlarını aldıktan sonra bıraktığı gibi çevrilmişti. Ama daha karanlıktı, sanki daha fazla enerjiyi korumak için daha fazla ışığı kapatmış gibiydi.

Kadın yok ama.

"Alexia?" diye seslendi, suyun biraz daha dışına çıkarak. Dirseklerini yere dayayarak, sanki orada saklanıyor olabilirmiş gibi kasaların etrafına baktı. Kadın yoktu. Belki de gitmişti.

Sonra odanın içine doğru biraz daha ilerlemek gibi bir hata yaptı. Kalçasını yere dayayan Fortis arkasına bakmadığını fark etti. Bakmak için bir nedeni yoktu çünkü kapı ısıyı korumak için kapatılmıştı ve geçen hafta boyunca da kapalı kalmıştı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Kadının ağırlığı sırtına o kadar sert vurdu ki çenesini yere çarptı. Sonra sağ kalça yüzgecinde bir sızı patladı. Dönmeye çalıştığında, bunun olması gerektiği kadar kolay olmadığını fark etti. Aşağı baktığında, kadının yüzgecine ve metal zemine bir perçin attığını fark etti. Bu onun gemisinde bir sızıntıya yol açabilirdi. Bunu fark etmemiş miydi?

Zorla ters çevrildi, çivi yüzgecini öfkeyle dişlerini göstermesine neden olacak kadar yırttı. "Bu acıtıyor," diye hırladı.

"Güzel." Perçin tabancasının ucunu adamın diğer kalça yüzgecine dayadı ve tekrar ateş etti. "Öyle olması gerekiyordu."

Şimdi onun üzerine binmişti ve onu yerinde tutmak için kalçalarına tutunması çok kolaydı. Bir derinsürücünün hissedeceği şey bu değildi. Avuçlarıyla buluşan soğuk pullara ve bir dişi kavramayı zorlaştıran parmaklarının kaygan kayışına alışkındı.

Ama bu kadın sıcaktı. Buz gibi odada ve günlerdir ne kadar üşüdüğünde bile ondan daha sıcaktı. Kalçaları o kadar yumuşaktı ki, onu sadece kalçalarıyla sabit tutarken kalçalarındaki kaslar güçle esniyordu. Pantolonu garip bir dokuya sahipti ve adamın kaldıraç olarak kullanması kolaydı. Pençeleri biraz daha derine battı, muhtemelen giysisinin altındaki yumuşak deriyi kazıyordu.

Yine de yerinde kalmasını sağladı. Ve onu istediği yer de orasıydı. Onu kısırdığını düşünen kızın öfkeli bakışlarına bakmak istiyordu. Fortis onun öfkesinden zevk almak istiyordu çünkü bu, öfkeyi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiş bir yaratıktı.

Perçin tabancasını kaldırdı ve adamın alnına bastırdı. "Bana yemek getireceğini söylemiştin. Getirmedin."

"Henüz seni avlamam için bana bir şans vermedin, virago."

"Benim için avlanmanı istemiyorum. Yemeği burada, şimdi istiyorum. Bir anlaşma yaptığında, genellikle zaten sahip olduğun bir şeyle yaparsın." Metal ucu adamın alnına daha sert bastırdı. "Senin tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan bıktım artık, undine."

"Fortis," diye hatırlattı ona.

"Şu anda adının ne olduğu umurumda değil. Burada ölmeyeceğime karar verdim. Beni Tau'ya geri getireceksin, böylece ilacımı daha fazla alabileceğim ve sonra her şey yoluna girecek."

Fortis ona sırtıttı. Öldüğü yer burası değildi. Bunu zaten biliyordu. Sırtının altındaki metal doğru sıcaklıkta değildi ve

yüzünü görmeyi zorlaştıran beyaz ışıklar sallanıyordu. Bu yüzden onu öldürmeyeceğinden emindi.

Perçin tabancasının ucuna daha sert bastırdı. "Beni öldürmek istiyorsan, o zaman öldür."

Odada yankılanan bir öfke çığlığı attı ama yine de adamın tenine daha sert bastırdı. O kadar sertti ki alnından aşağıya küçük bir damla koyu kan damladığını hissetti. "Kendimi öldürmeden seni öldüremem!"

Elleri kadının kalçalarını daha sert sıktı, iri parmakları bir şekilde kısa bir süre önce baktığı aynı kalçanın yumuşaklığına dokundu. Bu... ona bir şey yaptı. Çok uzun zamandır hissetmediği bir şey.

Yüz hatları öfkeyle titreyerek ona baktı. Ama sonra perçin tabancasını yere düşürdü. Başının yanında tıngırdadı, çenesinin arkasındaki yüzgeçleri ıskaladı.

Öfke içini titretti. Titreyen ellerini kaldırdı ve yavaşça adamın boğazına doladı. Ona karşı koyması için her türlü fırsatı verdi ama o bunu yapmadı. Tıpkı Tau'da masadayken yaptığı gibi, o uzun parmakların solungaçların arasından süzülmesine izin verdi.

"Senden nefret ediyorum," dedi. "Hayatıma yaptıklarından nefret ediyorum. Beni olmaya zorladığın şeyden."

"Güzel. Bu nefrete tutun. Seni burada hayatta tutacaktır."

Ama sonra ikisi de dondu kaldı. Birbirlerine bakarken aralarında bir sıcaklık belirdi. Bu onun tanıdığı bir sıcaklık değildi. Onun pullarını kavuruyor, kollarında yükselen yumrular gibi hafifçe kaldırıyordu.

Gözleri buluştu. Ve içindeki gücü onun geleceğini ya da geçmişini görmek için kullanmak istemediğini fark etti. Şu anda değil. Kızın irislerini bölen karanlık çizgilerle fazlasıyla ilgileniyordu. Onun gözleri gibi tamamen siyah değillerdi. Bunun yerine, derin, topraksı kahverengi ve çarpıcı altın rengi çatlaklar görüşünün her yerine süzülüyordu.

Bütün gün onun gözlerine bakabilirdi. Düşünmesi bile ne tuhaftı ama düşündü. Orada gücünü kullanmadan keşfetmek istediği sırlar vardı.

Onun kendisine tüm sırlarını anlatmasını istiyordu. Ve bu ne kadar tehlikeli bir oyundu.

Ondan alabileceği her şeyi almak tek seçeneğiydi. Yine de tek yapmak istediği, kızın bacakları terazisinin üzerine yayılmış halde burada oyalanmak ve

Ellerini onun kıcına koydu. Ne olacağını görmek için kuyruğunu ona doğru yuvarlamayı hayal etti. Belki nefesi kesilecekti. Belki de o perçin tabancasını tekrar kafasına dayayacaktı. Her iki tepki de aynı derecede iyiydi.

Ama sonra ne d   nd  ğ n  ve bu d    ncelerdeki sıcaklığın yanlış olduğunu fark etti. Çok yanlı tı. Bu kadın ondan nefret ediyordu, o da kadından. Türleri son nefeslerine kadar sava tı.

Ve onu öldürecekti.

O ne yapıyordu? Fortis onun kalçalarını avuçladı ve onu üzerinden fırlattı. Havaya fırladı, daha önce kapalı olan kapıdan içeri uçtu ve sırt üstü yere d   tı. Ciğerlerinden çıkan nefesin "oof" sesini duyabiliyordu. Belki de çok sert davranmı tı.

Onu kontrol edecek ne zamanı ne de sabrı vardı. Y zge lerini per inlerden söktü, sızıntıya neden olmamaları için metali zeminde bıraktı ve sonra çökeli bir nefesle tısladı.

"Ziyafetinle birlikte döneceğim, virago." Suya doğru kayarken son saniyeye kadar bekledi ve ekledi: "Ama bunu bir daha denersen seni k pekbalıklarına atarım."

TNIAIEEF

Alexia

S burada aklını kaybediyordu. Karanlık onu ilaçsız bırakmaya başlamıştı ve endişesi her geçen an daha da artıyordu. Alexia daha önce hiç korku hissetmemişti. Donup kalabilirdi

Yerdeki bir bloğa çarpsa ve ilaçlarını alsa umurunda olmazdı. Elbette zihni durumdan bir çıkış yolu bulmaya devam edecekti ama bu ölümden korkacağı anlamına gelmiyordu.

Ama şimdi öyleydi. Bundan çok korkuyordu.

Her bir parçası, varlığının her bir zerresi olacıklardan korkuyordu. Yedek enerji tükenmeden önce yiyeceği bitebilirdi. Ama bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Yaşam destek sistemleri arızalanmaya devam ediyordu. Suyunu filtreleyen sistem de kapanmak üzereydi ve ondan sonra gidici olacaktı.

Alexia'nın ölüm hakkında düşünecek ne zamanı ne de yeteneği vardı. İlaçlarını aldığı anda bunun sadece ışıkların söndüğü bir durum olduğunu anladı. İlaçların ulaşamadığı bir yanı bu sayede biraz rahatlamıştı. Harlow'la geçireceği sonsuz bir hayatı düşünmek istemiyordu.

Ama şimdi? Şimdi yaşamak istiyordu. Beyninin kertenkele kısmı uyanmıştı ve tek istediği yaşayabildiği her anı yaşamaktı. Burada, okyanusun en derin yerinde sıkışıp kalmak, bir denizaltının ne zaman bir parça yiyeceklerle döneceğini merak etmek istemiyordu.

"Bilgisayar?" diye sordu, yetersiz alanda olabildiğince ileri geri volta atarak. "Yaşam desteğini güncelle lütfen."

"Yaşam desteği otuz dakika önce güncellendi."

"Tekrar."

"Yaşam desteği yüzde üçte. Geminin çalışmayan tüm tesisleri kapatıldı. Su deposu kısa süre içinde tükenecektir. Oksijen seviyeleri gemideki son fonksiyon olarak kalacaktır."

"Sudan sonra kaybedeceğim bir sonraki fonksiyon nedir?" "Isı."

Tabii ki daha sonra ısıyı kapatacaktır. Bir sonraki mantıklı adım bu. Ama muhtemelen daha fazla hava olmadığını fark edene kadar donarak ölecekti. O zaman onu sessiz bir ölüm bekliyordu ama bu neden kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu?

Karanlığa bakmanın bir faydası olmadı. Bu gemide bakabileceği, ona yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. En azından yanıp sönen ışıklar adrenalini yüksek tutuyordu. Sürekli yanıp sönen ışıklarla düşünmek zordu. Ama şimdi hepsi gitmişti. Her biri. Geriye kalan tek şey hâlâ pilot koltuğunun önünde duran birkaç konsol ışığıydı. Mavi ışık bu yetersiz alanda her şeyi kasvetli ve açıkçası ürkütücü hale getiriyordu.

Uzanıp her şeyin olmasına izin verebilirdi. Kendini yere bırakabilir ve bilgisayara tüm ısı ve oksijeni kapatmasını söyleyebilirdi. Kalan batarya, eninde sonunda bu gemiyi kurtarmak ve eğitimli muhafızlarından birine ne olduğunu anlamak isteyecek olan Tau'ya bir mesaj göndermek için kullanılabilirdi. Ama içinden bir ses savaşmayı bitirmediğini haykırıyordu. En azından henüz.

Dışlerini gıcırdatarak, sadece acil durumlar için olan perçin tabancasını kaptı ve geminin dışına vurmaya başladı. Bir gün önce, saatlerce bağırırsa bile adamın onu duymasının pek mümkün olmadığını öğrenmişti. Ama duvarlara vurursa, o zaman duyabilirdi. Görünüşe göre metal sesi kendi sesinden çok daha hızlı yayılıyordu.

Ön pencerenin dışında bir kuyruk parıltısı görene kadar uzun sürmedi. Ortaya çıkması hiç bu kadar uzun sürmemişti. Sanki o da en az onun kadar ilgiye açmış gibiydi.

Ya da belki sadece onu merak ediyordu. Onu izlediğini fark etmişti. Uyurken, bazen gecenin bir yarısı gözlerini açar ve onun pencerenin hemen dışında olduğuna yemin ederdi. Bir çeşit

bakması için bir evcil hayvan. Günün hangi saati olursa olsun, muhtemelen o camın ötesinde bir yerdeydi. Onun her hareketini izliyordu.

Vücudu şimdiden körelmeye başlamıştı. Alexia kaslarının kullanılmak için acı çektiğini hissedebiliyordu ve şimdi, iki hafta sonra, sanki orada değillermiş gibi hissediyordu. Saatlerce barfiks ve sınav çekmeye çalışmıştı ama yemek olmadan bunları yapamıyordu. Onun yerine burada oyalanmak zorunda kalmıştı. Karanlığa bakıyor ve bir kadının ona merhamet göstereceğini umuyordu.

O . Ama tabii ki onun gibiler nadiren yapardı.

Penceresinin önünde yanıp sönen yüzgeçler, kendisini geminin üstüne bırakmayı seçtiğine dair bir uyarıydı. Bunu yapmayı severdi. Bazen bunun tek nedeninin, kendisini küçük hissetmesini sağlayacak bir güç oyununda ona yukarıdan bakmasını istemesi olup olmadığını merak etti. Eğer planı buysa işe yaramıştı.

Üzerinde süzülüyormuş gibi duran devasa yaratığa baktığında, aralarındaki farkları fark etmenin daha zor olduğunu anladı. Evet, tuhaftı. Uzun kuyruğu neredeyse geminin tamamını sarıyordu ve hâlâ camın üzerinde gezdirmeyi sevdiği uzun pençeleri vardı. Ama artık tanıdık gelen başka yönleri de vardı.

Garip, dişlek sırtışı genellikle bir şeylerin peşinde olduğu anlamına gelirdi. Şaşırdığında yüzgeçlerinin parlaması. Bazen kızgın ya da aç olduğunda parlayan parçalarının belirli bir düzende yandığını bile fark ediyordu. Onu gözlemlediği kadar o da onu gözlemliyordu.

"Bu sefer ne kadar uzaktaydın?" diye sordu.

"Çok uzak değil."

"Bana hiç yiyecek getirmediğiniz." Gevşek elleriyle gemiyi işaret etti. "İşin komik yanı, beklediğimiz her an pillerim tükeniyor. O yüzden benden istediğinizi bir an önce almaya çalışsanız iyi olur yoksa burada öleceğim."

Kaşları çatıldı. "Ölmeyeceksin."

"Yüzde üçüm kaldı." Demek istediğini anlatmak için, "Bilgisayar? Gemi kaç gün daha çalışır durumda olacak?"

Tiz ses cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu, "İki gün ve on altı saat. Önce su fonksiyonu kapatılacak."

"Teşekkürler bilgisayar." Bilgisayar her durumu gözden geçirip geçen seferki gibi göğsünün sıkışmasına neden olmadan önce araya girdi. Bunun yerine cesur olmaya çalıştı. Tıpkı hayatı boyunca olmak için eğitildiği gibi.

Alexia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, duruşunu genişletti ve gözlerini ona dikti.

"Ne?" diye sordu, aptalı oynayarak. "Bana bakıyorsun." "Karar vermek için iki günden az vaktin var." "Ne hakkında?"

"Beni öldürecek olsan da olmasan da."

Uzun tırnağını cama vurdu. Onun düşünüyormuş gibi yaptığını görebiliyordu. Genellikle, onun sözlerini gerçekten düşündüğü zaman, kollarındaki ışıklar yanardı. Sanki bunu yaptıklarının farkında değilmiş gibiydi. Ve şimdiye kadar bunu kendi avantajına kullanmıştı. Ama bu sefer ışıklar sönük kalmıştı, yani bunu çoktan düşünmüştü.

Saçları, telleriyle oynayan başıboş bir akıntının içinde bükülüyordu. Ona eziyet ettiğini düşünürken, nefes aldığında solungaçlarının narin bir şekilde açılmasına baktı. Vücudu bu kadar yakından dikkat çekiciydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve şimdi gördüğüne göre, Alexia normal bir hayata nasıl döneceğinden emin değildi.

Tau'da başka kim bunu deneyimlemişti? Elbette, bir undine üzerinde deney yapmış pek çok bilim insanı vardı. Birçoğu undine'i yakından ve çok daha kişisel olarak görmüştü. Ama hiçbirisi biriyle konuşmamıştı. Hiçbiri günlerini onların zarif hareketlerini ve denizin onları insanların asla kabul etmeyeceği bir şekilde kabul edişini izleyerek geçirmemişti.

Sonunda tırnağını cama daha sert vurarak kadının dikkatini kaburgalarındaki solungaçlardan uzaklaştırıp yüzüne çekti. "Bana ne teklif edeceksin?"

"En başta yemek için anlaşma yapmak isteyen sendin!"

"Akü için bana ne önerirsiniz?"

Dondu kaldı. Batarya da ne demekti? Onları gemisinden sökmüş ve muhtemelen denizin derinliklerine atmıştı. Onları saklayacak kadar zeki değildi.

Öyleydi.

O lanet şeyleri saklayacak kadar akıllıydı ve tam da bunu yapmıştı. Sadece onunla pazarlık yapmak için son saniyeye kadar beklemişti.

"Piller sende mi?" diye tısladı.

"Şehriniz hakkında bilgi karşılığında sizinle takas etmek istediğim *bir* bataryam var." Omuz silkti. "Ve eğer daha sonra bana daha fazla bilgi verirseniz, belki

ikinci bataryayı da." Sıçan.

Piç.

Onu istediği kadar uzun süre ölümün eşiğinde tutacaktı. Bu işkenceyi, o kopana kadar sürdürecekti. Gözlerini sıkıca kapadı ve ilacın onu getirdiği o uyuşuk yeri bulmaya çalıştı. Düşüncelerinin kıpkırmızı olmadığı ve o perçin tabancasını alıp tavana boşaltmak istemek önünde söylenenlere odaklanabildiği yer,

Su baskını lanet olsun.

"Pilleri geri almak için hangi bilginin yeterli olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Ona Tau hakkında anlatabileceği ve bilmesinin tehlikeli olmayacağı pek çok şey vardı. Tau'nun yerleşim planı açıkça sınırların dışındaydı. Ona söylemeyecekti-

"Halkımdan diğerlerinin de kullanabileceği, şehre giden bir yola ihtiyacım var." "Kesinlikle olmaz." Bu ona söyleyeceği son şeydi.

"Beni burada tuzağa düşürdün, Undine. Bu tüm şehrimi satacağım anlamına gelmiyor."

"Ölmeyi mi tercih ederdin?"

"İsterdim."

Yüzü neredeyse cama değecek kadar yaklaştı. Bakışlarındaki öfkenin, o siyah gözlerin yüzeyinin altında kaynadığını görebiliyordu. "Adamlarınız oğlumu çaldı. Öldüğünü sanıyordum. Ama iç organlarını kataloglayabilmek için onu parçalara ayırmaya hazırlanan bilim adamlarıyla birlikte Alfa'daymış. Bunu biliyor muydunuz? Alfa benim halkım tarafından yok edilmeden hemen önce, sizinkiler neredeyse sahip olduğum tek çocuğu öldürüyorlardı."

Alfa'nın bunu yere yapmayacağını iddia etmek istiyordu ama bunu kendisi de görmüştü. Şehirlerde hiç kimse undine'lere insanmış gibi davranmıyordu. Ve bu onu öldürüyordu çünkü onun bir insan olduğunu çok kolay görebiliyordu.

Bir ailesi vardı. Savaşmak için bir nedeni.

Kahretsin, bir oğlu vardı. Geminin duvarına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Böyle bir şey olmamalıydı. Hiç kimse sevdiği birini böyle kaybetmeyi hak etmez, bu..."

Kelimeler yoktu. Böyle bir şey için değil.

Binlerce kez özür dileyebilirdi ama bunu yapan kendisi değildi. Oğlunu kaçıрма kararını o vermemişti.

Çocuk üzerinde deneyler yapan bilim adamlarından biriydi. Ama bir bilim adamının elinde çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Kalbi Fortis'in oğlu için acıyordu. Yere baktı ve fısıldadı, "Kimse bunu hak etmiyor. Ve umarım o zamandan beri biraz huzur bulmuştur."

Sanki bu sözler yeterli olacakmış gibi. Sanki oğlunun aldığı yaraları silebilecekmiş gibi.

"Onu bulduğumda olduğundan daha iyi durumda," diye yanıtladı Fortis. "Biz konuşurken Akromos'la arkadaşlık kuruyor. Bunu nasıl yapıyor, asla bilemeyeceğim. Halkınızın ona yaptıklarından sonra sizden nefret etmesi gerekirdi."

Bu sözler üzerine başını kaldırdı, yaşadığı şok onun tekrar gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Arkadaş mı ediniyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bu, kendi halkına ihanet etmeden elde edebileceğin bir bilgi değil, virago."

"Benim adım Alexia." Ve nedense, onun bunu söylediğini duymak onun için önemliydi. Ona taktığı bu lakap onu hâlâ tutunmaya çalıştığı insanlığından koparmış gibiydi. Burada, küçük bir gemide, uçsuz bucaksız denizden başka hiçbir şeyin onu izlemediği o insanlıktan.

"Bu ismi sevmedim." "Bana isim veremezsin."

"Öyle görünüyor." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, sonra ona baktı. "Virago."

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. Bir kez daha, sırf onu gazlayabilmek için gemide bir delik açmak istedi. Ama yapmadı. O iyiydi. Midesinde öylesine alevlenen öfkeyi kontrol altına almıştı ki başka bir şeye odaklanması neredeyse imkânsızdı. "Alexia" diye bağırarak için gösterdiği irade gücü için bir madalya gerekiyordu.

"Virago," diye tekrarladı. "Akromos'un sana verdiği isimden başka bir isim vermenin benim için ne büyük bir onur olduğunu bilemezsin. Adın benim ya da halkım için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama Virago'nun bir amacı, bir anlamı var."

"Ama yine de benim adım değil. Koşullarımla ilgili bir şey yapmayı reddettiğiniz gerçeğinden beni bilerek uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz. En azından bana yiyecek bir şeyler vermek istemiyorsanız size şehrim hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. Ya da pil, böylece burada donup *ölmem*."

Alay etti. "Benimle suya girmeyi bile reddeden bir kadınla bu konuşmayı yapmayacağım. Öldürecekimden o kadar korkuyorsun ki

O kadar sinirleniyorsun ki, gözün hiçbir şeyi görmez hale gelmeden bu konuşmayı bile yapamıyoruz."

"Beni suya mı sokmak istiyorsun?"

"Sanırım suya girmekten korkuyorsun."

Görünüşe göre öfkesi onu daha iyi bir hale getirecekti. Çünkü bunu söylediği an, durum üzerindeki tüm kontrolünü kaybettiği andı. Yüzü daha önce hiç olmadığı kadar öfkeyle yanmaya başladı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve patladı.

"İyi!" diye bağırıyordu ve nedenini bile bilmiyordu. "Beni suyun içinde o kadar çok mu istiyorsun?"

"Suya giremezsiniz. Geminizin güvenliğine tutunuyorsunuz, çünkü size verdikleri ilaç olmadan zayıf düşüyorsunuz."

Yüzündeki o aptal, alaycı gülümseme hiç değişmemişti. Ve onun kazanmasına izin veremezdi.

EOUAIEEF

Fortis

F Ortis işe yaradığına inanamıyordu. Onunla bu şekilde alay etmek şimdiye kadar hiçbir şeyle sonuçlanmamıştı. Onun duygularını kontrol edebildiğini ve bir savaşçı olarak yetenekli olduğunu biliyordu. Onun bir savaşçı olduğunu anlayacaktı.

onu ayağa kaldırmak için.

Ama bu sefer işe yaradı. Bu kez dış iskelete doğru tepindi ve tüm bu süre boyunca nefesinin altında mırıldandı. Her hareketi aceleci ve öfkeliydi, bu durumda aptalca bir seçimdi. Öfkeyle hareket etmenin onu her zaman yanlış yöne götüreceğini biliyor muydu?

Görünüşe göre, onu o kadar kızdıran bir şey söylemişti ki artık umurunda değildi.

Ya da ilaçların etkisi tamamen geçmişti ve zihni yeniyken nasıl odaklanacağından emin değildi. Bununla başa çıkabilirdi. Bu ihtiyaç anında onun zayıflığını kendi avantajına kullanabilirdi. Ama göğsünde başka bir şey çiçek açtı ve solungaçlarının kafatasına doğru düzleşmesine neden oldu.

Bu durumdayken ondan faydalanıyordu. İzin almadan anılarına bakmak, eşit olarak dövüştükleri zaman farklıydı. Onunla dövüşüp kaybettiğinde bu kadar umursamamıştı. Ama ya bu? Bu tanıdığı kadın değildi. Çılgın, öfkeli hareketleri Tau'da gördüğü soğuk kalpli savaşçıya hiç uymuyordu.

Onu kırmış mıydı?

Dış iskelet etrafını sardı ve suya açılan kapıyı açmak için düğmeye bastı. Aşağı indi, sanki taşlar ondan çok uzaktaymış gibi denize daldı. Uzakta değillerdi. Ayaklarının yere çarparken çıkardığı çıtırtıları duydu ve bunun onun için, özellikle de dış iskeletin ek ağırlığıyla, kemik sarsıcı bir iniş olduğunu biliyordu. Baştan sona onun küfrettiğini duyabiliyordu.

Şu anda hiçbir şeyi kontrol edemiyor gibi görünüyordu. Her nasılsa, suçluluk duygusu yüzgeçlerini pullarına doğru daha da düzleştirdi. Ona her şeyi anlatabilmesi için güvenini kazanmak istemişti. Bunu yapmak istememişti.

Deniz sanki ondan memnunmuş gibi saçlarını karıştırdı. Alexia kendi gemisinin altından nasıl çıkacağını düşünürken, "İstedğin yol bu muydu?" diye mırıldandı. "Sen vefasız bir canavarsın. Beni öldürecek olan o ama yine de ona acımamı istiyorsun."

En azından bir şekilde. Bu kadına pek acımıyordu ama şimdi ona yardım etmek istiyordu. Yardımını hak ediyordu.

Onu yapan her şeyi çalmıştı. Tau'daki bilim adamları onu, yapmasını istedikleri her şeyi yapan mükemmel, duygusuz bir savaşçı makinesi olarak geliştirmişlerdi. Ama bunu yaparken, onun olduğu her şeyi bastırmışlardı. Kalbinde yanan öfkeyle savaşmanın nasıl bir şey olduğunu, inandığı bir şey için savaşmayı seçmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Hayatı boyunca bir savaşçı olmuştu ama birçok insana nasıl dövüşüleceğini de öğretmişti. Bu da ondan farklı olmayacaktı.

Geminin kenarında süzülürken aşağıya baktı ve onun kendini serbest bıraktığını gördü. Ağzının etrafındaki baloncuk sarf ettiği efor yüzünden buğulanmıştı ama endişeli görünmüyordu.

Hayır, yanakları hâlâ öfkeden kıpkırmızıydı. Kontrolün kendisinde olmadığını ve yakın zamanda da olmayacağını fark etmek için bir başka kolay hediye.

"Seni iyi bir gardiyan yapmak için ilaçlara güveniyordun," dedi. "Yolunu kaybettiğini görmek ne kadar tuhaf."

"Yolumu kaybetmedim, undine." Adamın önünde süzüldü, botları onun gözlerinin içine bakmak için ihtiyaç duyduğu desteği veriyordu. "Tıpkı daha önce yaptığım gibi savaşabilirim. Bir zamanlar olduğumdan farklı değilim."

"Öyle değil mi? Öfkeni koklayabiliyorum, Alexia."

Dudaklarından küçük bir öfke çığlığı kaçtı ve sonra ona doğru atıldı. Bu botlar suda çok daha hızlı yüzmesini sağlıyordu ama bu bile

ona, onun üzerinde dündüğü avantajı sağlamayacaktı. Sırt üstü döndü ve kızın yanından geçip gitmesine izin verdi. Görünüşe göre botlarla hızlıca durabiliyordu. Ama bu bile biraz beceriksizceydi.

"Seni kim eğitti?" diye sordu, bu noktada onun halkını merak ediyordu. Beklemediği şey, kızın atıp tutması ve muhtemelen bildiğinden çok daha fazlasını anlatmasıydı.

"Hayatımın yarısını Kökenleri güvende tutmak için eğitim alarak geçirdim," diye tısladı. "Karada ve suda eğitim aldım. Nasıl dövüşüleceğini bilmediğim hiçbir şey ve hiç kimse yok. İnsanları lime lime ettim. Yüzlerce insan öldürdüm. Ölümü iyi bilirim Undine."

"Yüzlerce mi?" Yine yolundan çekilmek için kuyruğunu salladı ve yavaşça geriye doğru süzülerek onu uçuruma kadar takip etmek zorunda kaldı. "Tau öldürmen için yüzlerce insanı nereden buldu ki?"

"Burada ne kadar çok insan olduğunu ve Tau'nun ne kadar çok insanı davaya layık görmediğini bilseniz şaşarsınız." Suyun içinde durakladı, kelimeleri söylerken bile gözleri genişliyordu. "Bunu sana söylememeliydim."

"Hayır, . Ama Tau'nun bir amacı olması bana ilginç geliyor. Bu da sizi Kökenlerinizi hayatta tutmaktan başka bir şey için eğittikleri anlamına geliyor." Kız buna biraz tepki verince, adam gözlerini kıstı. "Ya da sizi sadece Aslınızı hayatta tutmak için eğitiyorlar ama bunun gerçekleşmesini zorlaştıracak başkaları da var. Planlanan şey bu mu?"

"Çok fazla şey görüyorsun, undine."

"Bunun gerçekleşmesine ne sebep olabilir ki? Akromolar arasında bir savaş olmayacak. Tau zaten her bir şehri kontrol ettiğinden emin. Her birinin içindeki ileri karakollarınızı keşfettik ve Alfa'nın kalıntıları içinde bunu bulmak çok kolaydı. Yani savaşmayı beklediğiniz kendi halkınız değil."

Ona doğru koştu ama o bunu neden yaptığını zaten biliyordu. Dikkat dağıtmak için. Çok yaklaşıyordu.

Sinirlenerek dış iskeletin kemikli kolunu yakaladı ve o geçerken giysiden kopardı. Bunu yapmak çok kolaydı. Metal ince ve kırılıyordu, bu yüzden metalik kemiği uçuruma fırlatmadan önce duyulabilir bir patlamayla paramparça oldu.

Olduğu yerde dondu kaldı ve şimdi soğuk denize maruz kalan koluna baktı. Artık işe yarar tek bir eli olduğu için, dış iskelet çok daha az yardımcı oluyordu.

Sırıttı. "Demek benim halkım. Tau, Undine'lere saldırmayı planlıyor."

Kızgın bir sesle tısladı. "Bu denizin size ait olduğu her zaman biliniyordu. Biz buraya gelmeden önce bile, Asıllar suda başka bir tür olduğunun farkındaydı. Tarihsel olarak her zaman sizin olan bir yerde bu kadar çok yeni yüze nasıl tepki vereceğinizden emin değillerdi."

"Hoşumuza gitmedi."

"Hayır, yapmadın." Hâlâ çalışmakta olan kolunu salladı ve sonra parmaklarını kıvırdı. "Ve bu yüzden ve türlerimiz arasındaki iki yüz yıllık savaş yüzünden, Asıllar'ın canına tak etti."

O kadar da şaşırmamıştı. Halkına yönelik saldırılar son zamanlarda daha da kötüye gidiyordu. Gemilerin sığ sularda Su İnsanlarını nasıl takip ettiğini görmüştü. Bu noktada kontrol altında tutmaları gereken bir şehir olan Beta bile, halkı yüzerek geçtiğinde biraz farklı tepki veriyordu. Elbette, hâlâ ayakta kalan sadece üç şehir vardı ve bunlardan biri hapishaneydi.

Akromolar arasında, onlara zaten yardım edenler dışında müttefik olmayacaktı. Eğer gerçek bir savaş söz konusu olursa, varlıkları çok kolay bir şekilde yok edilebilirdi.

"Lanet olsun," diye tısladı. Sonra ona doğru hamle yaptı.

Diğer kolundan tutarak metal iskeleti üzerinden söktü ve onu sadece işe yarar botları ve omurga parçasıyla bıraktı. Bir küfür savurdu ve sonra ona doğru hamle yaptı. En azından bu sefer gerçekten vurmuştu. Yumruğu bir çürük bırakacak kadar sert vurmuştu ki bu onu oldukça şaşırtmıştı. İskelet olmadan bile ona sert vurmuştu.

Ama şimdi onunla bu kavgayı sürdürmekle ilgilenmiyordu. Ona çok fazla bilgi vermişti. Bu kadar kısa sürede alabileceğini umduğundan çok daha fazlasını.

Bir sonraki öfkeli geçişinde, onu iskeletin giysisinin arkasından yakaladı. Artık elinde bir sürü kordon ve metalik parça vardı, bu yüzden onu koparmak çok kolaydı. Kadının tüm vücudu bu hareketle sarsıldı ama sonra başlığını ve onunla birlikte omurgasının büyük bir kısmını çıkardı. Bir eliyle gömleğini tutarken, diğer eliyle de son silahının geri kalanını yanında suya sarkıttı. Bu onu çıplak bıraktı ve giysisinin çizmeli parçaları tamamen güçsüz kaldı.

Oldukça şiddetli çekişinin ardından gelen sessizlik onu uyarmış olmalıydı. Ama geri kalan parçaları da denize bıraktı, hâlâ gömleğinin önünden tutuyordu.

Fortis, kız ona bakana kadar bekledi. Bu bakış bir şeyleri harekete geçirdi ve sadece bu bakışa verdiği tepkiden nefret etti. Çünkü ondan nefret ediyordu. Her bir parçasından ve gerçekleri ortaya çıkarmak için ne yaparsa yapsın, ondan her zaman nefret edecekti.

Onu boynundan yakalayarak etraflarını saran karanlığın içinde sallanmasına izin verdi. Kuyruğunun bir hareketiyle onları denizin daha da dışına çıkardı. Kısa süre sonra, onları çevreleyen tek ışık onun bedeninden geliyordu.

Adamın bileklerine tutundu ama artık mücadele etmiyordu. Sanki kolayca alt edileceğini biliyor gibiydi.

"Bize yardım edeceksin," dedi ona. "İhanet etmekten korktuğun her şeye ihanet edeceksin ve bunun için daha iyi olacaksın. Eğer bizimle çalışmayı kabul edersen, seni kendim eğiteceğim. Hiçbir Su Halkı ya da Akromo kaybetmeden seninle dövüşemez. Ama tüm bunları yapmak için bana güvenmelisin, virago."

Elleri adamın bileklerini daha da sıkı sıkı. "Sana ya da senin türüne asla güvenmeyeceğim."

Onu düşürdü. Bu kadar kolay oldu. Boynundaki elini bıraktı ve botlarının ve vücudunun ağırlığının onu derinlere doğru sürüklemesine izin verdi. Akıntıya karşı yüzmeye çalışsa da bu yavaş bir düşüş değildi, ama bunun için yeterince güçlü değildi. Kollarını pompalayarak ve bacaklarını çalıştırarak çok mücadele etti ama çok geçmeden o bile yoruldu.

Yemek yememişti. Yeterince su içmemişti. Kimse sonsuz güçte değildi. O bile.

Son anda, akıntılar onu sürükleyip götürmeden önce, uzanıp elini tuttu. Öylece donup kaldılar; kadın aşağıdaki sulara düşüyordu ve adam, onun kurtuluşu olmak için uzanan parlayan bir fenerdi.

Altındaki uçurumla aynı renkte olan o karanlık gözlerle ona baktı. Kaç kez o karanlığa bakmıştı? Kaç kez o karanlık sularda kendisi için cevaplar olduğuna yemin etmişti?

Sertçe yutkunarak kendine onun denizden gelen biri olmadığını hatırlattı. Ona itibar ettiği kişi o değildi. Neredeyse onun uçurumdan gelen bir hediye olmasını istemesine rağmen.

"Güven bana," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Başka seçeneğin yok Alexia. Bana güvenmek zorundasın yoksa gitmene izin veririm."

Onun içindeki mücadeleyi görebiliyordu. Bir yanı tüm bunların sona ermesini istiyordu. Belki de onun uçuruma yuvarlanmasına izin vermek daha kolay bir seçimdi. Bir noktada, baskı onu öldürecekti. Yavaş olmazdı. Bu

hissetmeyeceği anlık bir ölüm olacaktı ve sonra deniz onun tüm parçalarını kullanacaktı.

Onun hakkında kötü düşünmeyecekti ama hayal kırıklığına uğrayacaktı. Deniz bile etraflarında durmuş gibiydi, akıntılar onun ne yapmayı seçeceğini duymayı beklerken duruyordu.

Ona baktı ve bir hareket etmedi. Onu orada tutmasına izin verdi, sonunda ona başını sallayana kadar kesin bir ölümün üzerinde sallanıyordu.

"Sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama bunu nasıl yapacağımı öğrenmeye çalışacağıma söz verebilirim."

"Bu benim için yeterince iyi. Ne de olsa bana şehriniz hakkında yakında çok işime yarayacak bir sır verdiniz."

Beline tutunana kadar onu kolundan tutup yukarı çekti. O kadar büyük bir akromoydu ki, ona tutunup gemisine doğru yüzerken beli hâlâ küçük geliyordu. Böyle bir şeyi fark etmek garipti. Genelde diğer insanların bedenlerini hiç umursamazdı.

Kollarında çok hareketsizdi. O kadar hareketsizdi ki vazgeçmiş olabileceğinden endişelendi. Belki de ölümü seçmediğı için pişman olmuştu.

Onunla birlikte geminin dibine kadar yüzdü ve sonra onu açıklığa fırlattı. Ancak kızın gemiye girmekte bile zorlandığını fark edince sorunu anladı.

"Üşüyor musun, virago?" diye sordu.

Gıcırdayan dişleri ilk uyarı işareti olmalıydı. Tam bir aptaldı. Halkı buzlu sular için endişelenmezdi ama tabii ki kız donuyordu. Ve işte buradaydı, neredeyse onu okyanusun en soğuk kısmında yüzdürüyordu.

Bir elini onun kıkına koyarak onu geminin içine itti. Kadın yerde yuvarlandı ama ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştığını duyabiliyordu. Bu bir başlangıçtı. En azından hâlâ kendini hayatta tutmaya çalışıyordu.

Ama bu odada hiç ısı olmadığını da biliyordu. Geminin daha fazla ısıtacak gücü yoktu ve bu nedenle donarak ölecekti.

İç çekerek batarya paketlerini yerleştirdiğı yere döndü. Bir tanesinin zararı olmazdı. Elbette, onu belki de, sadece belki de ona yardım etmesi gerektiğine ikna etmek için elindeki birkaç pazarlık kozundan biriydi. Ama onu daha uzun süre hayatta tutabilirse, belki bu onun güvenini de kazanabilirdi.

Bu kadın Tau'nun tüm sırlarını zihninde saklıyordu. Ve eğer bildiklerini kendisi çalıp gördüklerini anlamış gibi yapmaktansa, onunla bildikleri hakkında konuşabilirse çok daha faydalı olacağına çoktan karar vermişti.

Pillerden birini aldı ve geminin tepesine taktı. Eğer adamlarının bunları nasıl kullanacaklarını öğrenmelerini istemiyorlarsa, akromolar bunlarla çalışmayı daha da zorlaştırmalıydı. Sadece birkaç mühürle tam anlamıyla tepeye tutturulmuştu ve sonra bağlantının yandığını görebiliyordu.

Şimdi onu daha da kızdırmak nedense yanlış geliyordu. Zaten onun varlığında yeterince uzun süre mücadele etmişti. Çok geçmeden bilgisayar ısıyı tekrar açacak ve belki de o zaman geri dönecekti.

Yine de şimdilik, kendisi hakkında bildiği her şeyi kaybetmesinin yasını huzur içinde tutmasına izin verecekti.

ELFIEEF

Alexia

T o gittikten kısa bir süre sonra ısınmaya başlamıştı. Alexia bunun için ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama olanlardan sonra ona hak vermek zordu. Yerde yatıyor, ışıklar teker teker yanıp sönerken tavana dikiyordu.

Bazıları muhtemelen dikkat etmesi gereken acil durum düğmeleri ve anahtarlarıydı. Diğerleri ise sadece gemiyi aydınlatan ışıklar.

Ona pili vermişti. Tüm bunlardan sonra, tartışmadan, hayal kırıklığından ve yaptığı şeyden duyduğu mutlak utançtan sonra. Ona pili vermişti.

Her nasılsa bu, tüm bunları hazmetmeyi biraz daha zorlaştırdı.

Hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. Çocukken ve kendisine bitmek bilmeyen iğneler batıran doktorlara sinirlendiğinde bile. O kadar küçükken ağlamıştı. Hem de çok. Ve sık sık. Hayal kırıklığı, üzüntü ve öfke gözyaşları vardı. Ama hiçbir zaman kendini kaybedip neden yaptığını ya da bunu yapmanın doğru yolunun ne olduğunu düşünmeden birine saldırmamıştı.

Tüm bunlar ve daha fazlası onun ölmesine izin vermesi için birer nedendi. Yaptığı şeyi yapması için en ufak bir neden yoktu. Böyle aptalca nedenlerle onunla tartışmak mı? Aptalcaydı. Pervasızcaydı. Ona göre değildi.

Ama yerde yatarken, ışıklara bakarken ve çenesi ağrıyana kadar titrerken... Daha iyi hissediyordu. Bunun hiçbir mantığı yoktu. Fortis nazik davranmamıştı. Onlar tartışırken kadının ağladığından haberi yoktu. Gözyaşlarının her bir zerresi denizin tuzu tarafından yutulmuştu. Ama ona vurmaya, hâlâ aynı kadın olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey yapmaya çalışırken neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu.

Zaman, hiç şüphesiz bu yolu seçerek hata yaptığını anlamasına yetecek kadar uzun geçmişti. Tau'da rahat bir şekilde kalmalıydı. Bunu yaparsa hiçbir şeyin değişmesi gerekmezdi. Hem de hiçbir şey. Tüm hayatı hissiz ve şu anda yaptığı tüm potansiyel hatalardan yoksun olurdu.

"Bilgisayar?" diye sordu, bunun kaydedileceğini biliyordu ama aynı zamanda Tau'nun muhtemelen peşinden gelmeyeceğini de biliyordu. "Tau'ya ihanet edersem ne olur?"

"Lütfen görevinizi ve erişim seviyenizi belirtin."

"Alexia, Orijinal Harlow'un kişisel koruması. Erişim seviyesi dokuz."

Bilgisayar ona nasıl cevap vereceğini düşünürken uzun bir duraklama oldu. "Tau hakkındaki bilgiler herhangi bir kaynağa sızdırılırsa derhal fesih. Soruna hangi kusurun neden olduğunu anlamak için DNA toplandı."

"Doğru," diye mırıldandı uzun bir nefes vererek. "Bu mantıklı."

Elbette onu toplayacaklardı, her zaman yaptıkları gibi. Tau'nun bütün amacı buydu.

Yuvarlanarak sandıklara doğru süründü ve üzerindeki son kuru giysileri çıkardı. Üzerinde bir dalgıç kıyafeti bile olmadan aptal gibi lanet gemiden dışarı fırlamasına neden olan öfke, hayatının en büyük aptallığıydı. Artık dış iskeleti kırılmıştı ve elindeki tek şey, bir güç kaynağı olmadan çalışmayan botların metal .

Sessizliği bir hıçkırık bozdu. Hıçkırığını bastırmaya çalıştı ama tek yaptığı duygusunu göğsüne bastırmak oldu; göğsü öyle şiddetli ağrıyordu ki, sert bir ovma bile bu ağrıyı dindirmeye yetmedi.

Alexia botları çıkarmak için mücadele etti. Parmakları morarmıştı ve olması gerektiği kadar iyi çalışmıyordu. Ama odadaki ısı patlıyor, donmuş metali ısıtmaya çalışıyordu. Dudaklarını ısırarak sonunda botlarını, ardından ayakkabılarını ve sonra da sırlıklam olmuş giysilerinin geri kalanını çıkardı.

Tüm süreç olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Ve bu bile sinir bozucuydu. Çılgılık atmak istiyordu ama tek yapabildiği küçük hıçkırıklardı ve onu utandırmaya devam ediyordu. lanet saçmalık bu

Durum! Orijinallerden birinin özel muhafızıydı. Kendini toparlaması gerekiyordu çünkü yerde, çırlıçıplak, çok üşüdüğü için giyemediği kıyafetlere yapışmış bir şekilde yatmaması gerekiyordu. Alexia zayıf değildi.

Yine de öyleydi. O kadar zayıf, yorgun ve bitkin düşmüştü ki. Tek istediği güvenilebileceği biriydi, tıpkı adamın ona sürekli söylediği gibi.

Ama bunu yapması emredilirse birine güvenmiş olur muydu? Şimdiye kadarki tüm hayatı bu değil miydi?

Sonunda yeni kıyafetlerini giydi ve acil durum battaniyelerinden birine sarındı. Bu onu en azından şu anda olduğundan biraz daha sıcak tutacaktı. Bu da bir başlangıçtı.

Pilot koltuğuna doğru ilerledi ve oturdu. Dizlerini battaniyenin altına çekerek göğsüne doğru sıkıca sarıldı. Suyu bakmak hâlâ zor geliyordu. Sanki dışarıdaki hiçliği görmekten zevk aldığı için kendisinde bir sorun varmış gibi. Bu manzaradan aynı anda hem nefret ediyor hem de seviyordu. Ama belki de bu artık onun için hayatın bir parçasıydı. Aşk ve nefret.

Bir yüzgeç belirdi. Burada olduğuna dair ona her zaman en azından küçük bir uyarı verirdi. Öfkesinin geri gelme ihtimaline karşı kıpırdamadan durmak için elinden geleni yaptı. Ama zihni hızla akıyordu. Neden geri dönmüştü? Yeterince konuşmamış mıydı?

Fortis geminin altından yukarı doğru süzüldü, muhtemelen geminin altına demirlemişti çünkü kuyruğunu pek göremiyordu. "Dinleniyor olmalısın."

"Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Bu gemide gece gündüz döngüsü yok, bu yüzden ne zaman dinlenmem gerektiğini bilmemin bir yolu yok." Boğazını temizledi ve kollarını bacaklarının etrafına biraz daha sıkı sardı. "Ayrıca, kâbuslar görüyorum."

Her gece. Bu yerdeyken ne zaman gözlerini kapatıp dinlenmeye çalışsa kâbuslar görüyordu. Tek düşünebildiği, uçuruma çok uzun süre bakarsa ne olacağıydı. Zihni, derinliklerden yükselen ve gemisini bütünüyle yutan dev bir yaratığın hayalini kuruyordu. Bazen de Tau'yu ve Harlow'un döndüğünde ne diyeceğini hayal ediyordu.

Kabusları, nispeten güvenli olan evini uyanık bir yılan yuvasına çevirmişti. Geri döndüğünde, onu görevden alacaklardı. Ona iğneler batırıp beynini parçalara ayıracaklardı.

uyanıktı. Başkalarına yaptıklarını gördüğü tüm o şok edici şeyler bir anda kendisi için de bir olasılık haline gelmişti.

Fortis yuvarlandı, pencerenin dışında uzanıyormuş gibi görünüyordu. Bu ona profilini veriyordu, yani en azından ona bakmıyordu. "Ben de kâbuslar görüyorum."

"Bunu seninle sidik yarışına çevirmeyeceğim."

"Bir ne?" Adam yüzünde açık bir tiksintiyle ona baktı. "Bunu seninle de yapmayacağım."

"Lafın gelişi söyledim. Yani, senin kabuslarının benimkilerden daha kötü ya da daha iyi olduğunu söylemeyeceğim."

"Senden bunu istemezdim. Kabuslar kabustur. Olmaya çalışmıyorum..." İçini çekti ve solungaçlarından dev bir dalga halinde kabarcıklar fişkırlarak yüzünü onun görüş alanından gizledi. "Kibar olmaya çalışıyorum."

"Bu işte pek iyi değilsin."

"Sanırım biri seni incittiğinde bunu telafi etmeye çalıştığını kabul etme konusunda pek iyi değilsin." Fortis başını salladı ve sonra sanki ona dayanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Deniyorum işte. Bana kâbuslarından bahset."

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Yine hayal kırıklığı baloncukları. "O zaman neden bu konuyu açtın?"

Gerçekten neden? Bir yanı, onu hayal kırıklığına uğratmak için çok şey yapmış olan bu korkunç adamdan bile teselli bulmak istiyor olmalıydı. Şimdiye kadarki ilişkileri nefret ve acıdan ibaretti ama... Belki de bunu değiştirebilirdi.

Alexia dudaklarını ısırды ve birkaç dakika boyunca dudaklarını birbirine doladı. "Anılarımın içine nasıl baktın bilmiyorum ama sanırım doğmadığım çok açıktı. Ben yaratıldım."

"O kadarını anladım."

"Tau'da hiç bebek yok. Kimse yeni insanlar doğurmuyor ve kimse aile kurmuyor. Orijinaller var ve bir de..." Ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Diğer herkes."

Ona bakabilmek için yüzünü çevirdi. Sanki onun yaşadıklarını yaşayabilmek için zihnine bakmak istiyormuş gibi, renklerin içlerinde döndüğünü görebiliyordu.

"Yapma bunu," diye fısıldadı. "Eğer sana söylemek istemiyorsam, bunu yapmak zorunda bırakılmamalıyım. Bu seçimi benden alma."

Bakışları birkaç dakika daha devam etti ama sonra adam gözlerini kaçırdı. O anda üzerindeki baskının kalktığını hissetti, sanki ensesinden bir el çekilmiş gibiydi.

Rahatlamış bir şekilde sandalyeye yığıldı ve devam etmeden önce birkaç derin nefes aldı. "Ben Orijinalleri korumak için yaratıldım. Her parçam, DNA'mın her zerresi beni bu işte iyi kılıyor. Bildiğim tek şey bu. Beni tek bir şefkat eli olmadan bir test tüpünde yaptılar. İlk günden itibaren beynimi olmam gereken her şeyle doldurdular. Ve sonra tam olarak olmamı istedikleri gibi olmadıgımda, beni daha iyi yapan ilaçlarla değiştirdiler."

"Bunun ne kadar zor olacağını anlayabiliyorum."

"Ben ilk Alexia değilim," diye itiraf etti. Bu sözleri söylemek bile zordu ama gerçek buydu. "Ben yedinciyim. İlk altısı bu iş için o kadar değersiz görüldüler ki görevden alındılar. Benim modelim her zaman... inatçı olmuştur."

En azından ona böyle söylemişler. Önceki Aleksialar çok inatçıydı ve bu da başlarını hep derde sokardı. Çabucak görevden alınmışlardı ama sonra bir bilim adamı onları bu kadar inatçı yapanın ne olduğunu bulmuş ve o genetik ipliği değiştirmişti. Onun bu versiyonu çok daha yumuşak başlıydı.

"Benim genetiğim Harlow'un iki yüz yıl önce sahip olduğu ilk muhafızdan alınmış. Görünüşe göre benden çok daha küçükmüş ama nasıl savaşılacağını ve Harlow'un nasıl korunacağını öğrenebilmiş. Ben bunun için yaratıldım ve şimdi..."

Bütün bunları ona anlatması için hiçbir neden yoktu. Belki de sadece ham hissediyordu. Bu deneyimin her bir parçası kim olduğunu elinden almıştı. İlaçları gitmişti. Güvenliği ortadan kalkmıştı. Düzenli yemek yiyebileceği bilgisi bile gitmişti. Başboştu, tıpkı onun olmasını istediği gibi.

"Ya şimdi?" diye dürterek göğsündeki o korkunç his hakkında daha fazla konuşmasını sağladı. "Tüm bunlardan kurtulduğuna göre şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Kırılmış," diye fısıldadı. "Eğer iddia ettiğin kadar kötüseler -ki eminim öyledirler- o zaman ben de bunun bir parçası oldum. Benim gibi canavarlar yaratmalarına ve insanlara zarar vermelerine yardım ettim."

Anılar sel gibi akıyor, zihnine o kadar hızlı baskı yapıyordu ki hepsini düşünecek zamanı bile zor buluyordu. Genç bir çocuğu tutarak

DNA'sını çıkarıp onu uçuruma gönderebilirdi. Yüzlerce yeniden doğan çocuk, hepsi de birkaç gün içinde kendiliğinden geçecek bir kızarıklık ya da soğuk algınlığı gibi aptalca şeyler yüzünden yok edildi. *Kucakta tutulmaları* gerekirken çocukları savaşmaları için eğitmek.

Çünkü onların yaşındayken tek istediği buydu. Sadece birinin ona sarılmasını istemişti.

Gözlerini ne zaman kapatmıştı? Bunu yaparak kendini o anılarla birlikte zihninin içine kilitlemişti. Gözlerini tekrar açtığı anda, içini gören karanlık gözlere baktı.

"Birini koruyordun," dedi Fortis sonunda. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun. Sana doğru olduğunu söyledikleri şeyi."

"Tau'da hiç kimse doğru olduğu için bir şey yapmıyor," diye fısıldadı. "Oradaki tek bir kişi bile. Bunu yapmak istedikleri için yapıyorlar. Oradan ne kadar uzun süre uzak kalırsam, Orijinallere bile sunulan iyiliğin çoğu zaman örtülü olduğunu o kadar çok görüyorum. Herkes herkesten bir şey istiyor. Benden istediğin kişi nasıl olurum bilmiyorum. Nazik olmak benim için neredeyse imkansız. Tek bildiğim kötülerini nasıl koruyacağım."

"İyi insanlar olmasalar bile herhangi birini korumak nazik bir davranıştır. Siz başkalarının göremediğini gördünüz. Bu, karanlıktaki en küçük ışık parıltısı olsa bile." Omuz silkti. "Eminim Harlow'un bile iyi anları vardır."

Dudaklarından irkilmiş bir kahkaha patladı. "Güzel anlar mı? Harlow'un öyle bir şeyi yok. Kadın tam bir baş belası."

"Öyle mi?"

"O şımarık bir velet. Her şey onunla ilgili, ama her zaman Orijinallerle ilgili. Dünyanın onsuz var olduğunu düşünmek bile aptalca. Diğer herkesten nefret ediyor ve birisi kendisinde olmayan bir şeye sahip olduğunda çok kıskanıyor. Kendisinin sahip olamadığı herhangi bir hediye ya da eşyaya başka birinin sahip olmasına izin vermektense cinayet işlemeyi tercih eder."

Artık Harlow hakkında düşündüklerinin musluğunu açtığına göre, tüm nefret dolu kelimeleri kusmaktan kendini alamıyordu. "Bir keresinde bana bir bilim adamını öldürmüştü çünkü en sevdiği rengin sarı saç olduğunu söylemişti. Sırf en sevdiği rengin kendi saçıyla aynı renk olmamasından hoşlanmadığı için. Bana onun boynunu kırmamı söyledi ve ben bunu yaparken bekledi. Harlow böyle biri işte. Asla büyümek zorunda kalmayan ve muhtemelen asla büyüemeyecek olan küçük, kıskanç bir çocuk."

Derin bir nefes alarak yumruklarını açıp kapattı. "Yine de bunu söylemek daha iyi hissettiriyor. Bunu yıllardır düşünüyorum ama ben kimim ki bir şey söyleyeyim?"

bir Orijinal hakkında? Tüm bunları onlar yarattı."

"Öyle mi?" Fortis bir kez daha dikleşerek sordu. "Yoksa daha fazla işe yaramaz akromo çöpü ile ödeme yaptıktan sonra başkaları mı onlar için yarattı?"

Lanet olsun. O haklıydı. Asıllar tanrı değildi. Bugünlerde neredeyse insan bile değillerdi. O kadar çok parası ve şöhreti olan şımarık çocuklardı ki kimse onlara nasıl hayır diyeceğini bilmiyordu.

Nefesini üfleyerek başını salladı. "Böyle düşünceler tehlikelidir."

Nefesinin altında alçak sesle mırıldanarak geriye doğru süzölmeye başladı. "Evet, öyle. Ama artık Tau'da değilsin ve eğer böyle düşünmek istiyorsan, düşünebilirsin."

Fortis bu veda sözleriyle ayrıldı ve tartışmak onun için çok zordu. Evet, bunlar artık sahip olabileceği düşüncelerdi. Kendisine ait olan ve kendisinden başka kimsenin aklına getirmediği düşünceler.

Peki onlara inanmak neden bu kadar zordu?

SİXİEEF

Fortis

T Onda onur vardı ve Fortis bunu görmekten nefret ediyordu. Onunla konuştukça, bunun yüzmek için tehlikeli bir akıntı olduğundan daha da emin oluyordu. Alışılmadık bir akromo örneğiydi. O

Ona öyle demekte bile tereddüt ettim.

Türlerinin çoğuyla aynı görünüşü ve aynı vücudu paylaşmasına rağmen, o kadar farklıydı ki, onu tüm o canavar yaratıklarla bir tutmak doğru görünmüyordu. Alexia'nın deneyimleri onu tek başına farklı kılıyordu. O da tıpkı kendisi gibi yaptığı seçimlerle mücadele ediyordu ve bu Alexia'nın takdir edebileceği bir şeydi.

Çünkü korkunç şeyler yapmıştı. Sadece gördüğü birkaç görüntü ve ona anlattığı birkaç şey, hayatının vahşetle dolu olduğunu gösteriyordu. Bunlar, olması gerektiği gibi, hayatının geri kalanında onu rahatsız edecek anılardı.

Ama onda da aynı türden anılar vardı. Onun müdahalesi yüzünden yıkılan bir şehir, kehanette bulunduğu pek çok ölüm ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İyi bir insan olup olmadığını sorgulamasına neden olan sayısız anı. Kadının yaşadığı mücadeleyi anlıyordu ve onun türünden biriyle özdeşleşebilmesi onu kızdırıyordu.

Fortis denizde yüzüyor, biraz huzur bulabileceği derinliklere doğru gittikçe daha derine batıyordu.

Sülfür tarlaları çoğunlukla onun halkı tarafından kullanılırdı. Su Halkı'nın geri kalanı değil, özellikle de zehirli sulara bayılmadan süzülebilen derinsürücüler. Elbette, bir süreliğine dünyadan kaybolma umuduyla sarı tarlaların derinliklerinde oyalananlar da vardı. Hatta Daios'u kendi seçimleriyle boğuşurken bir süreliğine burada kalması için teşvik etmişti.

Bir insan hastalıklı kokunun içinde yüzerken öfke var olamazdı. Hiçbir şey var olamazdı. Denizin doğrudan ruhla konuştuğu bir yerdi ve başka hiçbir düşünce hayatta kalamazdı.

Buna ihtiyacı

vardı.

Çaresizce.

Çünkü yalnız bırakmadığı bir Akromo'ya karşı yumuşuyordu. Onların türünden nefret ediyordu. Hep nefret etmişti.

Peki neden gözlerini kapattığında kalçalarının avuçlarının içinde hissediyordu? Neden kıyafetlerini çıkardığında ve ona baktığında onun mükemmel görüntüsünü görebiliyordu? Bunu yapmak için izni yoktu. Ve neden... ona güvenmeye çalışacağına söz vermiş olması *neden* umurundaydı?

Bu yanlıştı. Aklını tekrar göreve vermesi gerekiyordu. Kadının o sandalyede nasıl kıvrılmış olduğunu düşünmesine gerek yoktu, onu her zaman güçlü bir sütun olarak düşünürken garip bir şekilde küçüktü. Ama mavi ışıktaki o kadar küçük görünüyordu ki, kaslı kolları bacaklarını sarmış olsa bile. O zayıflık anı onu neredeyse yok ediyordu.

Onu görmekten nefret ediyordu. Bununla bir ilgisi olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Bu yüzden tanrıçasını aradı. Doğru şeyi yaptığını ve daha önce pek çok arkadaşının yaptığı hatayı yapmadığını bilmek zorundaydı.

İlk kükürt kokusu burnunu gıdıkladı ve gizli bir havalandırma deliği bulunduğunu anladı. Deniz tabanında daha sık rastlanan alanlar vardı ve bunların çoğu son derece büyüktü. Altlarından akan lavlar sayesinde onları bulmak kolaydı. Burası uzun yıllardır rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu. Sadece o ve deniz vardı.

Sarı sarmallar suya yayıldı ve etrafına altın parçaları gibi yüzen parlak zerrecikler gönderdi. Solungaçlarından derin nefes alarak parçacıkların kan dolaşımına karışmasına ve zihnini sakinleştirmesine izin verdi.

Daha derine battı, lav bacalarına ısıyı vücudunda hissedebileceği kadar yaklaştı ve sonra orada asılı kaldı. Denizin içinde donmuştu, solungaçlarını olabildiğince açmıştı, yüzgeçleri onu yerinde tutuyordu ve kuyruğu gevşemişti.

Burada evindeydi. Burada, denizin sıcak kucağındaydı ve tüm gerginliğini ve endişelerini serbest bırakabiliyordu.

"Göster bana," diye fısıldadı. "Görmemi istediğin şeyi göster bana."

Genelde bu kadar kolay olmazdı. Deniz vefasız bir anneydi ve kontrol edilmesi imkânsızdı. Kimseye bir şey söylemekten hoşlanmazdı. Konuşmak yerine onlara bir ders verebileceği zaman değil.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve suda bir yüzgecin titrediği görüldüğünde parıldayan altın rengine baktı. İlk başta neredeyse yeni derinsürücüye onu rahat bırakması için bağıracaktı. Burayı, türünden bir başkası tarafından rahatsız edilmeden deniz tanrıçasıyla iletişim kurabileceği umuduyla bulmuştu ama aynı zamanda hiçbir derinsürücünün sülfür tarlalarına sahip olmadığını da fark etti.

Yine de türünden birinin Tau'ya bu kadar yakın olması şaşırtıcıydı. Genellikle halkı okyanusun bu bölgesinden uzak dururdu. Burası çok az yiyeceğin ve daha da az kaynağın bulunduğu ıssız bir yerdi. Kimsenin buraya gelmesi için bir sebep yoktu.

Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve derinlik örümceği yaklaştı. Büyüktü ve bu nedenle dişi olmalıydı. Kolaylıkla onunla aynı boydaydı. Kuyruğu sonsuza dek uzuyor gibiydi. Sanki ağırlığı ona çok ağır geliyormuş gibi kuyruğunu arkasında sürüklüyordu. Bu boyuttaki dişiler için alışılmadık bir durum değildi ama bağırıp onu buradaki havalandırma deliklerinin diğerlerinden daha sıcak olduğu konusunda uyarmak istedi.

Ta ki rengini görebileceği kadar yaklaşıp kadar.

Beyaz, fark etti. Bir balinanın karnı ya da derinliklerde avlanan solgun canavarlar kadar beyaz. Bir inci kadar beyazdı ve şimdi onu bulanın herhangi bir derinsürücü olmadığını biliyordu.

"Karıcığım," diye fısıldadı, sözcük dudaklarından dökülürken kırılmıştı. "Neden geldin?"

Sevgilisinin hayaleti daha da yaklaştı. O da doyasıya baktı.

Fortis ona bakarken açlıktan ölmek üzereydi. Bu kadın onu ilk gördüğü andan itibaren kalbini fethetmişti. Şimdi yine tam karşısındaydı ve ruhu onu hiç ziyaret etmemişti. Bir kez bile. Ölen o kadar çok insan görmüş olmasına rağmen. Karısının ruhu onu denizde hiç bulmamıştı.

Hâlâ çok güzeldi. Yüzünün etrafındaki yüzgeçler elmacık kemiklerinin belirginliğini ve çenesinin sert açılarını vurgularken bile küçük ve narindi. Küçük benekler yanaklarının etrafını sarmış ve göğsüne doğru yayılmıştı; burada kaburgalarının etrafına yayılan yıldız patlaması çizgileri vardı.

"Hatırladığım kadar güzelsin," diye mırıldandı, sanki tek bir hareketiyle onu gözünün önünden silecekmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

"Beni hiç güzel bulmadın," diye cevap verdi, sesi akıntılarla ona taşınyordu. "Beni sağlam, güçlü ve kuvvetli buldun. Bunlar bende sevdiğin şeylerdi Fortis."

Sözleri onu kırdı. Karısı. Onun güzel, harika karısı.

"Astrum. Senin için bundan daha fazlasını düşündüğümü biliyorsun." Elleri uzattı ve parmaklarının onun görüntüsünün içinden geçtiğini hissetti. Ona dokunmak için her şeyini verebilirdi. "Seni özleyorum," diye fısıldadı.

"Hayır, yok."

"Bunu nasıl söylersin? Her gün senin dümen suyunda yüzüyor, çok yakında öbür dünyada sana katılma umuduyla sana doğru savruluyorum."

"Oh, benim tatlı aşkım. Bana doğru savrulmanı istemiyorum. Bu hikâyemiz için ne korkunç bir son olurdu." Astrum onun etrafında yüzdü, kuyruğu kadar uzundu ki, ruhuna dolanmış halde durmadan önce onu iki kez dev bir daire şeklinde sarabildi. "Burada kalmanın bir sebebi var Fortis."

"Kehanetini hatırlıyorum."

"Ölümünü hatırlıyorsun. Bunca yıldır sonunu kovalıyorsun ve yaşamayı unuttun." Elini ona doğru uzattı, yanağına zar zor dokundu ve onun serin dokunuşunu hâlâ hissedebildiğine yemin etti. "Seni yıllar önce serbest bıraktım, aşkım."

"Sensiz bir hayat yok." Bu sözler onun kulaklarına bile kırık dökük geliyordu. "Oğlumuzu senin istediğin gibi yetiştirdim. Aulax yetenekli ve bilgedir. Bir insanın içini ve ruhunun derinliklerini görebilen az sayıdaki derinsürücülerden biridir. Burada bensiz yalnız kalmaya fazlasıyla hazır."

Astrum'un omuzları . "Canım benim. Benim yokluğum yüzünden ikinizin de acı çekmesini asla istemedim."

"Nasıl yapamayız? Sen hayatımızdaki ışıktın. Bizi güvenliğe ve mutluluğa götüren yol göstericimizdin. Sensiz..." Boş avuçlarına baktı ve yumruklarını sıktı, sanki avuçlarının içindeki ışığı bile kavrayabilecekmiş gibi.

Bir zamanlar oldukları şeyin en ufak bir parçası. "Sensiz hiçbir şey yok, aşkım."

"Ölümümünden bu yana tüm bu yılları denizde sana huzur getirecek bir şey arayarak geçirdin." Astrum soğuk ellerini göğsünün üzerine koydu ve onun dokunuşunu gerçekten hissedebildiğine yemin etti. "Ama aradığın şey burada Fortis. Deniz sana yıllardır bunu hatırlatıyor ve sen onun mesajını kasıtlı olarak görmezden geliyorsun."

"Ben hiçbir şeyi görmezden gelmem. Tüm derinsürücüler arasında denize ve onun mesajlarına en yakın olan benim. Dinlerim. Öğrenirim. Başkalarının bulamayacağı cevapları ararım." Çaresizce ona baktı. "Neyi kaçırdım?"

"Her şey," diye yanıtladı. Ve sonra şekli solmaya başladı. "Kehanetten, denizin istediklerinden, hatta benim istediklerimden bile her şeyi kaçırdın sevgili kocacığım."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Sesindeki çaresizlik acı veriyordu. Onun gitmesini istemiyordu. Henüz istemiyordu. Ruhunu onun görüntüsüyle ve ona bu kadar huzur veren her anıyla doldururken değil.

Ama o çoktan gidiyordu. O bile deniz ruhlarının çok uzun süre kalmalarına izin verilmediğini biliyordu. İlgilenmeleri gereken bu kadar çok şey varken olmazdı. Onlar okyanusun koruyucularıydı, tüm canlılara akıntılar boyunca ve tehlikeden uzakta rehberlik edenler. O şimdi, hayattayken olduğundan bile daha önemliydi.

Kadının yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve adam onu en güzel bulduğu anın bu an olduğunu hatırladı. "Yaşamayı istedim Fortis. Korkarım ben gittiğimden beri yarı ölü gibiydin, sadece kendini bırakacağın zamanı bekliyordun."

"Evet," diye fısıldadı saygıyla. "Ben de tam olarak bunu yapıyordum. Senin anını onurlandırmak istedim."

"O zaman yaşa, kocacığım. Kehanetimin sonuna kadar yaşa ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaksın."

Ona doğru uzandı, pençeleri kuyruğunun kalan görüntüsünde kayboldu ama son bir an istedi. Onu kollarına almak ve gittiğinden beri olan tüm güzel şeyleri anlatmak için son bir saniye. Bir baba olarak yaşadığı her gururlu anı. Aulax'ın ilk balığını öldürdüğü ve uzun süre önce ölmüş yaratığı tutarken kendisiyle gurur duyduğu anı. Ona oğullarının ilk kez kendi başına yüzdüğünü ve bu kadar genç biri için ne kadar zarif olduğunu anlatmak istiyordu. Oğullarının akromoslardan ve onların işkencelerinden sağ kurtulan birkaç kişiden biri olduğunu.

Gurur duyacağı çok şey vardı ve karısı oğullarının ne kadar inanılmaz bir varlık haline geldiğini bilmeyi hak ediyordu.

Ama kadın gitmişti ve artık sadece o vardı. Çok az cevabın ve sadece daha fazla sorunun olduğu sülfür bacalarında oyalanıyordu.

İçini çekti, gitmeye hazırlanıyordu. Şansını silkeleyerek, denizin neden karısını gönderdiğini anlamaya çalıştı. Deniz, yaptığı şeyi neden yaptığını hatırlamasını istediği için miydi? Hatırladı. Ailesinin ve arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı.

Alçak, yankılanan bir kıkırdama havalandırma deliklerini salladı. Tam anlamıyla havalandırma deliklerinden. Sanki denizin derinlikleri bu sesle gümbürdüyor, çok da uzun olmayan bir süre önce onu uçurumun derinliklerine çağıran o kadim sesle yankılanıyordu.

"Dinleme konusunda pek iyi değilsin," diye gürledi o tanrısal ses. Havalandırma delikleri bu sesin şiddetiyle fokurdadı. Havalandırma deliklerinin içinden dev lav kabarcıkları patladı, sülfürü bozdu ve daha fazlasını ona doğru akıttı, ta ki hepsini solungaçlarından dışarı atana kadar çünkü bir derinsürücü için bile çok fazlaydı.

Halüsinasyon mu görüyordu? Deniz tabanı konuşamıyordu. "İyi dinliyorum," dedi. "Seni duyuyorum."

"Nasıl gerekiyorsa. Ama ölülerle konuşuyorsun ve dinlemiyorsun. Ne kadar ilginç bir derinlik yolcususun, Fortis. Yolculuğunu izlemekten büyük keyif alıyorum."

Sırtındaki ve kollarındaki dikenler yükseldi. "Kimsin sen?"

"O zaman da söylememiştim, şimdi de söylemeyeceğim."

"Neden kendini saklıyorsun? O mezarın içindeydin, değil mi?" "Ben her yerdeyim ve hiçbir yerde değilim. Denizin ve karanın bir parçasıyım. Ben sizin anlayışınızın ötesindeyim."

Kimdi bu ses? Fortis daha önce de kadimlerle konuşmuştu ama bu farklıydı. Bu yaratığın sesi derinliklerde yaşayan devlerin sesine benzemiyordu.

Bağırsakları korkuyla büküldü. Çok uzun yıllardır böyle hissetmemişti. Korku bir derinsürücünün denizde sık sık hissettiği bir şey değildi ve oğlunun Alfa'dakiler tarafından yakalandığını öğrendiğinde bile hissettiği tek şey öfkeydi. Fortis'in bu şekilde kontrolünü kaybetmesi nadir görülen bir şeydi.

Ama şimdi onunla konuşan yaratık daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Ah Fortis," diye kıkırdadı ses. Kahkahayla birlikte birkaç lav kabarcığı patladı ve cızırdayan erimiş parçalar denize püskürtüldü. "Çok fazla düşünüyorsun. Bu düşüncelerin kafanın içinde gümbürdediğini hissedebiliyorum. Senden fazla bir şey yapmanı istemeyeceğim."

"Benden ne yapmamı isteyeceksin?"

"O kalın kafan planımı engelliyor. Kadını gemisinden çıkarmanı istiyorum. Zihnine tekrar bak. Seni ve adamlarını Tau'nun içine sokacak bazı bilgiler olmalı."

"Onu zorlamak istemiyorum." Gerçeğin bu olmasından nefret ediyordu. Bu sözleri söylemek bile, az önce tam karşısında duran karısına ihanet etmek gibi geliyordu. "Eğer benimle paylaşacak bir bilgisi varsa, bunu bana kendi iradesiyle söylemesini isterim."

En azından bunu yapabilirdi. Alexia'nın paylaştığı ve kendisinin de gördüğü onca şeyden sonra onu zorlamak istemiyordu. Hâlâ doğru seçimi yapma şansı varken bunu yapamazdı.

Suyun içinde alçak bir uğultu yankılandı ve lavlar duruldu. "Onu kazanabileceğine inanıyorsun."

"İstiyorum."

"Bize yardım etmeyi seçeceğine inanıyorsunuz."

İç çekmeden önce sadece kısa bir an tereddüt etti, "İstiyorum."

Başka bir düşük uğultu. "Eğer öyleyse, bunu şu anda olduğundan daha hızlı yapmalısın. Hiç nezaket görmediğini söyledi Fortis. Ona nezaket göster."

Ne korkunç bir fikir. O savaşçı bir kadındı, sadece şiddete ve kavgaya karşılık veren bir yaratıktı. Onun nazik olması umurunda olmazdı. Ama bunu düşündükçe, belki de bu garip, bilinmeyen sesin haklı olduğunu daha çok düşündü. Belki de Alexia'nın onun farklı bir yönünü görmeye ihtiyacı vardı.

SEVEFIEEF

Fortis

W Fortis, denizin altında kendisine yardım etmek için hiçbir nedeni olmayan bir sese inandığı için bile ne kadar aptaldı. Şüpheli sesin kim olduğunu bile bilmiyordu ama bu başka bir günün korkusuydu. Şu an için, bir planı vardı.

Ona açılmasına yardım edecek bir plan. Çünkü ses haklıydı. Hayatında hiç kimseden nezaket görmemişti. Eğer ona bunu gösterebilirse ya da belki de onu nezaketin değerli olduğuna ikna edebilirse, o zaman onu doğru yöne itebilirdi. Bir dürtme. Tek ihtiyacı olan buydu.

Fortis onun onlara yardım etmeye yakın olduğunu hissedebiliyordu. Hayatında iyi bir şeyler yapmak istiyordu ve eğer onu "iyi "nin ne demek olduğuna ikna eden kişi oysa, o zaman çok daha iyiydi. Belki hâlâ manipülasyondur ama en azından daha iyisi için manipülasyondur.

Gemisine doğru yüzerken, onun hâlâ enerji tasarrufu yaptığını görmekten memnun oldu. Ona verdiklerini boşa harcayacak değildi. Gemisinin ışıkları hâlâ yanmıyordu ve ısıtıcı açık olmasına rağmen, Tau'ya mesaj göndermesini sağlayacak fonksiyonu tamir etmeyi denemiş gibi görünmüyordu.

Bunların hepsi iyi işaretlerdi.

Yine pilot koltuğunda oturmuş, denize bakıyordu. Bunu çok sık yapardı. İlk başta, bunun kendi korkusuna meydan okumak olduğunu düşündü. O da

Suya girdiği birkaç seferde kokusunu almıştı. Küçük viragosu bunu saklamakta sandığı kadar iyi değildi.

Onun görüş alanının hemen dışında dondu kaldı. *Kız onun* değildi, diye düzeltti kendini. Bu ismi hak etmişti ama bu onun hak iddia ettiği anlamına gelmiyordu.

Lanet olası sülfür tarlaları bu mantıksız düşünce tarzına hiç yardımcı olmamıştı. Ve onu götürmek istediği yere götüreceğinden de o kadar emin değildi.

"Aptal," diye mırıldandı başını sallayarak. "Bu kötü bir fikir olabilir."

Ama onun kendisine açılmasını sağlamak zorundaydı. Yapacağı şeyin onları yakınlaştırma ihtimali olduğunu biliyordu ama aynı zamanda onun da kendisine yakın olmasını istiyordu. Halkına yardım etmek için bir nedeni olduğunu görmesine ihtiyacı vardı.

Fortis başkalarını doğru olanı yapmaya zorlamaktan çok yorulmuştu. Bir kez olsun, sadece birinin doğru seçimi yapmasını istiyordu çünkü yapmak istedikleri buydu. Kehanetler yok. Geleceğe bakmak yok. Sadece insanlar denizin iyiliği için yapmaları gerekeni yapsınlar.

Tüm biyolüminesan kısımlarını aydınlattı. Her biri kuyruğunun ucundan karnına kadar titriyor, noktalar göğüs kafesi boyunca parlak, canlı sarı renkte dağılıyordu. Gözleri ona doğru kaydı ama hareket eden tek parçası buydu.

Bu iyiye işaret miydi? Yoksa değil miydi?

Akromo zihinlerinin çok kırılman olduğunu biliyordu. Onu bu kadar uzun süre bu kadar derinde tek başına tutmanın onu kıracağından endişeleniyordu.

"Alexia," dedi pencereye yakın yüzerken. "Dalış giysini giy."

"Neden?"

"Sadece tartışmadan yap."

"Beni eve getirmiyorsun," diye homurdanarak cevap verdi. "Öyleyse neden bir süre daha burada kalıp çürümüyorsun?"

Yani uçuruma çok uzun süredir bakıyordu. Bunun daha önce başkalarına da olduğunu görmüştü. Uçurumla ilgili, kötü niyetli bir balığın dikenleri gibi insanların zihninde kalan bir şey vardı. Ondan çıkmak zordu.

"Dalış kıyafeti. Şimdi, virago."

Ters ters baktı ama en azından ayağa kalktı ve gemisinin arkasına geçti. Neyse ki her şeyi açmıştı. Böylece onu izleyemeyecekti.

İçinden bir ses bakması gerektiğini fısıldasa da soyundu. Tek yapması gereken üstten sürünmekti ve o uzun bacakları ve o kalçaları tekrar görmek için doğru açıda olacaktı...

Hayır. Bundan daha iyi bir kontrolü vardı.

Fortis ellerini yanlarından aşağı indirerek kalçalarındaki yüzgeçleri düzleştirdi. Çırpınmıyorlardı. Onu hareketsiz tutuyorlardı ve bundan başka bir şey olsaydı, onları kendisi keserdi.

En azından çabucak halletti. Alexia üzerinde dalgıç kıyafeti ve elinde yüz maskesiyle bir kez daha göründü. "Sanırım buna ihtiyacım olacak?"

"Evet."

"Neden öldürmek için bir yere götürüyormuşsun gibi hissediyorum?" diye mırıldandı.

Kadının bu kısmı duymasını istediğinden emin değildi ama bu onun gururunu okşamıştı. Karşısındaki savaşçı kadın ilk kez ondan daha güçlü olduğunu kabul ediyordu.

Kahretsin, bu kadar iyi hissetmemeliydim.

Bu düşünceleri düşünmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama karısının ruhu ona yaşamasını söylemişti. Bunun için düşünebildiği tek neden, karısının sonun yakın olduğunu bilmesiydi. Kendisini öldürecek olan kişiyle birlikteydi ve garip bir nedenden ötürü bu onda yaşama isteği uyandırıyordu.

Alexia camın arkasından ona baktı, kafasından neler geçtiğini ya da zihninde fokurdayan endişe verici düşünceleri bilmiyordu. Yine de konuşmadığında ona tuhaf bir bakış attı.

"Ee?" diye sordu. "Sanırım suya girmemi istiyorsun?"

Hızlı bir hava çıkışıyla solungaçlarını temizledi. "Evet. Evet, biliyorum. Seni bir süreliğine gemiden uzaklaşabileceğin bir yere götürüyorum."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, dönüp kaçabileceği alanı açmak için düğmeye basmadan önce. "Bu konuda mutlu olduğumdan değil. Ama bu sıkışık alandan çıkmak güzel olacak."

Kız geminin altından çıkıp açık suya girene kadar bekledi. Bu farklıydı. Her nasılsa, ona zırhı ya da silahları olmadan bakmak, her zaman yaptıkları gibi savaşmak yerine birlikte bir maceraya çıkıyorlarmış gibi görünmesini sağlıyordu. Bu onun içinde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

Hayır, diye düşündü kendi kendine. Böyle tepki vermeyeceksin. O senin değil. Yıllardır kavuşmayı arzuladığın karının ruhunu gördün. Vücudun sadece çiftleşme dürtüsüne tepki veriyor.

İlkel. Çiğ. Ağrılı.

Ayaklarına bağlı garip paletlerle ona doğru yüzüyordu ve adam onun suda ne kadar yumuşak hareket ettiğine hayret etti. Dalış elbisesi gece gibi siyahtı, hayattayken bile çok solgun olan karısından tamamen farklıydı. Alexia'nın saçları da siyahtı, her hareketinde yüzünden geriye doğru düzleşiyor ve önünde durduğunda gözlerinin önünde dalgalanıyordu.

"Eee?" diye sordu, sesi yüzünün üzerindeki nefes almasını sağlayan düzenek tarafından boğuklaştırılmıştı.

Konuşamıyordu. İhanet eden zihninde böyle düşünceler dans ederken olmazdı. Ona doğru uzandı, onu kendine doğru çekerken kolu biraz fazla hızlı hareket etti.

Elleri göğsüne öyle sert vurdu ki solungaçlarındaki havanın dışarı çıktığını hissetti. Kendisini fırlatıp atmasına izin vermeyecekti ama sonra hiç beklemediği bir şey yaptı.

Uzun bacaklarını adamın beline doladı. Bacakların verdiği his tuhaf olduğu kadar ilgi çekiciydi de. İki tanesi sertçe vücuduna dolanmış ama şaşırtıcı bir güçle onu tutuyordu. Yüzgeçlerine perçin attığında bulundukları pozisyonun aynısıydılar.

Bir an için ikisi de birbirlerine baktılar. Kadının gözleri şüpheyile kısılmıştı ve adam da muhtemelen böyle hissedeceğini hiç düşünmediği için gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Başka hiçbir akromo ona dokunmamıştı. En azından bu şekilde. Ve onu karşısında hissetmek, dalgıç giysisinin içinde bile hissetmek... şeydi...

Elleri yukarı kalktı ve ona dokunmasına izin verdi. Parmakları yüzünün yan tarafındaki solungaçları okşadı, tüy gibi hafifti ama yıllarca savaşmaktan nasır tutmuştu. Gözlerini kafatasının içine yuvarlamamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

"Bunlar çok güzel," diye mırıldandı, dokunuş bildiğinden çok daha samimiydi. "Bu kadar acımasızken böylesine narin uzantılara sahip olman garip."

Söyleyecek sözü yoktu. Sadece solungaçlarının çok hassas kenarlarına dokunmaya devam ederken iliklerine kadar sızlayan bir zevk vardı. Parmaklarını ısırarak, sonra da onu kendine çekip sıcaklığına gömülmek istiyordu.

Neden bu kadar sıcaktı? Bunun ne kadar riskli olduğunu bildiği halde neden ona dokunmasına izin veriyordu? Ona dokunmasına izin verilmemeli. Onun gibi değil.

Bu. Onu kendinden uzaklaştırmalıydı ama Tanrılar aşkına, birinin ona dokunması çok iyi hissettiriyordu.

Birden kendisine dokunulmayalı çok uzun zaman olduğunu hatırladı. Elbette oğluna sarılmış ve Aulax'ın onun için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamıştı ama hepsi bu kadardı. Başka birinin kendisine nezaket ve şefkatle dokunmasına izin vermeyeli ne kadar olmuştu?

Yıllar. Neredeyse yirmi yıl, eğer düşünürse. Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Bunu düşünecek kadar aptaldı. Yine , kuyruğunu salladığında kolu etrafında biraz daha sıkıca kıvrıldı ve . Kendini onun göğsüne dayadı ve suyun içinde uçarlarken kendini yukarıda tuttu.

Alexia o botlarla hızlı olduğunu mu sanıyordu? Hiç de öyle değildi. Bu akromo, sadece onu eğlendirebilmek için bile olsa, halkının ne kadar hızlı olduğunu . Onun hızlı seyahat etmeyi sevdiğini biliyordu. Gemiye kullanma şekli bunu ele veriyordu. Kadın risk almaktan hoşlanıyordu.

Tam umduğu gibi, başını arkaya yatırdı ve suyun yüz hatlarının üzerinden akmasına izin verdi. Artık korku kokusu yoktu. Sadece yanından akıp giden suyun saf keyfi vardı.

Akıntılar arasında hızla ilerliyorlardı ve onun kendisini yüzeye doğru çıkardığını bilmesine imkân yoktu. Sonuna kadar değil elbette. Tau birçok fırtınanın oluştuğu yerin tam ortasıydı. Denizin bu kısmında o kadar çok kasırga oluyordu ki, yüzeyde olmak bile ölümcül olabiliyordu. Ama oğlunu çağırabileceği bir yere gitmek istiyordu.

Aulax babasının ulaşabileceği bir yerde olduğunu bilecekti. Oğluna söylemek istediği çok şey vardı, böylece diğerleri hazırlanmayı bileceklerdi. Tau'yu kontrolleri altına almaya çok yaklaştırmışlardı ve bu kadına kur yapmakla vakit kaybetmeyecekti. Ama onu kendi tarafına çekmeye çalışacaktı.

Karmaşık bir durumdu. Duygularını ayrıştırmak zordu ama Aulax ona cevaplamak istemediği hiçbir şeyi sormazdı.

geçmeden, aradığı yaratıklar için doğru sıcaklıktaki suya ulaştılar. Yılın bu zamanında okyanus bir gösteri sergiliyordu ve onun da bunu görmesini istiyordu.

İlk işaret suyun aydınlanmasıydı. Çok geçmeden, kendi bedeninden gelen ışık yüz hatlarını aydınlatmadan onun yüzünü görebildi. Gözbebekleri hâlâ sönüktü, daha parlak ışığa henüz alışmamıştı. Şimdi onun gözlerini görebiliyordu. Onları daha önce birkaç kez gördüğünde, o kadar

altın olduğundan emindi. Ve haklıydı. Çok güzel altın teller vardı.

Kahretsin, yine yanlış şeyler düşünüyordu. Yapamazdı. Onunla olmaz. Hiçbir Akromo'yla olmaz.

O güzel gözlere bakmak yerine, sırtını göğsüne dayaması için onu çevirdi. Bir elini kaldırarak etraflarındaki ışıltılı parçacıklara bakmasını işaret etti.

"Bunları görüyor musun?"

Maskenin içinde ağzı açık kaldı. Maske olmadan suda nasıl görünecekti? Daha şimdiden cildinde plastiğin etrafındaki kırmızı çizgileri görebiliyordu. Böyle bir şeyi takmak yüzünü acıtıyordu ama yine de suyun içindeyken takmak zorundaydı.

Uzun saçlarının altından uzanabilir ve boynuna bir dokunaç takabilirdi. Onun için *nefes alabilirdi* ama boğazının yan tarafına bir iğne batırıp sonra da yüzündeki maskeyi yırtıp atarsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklını kaçırabilirdi. Onunla tekrar dövüşmeye çalışacaktı ve bunu yapmasını bu kadar çok istemesinden nefret ediyordu.

Kollarında çırpınması hoşuna gidiyordu ama bunun da o kadar kötü olmadığını fark ediyordu. Gevşek ve güven dolu bir şekilde onun göğsüne yaslandı ve etraflarında yüzen gümüş kenarlı parçacıklara baktı.

Alexia gümüş ışıklardan birine dokunmak için elini uzatırken sessizce, "Bir keresinde Harlow beni Orijinaller dışında herkese yasak olan bir odaya getirdi," dedi. "Hepsi denizin altına inmeden önce buraya gözlemevi dendiğini söyledi. Bir odaya girdik ve tüm tavan böyle ıslıl ıslıl parlıyordu. Onlara yıldızlar diyordu. Böyle bir şeyin var olabileceğini bile bilmiyordum."

"Gerçek olanları daha önce gördüm." Bunu bilmemesi kalbini kırmıştı. Nasıl bir hayat sürmüştü ki yıldızların varlığını bilmiyordu? "Hâlâ gökyüzünün o kadar da kızgın olmadığı akşamlar var. Eğer benimle kalırsan onları da görebilirsin."

Bu sözler üzerine sustu. "Seninle mi kalayım?"

Kahretsin. Bunu söylemenin doğru yolu bu değildi. *Onunla* kalmayacaktı, sadece Tau'yu terk edecekti. "Eğer bizimle çalışan diğer akromolarla kalmak istersen tabii. Kalmak zorunda değilsin. Beta yaşamak için gayet uygun bir yer. Şu anda biraz sıkışık olsa da."

"Alfa yok edildiğinden beri."

"Doğru."

Sertçe yutkundu ve hatadan dolayı boğazında oluşan yumruyu temizlemeye çalıştı. "Tamam, devam ediyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Güzel bir yerde, virago. Hayatında ne nezaket ne de güzellik olduğunu söylemiştin." Ve herkes bunu hak ediyordu. Onun gibi bir akromo bile.

EIGNIEEF

Alexia

Tiny kıvılcımları gözlerini çarpıcı bir şekilde doldurdu. Okyanusun bu şekilde göründüğünü daha önce hiç düşünmemişti. Tek bildiği Tau'nun çevresiydi ve orada da çok az şey vardı. Sadece şehrin kenarlarında yetişen birkaç yetersiz bitki ve tabii ki Harlow'un küçük sahte okyanusun bir bölümü.

Fortis onu parıldayan ışıkların arasından geçirirken içlerinden birini eline aldı ve küçük parıltıya baktı. "Harlow'un yatak odasının yanında bir alanı vardı. Orayı her tür yaratıkla doldurmayı severdi."

Sırtında gerildi, göğsündeki tüm kaslar sertleşti. "Onları gördüm. O kafesin içindeki yaratıklar uzun süre hayatta kalamayacak. Bu kadar derine hapsedilmemeleri gerekiyordu."

Bunu biliyordu. Havaya ve yiyeceğe erişimleri olmasına rağmen yunusların solup ölmelerini izlemişti. İçlerindeki bir şey pes etmişti. Bir bakıma kendisinin de aynı şeyi yaptığını düşündü. Ne de olsa, artık buna değmez hale gelmeden önce hayatta kalabileceği çok fazla şey vardı. Yine de bir savaşmak istemişti ve bu yüzden Harlow'un kullanacağı bir araçtan başka bir şey olmamıştı. En azından Alexia'ya özgürlüğün tadı verilene kadar.

Dudaklarını ısırarak başını salladı. Hiçbir yanıt doğru değildi. O yaratıklar kendilerine biçilen kaderi hak etmemişlerdi ve sırf Harlow güzel şeyleri seviyor diye acı çekmeyi de hak etmemişlerdi.

Sonra Fortis, sırtı göğsüne bastırılana kadar onunla birlikte yuvarlandı ve sanki onun üstünde yatıyormuş gibi hissetti. Bir an için mücadele etti. Bu ona fazla samimi gelmişti ve biraz fazla hoşuna gitmişti. Ama adam onun alnını tuttu ve onu yukarıya bakmaya zorladı.

Ağzı açık kaldı.

Üzerlerinde yüzlerce denizanası yüzüyordu. O kadar çoklardı ki doğru sayıyı tahmin bile edemiyordu. Hepsi ışıktaki parlak mavi renkte parlıyor, suyun içinde onları sadece zar zor hareket ettiren bir akıntının içinde yüzüyorlardı. Altlarında hiçbir dokunaç yüzmüyordu ya da en azından onun görebildiği kadar çok değildi. Birbirlerine çarpıyor gibi görünen küçük yumuşak toplardı, yerleşmeye çalışırken dalgalar arasında çarpıyor ve sallanıyorlardı.

"Çok güzeller," dedi. Bir tanesi yaklaşırken hareketsiz kalmak için çok uğraştı. Şimdi bunun sadece parlayan bir ışık topu olmadığını görebiliyordu. desenler vardı. Dış kenarları ışığı kırarak ona baloncuk benzeri garip bir nitelik veriyordu. İç kısmında da çiçek şeklinde küçük bir parıltı vardı. Beş eşmerkezli daire, hepsi üst üste binmiş, böylece taç yaprakları gibi görünüyorlardı.

Denizanasının dış kısmı suyun içinde dalgalandı ve sonra göğsüne çarptı. Dalış kıyafeti giymesine rağmen yaratığın kendisini sokmasından korkarak dondu kaldı.

"Fortis?" diye sordu derisinin altındaki sinirler karıncalanırken. "Bunlar bana zarar verecek mi?"

Kıkırdadı ve öne doğru eğildi. Boynunun yan tarafındaki solungaçlar başının üst kısmına doğru kaydı ve kız onun saçlarına doğru soluduğunu hissettiğine yemin etti. "Gergin misin, virago?"

"Sokulmak istemiyorum."

"Sizi sokmayacaklar. Bunlar zarar veren türden denizaneleri değil, yine de sizi zarar göreceğiniz bir yere getireceğime inanmanızı ilginç buluyorum."

Boğazını temizledi. Belki de haklıydı. Bu noktada ona güvenmemesi için hiçbir neden yoktu ve şu anda bunun üzerinde çalışıyorlardı, değil mi? Onun kendisine daha fazla güvenmesini istiyordu ve o da...

Alexia'ya hayatı boyunca kimseye güvenmemesi söylenmişti. Kendine güveni tamdı, hatta bazen küstahlığın sınırındaydı, çünkü böyle olmak için eğitilmişti. Kimseye sırtını dayamazdı. Kimseye güvenmezdi. Kimseyle duyguları ya da korkuları hakkında konuşmazdı.

Alexia aklıktan ölmek üzere olan bir kadındı ve adam ona reddedilmesi zor bir ödül teklif etti.

Dalış giysisinin eldivenini çıkararak parmaklarını denizanasının baloncuğunun üzerinde dans ettirdi. Tıpkı düşündüğü gibi yumuşaktı. Ama aynı zamanda lastik gibiydi. Tam olarak anlam veremediği bir gerginlik vardı. Sanki denizanasının kendisi oldukça kalın ve sağlam olan ince bir tabakayla kaplıydı.

"Tuhaf," diye fısıldadı küçük canavarı suda yüzen diğerlerinin yanına geri itmeden önce. "Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim."

"Gerisini hissetmek ister misin?" Evet.

Hayır.

Yapmamalı. Bu onu sadece deneyimleyecek yeni şeyler keşfetmeye teşvik ederdi. Alexia onun eninde sonunda kendisini Tau'ya geri göndermesinden çok korkuyordu. Zihnini bu gibi anlarla doldurmak sadece burada kalabileceğini düşünmesini sağlardı. Sanki o soğuk ortama geri dönmek zorunda kalmama şansı varmış gibi.

"Korkuyor musun?" diye mırıldandı, o derin sesi omurgasından geçip tüm bedenini sarsıyordu.

"Hayır, korkmuyorum."

Ama öyleydi. Dehşete kapılmıştı. Denizanasından değil ama bu anın sonunda ona yapacaklarından.

Fortis denizanelerinin arasında yüzerken onu gevşekçe tuttu. Beline doladığı kolu artık bir hapisane değil, onunla birlikte tüm bu denizanelerinin ortasında yüzerken yol göstericiydi. Nedenini anlamasa da kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Denizaneleri ona zarar vermiyordu. Bu korku değildi, bu...

"Kalbini elimde hissedebiliyorum." Parmakları göğsünün hemen altına kaydı ve bir an için zihninde başka bir şey canlandı.

Onun kendisini avuçlamasını istiyordu. O perdeli parmaklara doğru eğilmek, ona dokunduğunda elinin gücünü hissetmek, göğsünü yoğurmak, o tehlikeli pençeleri sertleşmiş uçların üzerinde gezdirmek istiyordu. Soğuk suda bile, tüm vücudunun sıcaklıkla parlamasına neden oldu.

"Hissettiğin şey heyecan." Adamın derin sesi kadının aklını başından aldı. Adını koyamadığı bir duyguyla tüm vücudunun karıncalanmasına neden olan sesin titreşimini seviyordu. "Suyun içindeyken her bir duygunun kokusunu alabiliyorum. Akromoslar her zaman nasıl hissettiklerini yansıtır. Senin korkun keskin ve ısırıcı ama bu sıcak ve davetkâr. Onları arayıp bulmak istiyorsun. Onlara dokunmak istiyorsunuz."

Onun kendisine dokunmasını istiyordu. Bu gurur duyduğu bir farkındalık değildi ama gerçek buydu. Elleri onun istediği yere çok yakındı. Diğer eli kalçasındaydı ve kızın uyluklarının arasından aşağıya doğru kaymasını istediği beyaz bir sıcaklık yayıyordu.

Alexia sadece diğer insanlarla ilgili seks görmüştü. Harlow ve birçok partnerinin, özellikle de tamamen zayıf oldukları tutku anlarında korunmaya ihtiyaçları vardı. Alexia her an pasif olmak üzere eğitilmişti. Gözlerini duvarlardan ayırmıyor, çıkardıkları sesleri ve ıslak et tokatlarını duymazdan geliyordu. Ama kendisinin böyle şeylere kendini kaptırmasına asla izin verilmemişti. Açıkçası, bunu hiç istememişti.

Ona verdikleri ilaçlar her şeyi çok sıkıcı hale getirmişti. Seks hiç ilgi çekici olmamıştı. Şu ana kadar. Ta ki tüm vücudu bir anda canlanana ve kalçalarının arasındaki baskı görmezden gelinemez hale gelene kadar.

Ve sonra, utanç verici bir şekilde, derin bir nefes aldı.

Eli kalçasında gevşedi ve sonra o kadar sert sıktı ki kemiğin gıcırdadığını hissettiğine yemin etti. "Ama bu," diye mırıldandı, sözcükleri yavaş ve . "Bunu tanımıyorum."

Sikeyim. Onun tahrik kokusunu alabiliyor muydu?

Bu şimdiye kadar başına gelen en utanç verici şeydi. Sadece tahrik olduğunu bildiği için değil, bir kadın ona böyle hissettirdiği için de. Hayatında cinsel bir partnere ilgi duyabileceği onca zaman varken, şu an vücudunun yaptığı seçim miydi? Onu denizanası görmeye getiren devasa, yüzgeçli bir canavarla mı?

Kollarından kurtulmak için mücadele etti ve bu sefer adam onu bıraktı. Onun yüz ifadesini görmek için arkasına bakmadı çünkü anlayıp anlamadığını bilmek istemiyordu. Ya onu istediğini fark ettiyse? Kokladığı kokunun...

Hayır, düşünmek bile çok utanç vericiydi. Yanakları yanarken, yanlarına çarpan yüzlerce denizanasının arasından yüzerek ondan uzaklaştı. Her nasılsa, bu yardımcı oldu. Vücudunu serinleten soğuk su onu toprakladı. Etrafındaki küçük yaratıkların lastiksi dokusu, zihnindeki hararetleli düşüncelerden çok farklıydı.

Birkaç derin nefes aldı ve kalbinin artık göğsünde gümbür gümbür atmamasını sağlamaya çalıştı. Bunun heyecan olduğunu söylemişti ve şimdi bunu kesinlikle anlıyordu.

Vücudundaki bu hisler çok garipti. Neredeyse ezici. Daha önce hiç böyle birini düşünmemişti.

Birkaç nefes daha üfleyerek kendini suya bıraktı ve sonra ona doğru döndü. Ama Fortis gitmişti. Onu bıraktığı yer çok açıktı. O bölgede daha az denizanası vardı, ancak birçoğu geride bıraktığı boşluğu kapatmaya başlamıştı bile.

Ama nerede?

Pençeli bir el omurgasını aşağı doğru sürükledi. Uçları dalgıç kıyafetini tam olarak delip geçmemişti ama onları hissedebiliyordu. Vücudundaki her bir tüyü diken diken eden buzlu noktalar, kötü anlamda değil.

"Bu koku da ne, virago? Daha önce senin türünden birinden duyduğum bir koku değil." Sesi alçak, acı veren bir hırıltıydı.

"Neden bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Kuyruğunu kızın etrafına dolayarak onu çember içine aldı. Denizanelerinin görüntüsü, onu sarmaladığında ortadan kayboldu.

Solungaçlarının genişlemesini ve aralarından daha fazla su çekmesini izledi. İnce solungaçlar sanki tam anlamıyla onun kokusunu üzerlerine sürüyormuş gibi çırpındı ve sonra her açıdan öne çıktılar. Yüzü ve kalçaları boyunca uzanan yüzgeçleri bile genişçe açılmış, suyun içinde öyle güçlü bir şekilde sallanıyordu ki, sanki etraflarında hava kabarcıkları oluşuyormuş gibi görünüyordu.

Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama o karanlık bakışta kaybolmuştu.

"Virago," diye hırladı.

Böyle bir adamla tartışmanın bir anlamı yoktu, hele ki kontrolünü kaybettiğini görebiliyorsa. Adam en iyi ihtimalle bir hayvan, en kötü ihtimalle de bir canavardı. Kızın uyarılma kokusuyla ilgili bir şey onu öfkeliendirmişti. Ya da belki de göğsünün derinliklerindeki bir şeyi gevşetmişti, böylece artık kontrolünü kaybetmiş bir canavara dönüşmüştü.

Sertçe yutkundu. "Sana söylemeyeceğim Fortis."

Göğsünün derinliklerinde bir ses gümbürdedi. Ve lanet olsun, çok büyüktü. Şimdi hatırladığından daha büyüktü, çünkü kuyruğu sıkılaşıyor, etrafını sarıyor ve vücudunun tüm açalarına baskı yapıyordu.

Ama bu bile iyi hissettiriyordu. Kuyruğunun baskısı, dalgıç kıyafetinin üzerinde kayan pulların dokusu, hatta çıplak elinin sırtında hareket etmesinin verdiği garip his. Tüm bunlar ona tutunmak istemesine neden oldu. Onu kendine yaklaştırmak, dudaklarını göğsüne bastırmasının ya da Harlow'a yapıldığını gördüğü gibi dudaklarını vücudunun başka bastırmasının nasıl bir şey olacağını görmek istemesine neden oldu.

Onu daha da yakına çekti ve solungaçları daha da sert çırpınmaya başladı. Bir an için onun siyah gözlerine bakarken, artık onu görmüyordu bile. Kendisini itip kakan, sakın, soğukkanlı, hatta zaman zaman kalpsiz birine alışkındı. Bu o adam değildi. Siyah gözleri tamamen ve hiçbir şekilde tanınmaz haldeydi.

Kuyruğu daha da sıkılaştığında, kısa süre sonra göğsüne bastırıldı. Sonra elleri yukarı kalktı, omuzlarının arkasında kıvrıldı ve onu sıkıca kendine doğru tuttu. Denizanasının ışıkları arkasında parlıyor, yüzünü bir gölgeye dönüştürüyor ve kızın içini yakıp kavuran bir açlıkla ruhunun derinliklerine bakıyordu.

Bir başka alçak hırıltı, bu seferki bir uyarıydı. Adamın yüzü gittikçe onunkine yaklaşırken, yüzünün kenarlarındaki yüzgeçler o kadar hızlı titreşiyordu ki bir bulanıklıktı.

"Bu koku da ne böyle, virago?" diye tekrar sordu, ama sesi kâbus gibi bir canavardan biraz daha fazlasıydı.

Bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi. Duruma yardımcı olmadığını biliyordu ama şu anda yoğun bir şekilde tahrik olmuştu. Her zaman odadaki en büyük kişi oydu. Diğer muhafızlar ve genetik olarak geliştirilmiş erkekler arasında bile boyu aynıydı. Hayatında hiçbir zaman kendini küçük ya da narin hissetmemiş, hatta herhangi birinin onu alt edebileceğini düşünmemişti.

Ama şu anda tüm bunları ve daha fazlasını hissediyordu.

Ellerini serbest bırakamıyordu ama nefes alma aparatının ince zarından dudakları neredeyse onunkilere değene kadar öne doğru eğilebiliyordu. Adamın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ve onun da kendisinininkini hissettiğinden emindi. "Sana söylemeyeceğim Fortis. Şimdi kendine gel."

Bir hırıltı daha.

"Dur. Yakında kendine geleceksin ve çok utanacaksın Fortis. Nasıl utandığını bilmek istemiyorum. Lütfen." Son kelime neredeyse dudaklarını birleştiriyordu.

Adam başını eğene kadar gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Ve sonra boynu boyunca sıcak, çıkıntılı ve kaygan bir şey yavaşça kaymaya başladı. Az önce...

Adam inlerken, kadın da olabildiğince geriye yaslandı. Adam onu ağzıyla kovaladı, sanki gitmesine izin vermek istemiyormuş gibi. Henüz değil. Sanki yeterince alamadığı tadın peşindeydi.

O da bunu istiyordu. Alexia sanki onun tadını şimdiden alabilecekmiş gibi dudaklarını yaladı ve o siyah gözler dilinin hareketlerini dikkatle takip etti.

"Pembe," diye mırıldandı, sanki bu kelime bir şekilde saygılıymış gibi.

Ve sonra her şeyin ondan uzaklaşmasını izledi. Delilik denize sızdı ve o tekrar kendi içine yerleşti. Bununla birlikte yaptığı şeyden dehşete kapıldı.

Kuyruğu ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, durulmadan önce suyun içinde üç kez döndü. Yüzü yine ona dönüktü ama belki de bu ikisi için de daha kolaydı. Her neyse... ondan sonra, belki de ikisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sırtına bir su çarptı, sanki solungaçlarını temizlemiş ve kokusundan zorla kurtulmaya çalışıyordu. Eğer bir şey kokluyorsa bile bu şekilde kokluyordu.

Bu hareket onu soğuttu. Her ne olduysa, bunu o istediği için olmamıştı. Belki de bir kadının ilgisini çektiğini anladıklarında onları biraz vahşileştiren bir şeydi. Kahretsin, bu çok garipti.

Kollarını göremese de önünü işaret etti. "Ben sadece keşfe çıkıyorum."

"Bunu yapmak istememiştin. Yani... Bu..." Sırtında bir başka su patlaması ve ardından kuyruğunun bacaklarının altında bir fiskesi. "Geri döneceğim."

Onun yapacağından emindi. Aksi takdirde, tüm bu olanları unutacağı umuduyla kendini denizin dibine bırakacaktı.

NIFEIEEF

Alexia

Alexia, sonunda geri döndüğü için rahatlamıştı. Ama denizanasıyla tek başına bir saat kadar vakit geçirmişti. İlk başta, bu biraz Kendini dik tutabilmek ve etrafını saran onca şeyle yüzebilmek için büyük bir mücadele veriyordu. Birine tekme atmaktan çok korkuyordu. Narin yaratıklardı ve ne yaparsa yapsın, paletleri her zaman bir tanesini tokatlıyordu.

Ama alıştı. Onlar da ona karşı çok sabırlıydı. Ya da belki de bu sadece zihninin onlara duygu yüklemesiydi. Ne de olsa onlar denizanasıydı. Bir beyinleri olduğundan bile emin değildi. En azından onun görebildiği bir beyin.

Şeffaf ve amaçsız bir şekilde okyanusta yüzüyorlar ve akıntıların onları gitmeleri gereken yere götüreceğine güveniyorlardı. Huzurlu bir hayattı ve bunun için onları kıskanıyordu.

Alexia ne yaptığı ya da nereye gittiği konusunda endişelenmeden hayatın içinde süzülmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu.

Fortis'i görmeden çok önce hissetmişti. Dalış kıyafetinin içindeyken bile kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, tıpkı biri ona baktığında her zaman olduğu gibi. Okyanusta başka kimse onu izliyor olamazdı. Dolu olduğundan daha boş olan uçsuz bucaksız, sonsuz bir yerdi. Ta ki zihni ona denizde endişelenmesi gereken pek çok şey olduğunu hatırlatana kadar.

Bakışların kaynağına doğru döndüğünde, denizanalarının hemen ötesinde onu gördü. Adam ona bakıyordu. Denizanalarının arasında süzülüşünü, deniz tarafından savrulurken vücuduna çarpmalarına izin verişini izliyordu.

Alexia onun neye benzediğini merak etti. Onun için uhrevi bir an olduğunu umuyordu. Türünün diğer üyelerinden çok daha iri bir insanın, ayaklarındaki paletler onu daha da uzun gösterecek şekilde havada süzüldüğünü görmek. Saçları, uçları hafifçe kıvrılmış, uzun ve zarif bir şekilde üzerine yayılmış olabilirdi. Onun görmeyi umduğu görüntü buydu.

Gerçekte, yüzünün önünde uçuşan karmakarışık saçları, her bir kusurunu gösteren dalgıç kıyafeti ve yüzüne çarpıp duran denizanalarıyla karmakarışık bir dehşete benzediğinden emindi.

İç çekerek paletlerini tekmeledi ve ona doğru yöneldi.

"Sanırım okyanustaki zamanım sona erdi?" diye sordu. "Buraya sadece geri dönmemiz gerekirse geri geleceksin."

"Yeterince uzun süre dışarıda kaldınız," diye kabul etti. "Geri dönmeliyiz."

Hapishanesine geri döndü. Dar odalara, karanlığa, zihnini yavaş yavaş kemiren bitmek bilmeyen can sıkıntısına geri dönmüştü. Neredeyse yalvaracaktı. Onu oraya geri götürmemesi için yalvarmak istiyordu. Artık özgürlüğün tadına varmıştı ve bu onu korkutuyordu.

Solungaçları dalgalandı. "Korku mu?"

Duygularını yok etmeye çalıştı ama başaramadı. "Geri dönmek istemiyorum."

"Güvende olduğun yer orası."

"Yapamam..." Derin bir nefes aldı. "Çok küçük Fortis. O geminin içindeki her şey küçük. Sadece karanlık ve hiç bitmeyen bir sessizlik var. Her gün saatlerce oturup sadece uçurumu izliyorum. Zihnim parçalanıyor."

Ve dehşete düşmüştü. Tüm bu sınırlamalarla o küçük odaya geri dönmekten çok korkuyordu ve ona ne olacağını bilmiyordu. Ya uçuruma bakmaktan kendini alamazsa? Ya bir gün artık yettiğine karar verip maskesini takmadan denize atlarsa?

Bunu zaten düşünmüştü. Ama burada, tüm bu uçsuz bucaksız, sonsuz alan önünde açılmışken, yeniden nefes alabiliyordu.

Alexia artık ona yaklaşmaya bile korkuyordu. Yine aklını mı kaçıracaktı? Bununla tekrar uğraşmak isteyip istemediğinden emin değildi, en azından ikisinin de deliliğine neyin sebep olduğunu anlamadan.

Ama en azından artık onun kendisini sadece bir baş belası olarak değil, bir insan olarak gördüğünü biliyordu. Bu yüzden onun önünde süzül­dü, kalçaları yorulsa da ayaklarını tekmeledi. "Oraya geri dönmekten korkuyorum. Dar alanları sevmiyorum."

İfadesinde bir şeyler değişti. Kaşları biraz daha aşağı çekildi, gözleri ona dikildi ve dudakları biraz yana eğildi. Ve bir an için onun bunu reddedeceğini düşündü. Belli ki ona istediğini vermek istemiyordu. Zihnine ne yaparsa yapsın, onu kafesine geri koyacaktı.

"Korkmanı istemiyorum," diye atıldı. "Bu senin için alışılmadık bir duygu ve bu duygunun tadını sevmediğimi fark ettim."

"O zaman lütfen beni gemiye geri getirme."

"Seni götürebileceğim başka bir yer yok."

Bu bölgede olabilecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Tau'nun tüm deniz boyunca birçok güvenli evi vardı. Ama Alexia bunların nerede olduğunu bilmiyordu ve o zaman bile, bir Tau güvenli evine gitmek birçok insanı nerede olduğu konusunda uyarabilirdi.

Şu anda nerede olduğunu bilmelerini istemiyordu. Kendisi için doğru seçimi yapmaya karar vermişti ve o seçim de... buydu. Bunun nereye gittiğini, ne yapmak istediğini ve hatta hislere, duygulara ve başına gelen diğer tüm karmaşık şeylere sahip olmaya devam etmek isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu.

Alexia, kararları kendisi verdiği­nde hayatın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediğine karar verdi. Başka biri değil.

Belki de bu aptalcaydı. Belki daha iyi bir plan vardı ama yine de... Şu anda tek istediği buydu.

Fortis'e daha da yakın yüzmek için ayaklarını tekmeledi. "Beni nereye götürdüğünüz umurumda değil ama o gemiye geri dönemem."

Belli ki kendisiyle savaşıyordu. Onu gemiye geri götürmezse, artık kontrol altında tutulamayacağına dair düşüncelerin zihninde titreştiğini görebiliyordu.

Bir risk alabilirdi. Hayatının tüm akışını değiştirebilecek bir risk. Ve belki de, sadece belki de, olması gereken buydu.

"Eğer sana yardım etmeyi düşünseydim," diye söze başladı, sonra adamın tüm vücudu bu söz­lere tepki verince dondu kaldı.

Dikenler kollarından yukarı ve aşağı doğru kalktı. Keskin kenarlı ve hazır olda bekleyen Alexia, parmağını dikenlerin ucuna dokundursa bile

Bir tanesi, kanamasına neden olacaktı. Yer değiştirdiğinde, sırtındaki diğer dikenleri de görebiliyordu. Sayısız diken etini çoktan parçalamıştı.

Yutkunarak devam etti. "Size yardım etmeyi dşunseydim, bana sağladığınızdan daha fazla kanıta ihtiyacım olurdu."

"Sizi uyuşturan ve kendi hain arzuları için kullanan herkese karşı çıkmanın değerli bir çaba olduğuna dair daha fazla kanıta mı ihtiyacınız var?" Yüzündeki ifadeden onun deli olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Belki de yleydi.

"Sizin karşı olduğunuz şey benim tüm hayatımı tanımlayan şeydir. Tau şehirlerin en iyisi değil ama kontrolü elinde tutuyor. Benden gücü elinde bulunduranlara karşı çıkmamı istiyorsunuz çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Ama insan türünün daha iyi olabileceğine ikna olmadım. İzlenecek başka bir yol olduğuna da ikna olmuş değilim." Adam sözünü kesmek üzereyken elini kaldırdı. "Ve Tau'dan kurtulmanın her şeyi dzelteceğine de ikna olmuş değilim."

Aslında, bunun şehirlerini daha fazla harabeye evireceğinden korkuyordu. Her şey Tau tarafından yönetiliyordu. Ne kadar yiyecek dağıtılacağı, ilaçlar, politika. Her şehir karar vermek için bile Tau'ya bakıyordu. Bu olmadan insanlar büyük bir kaos yaratabilirdi. Sağlam bir ele ihtiyaçları vardı. Asılların yüzyıllar önce bulduğu şey buydu ve insan doğası hakkında hiçbir şey değişmemişti.

"Denemek zorundayız," dedi Fortis. "Tüm deniz tehlikede. Bunun akromo kulakları için çok az şey ifade ettiğini biliyorum ama hepimizin sahip olduğu tek ev burası."

Bu sözlerdeki doğruluk payı büyüktü. Burası onlar için tek yerdı. Suyun üstünde ve deniz olmadan yaşayamazlardı. Hepsi lecekti. İnsan bencilliğiyle son bulacaktı. Binlerce insan yanılmış olabileceklerini kabul etmektense ölmeyi tercih edecekti.

Boğazı düğümlendi. "Bu kararı verirken büyük bir korku hissediyorum Fortis. Eğer sana yardım edersem, bildiğim her şeye ihanet edersem, bunun geri dönüşü yok. Ve bu seçim, boğazıma sarılmış ölüm tehdidiyle okyanusun karanlığında ve soğuğunda haftalarca işkence gördükten sonra tek bir denizaltının bana verdiği bilgiye dayanarak yapılmak zorunda."

Dikenleri tekrar yerine oturdu. "Bu kararı vermen için seni zorladığımı mı düşünüyorsun?"

Bu şekilde ifade etmek istememişti ama... "Bence doğru olduğuna inandıığınız şeyi yaptınız. Bilgi sahibi olan birini aldın.

Halkınızı kurtarabilmeniz için size istediğinizi verdim. Sizin yerinizde olsaydım ben de aynı şeyi yapmazdım diyemem."

"Ama bu seçimi yapamazsınız ve bunun size ait olduğuna inanamazsınız?"

Tek yapması gereken karanlığa bakmaktı. Derin sulara, görüş alanından çok şey saklayan uçuruma. "Karanlıkta bir şeyler görmeye başladım," diye fısıldadı. "Korkunç, korkunç şeyler ki bunların sadece zihnimin en büyük korkularımı canlandırması olduğuna eminim. Ama o gemide biraz daha kalırsam, sanırım zihnimin bana gösterdiklerine inanmaya başlayabilirdim."

Gerçeği itiraf etmek oldukça acı vericiydi. O yakın odalara geri dönerse ne olacağından korkuyor, sürekli olarak ısı, yiyecek ve vücudunun durumu hakkında endişeleniyordu. Şu anda yorgun bile olmaması gerekiyordu ama öyleydi. Haftalar boyunca vücudunun tükenip gitmesi öyle bir hale getirmişti ki, tek başına bu kadar uzun süre ayaklarını tekmelemek bile nefes almasını zorlaştırıyordu.

Onun bunu bilmesini istemiyordu. Zayıflık onun gibi bir muhafızın asla göstermemesi gereken bir şeydi. Genetiği asla zayıf olmayacak şekilde değiştirilmişti.

Ama fark etti, çünkü onunla ilgili her şeyi fark etmekte çok iyiydi. Fortis onun beline uzandı, bir eliyle onu koltuk altından tuttu, sanki ağırlığı yokmuş gibi. "Daha fazla kanıta ihtiyacın var," diye hırladı. "O zaman sana daha fazla kanıt vereceğim, virago."

Alexia'nın elleri aralarında sıkışmış ve avuç içleri adamın göğsünün kaslı düzlemlerine aynı hizada bastırılmıştı. Derin bir nefes alarak bakışlarını onunkilere çevirdi ve adamın da aynı derecede şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Belki de ikisi de aralarında oluşan kıvılcımlarla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. O bunun farkına bile varmamıştı. Ya da belki de her şey kafasının içindeydi çünkü daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Alexia bu düşünceyle duygularını haklı çıkardı. Daha önce hiç kimseden etkilenmemişti. Aldığı ilaçlar cinsel arzusun nasıl bir şey olduğunu bilmemesini sağlıyordu. Saatlerce süren ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir seks partisiyle karşı karşıya kaldığında bile. Tek algılayabildiği, etrafındaki herkesin inlemesini dinlemenin oldukça sıkıcı olduğuydu.

Vücudunun kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışması mantıklıydı. Burada şehvet duyabileceği tek kişinin o olması talihsizlikti. Belki başka bir muhafız olsaydı, bu şekilde tepki vermesi daha mantıklı olurdu.

Ama denizanasından uzaklaşırken kendisine çok daha benzer yapıda olan diğer muhafızları düşünmeye çalıştı ve sadece... ilgilenmedi. Onların geniş, iri kaslarını ve karın kaslarının arasından damlayan teri hatırladı. Ama vücudu bu düşüncelere tepki vermedi. Onlar tarafından kısıtıldığını hatırladığında bile, bir adamın bacaklarının ağırlığının iki yanında olduğunu ve güreşten sonra yüzünün çok yakın olduğunu hatırladığında bile.

Tau'daki herkes erkek muhafızların ne kadar çekici olduğundan bahsederdi. Orijinaller erkekleri bu şekilde inşa etmişlerdi. Güçlü, mükemmel erkek yiğitlik örnekleri.

Belki de onları yanlış düşünüyordu. Belki de Orijinallerin kendilerini düşünmesi gerekiyordu, çünkü herkesin örnek aldığı kişiler onlardı. Onlar asırlık varlıklardı ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama aklına gelen hiçbir Orijinal, vücudunun Fortis'e verdiği tepkiyi vermesine neden olmamıştı. Tek bir tanesi bile. Hepsi küçük ve zayıftı. Orta kısımları yumuşaktı ya da genel olarak yumuşaktılar. Saçlarını, kendilerini taşıma şekillerini ya da seslerini beğenmiyordu. Kendini ne kadar romantik bir düşünceye sokmaya çalışsa da hepsi yanlıştı.

Fortis kalçasını kavrayışını değiştirdi, yolculuklarını daha iyi görebilmesi için onu hafifçe çevirdi ve tek düşünebildiği ellerinin çok büyük olduğuydu. Parmaklarının arasındaki ağlar ilk başta tuhaf gelmişti ama şimdi onları görmezden geliyor ve bunun yerine sadece tenine sürtünen pençeleri düşünüyordu. Ve... Siktir. Tek gereken buydu ve tüm vücudu bir şenlik ateşi gibi yandı.

Kavrayışı morarmaya başlamıştı ama yine kızın kokusuyla mücadele edip etmediğini söylemedi. Bunun yerine, dikkatini okyanusta onların önünde tuttu ve etkileyici bir hızla ilerledi.

Belki de sadece varış noktasına odaklanırsa, tüm bu kafa karıştırıcı duygular yok olacaktı. Ne de olsa bir kadın onu *bu kadar* etkilemiş olamazdı.

Değil mi?

Boğazını temizleyerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sizin türünüzden çok az kişinin daha önce bulunduğu bir yer. Bunun değerli olduğuna dair kanıt istedin virago ve ben de sana bunu sağlıyorum."

Kanıt. Tamam. Bununla çalışabilirdi. Tau'nun kalbinin derinliklerinde filizlenen sinsi bir şey olduğunun kanıtı. Belki de bu kanıtla, başına gelebileceklerden korkmadan seçimini yapabilirdi.

TWEIFIY

Fortis

B Tau'nun kötülüğünün derinliklerini kanıtlayacak herhangi bir yerde onu çalmak aptalca bir seçimdi. Fortis bunu biliyordu. Onun için henüz çok az umut olabilirdi,

Ama onun derinlerde ne kadar zorlandığını görmüştü.

Ve bir anlamda, ona yaşattığı onca şeyden sonra bir seçim yapmakta tereddüt etmesini anlıyordu. Sadece onun da kendisine haksızlık edenlere karşı savaşmak isteyeceğini düşünmüştü. Şimdi akli başına geldiğine göre, yapması gereken en kolay seçim buydu.

Kendi halkından pek çok kişinin denizin derinliklerindeki sülfür tarlalarına bağımlı olduğunu görmüştü. Onların en iyi ihtimalle şüpheli, en kötü ihtimalle de düpedüz yanlış seçimler yaptıklarını görmüştü. Hepsi de o tarlalara dönebilmek ve gerçeklikten bir süre daha kaybolabilmek içindi. Bu yüzden onun, koşullar tarafından zorlandığına değil, bunu istediğine dair kendisine güvence verilmesi ihtiyacını anlıyordu.

Ama sabırsızlanmaya başlamıştı.

Denizde hızla ilerleyerek onu, yaşayan başka bir insana asla göstermeyeceğine yemin ettiği bir yere götürdü. Burası ona insanların gerçekte ne olduğunu gösteren ilk yerdi. Tau'nun var olduğunu bilmesinin nedeni buydu. Ve şimdi bu bilgiyi onunla paylaşacaktı.

"Gençliğimde denizlerde çok seyahat ettim," diye söze başladı. "Bu okyanusun keşfedebildiğim her köşesini keşfetmek için uzun yıllar harcadım. Bir deniz keşfettim.

Seyahatlerimde pek çok şey gördüm ama içlerinden en büyüğü şehrinizin . Tau. Halkımın çoğu gibi ben de var olduğunu biliyordum ama onu bulmanın bir yolu yoktu. Saklı şehrinizi aramak için çok uzun zaman harcadım."

"Bizden izler mi var?" Adamın kollarında iki büküm oldu, adamın hızı bunu yapmasını zorlaştırsa da yüzüne bakmaya çalıştı. "Hiç olmamalıydı."

"Belki de sandığınız yerde değillerdir." Başını iki yana salladı. "Şehrinizi bulmaya çalışırken çok uzun yıllar boşa gitti. Ama dünyamızın tüm gerçeklerini ortaya çıkaran tapınağı bulan bendim. Tau'nun gerçeğini."

"Bir tapınak mı?"

Elleri kızın vücudunda sıkılaştı ve onu biraz daha yakın tuttu. Burayı bulduğunu ve neden olduğu korkuyu hatırlıyordu. Akromosların gerçekten neler yapabileceklerini ilk kez görmüştü.

"Fortis?" Alexia sordu, sesi duygusallıktan titriyordu. "Beni nereye ?"

Keşke ona söyleyebilseydi. Keşke kelimeleri dudaklarından çıkarabilseydi ama yapamadı. O yerden daha fazla konuşmak, dünyaya bir lanet getiriyormuş gibi hissettiriyordu.

Bu yüzden kendini sessiz kalmaya ve sadece ona göstermeye zorladı. Çünkü eninde sonunda kendi gözleriyle görecekti.

Çok uzun sürmedi. Tau orijinal bulduğu yere çok yakındı, sanki şehrin kendisi bunca yıldır onunla alay ediyordu. İlk sırrı, denizin altında üç şehirden daha fazlası olduğuna dair ilk işareti bulmuştu, her ne kadar o zamanlar dört tane olsa da.

Tau'yu kendi başına bulamamış olması onun en büyük başarısızlığıydı. Belki de bu kadını bulmasına hiç gerek kalmayacaktı. Onu asla evinden çıkarmaz, karanlık ve açlıkla ona işkence etmezdi.

Ama onun kollarında ne kadar sıcak olduğunu asla bilemezdi ya da dokunulmayı ne kadar özlediğini yeniden keşfedemezdi.

Fortis sertçe yutkundu ve kendini tekrar ona çok yakın olduğu, kokusuyla mest olduğu o puslu yerde buldu. O an hakkında düşünmemişti bile. Bunun yerine, utanç verici anıyı derinlere gömmüştü.

Ne yazık ki kokusunu alabiliyordu. Onun kokusunu. O koku her neyse. Hâlâ ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onu büyülediğinden emindi. O kokuyu bir kez içine çektiğinde aklını kaybedecekti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasına... ona.

Belki de aklını kaçıran tek kişi o değildi. Çünkü kadın onun etrafta dolaşmak için tehlikeli bir canavar olduğunu düşünürken, adam onu öldürecek kişinin kadın olacağından emindi. Yine de, işte buradaydı, nasıl olsa yaşamak için sadece kısa bir süresi olduğu fikrini hala eğlendiriyordu, öyleyse neden son bir kez kendini şımartmasın?

Sonunda başardılar ve bu karmaşık düşünceleri düşünmeyi bırakabildi.

"İşte," diye mırıldandı kulağına, parmağının çizgisini takip edebilmesi için işaret etti.

Uzakta, garip metalik bir ada sürükleniyordu. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kökü okyanusun derinliklerine uzanıyor, üstündeki karayı dengeliyordu. Yine de mekanikti. Parçaları açılıp kapanmaya devam ediyor, muhtemelen yukarıda gerekli olan suyu süzerken ve altında uzun bir çamurlu sıvı izi bırakırken sürekli olarak yüzeyin altında kayıyor ve hareket ediyordu. Adada yaşayan her neyse onun çöpü.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Tau'nun mirası," diye yanıtladı. "Gelin. Yüzeye çıkıyoruz."

"Yüzey mi?" Adamın kollarında paniklemiş gibiydi, gitmesine izin vermeyeceğini çok iyi bildiği halde yine çırpınıyordu. "Yüzeye gidiyoruz da ne demek? Bunu yapamayız! Fırtınalarla kaplı olduğunu kendin söyledin."

Zaten o tarafa doğru gidiyordu, o yüzden üzerlerinde bir fırtına olmadığını görebiliyordu. Işık dalgaları delip geçiyor ve uzun güneş ışınları etraflarını sarıyordu. Tek yapması gereken bakmaktı.

Ama yine de onun tüm istikrarını elinden almıştı. Fortis onun bu yeni halinin daha önce tanıştığı savaşıdan çok daha duygusal olduğunu öğreniyordu.

"Alexia," diye tersledi, onu daha da sıkı tuttu ve hareket etmemeye zorladı. "Bak."

İyi bir önlem olarak, onun çenesini de kavradı ve yukarı bakmasını sağladı. Sonra da onun kollarında gevşediğini hissetmekten ayrı bir zevk aldı. Kız, yüz hatlarında huşu ve geniş gözlerle yüzeye baktı.

"Bu..." Cümlesini bile tamamlayamadı.

"Güneş," diye cevap verdi. "Siz Akromosların kafayı taktığı güneşiniz."

Bu aşkı hiçbir zaman anlayamamıştı. Güneş sadece oradaydı, kör edici ve aşırı sıcak. Ama onu yüzeye çıkarıp başının sudan çıkmasına izin verdiğinde, belki bunu biraz daha iyi anladı. Alexia gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğdi. Saçları arkasındaki denizde dağılmıştı ama saf mutluluğun görüntüsü... baştan çıkarıcıydı.

Fortis kaşlarını çatarak gözlerini kapattı ve aynısını yaptı. Belki de pozisyonundan kaynaklanıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen güneş hâlâ yakıyordu ama belki de göz kapaklarının arkasındaki karanlıkla biraz daha iyiydi. Ve bu kadar uzun süre denizde kaldıktan sonra sıcaklık tatmin ediciydi.

"Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı Alexia. Sözleri sessizdi, neredeyse saygılıydı. "Hiç düşünmemiştim..."

Gözlerini açtı ve ona baktı. Onun güneşin altında geçirdiği bu anın tadını çıkardığı gibi bir şeyden keyif almalı çok uzun zaman olmuştu. Kendi kendine itiraf edebilirdi, artık şeylerden nasıl zevk alacağını bildiğinden emin değildi. Kendini bu ana o kadar kaptırmıştı ki. Sanki kafasında başka hiçbir düşünce yokmuş gibi.

Böyle bir şey en son ne zaman başına gelmişti? Arkasındaki metal canavarını görmüştü ama yine de tüm odağı güneş ışığında ve ilk kez teninde hissettiği o histi.

Hiç bu kadar yetenekli olmuş muydu?

Alexia'nın gözleri sonunda tekrar açıldı ve onunkilerle kilitlendi. Ve içinde var olan tüm o güç o kadar hızlı bir şekilde yüzeye çıktı ki, ona tutunacak zamanı olmadı. Bir an buradaydı, bir an sonra ise onun geleceğindeydi.

Güneş ışığına doğru bir adım attı. Karada değildi ama Fortis'in diğerlerinin eşleri için inşa ettiğini gördüğü konutların içindeydi. Onun binası yüzeye birçoğundan daha yakındı ve bu sorun değildi çünkü fırtınalardan korkmuyordu. Bundan neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Fortis onun bu hayatla ne kadar barışık olduğunu hissedebiliyordu ve bu...

Güzel.

Ölümünden sonra da huzurun olduğu bir yerde olacağını bilmek onu memnun ediyordu. "yol seni mutluluğa götürüyor," dedi, kelimeler kontrolsüzce ağzından dökülüyordu. "Oraya ulaşmak zor olsa da, bu senin için doğru seçim."

"Fortis, bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

"Bu senin geleceğin." Sert bir nefesle bakışlarını onunkilerden ayırdı ve başını iki yana salladı. "Özür dilerim, virago. Senin iznin olmadan bakmamalıydım."

"Sen..." Kadının yutkunurken boğazından gelen tıkırtıyı duydu. "Baktın mı? Baktım da ne demek?"

"Derinlik Sürücüler, okyanusun kalbinin derinliklerinde doğmuş olmamız bakımından benzersizdir. Bu nedenle, diğer kardeşlerimizin ötesinde yeteneklere sahibiz." Daha önce bu konu hakkında konuşurken hiç rahatsızlık duymamıştı. Neden şimdi böyle hissediyordu? "Sadece anılarınızı değil, geleceğinizi de görebiliyorum."

Aniden gülmeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Ondan daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Belki birkaç alaycı hayal kırıklığı kıkırdaması ama asla tam bir kahkaha atmamıştı. O kadar şaşırmıştı ki, kıza tutunduğu eli kaydı ve kız öyle bir kahkaha attı ki yanaklarından yaşlar süzüldüğüne yemin edebilirdi.

"Geleceği görebiliyor musun?" diye kıkırdadı.

"Evet, geleceği görebiliyorum." Solungaçları öfkeyle genişledi. "Neden gülüyorsun?"

"Buna inanacağımı düşünmen çok komik." O kadar çok gülüyordu ki suyun altına daldı ve kekeleyen bir sesle geri çıktı. "Kadın geleceği görebildiğini sanıyor. Bu çok zengin."

"Geleceği görebiliyorum."

"Elbette." Hâlâ gülerek, adamın onu getirdiği yere doğru döndü. "Bununla gideceğiz."

"Yapabilirim!" ısrar etti, ama belli ki şimdi onu dinlemiyordu.

İnançsızlıkla başını sallarken metal adaya doğru yüzdü. Arada bir kara parçasına doğru çırpınırken, "Geleceği görebiliyor," diye mırıldandığını ve tekrar homurdandığını duydu.

Bu lanet kadın onun ölümü olacaktı. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı ama hepsi doğrudu. Onun ve diğer pek çok kişinin geleceğini görmüştü. Bunu ona nasıl kanıtlayacaktı?

Bunu kanıtlamanın neden önemli olduğundan bile emin değildi. Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu, çünkü onun türünün yapabileceklerinin gücünü hiç görmemişti. Ayrıca, onun bunu yapabilecek kapasitede olması da umurunda değildi.

Gülüşü onu bu kadar rahatsız etmemeliydi ama ediyordu.

Önlerindeki adanın yüzeyinde daha az metal vardı. İlk bakışta, karşılaştığı diğer adalara benziyordu. Zümrüt yeşili çimenlere uzanan bir kum plajı ve tam ortasında küçük bir kütük ev vardı.

Sanki her şey birileri görsün diye orada kurulmuş gibiydi. Sanki o dört duvar arasında hiç kimse yaşamamış gibi.

Ama buranın en tuhaf yanı, hiçbir fırtınanın buraya dokunmamış olmasıydı. Kasırgaların ya da denizin yüzeyindeki her şeyi kırbaçlayan rüzgâr tünellerinin yutması gereken bu evi izleyerek günlerce devasa dalgalara binmişti. Ama burası öyle değildi.

Burası hiçbir şey tarafından dokunulmadan kaldı.

Kendisine inanmadığı için ona duyduğu öfkeyi bir kenara bıraktı ve onun yerine kumsala kadar onu takip etti. Tıpkı buraya son gelişinde olduğu gibi, metal kuyruğunu ısıırıyordu. Kumun üzerine çıkmak zorunda kaldı. Bu da yeterince tuhaf bir deneyimdi çünkü Fortis kumsala çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Kaçmak daha zordu ve bu adada onu avlayacak pek çok şey vardı. Alexia'nın kendini sudan çıkarmasını ve maskesini çıkarmasını izledi, sadece bir uyarıda bulunduğunda durakladı. "Dikkatli ol. Bu adadaki tek kişi sen değilsin."

Kaşları çatıldı. "Burada biri mi yaşıyor?"

"Bahsettiğim şey bu değil."

Etraflarında yankılanan korkunç bir çığlık, güneş ışığının sıcaklığını yararak adamın tüylerini diken diken etti. İşte oradaydı. Bu yere musallat olan yaratıklar. Canavar sürüsü ona saldırmadan önce o evin içinde uzun süre kalamamıştı.

Tüylü ve küçük olduklarından öldürülmeleri kolay görünüyordu. Ama ne kadarını tozlu parçalara ayırırsa ayırsın, tüyleri etrafta uçuşurken, her zaman daha fazlası ortaya çıkıyordu. Pençeleri ve keskin yüzleriyle, buraya her gelişinde ona acımasızca saldırıyorlardı.

Alexia küçük canavarın ona saldırmasını izlerken yüzünde garip bir şaşkınlık ifadesi vardı. Adam canavarı yakalayıp okyanusa fırlattığında, Alexia şaşkınlık içinde öylece durdu.

"Sen-" diye sordu, sonra devam etmeden önce kendini durdurdu. Neredeyse yüz ifadesini şaşkınlıktan uzak bir şekle sokacakmış gibi görünüyordu. "Tavuklardan korkuyor musun?"

"Bu küçük canavarlara böyle mi diyorsunuz?" Tanrım, daha fazlası evin etrafını sarıyordu. Onun neden burada olduğunu umursamıyorlardı, sadece körü körüne saldırıyorlardı.

"Tavuklar, evet," diye mırıldandı, az sonra ona saldıracak olan sürünün önüne geçmeden önce. "Tehlikeli değiller."

"Pullarımla oynuyorlar," diye tısladı, dişlerini tehdit edercesine göstererek ona doğru eğildi. "Bana yaklaşan herkesi öldüreceğim. "

"Buralarda bir yerde bir kalem olmalı. Sadece... Biraz suya geri dön. Kontrol altına alındıklarında sana haber veririm."

Bundan hoşlanmamıştı. Fortis onun yüz ifadesini görmek ve haklı olduğunu anladığı anı bilmek için yanında kalmak istedi. Eve son girdiğinde, onun türü ve akromoların ne kadar inanılmaz derecede yıkıcı olduğu hakkında bilmesi gereken her şeyi kanıtlamıştı.

Ama eğer onu bu *tavuklardan* kurtarmak istiyorsa, o zaman buna izin vereceğini düşündü.

TWEFIY-OFE

Alexia

A En ufak bir enerjiyle herkesi ve her şeyi öldürebilme yeteneğine sahip devasa bir undine, bir depthstrider Tavuklar. İşte bu hiç beklemediği bir şeydi.

İnsan yapımı olduğu açıkça belli olan yüzen bir ada da değildi. Dişlileri ve adanın alttan yüzmesini sağlayan garip delikleri görmüştü ama onu en çok şaşırtan adanın tepesiydi. Burası, Orijinal'in evlerinden birinde gördüğü resimlere ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Orijinal Jessup onun gözünü korkutan birkaç adamdan biriydi. Kendisiyle aynı fikirde olmayan birini, bir Orijinal bile olsa, ilk öldüren oydu. İç çatışmanın olmayacağı mesajını vermek için kendisinden birini öldürdüğü gün o da oradaydı. Tüm Orijinaller birbirleriyle aynı fikirdeydi. Hikayenin sonu.

Tau'nun kanadında, duvarda resimler vardı. Bir sürü resim. Hepsi Yukarı'dan ve uzun zaman önce yaşadığı hayattan. Bir tanesi şuna benziyordu. Denizin kenarında küçük bir kulübe. Etrafını çevreleyen zümrüt çimenlerle kaplı bir yatak, dalgalara kadar yemyeşil bir halı gibi yayılan mor ve beyaz çiçeklerle bezeli. Büyüleyiciydi, gerçekten. O günlerde pek çok insanın paylaştığı güzel bir rüya.

En azından Orijinal Jessup hep böyle söylerdi. *Böyle* bir şeyi kimsenin bulamayacağı bir yerde yüzer halde bulmak? Garip ve belki de biraz fazla uygun bir durumdu.

Gözleri ve kulakları açık, tavukları daha iyi günler görmüş bir kümese geri götürdü. Ev eskimiş gibi görünmese de adanın geri kalanı aşınma ve yıpranma gösteriyordu. Tavukların kümesi ahşaptan yapılmıştı ve bu malzeme bile yüzyıllar boyunca aşınmıştı. Zaman, olması gereken her şeye zarar vermişti. En azından, eğer buranın Orijinaller tarafından inşa edildiğine inanıyorsa, ki inanıyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra etrafına baktı ve daha da fazla hayvan olduğunu gördü. Var olmaması gereken hayvanlar. Evin hemen ötesindeki tarlada üç inek, bir eşek ve ufukta iki ata benzeyen bir şey vardı. Bunlar uzun zaman önce nesli tükenmiş hayvanlardı, en azından Orijinallere göre.

Ama işte . Var olmaması gereken bir adada yaşıyorlardı.

Midesi çalkalandı. Burada olmak yanlış geliyordu, sanki izinsiz girmişti ve birinin hoparlörden çıkıp ona bağırmasını bekliyordu. Ya da daha kötüsü, alnına bir kurşun yemeyi.

Derin bir nefes alarak kulübeye doğru yürüdü. Bütün bu yaygaranın nedenini öğrenmek istiyordu. Fortis bunun ona yardım edeceğine inanıyorsa, bunun için mutlaka iyi bir nedeni vardı. Halkı korkunçtu. Bu gerçeği kabul ediyordu. Ama onlardan bu kadar nefret etmesine neyin sebep olduğunu bilmek istiyordu.

Kütük kulübede ölüme yürüyormuş gibi hissediyordu. Yine de ilerledi. Ön kapıya kadar yürüdü ve kapının önünde sinerek cezalandırılmayı bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Zorlukla yutkunarak elini ön kapıya koydu ve iterek açtı. Buranın bir ev olmadığını fark etti. İçeri adım attığında, yerde sadece banklar olduğunu görünce şaşırdı. Sandalye yoktu, mutfak yoktu, yaşam alanı yoktu. Yine de duvar boyunca resimler vardı. Üzerinde küçük Her fotoğrafın altında içeriği açıklayan levhalar vardı.

"Bir müze mi?" diye mırıldandı, böyle bir bina olmasına bile şaşırmıştı.

Kim okyanusun ortasında yüzen bir müze inşa eder ki? Buraya kimse gelemezdi. Çok fazla fırtına olurdu ve zaten hiçbir insan yüzeye çıkmazdı. Ama burası hâlâ bakirdi. Birileri burayla ilgileniyordu.

Daha da yaklaşarak duvardaki ilk resme baktı ve birçok tanıdık yüz görünce şaşırdı. Tüm Orijinaller bu resimde, eski dostlar gibi yan yana duruyorlardı. Bazılarının kolları

Bazıları kameraya sırtıyor ya da müstehcen hareketler yapıyordu. Sadece sıradan insanlar, ölümsüz olmadan çok önce.

Onları böyle görmek tuhaftı. Öne doğru eğilerek altındaki notu okudu: "Bir ihtiyaç gören ve hizmet etmeye karar veren hayalperestler."

Bildiği hikaye, Kökenlerin dünyanın sonunun geldiğini gördükleri ve bu yüzden denizin altındaki şehirleri yarattıklarıydı. Belki de bu, dünyanın sonundan önceki zamandı. Hayatlarının tamamının çökmeye ve yanmaya başladığını henüz görmemişlerdi.

Sonraki beş resim mantıklı tasarımlardı. Her biri şehirlerden birinin farklı bir versiyonuydu, daha sonra gerçek şehirleri yaratmak için kullanılan planlardı. Daha önce gördüğü şeyler de vardı, Tau'nun planı yüzeyin altında sahip olduklarından farklıydı.

Alexia parmaklarını altındaki sözcüklerin üzerinde gezdirdi. "Dünyanın en güvenli şehri."

Onlar için.

İçinde yaşayanlar için her zaman dünyanın en güvenli şehri olmuştu ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

Arkasına döndü ve tüm hayatını tanımlayan çerçeveli portrelere baktı. Denizin altından çıkarılan ilk hayvanların fotoğrafları vardı. İneklerin çok savurgan oldukları ve çok fazla CO2 yaydıkları düşünülüyordu. Tehlikeliydiler ve bu nedenle beslenmeye değmezlerdi. Ne de olsa ürettikleri süt laktoz intoleransı olanlar için pek yararlı değildi ve pek çok Orijinal de öyleydi.

Sonra şehirlerin suyun altında inşa edilirken çekilmiş resimleri vardı. Pek çok insan bu konuda yardımcı olmuştu. Mühendisler, mimarlar, sanatçılar dünyayı kurtarmak için gereken her şeyi geliştirmek için sayısız yıl harcamışlardı.

Duvarın diğer tarafında bir dizi fotoğraf daha gözüne çarptı. Bunları daha önce görmemişti.

Yaklaştıkça bunun genetik programın başlangıcı olduğunu fark etti ve oradaki bir yüz tüm vücudunu buz gibi yaptı.

"Alexia Barron, ilk cesur ruh," diye yüksek sesle okudu fotoğrafta onun yüzünü taşıyan kadına bakarken. Elbette Alexia'nın şimdiki halinden çok daha küçüktü. Ama yine de etrafındakilerden çok daha yetenekli görünen sert görünümlü bir kadındı.

Kendisinin o versiyonu bu insan grubuna isteyerek katılmıştı. Üzerinde deney yapılmasını seçmişti ve diğer tüm versiyonları da aynı şeyi yapmaya zorlanmıştı. İçindeki öfke kabardı. Zamanda geriye gidip bu kadının suratına bir tokat atmak istedi, çünkü kendisine ve diğer pek çok kişiye ne yaptığını bilmesi gerekiyordu.

Alexia'nın bu versiyonuna ulaşmak için işkence ve eziyet görmüş pek çok versiyonu vardı. Duyguları olduğu için soğuk bir masada ölmekten çok daha fazlasını hak eden pek çok kişi.

Derin bir nefes alarak, garip bir makineyi tasvir eden bir sonraki resme geçti. Kıyıda dışarı doğru uzanıyordu, metal parçaları güneş ışığında parlıyordu. Tepesinde bir elektrik topu olan tek bir uzun sütun.

"İlk hava manipülatörü," diye yüksek sesle okudu, kelimeler boğazında "Birçoğunun ilki. Başarısızlıkla sonuçlanan bir deney..."

Konuşmayı kesti çünkü sonraki kelimeleri söylemek neredeyse imkânsızdı. Yüksek sesle değil. Onlara nefes vermeyi reddetti.

Denizin altındaki gerçek mükemmelliğe götüren başarısız bir deney.

Bu, Orijinallerin hava durumunu etkilediğini kabul etmek miydi? Bu olamazdı. Dünyayı kurtaracak olanlar onlardı, sonunu getirecek olanlar değil. Bir sonraki resme ve bir sonrakine geçti, her biri gerçeği pekiştiriyordu.

Hava durumu cihazını yaratmak için çalışan bilim insanlarını gördü. Sonra düşman bir ülkeye yönlendirilen ilk kasırganın fotoğrafını. Daha sonra depremleri çağıran ve binlerce kişinin ölümüne neden olan bir tsunamiyi haber veren bir cihaz yarattılar. Bir sonraki fotoğraf, kontrolden çıkan ilk fırtınaya aitti; denizi o kadar çok karıştıran bir kasırga ki doğu kıyısının çoğu boğuldu. Deney kendi başına bir hayat sürdükçe daha fazla yıkım oldu.

Kökenler, egoları için değerli bir şey yaratma arayışları sırasında bütün bir gezegeni yok etmişlerdi. Herkesin denizin altında yaşamasının nedeni onlardı ve daha da ileri gitmişlerdi. İnsanları genetik olarak geliştirmişler, Alexia gibi insanları kendileri için çalışmaya zorlamışlardı. Onlar için yalan söylemeye. Diğer insanların yürekten benimsediği hikayeler yarattılar ve uyguladılar.

Hepsi kendi egoları yüzünden. Çünkü onlar herkesten daha iyi olduklarını düşünen bir arkadaş grubuydu.

Ve sonra, tüm bu resimlerin en sonunda, çerçevelenmiş büyük bir kağıt parçası vardı. Neredeyse bir manifesto gibi okunuyordu ve damarlarındaki kanı buza çevirdi.

Bizler Orijinalleriz.

Bizler dünyanın sonunda hayatta kalacak az sayıdaki kişileriz. Biz asla ölmeyeceğiz.

Yarattığımız bu yeni dünyayı biz yöneteceğiz. Ve bunu sadece biz bileceğiz.

Kelimelerin altında imzalar vardı. Her biri ona tanıdık geliyordu.

Titreyen eliyle uzandı ve Harlow'un adının izini sürdürdü. İkisi arasında kaybolmuş bir aşk yoktu. Alexia yaşattığı her şey için kadından nefret ediyordu ama bir yanı da diğer kadının bu çılgınlığın bir parçası olmamasını umuyordu. Bir an için bile olsa Harlow'un bu kötülüğe karşı çıktığına inanmak istiyordu.

Göğsünde bir baskı oluştu. Öfke, korku, endişe, suçluluk. Onların kuklası olduğu için korkmasına asla izin verilmeyen tüm duygular. Onları güvende tutmak için yaratılmıştı, çünkü onun gibi insanlar olmadan korkmak için iyi sebepleri olduğunu biliyorlardı.

Dünyanın sonu doğal felaketlerden ya da açıklanamayan olaylardan kaynaklanmamıştı.

Buna insan kibri neden olmuştu.

Gözyaşları gözlerini yaktı. İçinde bir ömür boyu birikmiş gözyaşları. Bu insanlar için çalışmıştı. Orijinaller onu en azından doğru şeyi yapmaya çalışanlar için çalıştığına ikna etmişti.

Ama değillerdi. Tüm insanların şu anda maruz kaldığı kabus gibi varoluşun sebebi onlardı.

Kendi içine kapanırken ağzından ağlamaklı bir çığlık yankılandı. Bu sadece onların hatası değildi ve bunu biliyordu. Bu onun da hatasıydı. Bunca yıl onları güvende tuttuğu ve tüm hayatını onlara adadığı için onun hatasıydı. Onların doğru seçimler yaptığına güvenerek sayısız saatler geçirmişti ve tek yapması gereken onların emirlerine uymaktı.

Bu noktaya kadar tüm hayatı bir yalandan ibaretti. Ve daha da kötüsü, bu tüm dünyayı etkilemişti.

En azından kötünün iyisi için çalıştığına inanarak eylemlerini meşrulaştırmıştı. Beta, değişimi gerçekleştiremeyen güce aç aptallarla doluydu. Alfa güzellik ve zekâ doluydu ama gerçek anlamda hiçbir şey yoktu. Ve tabii ki Gama, hiçbir gücün var olmadığı bir hapishane şehriydi. Gidebileceği çok az şehir vardı ama tüm kararları Tau veriyordu. Tau en güçlüydü ve bu nedenle en iyisi olmak zorundaydı.

Şimdi bunun bile yalan olduğunu biliyordu.

Bildiği ve olduğu her şeyi kaybetmenin yasını tuttu. Omuzlarını titreten hıçkırıklar tüm vücudunu sarmış, içini kemiren tüm o karanlık düşünceleri ve anıları iliklerine kadar temizlemişti. Ve sonunda, önceki benliğinin ölümünün yasını tuttuğunda, Alexia yeniden nefes alabileceğini hissetti.

Çünkü artık başka bir yol vardı. Onu çok daha fazlasına götürecek bir yol.

Bir şekilde, bunun için daha güçlü hissediyordu. Bu duygular, bu düşünceler, bu endişeler. İlaçların pelerini altında bile onu ağırlaştırmışlardı. Şimdi onlardan sonsuza dek kurtulması gerekiyordu.

Müzeden ayrıldıktan sonra yeni bir kadın olarak güneşe çıktı.

Okyanusun altındaki kadar bayat ve durgun olmayan temiz deniz havasından derin bir nefes aldı. Artık özgürdü. Sonunda ve tamamen özgürdü.

Fortis onu suyun içinde bekledi. Kuma yakın değildi ama yine de buraya kadar gelip onu beklemesini beklemiyordu. Tavuklar onun hassas pulları için çok gerçek bir tehditti.

Ona bakarken göğsü ağrıyordu. Bu devasa, korkunç canavar onunla başka hiçbir yaratığın yapmadığı kadar savaşmıştı ve şimdi onca yıldır taşıdığı her şey gitmişti. Tüm suçluluk duygusu, ağırlık, mücadele. Hayatına devam edebilirdi.

Ona nasıl teşekkür etti? Ona bir insanın başka bir insana verebileceği en büyük hediyeyi vermişti. Onun zincirlerini kırmıştı.

Bir ayağı diğerinin önüne geçti. Sonra kumların üzerinden suya doğru koşmaya başladı. Buz gibi dalgalar kalçalarına çarpıyordu ama o denize dalana kadar durmadı.

Alexia onun yüz hatlarındaki şaşkınlığa neredeyse gülecekti, sonra da en ufak bir korku belirtisine. Sanki evdeki bir şeyin onu kovaladığını düşünüyordu. Ya da daha kötüsü, tavukların.

Onlardan bu kadar korkması çok saçmaydı. Ve bu yüzden ona tapıyordu.

Sadece... ondan hoşlanıyordu. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, en başından beri ondan hoşlanıyordu. Onu o gemiye hapsettiğinde bile, bir yanı hâlâ ona olduğu gibi hayranlık duyuyordu.

Onun yanına doğru yüzdü ve kollarını boynuna doladı. Adam ona şaşkınlıkla ya da belki de aklını kaçırmış gibi baktı ama kızın umurunda değildi. Başının iki yanından tuttu, solungaçları parmaklarının arasından kayıyordu ve onu öptü.

Alexia daha önce kimseyi öpmemişti ama pek çok öpücük görmüştü. Bu bir teşekkür, takdir ve gerçeği gördüğü için içinde kabaran tüm iyi şeylerden biriydi. Sert bir öpücüktü, dişlerinin keskin olduğunu düşünürsek muhtemelen fazla sertti ama umurunda değildi. Adamın dudakları soğuktu ve kızın tüm vücudu bu dokunuşla alev alev yanıyordu.

Ona her şey için, ortaya çıkardığı gerçek için teşekkür etmek üzere geri çekildi ama sonra adam başının arkasını avuçladı ve onu tekrar kendine çekti. Bu öpücük sıcaktı, dili kadının ağzına dalmadan önce dudakları onunkilerin üzerinde kayıyordu. Tuzlu su ve erkek tadı vardı, başını döndüren garip bir kombinasyondur.

Birdenbire, bu sadece ona teşekkür etmekle ilgili değildi. Karnına doğru esneyen kaslarının, saçlarındaki parmaklarının, onu kendisine daha sıkı bastırırken diğer elinin sırtında sertçe kaymasının hissiyle kendini şımartmakla ilgiliydi.

Ona gevşeyerek, onu öptü. Geçici olarak. Sadece dilini onunkine nazikçe değdirdi ama sanki onun altında bir ateş yakmıştı. Adam inledi, onu bedenine daha da sıkı çekerken sesi uzun ve derindi. Başka bir insan olsa onları ezebilirdi ama o daha güçlü, daha sağlamdı ve hoyratça kullanılmaya müsaitti.

Bir dalga üzerlerine sıçrayıp yüzünü buz gibi suyla ıslattığında geri çekildi. Su damlacıkları kirpiklerine yapışarak onu görmesini engelledi ama onun bir kez daha o karanlık, neredeyse delirmiş bakışlarla kendisine baktığını biliyordu.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

Parmakları yüzünün kenarlarındaki solungaçlarda gezindi. İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla ilgisini çeken solungaçlar. "Teşekkür ederim," diyebildi sonunda. "Beni özgür bıraktığın için."

Twefiy-Two

Fortis

Sonu öpmüştü. Ve çılgınca bir nedenden dolayı, o da onu öpmüştü. Fortis ona ne olduğundan emin değildi, sadece onun dudaklarının tadına bakmazsa dünyanın sonunun gelebileceğini biliyordu. Kız tam oradaydı.

Kollarından tutmuş, boynuna sarılmış, onu kurtardığı için teşekkür etmiş ve o da kendini kaybetmiş.

Verdiğim karar doğru değildi. Gözü kara ve aptalcaydı. O bir Akromo'ydu. Hem de herhangi bir akromo değil, türünün en kötüsü için çalışmış bir akromoydu. Ona karşı savaşmış ve halkından hiç kimsenin daha önce yapmadığı kadar kan dökmüştü.

Kendini ona kaptırmaması için yüzlerce neden vardı. Ve bunu yapmak için iyi bir neden.

Ondan hoşlanıyordu. Yakında onu öldüreceğini bilse de, onun cesaretini ve dünyayla yüzleşme şeklini oldukça etkileyici buluyordu. Onunla kavgadan, tartışmaktan ve hatta duyguları hissetmenin ne olduğunu keşfettiği sessiz anlardan bile keyif alıyordu. Fortis çok uzun zamandır hissizdi. Onun her şeyi deneyimlemesini izlerken kendisinin hayata döndüğünü hissetti. Ve belki de kendi duygularının da yüzeye çıkmaya başladığını hissetti.

Solunum cihazını bir kez daha yüzüne yerleştirmesine yardım ederek dalgaların arasına daldı ve onu tüm cevapları barındıran ama hiçbir çözüm önermeyen o lanetli yerden uzaklaştırdı.

"Bunu kaç yıl önce buldun?" diye sordu, sesi alçak bir mırıltı halindeydi.

"On, on beş yıl önce belki? Halkınıza karşı içimdeki her şeyle savaşıp gerektiğini fark ettiğim zamandı. Okyanustaki kötüler sizlerdiniz. Hepiniz."

Ama bunu söylerken kolları kadının etrafında sıkılaştı. Her nasılsa, bu kadın düşman gibi hissettirmiyordu. Bu, hayatında aklına gelen en kafa karıştırıcı düşünceydi.

Nefesinin altında alçak sesle mırıldandı. "Doğru, kötü adamlar."

Onun duygularını incittiğini bilerek yutkundu. En son ne zaman birinin duygularını incitip incitmediğini umursamıştı? Yıllar geçmişti. O insanlara gerçeği söyleyen biriydi. Onlara neden ya da nasıl olduğunu söylemeden, sadece soğuk gerçekleri söyleyerek geleceklerine rehberlik ederdi. Eğer bu onları incitiyorsa, bu onun sorunu değildi. Geleceklerine karar vermek ona düşmezdi.

Yine de bu kadın farklıydı. Onun yanında olmak, onu bu düşüncelerden ve bazen üzerine gelen o korkunç zihniyetten korumak istediğini . Geleceği daha yumuşak tonlarda açıklamak istiyordu.

Dürüst olmak istedi.

Bu netlik onu gemisinin olduğu yerden uzaklaştırdı. Onu karanlığa geri götüreceği yerden uzaklaştırdı ve bunun yerine konuşabilecekleri bir yere yöneldi. Onunla ne yapacağına karar verene kadar bir süre rahat edebileceği bir yere.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Gemiye dönmek istememiştiniz."

"Bu..." Kadın adamın omuzlarını sıkıca kavradı ve bir nefes verdi. "Evet, sanırım öyle söyledim."

Alexia yüzündeki maskeyle oynadı ve bunun ne kadar işe yarayacağını merak etti. Mira'nınki gibi değildi, sudaki oksijeni filtrelemek için yaratmıştı. Belki de yoluna devam etmeden önce güvende olduğundan emin olmak için onu gemiye geri götürmeliydi.

Fortis duyulabilir bir homurtuyla kendini gemiye doğru geri gitmemeye zorladı. O iyiydi. Bir şey olması gerektiğinde ya da tehlikede olduğunda ona haber verirdi. Onunla ilgilenmesine gerek yoktu.

Ve yine de, lanet olsun nasıl da istiyordu.

Aklından geçen düşüncelerden dolayı hayal kırıklığına uğrayan Fortis, mağara sistemine yaklaşıp kadar başka bir şey söylemedi. Birçok mağaraya benziyordu.

Okyanus boyunca. Achromos ilk olarak şehirlerini inşa edebilecekleri yerleri bulma göreviyle denize inmişti ve bu nedenle birçok terk edilmiş araştırma tesisi vardı. Zamanla yavaş yavaş çürüyor olsalar da, bunun güvenli olduğundan oldukça emindi.

Taşa oyulmuş tünele yaklaştı ve içeri süzüldü. Onu takip ettiği gibi akromo gemilerinden biri için yeterince büyüktü. Bu yüzden onu taşların kenarlarına sürtmekten endişe etmedi, ancak bacaklarının kalçalarına sarıldığından emin olmak için aşağı uzandı.

Alexia hiç de gergin görünmüyordu. Bir kolunu dikleştirdi ve parmaklarını yılların dalgalarıyla aşınmış pürüzsüz taş duvarlarda gezdirdi ve şu anda geçtikleri yoldan geçen birçok geminin izini sürdü.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Eski bir araştırma tesisi. Halkınız burayı şehirlerini kurmak istedikleri yeri keşfetmek için kullandı."

"Birine yaklaştık mı?"

Sorusunu düşündü, ona tam olarak nerede olduklarını söylemek isteyip istemediğinden emin değildi. "Beta'ya yeterince yakın sanırım. Ama o şehirden birinin bizi burada bulabileceği kadar yakın değil."

"İlginç." Alexia bunu öylesine söylemiyordu. Ağzını hafifçe aralayarak etrafına bakınıyor, tünelin açılmasını ve bir yavaşma bölmesinde olmalarını izliyordu.

Hayatının bu noktasında bunlardan o kadar çok görmüştü ki hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Ama kadın boğazının arkasından küçük bir ses çıkararak adamın kollarından kurtulmak için mücadele etti.

Onu serbest bıraktı ve ayaklarını tekmeleyip yüzeye doğru çıkmasını şaşkınlıkla izledi. İçinde henüz görmediği bir heyecan vardı.

"Bunun ne kadar eski olduğunun farkında mısınız?" diye sordu yüzeye çıktıklarında. "Burası inşa ettikleri ilk araştırma tesislerinden biri olmalı."

"Belki de. Buradaki her şey eski görünüyor."

Alexia kendini sudan dışarı sürükledi, elleri bir merdivenin paslı basamaklarını kavrayarak kendini zemine çekti. Ayağa fırladı, adam onunla birlikte etrafa bakınırken o da dönerek devasa odaya baktı.

Kadının neden bu kadar heyecanlandığını anlayamadı. Etrafta dolaşan en az on kişinin sığabileceği büyüklükte tekil bir odaydı. Bir de

Duvarlar ve yerler eskiden beyazdı ama şimdi yılların biriktirdiği toz yüzünden kirli bir griye dönüşmüşlerdi. Alexia tamamen cam olan arka duvara yürürken yerde ayak izleri bıraktı. Kolayca dört boy yüksekliğinde olan bu duvar taş tavana kadar uzanıyordu.

Duvardan gelen ışık doğaldı. Mavi, kristal berraklığındaki sulardan süzülüyordu. Yosunlar camın hemen ötesinde büyümüşü ve dalgalanan yeşil yapraklar onun silüetini belirginleştiriyordu. O kadar güzeldi ki. Ona tekrar dokunmak ve dudaklarının tadının gerçekten hatırladığı kadar güzel olup olmadığını görmek için her ağrıyordu.

Yaşadığı şeyden sonra, bardağın önünde hâlâ dimdik duruyordu. Omurgası dik, omuzları geride. Her santimiyle dünyayı ele geçirmeye hazır savaşçı bir kadına benziyordu ve şimdi onsuz bunu yapmasına nasıl izin vereceğinden emin değildi.

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü ve siyah saçları yüzünden geriye doğru kaydı. "Neden buradayız Fortis?"

"Seni konuşabileceğimiz bir yere götürmek istedim." "Ben gemideyken gayet iyi konuşuyorduk."

Ve belki de onun yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Bir daha asla göremeyeceği bir şeyi bulduğunu fark ettiği o huşu ifadesini. Ruhunun güzelliğinin gözlerinin içinden dışarıya bakması onun son derece hoşuna giden bir şeydi.

Ama bunu ona söylemedi. Bunun yerine ellerini soğuk zemine koydu ve kendini sudan dışarı attı. Bu büyük bir çaba gerektirdi. Fortis karada kolayca hareket edemeyecek kadar iriydi ama yine de yeterince iyi idare ediyordu. Hareketlerinden kaynaklanan bir dalga onu zeminde itmeye yardımcı oldu, sırtını cama dayayıp arkasında bıraktığı dalgalara bakana kadar yolunu kolaylaştırdı. Şapkası hâlâ buz gibi suyun içindeydi ve gerekirse kaçabileceğini hatırlatması için onu orada bıraktı.

Başını cama yasladı. "Geleceği görebildiğimi söylediğimde gülmüştün."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Yaptım."

"Yine de görebiliyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı, içindeki güçlerin sanki kendilerinden şüphe ettiği için hakarete uğramış gibi döndüğünü hissediyordu. "Bunu hissettin. Anılarına nasıl bakabildiğimi gördün. Bundan daha fazlasını yapabileceğime inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Adamın doğrudan sorusu karşısında Alexia kıpırdandı. Alexia ağırlığını yandan yana kaydırды, ve ellerini açtı ve kapattı olarak o kaçındı onun

çok renkli bakışlar. "Birinin zihnine bakmak, onu anılarını görmeye zorlamak. Bu bilimdir."

"Öyle mi?"

"Bu inandırıcı bir bilim. Bilmiyorum, ben genetik analizcilerden biri değilim. Bana bir bakın! Mümkün olmamalıydım ama işte buradayım. Bunu bilim yaptı." Sanki bu bir cevapmış gibi vücudunu yukarı aşağı hareket ettirdi. "Ama gelecek? Kimse geleceği bilemez, Fortis."

"İstiyorum."

Ağzını açıp kapattı. "Ben sadece... Buna inanmak çok zor. Bu sana mistik güçler verir ya da bir şekilde seni..."

Onun düşüncesine devam etmesini bekledi ama etmedi. "Beni ne yapacaksın, Alexia?"

"Tanrı gibi!" diye ağzından kaçırdı. "Kimse geleceği bilemez. Belirlenmiş bir şey değildir. Her zaman bizim elimizde olmayan bir şey olmuştur. Geleceği bilmeye çalışmak bile pek çok kişinin çöküşü olmuştur. Ama siz tüm bu bilgilere erişiminiz olduğuna inanmamı mı istiyorsunuz?"

Omuz silkti. "Derinlik Sürücüleri farklıdır. Bizler denize, dalgalara ve bu sulara hükmeden tanrıçaya yakınız. Hayatımızı geleceği bilmeye ve başkaları için doğru yolu nasıl bulacağımızı öğrenmeye adanmışız. Haklısınız, bazı gelecekler sabit değildir. Bazı gelecekler değiştirilebilir, manipüle edilebilir ve yönlendirilebilir. Halkım arasındaki rolümün bir parçası da bu. Bizi daha iyi bir dünyaya götürecek gelecekleri buluyorum. Hepimiz için."

Cama yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani sen bir rahip gibisin, öyle mi?"

"Bu kelimeyi bilmiyorum."

"A..." Alexia düşünürken burnu kıristı. "Kutsal figür. Tanrı'yla konuşan ve sonra da Tanrı'nın söylediklerini aktaran biri."

Başını sallamadan önce onun buruşturduğu burnunu taklit etti. "Sanırım. Yine de insanlara geleceklerini söyleyen deniz değil. Sadece yıllarca eğitim aldıktan sonra tanrıça tarafından bu yeteneği kazanmış bir derinsürücü."

Kadının hâlâ kendisine inanmadığını görebiliyordu ve bu sinir bozucunun da ötesindeydi. Daha önce hiç kimse onun yeteneklerini sorgulamamıştı. Geleceği görme yeteneğine sahipti ve bu her zaman böyle olmuştu. Evet, bazen bu onun için sinir bozucuydu. İsteddiği şeyle uyuşmayan bir gelecek görürdü. Bazen de istediği gibi olmayan korkunç bir gelecek görürdü.

değişemezdi. Sadece oradaydı. İyiliği için. Ne kadar değiştirmek isterse istesin, o kişiyi kurtarmanın bir yolu yoktu.

"Bana inanmadığınız için kendimi üzgün buluyorum," diye mırıldandı. "Bence bu üzülmek için aptalca bir neden."

İşte şimdi gücenmişti. "Hayatım boyunca yapabildiğim ve tüm varlığımı üzerine kurduğum bir şeyi sorguluyorsunuz."

"Tüm varlığınızı başkalarının geleceğini görmeye mi dayandırdınız? Bu kulağa röntgencilik gibi geliyor."

Kadının yüzündeki eğlence onu alay ettiği konusunda uyarıyordu ama adam bunun çok ötesindeydi. Onu kışkırttı. "Tüm hayatımı karımın benim ölümümle ilgili gördüğü bir imgelem üzerine kurdum. Nasıl öleceğimi biliyorum, virago ve bu gerçeği asla sorgulamıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir karın mı var?"

Bunu söylemenin yolu bu değildi. Boğazını temizleyerek başını salladı. "Benim bir karım vardı. Uzun yıllar önce öldü."

"Ah." Nedense bu Alexia'yı rahatsız etmiş gibi görünüyordu. "Şey. Bunu bilmek güzel olabilirdi."

Neden? Öpüşmelerini mi düşünüyordu? Ona kalırsa, karısı ona izin vermişti. Astrum, öbür dünyada ona katılmadan önce yaşayabildiği yaşamasını istiyordu ve sonra... Kendisini öldürecek olan kadınla kendini şımartsa bile, son günlerini değerlendirmeye karar vermişti. Acı sona kadar.

"Halkımızı yeni bir geleceğe taşıyacağım kehanetinde bulundu. Zamanın akışını değiştiren ve her iki halkımızı da yeni bir dünyaya getiren ben olacaktım." Alexia'nın kendisini dinlediğinden emin olduktan sonra pençelerini yerde sürükleyerek keskin bir çığlık attı ve Alexia'nın ona bakmasını sağladı. "Ve sonra öleceğim. Onun vizyonu sayesinde geleceği gördüm, Alexia. Beni kimin öldüreceğini biliyorum. O kişinin beni ne zaman ve nasıl öldüreceğini biliyorum. Ve bu sayede başkalarının alamayacağı riskleri alabiliyorum."

"Gelecek belirsiz," diye cevap verdi. "Bunu kendiniz de söylediniz." "Söyledim. Ama bazı gelecekler değiştirilemez."

"Hayatınızı birinin size söylediği ve gerçekleşeceğine inandığınız bir şeye adanınız. Gelecek manipüle edilebilir, buna inanıyorum. Seni öleceğine inandırdı ve sen de tüm hayatın boyunca bunun gerçekleşmesi için savaştın. Kimse geleceği göremez, Fortis." Yanakları

Konuşma sırasında kıpkırmızı oldu ve göğsü öfkeyle inip kalktı.

zemini sıvazladı. "Buraya gel, virago." "Neden?"

"Çünkü üzgün olduğunuzu görebiliyorum ve bu konuda sizinle konuşmak istiyorum."

Kaşları çatıldı, sanki adamın ondan ne istediğinden şüpheleniyordu. "Ne zamandan beri nasıl hissettiğimi önemsiyorsun? Geçmişte beni bir hapishaneye attın ya da bana eziyet ettin. Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Çünkü göğsünde bir şey büyüyordu ve bu konuda başka ne yapacağını bilmiyordu. Kafasının içindeki bir ses ona bakması gerektiğini haykırıyordu. Onun güvende ve mutlu olmasına ihtiyacı vardı ve bunun bedeli ne olursa olsun, bunu başaracaktı.

Nasıl olsa onu öldürecekti. En azından bu suçluluğu ömrünün sonuna kadar taşıyacağını bildiği bu akromonun işini kolaylaştırabilirdi.

"Otur," dedi. "Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim."

Nefesinin altında homurdanarak en azından yerde ona katıldı. Oldukça uzaktaydı ve nedense bu onu rahatsız ediyordu. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, en azından biraz daha yakın olmayı umursamayacağını düşünmüştü.

Ne de olsa onu öpen oydu.

Yanlış bir şey mi yapmıştı? Akromos iyi zamanlarda bile kafa karıştırıcıydı ama *bunu* çok uzun zamandır yapmadığını da biliyordu. Karısı onu kovalayan kişiydi, tıpkı depthstrider'larda olduğu gibi.

Akromolar öyle değildi. Garip bir şekilde kur yapıyorlardı. En azından, şu anda eşleri olan halkından diğer üç kişide gördüğü buydu. Ama belki o farklı olabilirdi. Tıpkı onun farklı olduğu gibi.

Burnundan nefes alarak başını cama çarptı ve gözlerini taş tavana dikti. "Ailem hakkında bir şeyler duymak ister misin?"

"Hepsi öldü mü?"

Dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü. "Hepsi değil." "O zaman bana yaşayanları anlatabilirsin."

Yaşayanlar. Homurdandı ve gözlerini devirdi. "Bunu yapabilirim, virago."

Twefiy-Tnaee

Alexia

"You ne?" Alexia gülerek haykırdı, hikâyeye çok fazla kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

"Aulax sadece bir çocuktu ve balon balığını bırakmazdı. yalnız." Fortis omuz silkti. "Madem ona neden bir şeylere dokunmamasını söylediğimi öğrenmek istiyordu, o zaman dokunmasına izin vermeye karar verdim. Sonunda sarılabileceği en büyük şekilde sarıldı ve kendini yirmi farklı yerinden deldi."

"Fortis! Bu..."

"Zalim mi?" Adam sırtarak ona baktı. "Balon balığına dokunmaması gerektiğini öğrendi, değil mi?"

Ona anlattığı saçmalık sınırındaki tek hikâyeye bu değildi. Çok fazla vardı. Kendisinin ve oğlunun denizde dolaşırken onları eğlendirecek her şeyi aradıklarına dair hikâyeler. Köpekbalıklarıyla nasıl savaştıkları ve balinaların sırtına nasıl bindikleri. Oğlunu dünyadaki her şeyden çok seven yalnız bir babanın resmini çizen hikayeler.

Dudağını ısırarak başını salladı, böylece hikâyenin komikliğine çok fazla gülmemiş olacaktı. "Oğlunuzu çok seviyorsunuz gibi görünüyor."

"Evet. Onunla çok gurur duyuyorum."

"Neden onun hakkında daha fazla konuşmuyorsun?" Belki de eski acıları ortaya çıkıyordu. "Bir ailen olduğunu bile bilmiyordum. Onlarla vakit geçirdiğini de."

"Sana güvenmedim. Tau'ya dönmeyi seçebileceksen ya da beni öldürmeye çalışabileceksen neden size ailemden bahsedeyim ki? Seni bize yardım etmeye ikna edemezsem ailemin izini sürmeyeceğine dair nasıl bir güvencem olabilirdi ki?"

Bu çok mantıklıydı. Alexia çağlar boyunca undine avlayan insanlar için çalışmıştı ve Tau'daki insanlar tüm okyanusu kontrolleri altına almak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Nefesini üfleyerek, neredeyse kurumuş olan saçlarına uzandı. Ne kadar zamandır konuşuyorlardı? Büyük ihtimalle olması gerekenden çok daha uzun süredir. Ama onunla derinlerden gelen bir canavar gibi değil de bir insanmış gibi konuşmak güzeldi.

Karmakarışık saçlarını eline alarak örmeye başladı. "Bunun için seni suçlayamam. Yine de ailenin peşine düşmezdim. Eğer yardımı olacaksa."

"Eminim yapardınız."

"Bunu yapmak için mantıklı bir sebep yok."

"Halkımı denizden silmek her zaman Tau'nun planı olmuştur. Yaptıkları her şeyi bu yüzden yapıyorlar. Sen ne yapıyorsun?" Son cümle o kadar ani söylenmişti ki donakaldı.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek onun kocaman gözlerine baktı. Bu ifade, okyanusta kontrolünü kaybettiği ilk andaki fazlasıyla benziyordu. Genelde siyah bakışlarında bir tür duygu olurdu, ama ona baktığında? Sanki bir köpekbaliğine dönüşmüş gibiydi. Duygu yoktu, sadece açlık vardı.

"Saçımı örüyorum," diye nefes aldı.

"Neden durdun?" Bakışları parmaklarından hiç ayrılmadı, gözlerini bile kırpmıyordu ve bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Açıklanamaz bir şekilde karnının derinliklerinde bir sıcaklık filizlendi. Alexia bu duygularla ne yapacağını bilmiyordu ama onun kendisine böyle bakmaya devam etmesini istediğini biliyordu. Bu yüzden ipleri birbirine örmeye devam etti, onları tekrar tekrar ilmekledi.

Saçları uzundu. Saçlarını örmek biraz zaman aldı. Sonunda, umarım kalıcı olacak bir düğümle bağladığında, aralarındaki hava yoğunlaşmıştı. Kız öncekinden biraz daha sert nefes alıyordu, adam da öyle. Adamın göğsünün adını koyamadığı bir duyguyla inip kalktığını görebiliyordu.

Ama bu his içinde başka bir varlığı uyandırdı. Hissedebilen, isteyen ve arzulayan bir kadın, bu anı yakalaması için ona fısıldadı. Bu, sahip olabileceği tek an olabilirdi.

Dudaklarını yalayarak sessizce, "Yakında öleceğine inanıyor musun?" dedi.

"Biliyorum."

"Eğer ölecek olsaydım, her anımı yaşamla doldurmak isterdim. Her zaman yapmak istediğim her şeyi yapmak ve bu dünyadan ayrılırken tek bir pişmanlık duymamak isterdim."

Muhtemelen ne yapacağını görmek için bir sopayla dürttüğünü fark etti ama aynı zamanda hiç böyle hissetmemişti. Hem de hiç. Vücudu ona kadar bu sıcak, sıvı hissini hiç yaşamamıştı ve bunu daha fazla keşfetmek istiyordu.

"Virago," dedi, sesi bir iniltiden biraz daha fazlaydı. "Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı."

Bu neden kalbinin göğsünde bu kadar sert çarpmasına neden oldu? "Bütün ilaçlarımı aldın, korkarım kontrol sahibi olan bir tek sen kaldın."

Göğsünden alçak bir ses yükseldi. Onun bu sesi çıkardığını daha önce hiç duymamıştı ama belki de suyun içinde çıkaramıyordu. Sonra aniden uzandı, her iki ayak bileğini kavradı ve ikisini de genişçe açtı. Bu hareket onu kendi yönünde döndürdü. Adam o aç, yakıcı gözlerle ona bakarken ellerini arkasına, yere koymak zorunda kaldı.

"İlacı bırakmadan önce hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin," dedi, sesi alçak bir gürültüydü. "Bu kesinlikle hiçbir şey hissetmediğin anlamına mı geliyor?"

"Bundan önce mi? Sadece soğuk bir zihnim vardı. Taktiksel. Sadece mantığı ve akli görebiliyordum." Uzun, derin bir nefes aldı. "Ama şimdi... pek çok şey hissediyorum."

Nedense gözleri daha da karardı. Sanki bunu söylerken ne demek istediğini biliyordu. Ondan bir şey yapmasını istediğini -hayır, ona ihtiyacı olduğunu- anlıyordu ama ne isteyeceğini gerçekten bilmiyordu.

"Kadınlarla erkeklerin birlikte ne yaptıklarını biliyorsun sanırım?" diye sordu. "Tau'nun şehirlerinden tüm zevkleri kaldırmış olması beni şaşırtmazdı."

"Orijinallerin birbirleriyle istediklerini yaptıklarını gördüm." Yine de bu fikir onu irkiltti. "Pek keyifli görünmüyordu. Yöntemleri... çarpık."

Birçoğunun birbirlerini sınırların ötesine ittiğini hatırlıyordu. Bu hepsi için bir oyundu. Ne tür bir acıya neden olabileceklerini, diğerinin bundan ne kadar az zevk alacağını ya da aniden ne kadar çok zevk alacağını görmekten hoşlanıyorlardı.

"O kadar yaşlanan insanlar artık bizim anladığımız şekilde zevk arayışına girmiyorlar," diye mırıldandı ama sonra eli Alexia'nın bileğine biraz daha sıkı dolandı. "Suyun içinde değiliz, Alexia. Ne istediğinin kokusunu alamam."

Doğru ya. Çünkü solungaçlarından onun kokusunu alabiliyordu. Dudağını ısırdı, itiraf ederse ne yapacağını merak ediyordu... "Denizanasıyla birlikte suda kontrolünü kaybettiğini hatırlıyor musun? O koku seninle ilgilendiğimi gösteriyordu Fortis."

"Beni becermek mi istiyorsun?" diye sordu. Aç bakışları geri dönmeden önce kaşları bir anlığına kalktı. "Bu çok şaşırtıcı."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Ama sen... zevk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Son kelimeyi homurdanarak söyledi ve bu kelime kadının tüm vücudunda farkındalık kıvılcımları yarattı. Bir arzu dalgası gibi, başının üzerinden yuvarlandı ve tüm vücuduna çarptı.

"Zevkim hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye düzeltti.

"O zaman bu ilk anı senden almam doğru olmaz." Adamın sesi kızın üzerinde yuvarlandı. Onun tenini kendi teninde hissetmek istedi. Dışlerini tehditkâr bir şekilde göstererek ona doğru yaklaştığı bir an, vücudundaki her kasın sıvıya dönüşmesine neden oldu.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı ve bu daha önce hiç çıkarmadığı bir sestti.

"Sana yol göstermemi ister misin, virago?" diye sordu gözleri kapanırken.

İstese bile onu durdurabileceğinden emin değildi. Kendi başına bunu deneyebileceğinden de emin değildi. Bu zevke karşılık verme fikri gözünü korkutuyor ve dehşete düşürüyordu. Ne yapması gerekiyordu? Nasıl davranması gerekiyordu? Ya onca yıl insanlar ona ne yapması ve nasıl olması gerektiğini söyledikten sonra bunu yapamazsa?

"Virago," dedi. Gözleri kapalıyken sesi sanki her yerden geliyordu. "Dalış giysisinin fermuarını aç.

Titreyen parmaklarıyla uzandı ve ön fermuarı aşağı çekti. Fermuarın şingirtisi nedense çok daha yüksekti çünkü onun kendisini izlediğini biliyordu ve tek yapabildiği onun sesini takip etmektti.

"Şu pürüzsüz, güzel tene bak," diye mırıldandı. "Ne kadar çok savaş yarası taşıdığını görebiliyorum, virago. Çok güzel. Rakibini alt ettiğin o kadar çok an var ki."

Onları hiç düşünmemişti. Ama işaretlenmenin iyi bir şey olduğunu söylemişti. Sayısız çatışma ve kavgadan etine bulaşan yara izlerini pek umursamıyordu. Bıçak yaraları, kurşun delikleri, fark etmezdi. Önemli olan tek şey, parmaklarının arkası karnına çarptığında duyduğu derin takdir iniltisiydi.

Kasık kemiğinin hemen üzerinde, "Dur!" diye bağırdı.

Dondu kaldı. Parmaklarının neredeyse bacaklarının arasındaki sıcaklığı kışkırtıcıydı. Parmaklarını bacaklarının arasında kaydırmak, sadece oradaki baskıya karşı bastırmak istedi. Bir şeye ihtiyacı vardı. Alexia sadece ne olduğunu biliyordu.

"Bir akromonun vücudunu tanımıyorum," diye mırıldandı. "Ben de en az senin kadar öğreniyorum."

Küçük bir kahkaha attı. "Kulağa pek umut verici gelmiyor. Bana bunu nasıl yapacağımı söyleyeceğini sanıyordum."

"Ne iyi hissettirir?"

Nereden bilebilirdi ki? Daha önce vücuduna hiç dokunmamıştı.

Neyin iyi hissettirdiğini ya da neyin iyi hissettirmedikini bulmaya hiç çalışmamıştı bile.

O başka bir şey söylemeden bir şekilde anlamış gibiydi. "Yapmak istediğim şey ellerimi göğüs kafesinden yukarı kaydırmak. Göğüslerini ellerimle avuçlamak istiyorum."

Alexia onun sözlerini takip etti. Cildi aşırı hassas ve sıcak hissediyordu. Elleri göğüslerine doğru ilerleyip dalgıç giysisini ayırırken karıncalanmalar peşini bırakmadı. Adamın keskin nefesi teninde kıvılcımların dans etmesine neden oldu.

Göğüslerini hiç böyle hissetmiş miydi? Soğuk hava meme uçlarını sertleştirmişti ama bu daha da fazlasıydı. Uçları çok hassastı.

"Çok güzel," diye inledi. "Benim için meme uçlarına dokun, virago. Onlarla oynarken nasıl sesler çıkardığını bilmek istiyorum."

Parmakları ağrıyan tepeleri buldu ve onları parmaklarının arasında yuvarladı. Zevki doruğa çıkardı ve her nasılsa bacaklarının arasında garip bir his belirdi. Islaktı ve ağrıyordu, sanki vücudu doldurulmak istiyormuş gibi hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu. Eskisi gibi nefes alamıyordu. Tek yapabildiği kalçalarını yere doğru sallamaktı.

Sürtünmeye ihtiyacı vardı. Bacaklarını kapatmaya çalıştığında kapatamadığını fark etti. Adamın iki eli de bacaklarının üzerindeydi, bacaklarını açık tutuyor, onu hissetmeye zorluyordu.

Bu hisler onun istediğini yapmadan.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldandı ve kız onun nefesini kalçasında hissettiğine yemin etti. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Bu... inanılmaz bir his." Onun pençeli eli olduğunu hayal ederek göğsünü daha sert sıktı. "Keşke senin elin olsaydı."

"Ne olmuş ona?"

"Pençelerini hissetmek istiyorum." Kahretsin, bundan daha fazlasıydı. "Derimi kazdıklarını hissetmek istiyorum."

Keskin küçük iğnelerin görüntüsü ve kan boncuklarının göğsünden aşağı kayarken ne kadar sıcak hissedeceği onu inletti. İsteddiği tam olarak buydu. Yumuşak ya da narin bir şey değil. Ham ve ilkel bir şey istiyordu, onun bir hayvan gibi içine girmesini, istediğini sormadan almasını hissetmek istiyordu.

"Dikkatli ol. Kendini çürütecek kadar sert tuttuğunu görebiliyorum." Karnının üzerindeki onun nefesi miydi? Bunun nefesin verdiği bir yelpaze hissi olduğuna yemin etti. "Şimdi o güzel elini bacaklarının arasına götürmeni istiyorum. Orada ne bulduğunu bana söyle."

Sertçe yutkundu. Oraya dokunmak istiyordu ama dokunduğunda ne yapacağını da bilmiyordu. Seks yaparken gördüğü herkes bundan zevk alıyor gibiydi. Ya o zevk almazsa?

Ama hırıltısının sessiz gürültüsü ellerini bacaklarının arasına sokmasını kolaylaştırdı.

"Söyle bana," diye homurdandı, sanki bu dünyadaki en önemli şeymiş gibi.

Sesi titremesine rağmen "Sıcak ve ıslak," diye fısıldadı. "Bu... çok iyi hissettiriyor."

Başka bir alçak, yankılanan hırıltı. "Bacaklarını daha geniş aç, virago."

Öyle yaptı ve sonra adamın iri elinin fermuara dokunduğunu hissedince sıçradı. Fermuarı çekebildiği kadar aşağı çekti. Nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, karnı onu dik tutmak için bükülmüştü, bacakları genişçe açılmıştı ve parmakları uyluklarının arasında çalışıyordu. Tek bildiği, bunun hayatında deneyimlediği her şeyden daha iyi hissettirdiğiydi. Doğru hissettiriyordu. Sanki nasıl kavrayacağını bilmediği bir şeye doğru koşuyormuş gibi hissediyordu.

"Kahretsin, şu haline bak," diye mırıldandı. "Önümde bir ziyafet gibi yayılıyorsun. Eğer izin verirsen sana ziyafet çekerim, bakire. Seni tatmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Şimdi parmaklarının olduğu yere dilimi koyardım." Bunu takip eden daha ıslak bir ses daha olduğuna yemin etti.

onun sözleri. "Eğer izin verseydin, senden başka hiçbir şeyin tadını alamayana kadar seni yiyip bitirirdim."

Kendine engel olamadı. Gözlerini açtığında adamın sandığı kadar yakın olmadığını gördü. Şu anda sadece bir eli ayak bileklerinden birinin üzerindeydi ve diğeri... bakışları gövdesinin kement gibi kaslarında gezinerek bir değil, iki siki olduğunu gördü. Tamamen dışarı çıkmışlardı, adamın geri kalanıyla aynı morun içinde eriyen hoş bir koyu pembe renkteydiler. En üsttekini boğucu bir şekilde kavradı, yumruğunun içine girerken gözleri onun kalçalarının arasındaydı.

Bu görüntüyle ilgili bir şey onun bir parçasını kırdı. Parmakları amının en iyi hissettiği yerine kayd ve bakışları adamın devasa sikine kilitlenirken parmakları o bölgeyi daha hızlı ve daha hızlı dolaştı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum, virago," diye homurdandı, sesi inanılmaz derecede alçaktı. "Bir gün sana bu iki siki de tattıracağım. İçinde nasıl hissettiklerini öğreneceksin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Parmaklarını içine sok. Seni duymak istiyorum."

Kendisine söyleneni yaptı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Parmaklarının vücudunun içinde kayarken çıkardığı ses müstehcendi ama bir şekilde onun bunu istediğini bilmek daha da güzeldi. Aletin tabanı şişti ve iniltisinin sesi onu var olduğunu fark etmediği bir unutkanlığa sürükledi.

Tıslama sesiyle birlikte yıldızları gördü. Hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Bir an kendisiyken, bir an sonra yanan her kası tarafından ele geçirilmiş, muhtaç bir canavara dönüşmüştü.

Dalış elbisesinin üzerine sıçrayan sperm iplerini hissetti ve bu bile orgazmının daha parlak, daha sıcak yanmasına neden oldu. Gözlerini tekrar açtığında -ne zaman kapatmıştı ki gözlerini- adamın üzerinde nefes nefese kaldığını, elindeki sıklerden birinin yanardöner bir sıvıyla kaplandığını, diğerinin ise hâlâ sert olduğunu gördü.

Gözleri onunkilere kayd ve adam sııttı. "Benim türümden biriyle birlikte olmanın faydaları var," dedi nefes nefese. "Bir kez asla yeterli değildir."

Twefiy-Eoua

Fortis

F Ortis ona dokunmadı. Vücudunun hareketleri ve tüm varlığının tutkuyla sallanmasıyla siren şarkısının onu çağırdığı süre boyunca değil. İstemişti. Ağzını onun bacaklarının arasına bastırmak istemişti. ve tutkusunu tatmak istedi, ama yapmadı.

O bir Akromo'ydu. Onun türüne ilgi duymuyordu ve asla da duymayacaktı. Ama göğsünün derinliklerinde bir yerde bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Onu istediğini itiraf ettiği ilk andan itibaren büyülenmişti. Fermuarı göğsünden aşağı doğru çekmişti ve adam dünyanın orada sona ereceğini düşünmüştü. Göğsünü boyayan kırmızı allık, göğüslerinin parlak pembe uçları, kalçalarını dalgalandırış şekli, tüm bunlar onun salyalarını akıtmıştı. İnsanlarının böyle hareket edebildiğini fark etmemişti bile ama birdenbire onu bunu yaparken daha çok görmek istedi. Onun üzerinde. Kuyruğunun üzerinde böyle sürtünmesini, perdeli parmaklarını kalçalarının arasında kaydırmasını ve nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu.

Sıcak ve ıslak, ona sorduğunda nefesi kesilmişti. Bu sözler şimdi sonsuza dek zihninde yaşayacaktı.

Ne zaman biri bunları söylese, aklına sadece kızın elini nasıl sertçe yere vurduğu gelirdi. Kalçalarının nasıl genişçe açıldığını ve o dalış kıyafetinin çarpıcı vücudunu ortaya çıkarmak için nasıl ayrıldığını. Tüm o yara izleri, sadece onun gözlerinin görebilmesi için çıplak bırakılmıştı. birini tek tek yalamak istemişti. için

Diliyle izlerini sürer ve onlarla birlikte gelen tüm acı hatıralarını silerdi.

Aletleri yıllardır böyle ağrıamamıştı. Fortis bu etkileşimin kısa ve öz olmasını planlamıştı. Akromosların tutku içinde kaybolduklarında ne yaptıklarını görmek için yaptığı bir deneydi bu. Onun önünde kıvranışını izleyebilmek için kendine söylediği bir yalan daha.

Onun zevkinden ayrı kalabileceğini düşünerek kendini kandırmıştı ve sonra yaraları o kadar hızlı bir şekilde pullarını delip geçmişti ki, en üstteki yumruğuna gelene kadar fark etmemişti bile.

Ve lanet olsun, iyi hissettirmişti. Adam yumruğunun içine girerken onu izlemek inanılmaz derecede güzeldi. Gözlerini sadece sonunda açmıştı ama adam onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Elinde tuttuğu şeyi görünce gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve ona çok yakında onu alacağını söylemek istemişti.

Ama yapamadı. Yapamazdı. Bunu yapmıyorlardı çünkü adam onu bir araç olarak kullanıyordu. Başka bir şey değil. Daha azı değil. Onunla birlikte yeni bir çağ başlatacak, sonra onun ellerinde ölecekti ve her şey orada sona erecekti.

Plan basitti ve buna uymak zorundaydı. Fortis bunun sonunu biliyordu ve yolunu da biliyordu.

Ama şimdi Alexia'nın sesi zihninde yankılanıyordu. Eğer öleceğini bilseydi, her şey bitmeden önce yaşayabildiği kadar çok yaşamak isterdi.

Onun gözüne çarpmadan suya girerken, yaşamadığını çok iyi biliyordu. Karısı öldüğünden beri. Tüm amacı ona geri dönebilmek için sona ulaşmaya dönüştüğünden beri.

Hayat ölümden çok daha karmaşıktı.

Buz gibi su zihninin rahatlamasına yardımcı oldu. Tuzlu havayı solumak için tesisten ayrıldığında kendini biraz daha kendinde hissetti. Ta ki suyun içinde onun kokusunu alıncaya ve her şey onu daha önce ele geçirmiş olan çılgınlığa geri dönünceye kadar. Göğsündeki canavarın ona dönmesi ve o sıcaklığın içine dalması için haykırdığını hissedebiliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Yardıma olmuyordu. Okyanus, her santimetrekaresinde yanan ateşli ihtiyacı yatıştırmıyordu. O sadece... istiyordu. İhtiyacı vardı. Arzuluyordu.

Artık başka bir canlıyla bağ kurmaya bu kadar yaklaşmışken, bunu istemeyi bırakamıyordu. Ellerini onun sıcak teninde gezdirmeye ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır kendisinden esirgediği tüm zevkleri tatmak için can atıyordu.

Başını arkaya yatırarak denizi içine çekti ve buz gibi suların onu bir kez daha serinletmesine izin vermeye çalıştı.

"Deniz anne," diye mırıldandı, sesi alçak ve sessizdi. "Lütfen bana buna ihtiyacım olmadığına dair bir işaret gönder. Sadece kısa bir süreliğine sahip olabileceğim bir şeyle kendimi baştan çıkarıyorum. Aradığım her şeyi öbür dünyada bulacağım, oraya ulaştığımda. Ve Alexia yanılıyor. Tamamen yanlış. Onun her bir parçası nefret ettiğim şeyler ve uzun zamandır bir kadının dokunuşuna maruz kalmadım diye dağılmayacağım."

Deniz yardımcı olmadı. Bir akıntı onu, kendisini yıllardır herkesten daha çok cezbeden, nefes nefese kalmış bir yaratığı bıraktığı binaya doğru geri itti. Oraya geri dönemezdi. Akli hâlâ onun parlak kırmızı yüz hatlarıyla, gözlerinin nasıl kapandığıyla ve sonunda tutkunun ne demek olduğunu keşfettiğinde boğazından çıkan seslerle doluyken olmazdı.

"Endişelerim var," dedi denize. "Çok fazla endişem var. O çoğu Akromo'dan daha iri, ama ben de halkımın hepsinden daha iriyim. Birbirimize uygun değiliz."

Bu düşüncenin ardından Daios ve Anya'nın görüntüsü zihninde canlandı. Neredeyse bir hayal gibiydi. Deniz, Daios ve Anya'nın büyük olasılıkla Alexia'yla aralarında olduğundan daha büyük bir boyut farkı olduğunu hatırlamasını istiyordu.

"Ama bu yanlış," diye karşı çıktı. "Onların türü asla bizimle birlikte olmak için yaratılmadı. Onu bir düşmandan başka bir şey olarak görmek doğal değil."

Aklına daha fazla görüntü geldi. Mira'nın Tau'yu bulmasına yardım edişini ve bulabildikleri tüm bilgileri elde etmek için ne kadar çok çalıştığını hatırlıyordu. Yoldan geçen bir gemi tarafından yaralandığında, hatta bu şehri ararken kendini yaraladığında Anya'nın onu iyileştirmesi. Ace bile ona droidlerle nasıl çalışacağını göstermiş ve küçük bir yardımcıyı hak ettiği konusunda onunla dalga geçmişti. Canlı olmayan bir droidi olması, onu daha uzun süre tutabileceği anlamına geliyordu.

Hayatında pek çok iyi Akromos vardı. Kötü olanlar da vardı ama iyi olanlar da vardı.

Ve sonra son bir anı. Oğlu ve Ace'in kız kardeşi. İkisi yan yana çalışıyorlardı, bir droidin çizdiği deniz tabanı haritasını incelerken kafaları neredeyse birbirine yapışmıştı.

O zamanlar bu görüntünün iğrenç olduğunu düşünmüştü. Oğluna bir akromonun düşünceleri ve zihniyle ilgilenmemesi gerektiğini daha iyi öğretmişti. Eğer

Aulax onun ne bildiğini öğrenmek istiyordu, o zaman sadece anılarını alıp devam etmeliydi. Ama oğlu bunu yapmamıştı, çünkü halklarında Fortis'in hiç fark etmediği bir şey görmüştü.

Şimdiye kadar.

Ta ki bu savaşçı kadın hayatına girene ve belki de biraz daha yaşamak istediğini fark edene kadar. Onun ellerinde öleceğini düşünürsek, bu ironikti.

Solungaçlarındaki havayı üfleyerek Alexia'nın haklı olduğuna karar verdi. Ve bir şekilde karısının hayaleti de haklıydı. Bir süre daha yaşayacaktı. Hayatını elinden geldiğince iyi şeylerle dolduracak ve nihayet vakti geldiğinde buradan ayrıldığı için suçluluk hissetmeyecekti.

Binaya doğru geri döndüğünde Alexia'nın tekrar suya girdiğini görünce şaşırdı. Güneş ışığının mızrakları altında, onu getirdiği yerin girişine doğru yavaşça yüzüyordu.

Kaşlarını çatarak ona doğru yürümeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum," diye homurdandı, taşların kenarlarına tutundu ve kendini daha hızlı ilerletmek için tutuşunu kullandı.

Gitmek mi? Neden gidiyor olsun ki? Onu buraya daha yeni getirmişti ve paylaştıklarından sonra... Derin bir nefes aldığı anda, sudaki öfkenin tadını alabiliyordu. Burnuna yumruk yemiş gibiydi, metalik ve garip bir şekilde acı vericiydi.

Sonunda tünelin sonuna ulaşmış ve ayaklarını kullanarak kenarı tekmelemişti. Onun yüzeye çıkabileceğini düşünmüştü ama hayır. Kendini uçurumun karanlığının daha da derinlerine itti. *Aşağı indi*, yukarı değil.

Kaşlarını daha da çatarak onun inişini izledi. Etkileyici bir yüzücüydü, hakkını vermeliydi. Kollarını yukarı kaldırıp kendini daha da derine itmek için doğru tempoyu biliyordu, şimdi bacaklarını bile tekmelemiyordu, sadece vücudunu düz bir çizgide tutarak neredeyse görüş alanının dışına doğru batıyordu, sonra bunu yapmasına izin vermemesi gerektiğini hatırladı.

Kuyruğunu sallayarak onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Gemiye dönüyorum."

"Neden?" Ya da daha iyisi, "Nasıl?"

Birdenbire öfkelenmişti. Birbirleriyle tutkulu bir anı paylaşmışlardı ve bu andan sonra onun denizde kaybolmasına izin vermeyecekti. Soruları vardı. Düşünceleri. Onunla konuşmak istediği şeyler.

Ona oğlu ve ikisinin yaptığı yaramazlıklarla ilgili hikâyeler anlatmaktan zevk alıyordu. Anlatabileceği daha çok hikâye, hayatının bilmesini istediği daha çok parçası vardı. Ve şimdi *gemiye geri mi dönüyordu?*

Öfke, vücudundaki tüm ışıkların yanıp sönmeye neden olurken, yüzünü sadece daha da öfkeli görünmesini sağlayan sert gölgeler içinde bıraktı. Bunu yapmaya devam etmesine izin veremezdi. Önüne geçerek onu durmaya zorladı yoksa devasa cüssesine çarpacaktı.

"Fortis," diye hırladı. "Çekil yolumdan."

"Hayır. Seni koyduğum yere geri dön."

Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini o bile duymuştu. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi ona emirler yağdırıyordu ama ona çok kızgındı. Tek önemseydiği onun güvenliğiydi. O gemi artık güvenli değildi. Ona son bataryayı geri verebilirdi ama bu bile gemiye güç sağlamayacaktı. Bir batarya yeterli değildi. O soğuk, karanlık mezarda en fazla bir haftası daha vardı. Tabii ikinci batarya o kadar uzun süre soğukta kaldıktan sonra çalışırsa.

Bu tesis onun için daha güvenliydi. Daha iyiydi. En azından onunla ne yapacağını öğrenene kadar.

Ona yardım etmeyi kabul etmişti. Bu da onu diğerlerinin yanına, Akromos'un nasıl çalıştığını anlayan daha fazla zihnin olduğu yere geri götürebileceği anlamına geliyordu. Bir şehre geri dönebilir, kendi insanlarıyla güvende olabilirdi.

Ama ona bunların hiçbirini söylemedi. O kadar öfkeliydi ki, ağzından çıkan tek şey "Yoksa seni yaparım" oldu.

Döndüğünde yüzünde beliren ifade onu yakmaya yetti. "Şu anda bana söyleyecek hiçbir şeyin yok. Az önce yaptığın şeyden sonra mı? Seninle ilgilenmiyorum Fortis. En ufak bir şekilde bile."

"Az önce ne çektim?"

"Bütün bunları başlatan sendin," diye tısladı, eldivenli parmağıyla onu işaret ederek. "Her şeyi... her şeyi istememi sağlayan sendin. Senin sözlerin. Senin planın. Senin rehberliğin. Ve sonra birdenbire, her şey biter bitmez, kalkıp gidiyorsun? Tek kelime etmeden. Suya giriyorsun ve ikimiz arasında hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Ne söyleyeceğin ya da ne yapmamı istediğin umurumda değil, seni dev pislik. İstersen okyanusta çürüyebilirsin, umurumda değil."

Sonra ayaklarını tekmeledi ve onun etrafından dolaştı. Ama paletlerini takmamıştı, o yüzden çok yavaştı. Onun için çok kolaydı.

omzundan tuttu ve onu tekrar kollarına aldı. "Kesinlikle olmaz. Geminin nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

Onun boğazına yumruk attı. Su hareketlerini yavaşlattı ama yine de tıslamasına yetecek kadar sert bir yumruktu. Solungaçları hassastı ve kadın onları acıtacak kadar sert vurmuştu. Yine de bu sadece onu daha sıkı kavramasına neden oldu.

Acıyla savaşıarak kollarını aşağı doğru sıktı. "Bu ne içindi?"

"Kendi gemimin nerede olduğunu biliyorum! Takip edebileceğim bir bağlantı var. Şimdi bırak gideyim."

"Bunu konuşana kadar olmaz. Suda serinlemeye ihtiyacım vardı. Neden ayrıldım sanıyorsun?"

"Çünkü sen istedin!" diye bağırdı. Hava maskesinin altından yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kızdığı zamanki yüz ifadesini biliyordu ve kızgınlığın da ötesindeydi.

"Beni hiç dinliyor musun? Az önce sana sakinleşmem gerektiğini söyledim." Ona, teninin içinde sürünmek istediğini söylemeli miydi? Bir sonraki sefer ona ne yapacağından korktuğu için gittiğini ve onun tutku ve arzu dünyasıyla yavaşça tanışmayı hak ettiğini mi?

Ne söyleyeceğini düşünecek zamanı olmadı çünkü kadın elini kaburga solungaçlarına sıkıştırdı. Kadın solungaçlarından bir avuç yakaladığında Fortis donakaldı, acı tüm vücudunu titretti.

"Bırakın beni," diye tısladı. "Bir işaretçim var. Sen olmadan da gemiye dönebilirim."

"Seni gemiye geri getirmek gibi bir niyetim ," diye hırıldadı, solungaçlarının şu anda olduğundan daha fazla acımaması için kıpırdamamaya çalışıyordu.

"Oradan ihtiyacım olan şeyler var. Yararlı eşyalar. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, onlara ihtiyacım var." Adamın kolları gevşer gevşemez, kızın tutuşu da gevşedi. Uzaklaşmak için onu tekmeledi ve aralarında hiç hoşlanmadığını fark ettiği bir boşluk yarattı. Hem de hiç.

Boşluk ona yalnız olduğunu hatırlattı. Hayır, bu doğru bile değildi. Yalnız olmak umurunda değildi, çünkü değildi. Onunla birlikte olmamasını önemsiyordu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Alexia'nın sınırlarını zorlamayı ve onunla konuşmayı seviyordu.

Fortis bundan nefret ederdi. En çok da onunla daha fazla konuşamadığı ve ona daha fazla hikâye anlatamadığı için üzülmüyordu. Onun kahkahalarının sesi çok keyifliydi.

Ve Şimdi ondan yüzerek uzaklaşıyordu. Onu koruyamayacağı, hatta gerçekten kurtulduğundan emin olamayacağı denize doğru ilerliyordu. Bu yüzden onun fark etmeyeceğini umarak arkasından yüzdü.

Ta ki tüm öfkesi üzerinden süzülüp solungaçlarını metalik bir ısırıkla kaplayarak dönene kadar.

"Fortis!" diye bağırdı. "Boşluğa ihtiya ım var, Tanrı aşkına! Kı ımı kaldır ve git balık ne yapıyorsa onu yap. Seninle gemide buluŐuruz."

"Yalnız gitmek tehlikelidir."

"Bu okyanus! Burada hiçbir Şey yok." Etrafını işaret etti. "Kendi düŐüncelerimden başka bir Şey yok. O yüzden lütfen, Tanrı aşkına, siktir git."

Kadının isteğini yerine getirmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Neyin yanlış gittiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Twefiy-Elve

Alexia

S Bir yanı aşırı tepki verdiğini biliyordu. Fortis açıklamak istemişti ve ona izin vermeliydi. Sonuçta, belki de bu onun türü için normal bir karşılaşmaydı. Belki de erkeklerin her şeye rağmen gitmesi gerekiyordu.

Bu.

Ama hayatında ilk kez, yaşayan başka bir varlığa bağlandığını hissetmişti. O kadar ki, onun gittiğini görmek çok zor olmuştu. Erkeklerin Harlow'a bunu yaptığını görmüştü. Orijinal'in seksten sonra başka bir erkeği terk ederken gözleri dolduğunda her seferinde oradaydı ve kendine bunun diğer Orijinaller kadar güzel olmadığı ya da yeniden doğanlardan birinde ondan daha fazla zevk buldukları için olmadığını söylüyordu.

Alexia henüz seks yapmamış olsa bile, bu kadınlar arasında evrensel bir korku gibi görünüyordu. Harlow'u izlerken öğrendiği bir şey varsa o da erkeklerin istediklerini elde ettikten sonra terk ettikleriydi. Zihninin bir kısmı Fortis'in onu gerçekten istemediği için gittiğini haykırıyordu.

Kimse onu isteyemezdi. Birinin onu isteyebileceğini düşünmek bile aptalcaydı. Alexia yaralı bir kadındı. Vücudu yıllarca gördüğü kötü muamelenin izlerini taşıyordu ve çok büyüktü, çok fazlaydı, çok şeydi. Orijinallerin çoğunun ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, neredeyse bir kadın bile değildi.

Fortis onu *istemiyordu*. Sadece hayal kırıklığına uğramıştı, yalnızdı ve dışı olduğu belli olan her şey işine yarardı.

Tüm bunlara kendini kaptırdığı için aptalın tekiydi. Duyguları anlamakta bile bu kadar zorlanırken, hiçbir erkek onu etkileyememeliydi. Bırakın bir başkasına yaslanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyi. O... sinir bozucuydu. Sinir bozucuydu. Öfkelenindirmenin de ötesinde.

Ama aynı zamanda ondan hoşlanıyordu. Suyun derinliklerine battıkça bunun gerçek olduğunu anlıyordu. Ondandır çok hoşlanıyordu ve tüm bunların en zor kısmı da buydu. Fortis onun derisinin altına girmişti ve o da bundan daha fazlasını istiyordu. Ondandır daha fazlasını. Onunla hayatı hakkında konuşmak, tenini teninde hissetmek ve kusmak istemesine neden olan diğer tüm saçma şeyleri yapmak istiyordu.

Bileğindeki işaret ışığı yanarak doğru derinlikte olduğunu gösterdi. Şimdi sadece gideceği doğru yönü bulması gerekiyordu. Yavaşça dönerek, sinyal takip edilecek sabit bir ışık haline gelene kadar daha hızlı ve daha hızlı yanıp sönen saatine bakmaya devam etti. İşte . Tamamen ama bu yönde yüzmeye devam ederse sonunda gemiye çarpacaktı.

Şimdi işin zor kısmıydı. Okyanusun derinliklerine batmak nispeten kolaydı. Nasıl dalınacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Yine de tüm bu eğitim duygularını geri kazanmadan önceydi. Artık hareket etmediğine göre, düşünceleri onu yakalamıştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı kendi kendine. "Okyanusta herhangi bir şeye çarpma ihtimali çok düşük."

İstatistikleri biliyordu. Okyanus her şeyden çok boşluktu. Tek yapması gereken yüzmektir. Paletleri olmasa bile ayakları kaplıydı. Dalış giysisinde tek bir delik bile yoktu ve bütünlüğü sağladı. Tek yapması gereken ayaklarını tekmelemek ve hareket etmeyi bırakmamaktır. Belki de çok, çok uzun bir süre. Ama burada bir şeyi kanıtlıyordu.

Ona ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu.

Alexia kendi inatçı gururunun derinliklerine inerek yüzmeye başladı. Kollarını kullanarak, enerjisini çok fazla tüketmeden sabit bir hareketi sürdürmek için eğitimini takip etti. Bunu nasıl yapacağını çok küçük yaşlardan itibaren öğrenmişti. Günlerce nasıl yüzeceğini biliyordu. Bunun için eğitim almıştı.

Evet, o da bir gemide çürüyüp gidiyordu. Haftalar boyunca hareket etmemek nefes almasını zorlaştırıyordu. Ama devam edebilirdi.

Diğer bileğindeki oksijen ölçere baktığında sadece yarı oksijen seviyesinde olduğunu fark etti. Bu işleri zorlaştırabilirdi. Gemiye bulmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürsek, nefes alış verişini daha iyi kontrol etmesi gerekiyordu.

Belki de bu akıllıca değildi. Zihni yanlışı gidebilecek her şeyi gözden geçirdi. İsterse onu gemiye kadar yüzerek götürebilecek kişisel bir kadın avcısı vardı. Tek yapması gereken ağzını kapalı tutmaktı. Şimdi, boğulabilirdi ve adamın bundan asla haberi olmazdı. Bir köpekbalığı onu bulabilirdi, ya da bir katil balina.

Denizde kendilerine karşı koyamayacak bir atıştırma bulmak isteyecek pek çok yaratık vardı. En azından bir Undine gibi.

Dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Korku onu etkilemiyordu. O bundan daha güçlüydü. İleriye doğru yüzmeye devam edecek kadar güçlüydü ve gemisine ulaşacaktı. Endişe kalbinin atmamasına ve nefesinin göğsünde kesilmesine neden olsa bile. Az önce oksijenine bakmıştı. Yüzde ellisi kalmıştı. Tekrar kontrol etmesine gerek yoktu. Durumu iyiydi. Sadece devam etmesi gerekiyordu.

Bacağında bir şey kayıyordu. Uzun, yavaş bir dokunuştı. Ne olduğunu ya da nereden geldiğini söylemek onun için zordu. Fortis'e ya da daha önce hissettiği herhangi bir şeye benzemiyordu.

Kaşlarını çatarak, yönünü bulmak için durakladı. Hâlâ doğru yöne gidiyordu ve belki de zihni ona oyun oynuyordu. Yine de elini başına götürüp yüz maskesine bağlı ışığı açtığında eli titriyordu.

Önündeki karanlıkta devasa bir canavarın belirdiğini görmeyi bekliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece ışığın huzmesi ve bazı başıboş beyaz parçacıklar vardı.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, sesi kelimenin etrafında titriyordu. "Her şey kafanın içinde Alexia. Yüzmeye devam et."

Ama bu sefer ışığı açık tuttu. Aslında hâlâ yalnız olduğuna dair kendini rahatlatmak için daha fazla ışığa ihtiyacı vardı. Önünü o kadar göremese bile.

Sırtına dokunan bir akıntı olduğuna yemin etmeden önce bacaklarını sadece birkaç kez daha tekmeledi. Sanki bir yaratık omurgasına çok yakın yüzüyordu.

"Hepsi kafanın içinde," diye tekrarladı ama daha sert yüzdü. Bileğindeki ışık takip etmesi gereken bir işaret, sabit ve doğru.

Ta ki dokunuşu tekrar hissedene kadar. Bu kez sanki bir kol onu sarmış gibi beline dolanmıştı. Tepki verdi, kolları o her neyse ona uzandı ve yaratığa yumruk attı. Yaratık onu serbest bıraktı ama giderken yapışkan bir his olduğuna yemin etti.

Çılgınca etrafına bakındı, başını ve ışığını her yöne çevirdi ama burada hiçbir şey yoktu. Yalnızdı. O...

Dokunaçlar ve şaklayan bir gaga ona doğru koştu. Sayamayacağı kadar çok kol vardı ve mürekkep balığı başının etrafını sararken hepsi birden genişledi. Tek görebildiği garip karın kısmıydı, o kadar yakındı ki parlak kırmızı olduğunu görebiliyordu. Işığı ince deriyi yarıp geçti ve yüzüne yaklaşan çeneleri aydınlattı.

Kafasından çıkarmak için umutsuzca ona tutunmaya çalıştı. Daha önce de mürekkep balığı görmüştü ama hiç bu büyüklükte olmamıştı. Tahminine göre neredeyse bir metre uzunluğundaydı ve gövdesi o kadar kalındı ki kollarını sarmakta zorlandı.

Gözleri vardı. Kalamaların gözleri vardı. Sadece lanet olası gözleri bulması gerekiyordu ve sonra onları olabildiğince sert bir şekilde itebilirdi. Elleri pürüzsüz, kaygan bir derinin üzerinde kayarken soğanlı düğümleri hissetti. Sertçe bastırıldığında, başını itip ondan uzaklaşmasına neden olurken çığlık attı.

Zorlukla nefes alarak kendini durdurmak için kollarını iki yana açtı. O şey geri geldiğinde hazır olmalıydı. Ve geri gelecekti. Mürekkep balıkları avlanmayı severdi, değil mi? Paniğe kapıldığı için eğitimini hatırlayamıyordu. Çok karanlıktı. Başını sağa sola çevirerek nereden geleceğini tahmin etmeye çalıştı ama göremiyordu.

Dokunaçlar uzanmış kolunun etrafına dolandı. Kolunu çekiştirdi, ancak bir diğeri diğer kolunu yakaladı. İlkini gagası dalgıç giysisiyle birleştirdi, neopreni ısırdı ve etine battı.

Çığlık attı, maskenin mühürlü kenarlarından kabarcıklar fışkırdı. Boynunu acı içinde kavislendirirken ışığı çılgınca döndü ve sonra onları gördü.

Çok, çok fazla var.

Etrafı yüzlerce mürekkep balığı tarafından sarılmıştı. Hepsinin hayalet gibi bedenleri denizin içinde parıltıyordu. Bu derinliklerde hiç ışık yoktu, bu da tek yapabildiği şeyin tepesinde dolanan mürekkep balıklarının akıldan çıkmayan görüntülerine bakmak olduğu anlamına geliyordu.

Bir diğeri sağ kalçasına yapıştı ve derinden ısırdı. Tekrar çığlık attı, pençelerinden kurtulmak için kıvranıyordu ama inanılmaz derecede güçlüydüler. Biri kolunu, diğeri bacağına ısıırıyordu, hepsi de inanılmaz bir güçle ona yapışmıştı.

Kanından damlalar suyu kararttı. Bu ışıktaki siyah görünüyordu, ışığına yeterince yaklaştığında kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Garip bir şekilde onları duyabiliyordu. Hepsi ileriye doğru koşarken birbirlerine çarpıyor, bir sürü gibi yer değiştirip hareket etmeden önce birbirleriyle savaşıyorlardı. Birlikte avlandıklarını fark etti.

Humboldt kalamarı. Onları daha önce de duymuştu. Zihni parçalanmış, bitmeyecekmiş gibi görünen acıdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Onu tekrar tekrar ısırıyorlar, ısırıklar derisinin ötesine geçip tendonları ve kasları parçaladı.

Onunla kalmalıydı, diye düşündü. Alexia yine öfkesinin onu alt etmesine izin vermişti ve şimdi bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Mürekkep balıkları tarafından ziyafet çekilerek öleceğini hiç düşünmemişti ama Tau'yla yaptığı onca şeyden sonra bunun uygun olabileceğini düşündü. Belki de bu sadece okyanusun sonunda her şey için ondan intikam almasıydı.

Kalın, lastik gibi bedenlerin parıltısı. Birlikte hareket ettiler ve uzakta sarı bir ışık belirdi. Zaten güçsüzdü ve koluna dolanan dokunaçlar şimdi onu kıracaktı gibi görünüyordu. Hangi kolu olduğundan bile emin değildi.

Soğuk su elbisesinin içine dolmuştu. Kalp atışları kulaklarında davul sesi gibi duyulana kadar oldukça yavaşlamıştı.

Sarı parıltı tekrar geldi, o kadar parlaktı ki hayalet mürekkep balıklarının arasından gitti ve ışık yaklaştıkça kırmızı renklerini parlak turuncu olarak ortaya çıkardı. Mürekkep balıklarının çoğu pes etti. Hepsi birden döndüler, uzun dokunaçları olan biteni izleyebilecekleri kadar yaklaştıklarında parladı.

Fortis tek bir kuyruk hareketiyle aralarından sıyrıldı ve yüzünde saf bir öfke ifadesiyle ona yaklaştı. Elbette ona kızgındı. Ona her zaman kızgındı. Ne yaparsa yapsın, bu asla doğru bir şey değildi.

Nefes verirken yüzünün etrafında daha fazla baloncuk patlamasını izledi. Yüzüne yapışan mürekkep balığı solunum cihazını mı kırmıştı? Çok kötü bir şey yapmış olamazdı. Hâlâ hava vardı.

Etrafını saran mürekkep balıkları aniden kaçıştılar. Belki de suyun içinde kendilerine doğru gelen çok daha büyük bir yırtıcı olduğunu fark etmişlerdi. Fortis ona ciğerlerindeki nefesi çalacak kadar sert vurdu ve acı bembeyaz alevlendi. Hiçbir şey göremiyordu, onu ele geçirdiği için isyan eden sefaletin ötesine odaklanamıyordu.

Adrenalini tüklenmiş, tuzlu su elbisesini ve derisini süsleyen tüm yaraları yakarken tek yapabildiği kollarında gevşek kalmaktı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece onları şok edici bir hızla itti. Onu daha önce de hızlı yüzerken gördüğünü sanıyordu ama hiç böyle hareket etmemişti.

Kalbi göğsünde garip bir şekilde gümbürdedi. Her şey yanıltı. Yavaşlıyor, diye düşündü, ya da belki de hiç hızlanmamıştı. Mürekkep balıklarının ona saldırdığı ilk andan beri bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu.

Koluna bakarak, oksijen seviyesini görebilmek için onu kaldırmaya çalıştı. Bu en önemli şeydi. Suyun altındaydı. Nefes almak zorundaydı.

Ama mürekkep balıkları önemli bir şeyi ısırmış olmalılar ya da belki de ilk mürekkep balığı ona saldırdığında solunum ünitesinin arkasındaki bir şeyle oynamışlardır.

Yüzünün etrafında daha fazla baloncuk patlarken "Yüzde üç," diye hırıldadı. En azından Fortis'in onun sözlerine bakacak hali vardı. "Ne?"

"Yüzde üç oksijen," dedi. Şimdiden solumaya çalıştığı havanın doğru gelmediğini hissetmeye . Kimyasal karışım . O biraz başım dönmeye başlamıştı ve bu iyi bir şey değildi.

Yüz ifadesi düzelene kadar ona baktı. Kaşlarını kırıştıran şaşkınlık gitmiş, yerine hiç hoşlanmadığı endişe gelmişti.

Fortis durakladı, o kadar ani durdu ki saçları yüzünün önünde uçtu. Kocaman, perdeli bir eliyle saçlarını düzeltti.

"Virago, bu keşke yapmak zorunda olmasaydım dediğim bir şey. Ne olduğunu açıklayacak zamanım yok. Hızlı hareket etmeliyiz çünkü kanaman var. O ısırıklar sana karşı nazik değildi."

Ne söylediğinden emin değildi. Sadece konuşurken dudaklarının nasıl hareket ettiğini izliyordu. "Tamam."

"Tamam mı?"

Omuz silkmeye çalıştı ama kolu o kadar çok acıyordu ki yapamadı. Kemiği kırmışlar mıydı? Mürekkep balığından biraz uzaklaştığına göre, kırmış olabilirlermiş gibi geliyordu.

Acı tekrar başının üzerinde kabardı ve onu boğmakla tehdit etti. Hiçbir şeye odaklanamıyordu, boynunun yan tarafındaki hafif sızı bile vücudundaki diğer tüm ağrılarla karşılaştırıldığında çok küçük kalıyordu.

Ancak pençeli bir el yüzündeki oksijen maskesini tutup çıkardığında biraz debelendi. "Fortis!" diye mırıldandı, adam onu uçuruma bırakırken bile ona uzandı.

Sonunda onu öldürecek miydi? Ondan vazgeçmiş miydi?

"Şşşt," diye mırıldandı, eli kızın saçlarını okşarken. "Bırak senin için nefes alayım, virago."

Ve sonra tekrar yüzmeye başladı. Her şey bulanıklaşırken suyun içinde hızla ilerliyordu. Ya da karanlıkta görebilseydi görürdü. Önündeki parçacıklar o kadar hızlı hareket eden yıldızlar gibiydi ki, yanından geçip giderken sadece en ufak lekelerini görebiliyordu.

Nefesini tutabildiği kadar uzun süre tuttu, sonra aniden vücuduna hava girdiğini hissetti ve sonra... bir şekilde nefes alıyordu. Nasıl olup da boğulmadığından emin değildi.

Acı onu bilinçsizliğe sürüklerken bile, bir şekilde henüz ölmemiş olmasına hayret etti. Belki de yakında ölecekti.

Twefiy-Slx

Fortis

F Ortis onun yalnız gitmesine izin vermenin aptallık olduğunu biliyordu. O bir akromoydu, yumuşak ve kolay avlanırdı. Deniz altındaki pek çok yaratık bir fırsat gördüğünde bunu değerlendirirdi ve o da kesinlikle öyleydi. Bir sürü Kalamar onun zayıflığını görmüştü. Acıkmışlardı. Onları suçlayamazdı.

Tuzlu salamuraadaki tadı çok lezzetliydi ve böyle düşünen tek kişi o değildi. Onu avlamışlar, yenmişlerdi, vücudundan bir ısırık almayı hak etmişlerdi. Ama onun ölmesine izin veremezdi. Onu bu ana getiren kendi aptalca seçimleriydi ama...

Onun orada süzüldüğünü, hâlâ saldırıya karşı mücadele ettiğini ve formunda kalan tüm enerjiyle savaştığını görmüştü. Alexia ne zaman duracağını asla bilemezdi ve ilk günden beri onun bu özelliğini dikkate değer bulmuştu. Onu terk etmesine izin vermek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Avucunun içindeki gevşek formuna bakarken, Alexia'ya karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Onun ölmesini istemiyordu. Bu, hayatındaki çoğu insan için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı.

Onu göğsüne bastırarak suyun içinde hızla ilerlerken, solungaçlarını kaplayan kan kokusunu duymazdan gelmeye çalıştı. İyi olacak, dedi kendi kendine. Evet, o yaralar yırtık pırtıktı. Her yarada vücudunu kaplayan canlı kas parıltılarını ve garip sarı yağları görebiliyordu. Korkunç bir manzaraydı ama çoğu akromodan daha güçlüydü. Hayatta kalabilirdi.

Ama oksijeni olmadığını söylediğinde neredeyse sınırları bozulacaktı. Akromoslardan kaçınmak, onları hayatında istemediğini kanıtlamak için yaptığı onca şeyden sonra, diğerleri onları eşleri olarak kabul etse bile... şimdi birine bağlanmıştı. Onun için nefes aldı, o hayatta kalmak için mücadele ederken bile nefes alıp verdi. Ciğerlerine tekrar tekrar hava pompaladı, sanki bedeni onun gitmesine izin vermeyeceğini söyleyebilirmiş gibi. Ondan kaçmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Güneş doğarken okyanusta ışık patlaması oldu. Artık yüzeye yakındı ve halkıyla birlikte çalışan diğer akromolar için inşa ettikleri küçük köye de yakındı. Ama şimdi yaralarının boyutunu görebiliyordu ve bu onu daha da hızlı yüzmeye itti.

Teni hiç görmediği kadar solgundu, neredeyse kemik beyazıydı. Yüzerken bacakları gevşkti, sanki bir ceset taşıyormuş gibi kollarının ve yüzgeçlerinin üzerinde sallanıyordu. Ona bakmadı, adını tekrarladığında bile söylediği tek bir kelimeye bile tepki vermedi.

Bu iyi bir şey değildi ve bunun farkına varmak onu tedirgin etti. Fortis onun hareketsizliğinin ne anlama gelebileceğini hayal etmek istemiyordu. Hayır, onun iyileşmesine ihtiyacı vardı. Ve hemen.

Sağ tarafındaki bir hareket onu bir başkasının yaklaşmakta olduğu konusunda uyardı. Ama onu kimin avlayabileceğini tahmin etmesine bile gerek yoktu.

Aulax Alfa'ya götürüldüğünden beri oğluyla birbirlerini görmeden haftalar geçirmemişlerdi. Oğlu her zaman Fortis'in izini süren ilk kişiydi ve her zaman da öyle olmuştu. Ama nadiren bu kadar uzun süre ortadan kaybolurdu.

Ona yetişebilecek biri varsa, o avcının oğlu olacağını bildiği için yavaşlamadı.

Oğlu da ona katılınca birlikte suyun içinde ilerlediler. "Görüyorum ki avınız başarılı olmuş," diye seslendi Aulax.

"Bir bakıma."

"Kim o?"

"Tau'da büyük bir güç. Benimle birçok kez savaştı ve güvenilebileceğimiz bir savaşçı olduğunu kanıtladı." Çok fazla şey söylemek istemedi. En azından onun gibi kokmuyordu. Bu küçük bir şanstı, böylece oğluna bu savaşçı kadının neden Fortis gibi kokacak kadar yakın olduğunu açıklamak zorunda kalmadı.

Ama bunu saklamak zordu. Parmakları onu biraz sıktı, sanki oğlu bir tehditmiş gibi onu göğsüne yaklaştırdı. Onu tanımıyordu.

cevap. Diğer Akromo dostlarının kendi halkının etrafında olup olmaması hiç umurunda olmamıştı. Bu neden böyle bir his uyandırmıştı?

Mücadele ediyordu ve bunu nasıl ele alacağından emin değildi. Zorlukla nefes alarak, gözlerini henüz Alexia'dan ayırmamış olan oğluna baktı.

"O ölecek baba," diye mırıldandı oğlu. Sanki bunu söylediği için üzgünmüş gibi Aulax'ın omurgasında parlak sarı bir parıltı belirdi. "O yaralar..."

"Bir sürünün saldırısına uğradı." Oğlunun bunu kendisinin yapmadığını bilmesine ihtiyacı vardı. Bir kadına bu şekilde zarar verecek kadar nefretinin içinde kaybolmadığını anlayacak birine ihtiyacı vardı.

Kahretsin, o bir kadın değildi. O bir akromoydu. Neden düşünceleri bu kadar karmakarışık?

Onu oğluna teslim etmeliydi. Aulax onu diğerlerine götürecek ve ihtiyacı olan yardımı almasını sağlayacaktı. Ama bu düşünce bile onu göğsüne daha da sıkı bastırmasına ve kuyruğunu oğlunu yüzerek geçebilecekmiş gibi daha hızlı sallamasına neden oldu. Kendisinden başka kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

Yine de onu tek başına kurtaramayacağını biliyordu. Böyle yaralarla olmaz.

Fortis onu teslim etmek zorunda kalacaktı ve bu onun için zor olacaktı. Nedeninden emin değildi. Bu insanlara ona güvendiğinden çok daha fazla güveniyordu ama yine de onu istemiyordu. Ya geldiği yer yüzünden onu öldürmeye çalışırlarsa? Ya Tau'nun yaptığı her şey için bir tür intikam almaya çalışırlarsa?

Kubbeler görüldüğünde bile zihni hızla çalışıyordu. O gittiğinden beri daha da fazla iş yapmışlardı ve artık epeyce mühendis ve droid vardı. Bir zamanlar yüzyıllık terk edilmiş tek bir kubbe olan yer, kendi halkıyla kaynaşmış akromolardan oluşan geniş bir köye dönüşmüştü. Kubbelerin hepsi artık cam ve metal borularla birbirine bağlanmış baloncuklardı. Akromolardan biri buranın biraz hamster kafesine benzediğini söylemişti. Hamsterin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve genç adam açıklamaya çalıştığında onu dinlememişti.

Güneş ışığı camda parlayarak içerideki hareketli bedenleri gösteriyordu. Achromos içeride hareket ediyor, bazıları droidler üzerinde çalışıyor, diğerleri köylerini genişletmek için yeni şemalar programlıyor, birkaçı da bahçeyle uğraşıyordu. Bu baloncukların içinde yapılacak o kadar çok şey vardı ki, hepsini nasıl düzenli tuttuklarını hayal etmekte zorlanıyordu.

Duvarların dışında droidler vardı. En az bir düzinesi kaynak yapıyor ve tamir edilmesi gerekenleri tamir ediyordu, yanlarında da neredeyse her zaman suyun içinde olan iki akromo vardı.

Mira kaynak makinesini eline alıp inşaata başlayan ilk kişi olmakta gecikmedi. Arges onun yanında süzülüyordu, elinde sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi tuttuğu devasa bir metal panel vardı. Onların insanlarına göre metal şaşırtıcı derecede hafifti. Elindeki kaynak makinesini kıvılcımlandırıp paneli yapmaya başladığında Arges yerinde tuttu. Çok geçmeden burası da başka bir ek bina, bahçe ya da Mira'nın aklına takılan her neyse o olacaktı. Tüm köyü genişletmenin öncüsü olmuştu ve hiç durmayacak gibi görünüyordu.

Sudaki diğer akromo Ace, o gelir gelmez döndü. Bu kadının kafasının arkasında gözleri vardı ve bölgede yeni birinin olduğunu her zaman biliyor gibiydi. Maketes'i görmemişti ama sarı yüzgeçli kardeşinin yakında ortaya çıkacağından emindi. Yeni biri geldiğinde herkes ona bakmak zorunda kalırdı ve Maketes'in de tam bir gösteri oluşturduğundan emindi.

Fortis durmadı. Eğer onunla konuşmak istiyorlarsa, bunu daha sonra yapabilirlerdi. Onu revire götürmesi ve Anya'ya onunla ilgilenmesi için yalvarması gerekiyordu. Büyük şehirlerin çoğunda olduğu gibi bir iyileştirme kapsülleri bile yoktu.

"Baba," dedi Aulax köyün içinden en arkaya doğru hızla ilerlerken. "Bence kendini onun olmayabileceğine hazırlamalısın-"

Oğluna bir bakış fırlattı. "Onun gerçekleştirmesini istemediğimiz sürece böyle düşünceleri denize bırakmayız."

"Bu bir düşünce değil, bir gerçek. Çok fazla kan kaybetti, baba. Bunu değiştirmek için sizin ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Revire vardıklarında Fortis durmak ve Aulax'ın ay havuzunun kapısını açmasını beklemek zorunda kaldı. Ve onu kollarında tutarak orada süzülürken tek düşünebildiği çok geç kalamayacağıydı. Onlara yardım edeceği konusunda onu daha yeni ikna etmişken olmazdı. Sonunda onun, halkından nefret eden birinden daha fazlası olduğunu anladığında değil.

Kapılar başının üzerinde açılırken dişlerini gıcırdatarak kıpırdamadan durdu. Aulax ileri uzandı ve Alexia'nın bir tutam saçına dokundu, parmağının etrafında dolaştırdıktan sonra uçup gitmesine izin verdi.

"Onun için bu kadar sıkı savaştığına göre çok etkileyici bir savaşçı olmalı," diye mırıldandı Aulax. "Pek çok Akromo'ya karşı böyle değilsin."

Oğlunun söylediklerinde pek çok kelime gizliydi. Oğlunun dönüştüğü adama baktı ve Aulax'ın kırılıp ne demek istediğini söylemesini bekledi. Üzerlerindeki gıcırdayan kapılar onlara sadece bir süreliğine mahremiyet sağlayabilirdi.

Sonunda Aulax güçlü bir vuruşla solungaçlarını temizledi. "Seni onların türü için endişelenirken hiç görmedim ve korku kokuyorsun baba. Sadece seni bu noktaya neyin getirdiğini bilmek istiyorum."

"I..." Derin bir nefes aldı. "Bundan çok etkilendim." "Bu, böyle tepki vereceğin anlamına gelmez."

Bacaklarındaki tutuşunu gevşetti ve Aulax'ın omzuna dokunmak için ileri uzandı. Onu sıkıca kavrayarak oğlunun gözlerinin içine baktı ve onu anlayacak biri varsa onun da kendi bedeninden çıkan çocuk olması için dua etti. "Sana verecek bir cevabım yok. Bu diğerleri gibi değil. O önemli ve ben... Onu güvende tutmalıyız."

Kapılar açılmayı bitirdi ve oğluna yakında döneceğine söz veren bir bakış attı. Eninde sonunda bu konuyu konuşmaları gerekecekti.

Ay havuzunun kapısının geri kalanını da kırarak geçti, bu sırada birkaç pulunu sıyırdı ve Anya'yı yere bırakmadan kenara oturabilecek kadar hızlı bir şekilde kendini sudan dışarı attı. Anya yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu bekliyordu, ta ki adamın kollarındaki kadını görene kadar.

Bir nefes verdi ve parmaklarını ağzına bastırdı. "Fortis, neler oluyor?"

Anya onun adını hep tuhaf bir şekilde söylerdi. Garip bir isimdi ve muhtemelen işitme yetisini kaybetmeden önce hiç duymamıştı. Bu nedenle, söylerken kelimeyi her zaman hafifçe geveleyerek söylerdi.

Alexia'yı kollarının arasına aldı. Başı yana doğru eğildi, saçları Anya'nın Alexia'nın yüzünü görebilmesi için yer değiştirdi. "Yardıma ihtiyacı var."

"Çok kan kaybetti. Onu rahat ettirebilirim, ama-"

Anya onun yüzündeki ifadeyi görünce donakaldı. Adam, içini titreten öfkenin her zerresiyle ona dik dik bakıyordu. Bu bakış, eğer Alexia ölürse intikam almak isteyeceğini ve bunu başaramazsa intikamını Anya'nın kendi derisinden alacağını söylüyordu.

Yanı başındaki su kıpırdadı ve suyun içindeki seslerin gürültüsünü duyabildi. Belli ki Aulax, Daios ile tartışmak zorunda kalmıştı. Erkek Fortis'ten zaten pek hoşlanmıyordu ve Anya'nın onunla yalnız kalması? Bu muhtemelen Daios'u canlı canlı yiyordu.

Güzel, bırak da kızıl şeytan biraz rahatsız olsun.

Anya bir adım daha yaklaşmadan önce ürperdi. "Önce bir şey deneyebilir miyim?"

Başını salladı, ancak bakışları daralmıştı ve bakışlarını sıkıca Alexia'nın üzerinde tutuyordu. Alexia'nın boğazına sıkışmış olan solunum tüpüne uzandı ve yavaşça çıkardı. Hafif bir emme sesi duyuldu ve sonra... sessizlik.

Göğsü yükselmedi. Nefes almıyordu. Boynundaki tüp olmadan kendi başına hiçbir şey yapamıyordu.

O da nefes alamıyordu. Bütün bunlar onun suçu muydu? Bunu ona bir şekilde o mu yapmıştı? Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu, hele de bu kadar güzel ve muhtaçken neye benzediğini daha yeni öğrenmişken. O bunun için çok güçlüydü. Onun öleceğine inanmayı reddediyordu.

Elleri titreyerek tüpü Anya'nın elinden aldı ve tekrar Alexia'nın boynuna . "Elinden geleni yap."

"Hiçbir şey yapamam Fortis. Çok uzun süredir ölü, beynine yeterince oksijen gitmedi. Bir anahtar gibi çalışmıyor."

Başka bir akromo elinde bir panoya bakarak odaya girdi. "Hey, Anya? Bitsy açıksa, bu talebi bana açıklayabilir misin?"

Ama sonra başını kaldırdı ve dondu kaldı. Ağzı bir karış açık kaldı ve Fortis adamın gözlerinde tanıma duygusunun filizlendiğini görebiliyordu. Sanki adam onlara yardım edecek bir şey biliyormuş gibiydi.

Kuyruğunu bir hamlede savurarak adamı karşı duvara yapıştırdı ve metale sabitledi. "Sen ne bilirsin ki?"

Adam hırıltılı bir şekilde uzun bir nefes verdi ve kendisini hapseden pullara vurdu.

"Fortis!" Anya bağırdı.

Bu kargaşanın daha fazla Akromos getireceği kesindi. Hepsi çok işgüzarlı. Bu yüzden hızla adama uzandı ve onu adamın nefesindeki korkunun kokusunu alabileceği kadar yakına sürükledi.

"Sen ne bilirsin ki?" Fortis hırladı.

"Pek bir şey yok! Sadece söylentiler. Alfa'daki insanlar eskiden... konuşturlardı." Fortis'in ellerini tırmalıyor, umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Bırak beni."

"Bana daha fazlasını anlat."

"Genetik deneyler. Daha büyük, daha güçlü, önemli insanları koruyabilecek insanlar. Orada birkaç doktor için çalışıyordum.

Hepsi bunun mümkün olduğunu ve diğer şehirlerin bunu yaptığını duyduklarını iddia ettiler." Bu sözleri uzun bir inilti daha takip etti. "Lütfen bırak gideyim."

Anya'nın eli ön koluna dokundu ama bu yavrunun sözlerinin önemli olduğunu biliyordu. Doktor. Bilim adamı. Yaratık kendine ne diyorsa artık. Kuyruğunu adamın etrafına dolayarak yumuşak eti soğuk, ıslak pullarla sardı ve onu Alexia'ya yaklaşmaya zorladı. "Onu kurtarabilir misin?"

Adam yutkundu. Gözleri kocaman açılmıştı ve kalp atışları Fortis'in kuyruğuna çarpıyordu ama başını sallamadan önce sadece kısa bir tereddüt geçirdi. "Eğer o da onlardan biriye, bundan çok daha fazlasına dayanabilmeli. Ben... Deneyebilirim."

Yeterince iyiydi.

TWEFIY-SEVEF

Alexia

T bip sesi neredeyse çok tanıdıktı. Kaç kez böyle uyanmıştı? Yüz bip sesi, kendine her zaman söylediği şey buydu. Gözlerini açmadan önce yüz bip sesi say. Sonra da

En azından kendine ayıracak birkaç dakikası vardı.

Her zaman ayaklarından başlardı. Ayak parmaklarını oynatabiliyor muydu? Evet. Hareket ediyorlardı. Hareket ediyorlardı. Yavaşça, acıyla ama hareket ediyorlardı. Güzel, o zaman felç olmamıştı. Baldırlarına doğru ilerlediğinde orada da acı hissetmedi. Uylukları ağrıyordu. Şimdi düşününce ikisi de ağrıyordu. Kesilmiş gibi acıyorlardı, o yüzden böyle olmuş olmalıydı. Belki de bıçaklı bir kavga. Bu ilk kez olmazdı.

Yirmi beş... yirmi altı...

Kalçalarını geçtikten sonra, en azından gövdesinde yara yoktu. Bu o kadar da kötü hissettirmiyordu, ancak nefes aldığında garip bir emme hissi vardı ve bu kötü olabilirdi. Ciğerleri normal nefes almıyordu ve bu iyi bir işaret değildi ama bunu kabul edebilirdi. Akciğerler iyileşebilirdi. Kalpler iyileşemezdi.

Elli üç... elli dört...

Elleri ve kolları vücudunun geri kalanından çok daha fazla ağrıyordu. Çoğunlukla sadece pazuları, sanki onlardan birinde gerçekten bir sorun varmış gibi. Yine de durumun böyle olduğundan şüpheliydi. O kadar çok iyileşmişti ki

Diğer insanlardan daha hızlı, bu yüzden vücuduna pompaladıkları tüm ilaçlardan dolayı biraz yorgun olmalı. Biraz esnemenin düzeltmeyeceği bir şey değil.

Seksen yedi... seksen sekiz...

Alexia'nın korkunç bir baş ağrısı vardı ve dilini pamuk benzeri garip bir madde kaplamıştı. Bir bardak suya, ardından da ağrıyı dindirmek için birkaç ilaca daha ihtiyacı vardı. O zaman iyi olacaktı. Nöbet tutmaya ya da her ne yapıyorsa onu yapmaya geri dönebilirdi.

Yüz.

Gözlerini kırıştıtarak açtı ve revirin yakıcı beyaz ışığına karşı gözlerini kısıtı. Yine de Tau'daki değildi. Anılarının çoğu o anda aklına geldi. Kendi iyilikleri için çok fazla büyük olan devasa bir mürekkep balığı tarafından saldırıya uğramıştı ve sonra Fortis onu kurtarmıştı. En azından onu ölüme terk etmemişti. Durumun tamamen kendi hatası olduğunu düşünürsek, bunu yapma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Ama ölmemişti. Bu yüzden onu, vücudunun iyileşme sürecini nasıl hızlandıracağını bilen şifacıların olduğu bir yere götürmüştü. Bunun arkasındaki bilimden tam emin değildi. Tek bildiği, genetik modifikasyona sahip olanların ortalama bir insandan çok daha iyi iyileşebildiği idi. Alexia hayatında birkaç kez ölmüş, ancak göğsüne keskin bir elektrik darbesi ve daha iyi hale getirmiş gibi görünen bir adrenalın enjeksiyonu ile geri getirilmişti.

Gözlerindeki kumu birkaç kez kırıştıtarak yönünü bulmaya çalıştı. Başının üstünde cam vardı. Şimdi gözleri alıştığına göre, camın tamamen beyaz olmadığını görebiliyordu. Işık sadece suyun içinden süzülen güneşti, ancak güneş ışığını daha uzun süre göreceğinden emin değildi.

Gökyüzünde bir gök gürültüsü vardı. Mürekkep kadar koyu, tehditkâr bir kara bulut tepesinde yuvarlanıyordu. Onu izlerken sessiz kaldı, sadece karanlığın sarmallarına baktı.

Küçük yağmur damlaları, başının muhtemelen on ya da on beş metre üzerinde olan suyun yüzeyine çarptı. Sonra rüzgar vurdu. geçmeden gökyüzünü hiç göremez . Yuvarlanan dalgalar her şeyin üstünü örttü ve sonra güneş gerçekten kayboldu. Tepedeki ışıklar teker teker yanana kadar oda neredeyse zifiri karanlıktı.

Neredeydi? Fortis belli ki onu iyileşebileceği güvenli bir yere götürmüştü ama burası tanıdık bir şehir değildi. Hepsini kendi gözleriyle görmüştü, hayatının bir döneminde Harlow'la birlikte hepsine gitmişti. Burası tanıdık bir yer değildi. Şehirlerin hiçbiri de Harlow'a yeterince yakın değildi.

Gök gürültüsünün gümbürtüsünü ve şimşeklerin ani çıtırtılarını duyabilecekleri bir yüzey.

Bir kapı açıldı ve kapandı. Bu ses, tepemizde kopan fırtınayı dindirmek için hoş bir teselliydi.

Başını yana çevirdiğinde bu odanın bir kubbe olduğunu fark etti. Daha önce bunlardan sadece birkaç tanesine girmişti. Dev metal kirişler her şeyi sabitliyor, cam tavandan metal zemine kadar iniyordu. Çok sayıda tıbbi malzeme cam kaplı depolama ünitelerinde saklanıyordu ve odada iki masa daha vardı. Yatak değil. Masalar. Belki de burası daha çok bir ameliyat odasıydı, ama neden böyle bir odaya sahip olduklarını anlayamadı. Burası küçük bir yerleşim yeri, Tau'nun kontrolü dışında bir yer olmalıydı.

Kapı herhangi bir bilgisayara bağlı bile değildi. Burada otomatik fonksiyonlar yok. Sadece odasına giren genç adamın arkasından kapattığı gerçek bir eski okul kapısı.

Boğazını temizlemeden önce gözlüklerin büyüttüğü iri gözleriyle ona baktı. "Oh. Uyanmışsın."

"Uyandım."

"Harika. Ben Mira'yı getireyim."

Sesi bir vıraklamadan biraz daha fazlasıydı ama yine de korkutucu geliyordu. "Bekle."

Bu sert söz adamın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Omzunun üzerinden bakarken adamın omuzlarının korkudan titrediğini görebiliyordu. "Evet?"

"Su, lütfen."

"Oh. Doğru. Tabii ya. Özür dilerim, morfinin bazı hastalarda ağız kuruluşuna neden olabileceğini unutmuşum. Müsaade edin." Bir sürahi suyun bulunduğu köşeye doğru yürüdü. Plastik sürahiyi neredeyse yere düşürüyordu ki titreyerek suyu onun için bir bardağa doldurdu ve sonra masasına getirdi. Bardağı onun yanına koymadan önce tereddüt etti. "Sana bir pipet getireyim."

"Ben iyiyim." Alexia dirseğini altına sıkıştırdı ve yavaşça doğruldu. "Bunu yapmamalısın." Öne doğru hamle yaptı, neredeyse elini tekrar donmadan önce onu yerinde tutmak için göğsüne bastırdı. Eli titriyordu. "Sanırım... Neredeyse ölüyordunuz, bayan."

Dehşet içinde dik otururken öksürse de, kendini çok daha kötü hissetmiyordu. En azından dik oturabiliyor ve bir bardaktan su içebiliyordu. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Kimi getirmem gerekiyor dediysen getir."

"Mira. İlk olarak ne zaman uyandığını öğrenmek istedi. Diğerleri de tabii ki ilgilendi. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için defalarca uğradılar. Kimse Fortis'i görmedi, o yüzden..." Sözüünü yarıda kesti, gözleri bir şekilde daha da büyümüşü. "Pekâlâ. Gidip Mira'yı getireyim."

Buraya gelmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Fortis'i onu buraya getirdiği için asla affetmeyecekti. Suyu içtikten sonra bardağı yere bıraktı ve dik durmaya çalıştı. Eğer burada önemli biriyle buluşacaksa, bunu yatarak yapmayacaktı.

Fortis neredeydi? Cam kubbeyi çevreleyen suyun içinden bakmaya çalıştı ama yukarıdaki fırtına o kadar şiddetliydi ki yüzeyde çalkalanıyordu. Köpük görüş alanını dolduruyor, dışarıda onu izleyen bir undine olup olmadığını ya da bunun sadece denizin hiçliği olup olmadığını anlamasını imkânsız hale getiriyordu.

Homurdanarak, en son denizde hiçbir şey olmadığını düşündüğü zamanı hatırladı.

Konu açılmışken... Alexia uyluklarındaki ve kollarındaki bandajlara baktı. Görünüşe göre mürekkep balığı onu birkaç farklı yerinden ısırılmıştı. Boğazına saldırmadıkları için şanslıydı. Muhtemelen hayatta kalması çok daha zor olurdu.

Dişlerinin arasından tıslayarak bandajları sıyırdı. Sol kolundaki en kötüsüydü ama kaslar yeniden gelişmeye başlamıştı bile. Belli ki o iğrenç şeyi hissetmemesi için ona iyi bir ağrı kesici vermişlerdi. Diğer kolu o kadar kötü değildi ama hafifçe sızıntı yapıyordu, bunun da bir şekilde enfeksiyon kaptığı anlamına geldiğini tahmin edebiliyordu. Belki de o mürekkep balıklarının ağızları o kadar da temiz değildi.

Ama bacağı... bacağı hiç iyi değildi. İyileşmesi için iyi bir doz nanite ihtiyacı vardı. Bu küçük robotlar genellikle Tau'nun insanlarına enjekte ettiği şeydi, doğrudan kan dolaşımına enjekte ediliyorlardı ve orada iyileşebiliyorlardı. O mürekkep balıkları keskin gagalarıyla neredeyse kemiğe kadar çığnemişlerdi. İç çekerek, tüm bu karmaşa karşısında başını iki yana salladı. Fortis'in onu gemiye geri taşımasına izin verseydi, hiçbir şey olmayacaktı. Kendi aptal gururu yoluna çıkmıştı. Bu duyguyu nasıl daha iyi yöneteceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Kapı tekrar açılıp kapandı, bu sefer giren kişinin bir öncekinden çok daha güçlü olduğunu gösteren daha keskin bir çatırtıyla.

Başını kaldırıp karşısındaki ateş saçlı kadına baktı. Bu Mira güçlüydü. Bu konuda haklıydı. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu çıplak kollarında kaslar aşağı yukarı hareket ediyordu. Giydiği beyaz atlete yağ bulaşmıştı, altındaysa belinden ikiye katlanmış bir dalgıç kıyafeti vardı. Üzerinde hâlâ su damlaları vardı.

"Bunun içinde miydin?" Alexia fırtınayı işaret ederek sordu. "Tehlikeli görünüyor."

"Yapılması gereken şeyler var. O yüzden ben hallediyorum." Mira diğer masalardan birine yaslandı, gözleri Alexia'nın görmesini istediğinden daha fazlasını görüyordu. "Gördüğüm kadarıyla bandajlarını çıkarmışsın. İyileştirmemize güvenmiyor musun?"

"Benim gibi birini nasıl iyileştireceğini bilen çok fazla insan yok."

"Evet, seni görür görmez aklıma bu fikir geldi. Sen insan değilsin."

Sözler acı vericiydi. Alexia bu sözleri hayatı boyunca duymuştu ama yine de duymak hiç hoş değildi. "Ben de insanım, tıpkı senin gibi."

"Yükseltilmiş mi?"

"Yükseltilmişten daha fazlası. Bir laboratuarda yaratılmış, mükemmelliğin vücut bulmuş hali." Omuz silkti. "Ya da en azından beni yaptıkları iş için mükemmel."

Mira'nın ağzı dudağının iç kısmını çiğniyormuş gibi yana doğru kıvrıldı. "Sana ne yaptırıldılar?"

"Koru."

"Bu işte iyi misin?"

"Buradaki herkesten daha iyi." Alexia kendine bir silah bulması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışarak bakındı. Yine de bu kadını çıplak elleriyle öldürebileceğini düşündü. Hiçbiri onun bunu yapabileceğini tahmin edemezdi. "Beni sınamanızı tavsiye etmem."

Mira ellerini havaya kaldırdı. "Bunu planlamıyordum. Seni yatarken gördüm. Ayakta ne kadar büyük olacağını bilmek bile istemiyorum."

"Nanitlere ihtiyacım var."

"Burada onlardan hiç yok."

Alexia kaşlarını çattı. Derin bir nefes alıp içini çekerken gözlerinin arasında çatlaklar belirdi. En kötü koşullarda mahsur kaldığını fark ettiğinde, hırıltıya benzer uzun ve derin bir hırıltı duydu. "O zaman steroide ihtiyacım olacak. Hem de bir sürü."

"Bunlardan çok fazla yok ve genel olarak konuşursak, bir enfeksiyondan sonra ihtiyacı olanlar için onları güvende tutuyoruz. Sen de hepimiz gibi iyileşmek zorundasın."

Evet, bunu yapmayacaktı. Derin ve sakin bir nefes daha alan Alexia bacaklarını masanın kenarına attı. Metal uyluklarının arkasına battı ve birindeki yaranın eskisinden daha fazla ağrımasına neden oldu. Önemli bir değildi aslında. Bunu atlatabilirdi. Bu acı, eğitimi sırasında yaşadığı kötü değildi. Ya da en son öldüğü zamanki kadar.

Harlow içinde elektrik kablosu bulunan bir su havuzuna düştüğünde elektrik çarpması sonucu ölmüştü. Alexia Original'ını sudan dışarı atmış ve kendisi de suya saplanmıştı.

Yüzünü buruşturarak ayaklarını yere koydu ve başını salladı. "Bu berbat olacak."

"Ne yapıyorsun?"

Alexia kendini yukarı doğru itti. Hoş bir his olmasa da sol bacağı tüm ağırlığını kolayca kaldırdı. Mira ona doğru hamle yaparken hareketsiz durdu.

"Bunu yapmayalım," dedi Mira, Alexia'nın devasa boyuna bakarken ellerini uzattı. "Kahretsin, sen büyük bir kadınsın."

"Beni durdurmaya çalışabilirsin." İleri doğru bir adım daha attı, ağırlığını sağ bacağına denedi, sandığı kadar kötü değildi. "Ama bunu tavsiye etmem."

"Nereye gidiyorsun?"

"Steroid alıyorum. Sanırım diğer ilaçların yanındalar."

"Sana söyledim, sana daha fazla ilaç vermeyeceğim. Buradaki doktorların sana verdiği diğer şeylerle birlikte ne yapacağını bilmiyorum. Sanki burada bir hastanemiz var da sen tam anlamıyla ölmüşsün gibi." Mira onun kolunu tutmaya çalıştı ama Alexia onu silkeleyince bıraktı. "Aman Tanrım, çok güçlüsün."

"Çoğundan daha güçlü," diye yanıtladı Alexia. Dolaba uzanıp içini karıştırırken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bana ne verdiler?"

"Bilmiyorum."

Daha kötüsü de olabilirdi. Hayatı boyunca vücuduna pek çok farklı ilaç girmişti. Normal bir insan için ölümcül olan doz onun için ölümcül değildi.

Bir kişi daha içeri girdi, bu sefer kafasına bir droid sarılmış bir sarışındı. "Ne yapıyor bu?"

"Kendine steroid iğnesi yapıyor."

"Bunu yapamaz! Ona antikonvülzan vermek zorunda kaldık çünkü kalbini yeniden çalıştırdığımızda nöbet geçirmeye başladı! Steroidler onu öldürebilir." Sarışın kadın öne doğru bir adım attı, ancak Mira kolunu tutunca durdu. "Mira, bırak gideyim. Yine kendini öldürecek."

"Bence koca kadının istediğini yapmasına izin vermeliyiz," diye tısladı Mira. Muhtemelen ölürse Mira'nın tüm sorunları çözüleceği için. Alexia onun karmaşık bir sorun biliyordu. Hiçbiri ona güvenmiyordu ve bunun için onları suçlamıyordu.

"Fortis sana kim olduğumu söyledi mi?" diye sordu steroid kutusunu bulurken. Sadece altı şişe vardı. Üç tanesini aldı.

"Sadece Tau'dan olduğunuzu ve size güvenebileceğimizi söylediniz," diye yanıtladı Mira.

"Çok konuşan bir adam." Alexia ilk iğneyi uyluğuna batırdı ve steroidler hemen etki etmeye başlayınca iç çekti. Vücudunun bunu uyluğundaki yarayı iyileştirmek için kullandığını ve hatta yarasının pürüzlü kenarlarının iyileştiğini hissedebiliyordu.

Diğer iki kadına doğru döndü ve onların bacağına bakarken gözlerinin açıldığını fark etti. Bu noktada gözle görülür bir şekilde bir araya geliyordu. İnsandan daha fazlası olmanın avantajları.

"Ben Tau'danım. Ne kadar imkansız görünse de bana güvenebilirsiniz. Buradaki insanlara zarar vermek gibi bir niyetim yok ve tek istediğim bana yaptıkları her şey için Tau'dan intikam almak. Şu anda izlediğiniz şey onların deneylerinin sadece bir parçası."

Bir sonraki iğneyi sol koluna, içinden sızıntı çıkan koluna sapladı. Bu da canını yaktı ama sarı sıvı yavaşlayıp iyileşmeye başlamadan önce yaradan fişkirirken öylece baktı. Son bir yara.

Tau'ya dönmüş olsaydı, ona kan verirlerdi. Ama burada öyle bir şey yoktu. Ya da belki de vardı ama ona vermekle ilgilenmiyorlardı. Bu da sorun değildi. Onu kollarını açarak karşılamalarını beklemiyordu.

İki kadın ona bakarken ağızları açılmıştı ve sonra üçüncü bir kadın başını içeri uzattı. Başına yakın kesilmiş siyah saçları ve yüzündeki gözlükleriyle Tau'da yaşayanlara o kadar uzaktı ki Alexia onu diğer ikisinden biraz daha fazla sevdiğini fark etti.

"Burada neler oluyor?" Gözleri Alexia'ya doğru döndü ve sonra yukarı... yukarı... yukarı... hareket etti. "Ah. Siktir."

Alexia içini çekti ve tavana baktı. "Siktir doğru. Şimdi iç çamaşırım nerede?"

Twefiy-Elgni

Fortis

T İki hafta. Diğer akromosların onu ölümden geri getirmesi bu kadar uzun sürdü ve Fortis tüm bu süre boyunca onu görmenin gerekli olmadığını kendi kendine tartıştı. Onun hareketsiz haline bakmasına gerek yoktu, Göğsünde yükselen nefesleri saymak ya da hala hayatta olduğundan emin olmak için suda oylanmak.

Adamları onu kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Bunu yapabileceklerinden emin değillerdi ama hiç yoktan iyiydi. Ondan nefret etmek için iyi sebepleri olmasına rağmen, ona kendilerinden birinden farklı davranmamışlardı.

Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu. Ama halkının başaracağına güvenmişti. Ve başardılar da.

Acıyı ve ölümün sonsuz işkencesini yanında durarak atlattı ve sonra tekrar nefes alabildi. Tabii ki ondan sonra onu göremedi. Hâlâ iyileşiyordu. Yoluna çıkmak istemedi. Bu yüzden suyun içinde kaldı ve onu sadece dinlendiğinden emin olduğunda gördü. Bu sayede hayatta olup olmadığını kontrol ama aynı zamanda onu rahatsız etmediğini de biliyordu.

Bu olaylardan birinde, Arges onu buldu. Mavi yüzgeç görüş alanına girmeden çok önce kardeşinin kokusunu almıştı ama Arges'i uyarmamıştı. Bir yanı konuşmak istiyordu.

Böyle bir konuşma ne kadar zor olursa olsun. Duyguları karmakarışıktı ve aklından geçenleri düşünmek bile çok yanılttı. Ama aynı zamanda...

Arges yüzerek yaklaşıırken "Kardeşim," dedi. Birlikte revir kubbesinden uzaklaştılar. Fortis kimsenin ona bakmasından hoşlanmadığını fark etti.

Ona anlatılanlara göre Alexia kendi kendini tedavi etmişti. Ellerindeki tüm steroidleri çalmış ve sonra da kendine enjekte etmişti. İlaçlar vücudunun hızla iyileşmesini sağlamış ama onu çok yormuştu. Herkese uyumak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve ondan sonra tüm sorularını yanıtlamaya hazır olacağını söylemişti. Bunun iyi bir plan olup olmadığından emin değildi.

Tau zor biriydi. Diğerlerinin onlara anlatacağı pek çok şeyi anlamayacaklarını biliyordu. Yaşadığı hayat yüzünden Alexia hakkında daha az düşünmelerini istemiyordu. Halkının onu yargılaması için çok mücadele etmişti.

Birlikte uçurumun üzerinde süzülürken Arges kollarını göğsünde kavuşturdu, özel bir konuşma için köyden yeterince uzaktaydılar. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Duygular önemsizdir. Ve ." Ama bu bir yalandı ve o da biliyordu ki o.

Arges de bunu biliyordu. Kardeşi kaşlarını çattı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Fortis duygularını inkar etti. "Fortis. Nasıl hissettiğini anlayabilecek biri varsa o da benim. Diğer kardeşlerimle herhangi bir konuda konuşmanın zor olduğunu biliyorum. Ama senin yaşadıklarının aynısını ben de yaşadım."

"Peki ne hissettiğime inanıyorsun?"

"Merak. Hayatınız boyunca onlardan nefret etmişken onlardan birine ilgi duymanın zor ve iğrenç deneyimi. Onlardan birini bulduğunuz için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek, ama bu gerçek aynı zamanda gözlerinizi oymak istemenize neden oluyor."

Bu her şeyi özetliyordu ama Fortis'in itiraf etmek istediği bir şey değildi. Onu ilginç bulmasından nefret ediyordu ve tüm bunların en zor kısmı da buydu.

"Akromoslardan hoşlanmıyorum," diye tısladı. "Onlar bu denizin başına bela oldular ve suların onların kanıyla kızıla boyandığını görmek istiyorum. Eğer oldukları gibi kalırlarsa dünya asla eskisi gibi olmayacak."

"Katılıyorum."

"Biriyle çiftleşiyorsun, Arges. Bu bazı şeyleri değiştirmeli."

"Öyle değil ama." Arges omuz silkti. "Mira'nın halkından ondan nefret etmeden de nefret edebilirim. Bu zor mu? Evet, elbette. Onun halkı hakkında hissettiklerimle ilgili konuşmalar asla kolay olmayacak. Onları avlamak ve öldürmek istememden hoşlanmıyor. Ben de onun onları kurtarmak istemesinden hoşlanmıyorum. Zor olacak, özellikle de sizinkilerin nereden geldiğini düşünürsek. Ama bu, bu tür zorluklardan kaçınmanız gerektiği anlamına gelmez."

Fortis homurdanarak başını salladı. "Ona karşı bir ilgim yok. Seni ikna etmek için daha ne söylemem gerekiyor?"

"Ondan hoşlanmaman için bana bir sebep söyle."

Omuz silkti. "Onunla ilgili her şey ondan hoşlanmamak için bir neden. O bir düşman. Şimdiye kadar onunla her etkileşimim hem fiziksel hem de sözel olarak bir kavga oldu. Bu kalıcı olabilecek türden bir ilişki değil."

"İlişki mi?"

Fortis şöyle bir baktı ve Arges'in kaşlarını kaldırdığını gördü. Belli ki kardeşi onun görmediği bir şeyi görmüştü ve Fortis bundan nefret ediyordu. Alexia ile aralarında bir şeyler olduğunu kabul etmek istemiyordu. Aralarında bir şey olmasını da istemiyordu. Bu karmaşık duygular eninde sonunda yatışacaktı.

Artık onu inkar etmenin daha kolay olacağını umuyordu. Kendi türünden başkalarıyla birlikteydi, onunla birlikte derinlerde sıkışıp kalmamıştı. Yakında ikisi de birbirini unutacaktı çünkü konuşabilecekleri başkaları vardı.

Ama yine de kelimeler dudaklarından döküldü. "Karımın hayaleti beni ziyaret etti. Bana yaşamamı söyledi ama bunu yapmaya hiç niyetim yok."

Arges bu sözleri uzun süre düşünmüş gibiydi. Konuşmalarındaki sükûnet denize etraflarında dönmesi için zaman kazandırdı. Eddy'ler vücudunun etrafında sürüklendi ve solungaçlarından süzülerek saçlarıyla oynadı. Denizin onu desteklediğini hissetmek güzeldi, sanki seçtiği şeyin takip etmesi gereken doğru akıntı olacağını fısıldıyordu.

Son olarak Arges, "Bir kadına ilgi göstermeyeli ne kadar oldu?" diye sordu.

"Karımdan beri."

"Peki ne zamandır atalarımızla birlikte?"

Yutkundü. "Çok, çok uzun yıllar. Ama tüm bu süre boyunca ona sadık kaldım."

Arges kısık bir nefesle mırıldandı. "Bir anıya sadık ve vefalı oldun. Bu yaptığın onurlu bir şey ama bir anı senin sadık olmanı umursamaz Fortis. Bu sadakat senin içindi. Onun için değil."

Kelimeler canımı yaktı. Karısı için olması gereken her şeyi yapmıştı, onu kaybettikten sonra bile. Bunu duymak, belki de yapılması gereken doğru şey değildi? Buna inanmayı reddetti. Tüm bunları kabul etmek, hatalı olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Ve tüm o yılları mutlu olarak geçirebilecekken, hayatında bu kadar çok zamanı boşa harcadığını.

Başını sallayarak yaptıklarını haklı çıkaracak bir argüman bulmaya çalıştı ama sonra kurtuldu. Aulax ortaya çıktı, ikisine yaklaşırken ışıkları mutlulukla parlıyordu. Bu tam da aradığı bahaneydi.

Boğazını temizleyerek oğluna doğru başını salladı. "Oğlumu görmem gerek."

"O artık bir erkek, Fortis."

"Benim için her zaman bir çocuk olarak kalacak."

Oğlu kaç yaşına gelirse gelsin, her zaman Fortis'in oğlu olacaktı. Bu böyle devam etti. Aulax hayatındaki en önemli çocuktu ve onu bundan başka bir şey olarak görmeyi reddediyordu. Ne yazık ki Aulax bunu son derece can sıkıcı buluyordu.

Fortis oğlunu bahane olarak mı kullanıyordu? Evet, kesinlikle. Bunu o da biliyordu. Ama Arges'i Fortis'in cevaplamak istemediği daha karmaşık sorularla baş başa bırakırken, en azından oğluyla birkaç dakika huzur bulmuştu.

Aulax yaklaşırken sırtıttı, kollarını ardına kadar açtı ve yaklaştığı anda Fortis'i yakaladı. "Görecek kadar iyi baba!"

"Kim?"

Oğlunun yüzündeki o sırıtış hemen kayboldu. "Senin... senin kadının. Ölümün kıyısından dönerken yanında getirdiğin kadın mı? Bugün onunla konuşabileceğimizi söylediler."

"Neden onunla konuşayım ki?"

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Oğlunun yüz ifadesi hayal kırıklığıyla kapandı, sonra kendini toparladı ve tekrar gülümsemeye çalıştı. Bu kez yüzündeki ifadeye inanmak daha zordu. "Çünkü onu buraya getiren sendin. Onunla konuşmak isteyeceğini düşündüler. Tabii ki kaydedilirken."

"Ondan ne almamı beklediklerini bilmiyorum."

"Senden Tau hakkında bilgi almanı bekliyorlar. Onu bu yüzden buraya getirdin. Bize yardım edeceğini söylemiştin." Aulax boğazını temizledi. "Ve ben de, hiçbir Akromo'ya ilgi göstermediğiniz için, onu çok önemseydiğinizi düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün." Herkese yalan söylemekten çok yorulmuştu.

Görünüşe göre oğlu da bunu anlamıştı. Aulax'ın sırtışı babasına bakarken çok ama çok gerçek oldu ve şöyle dedi: "O zaman onunla konuşmamın bir sakıncası yok değil mi? Belki de kendi türüne ilgi duyan insanlarımızdan biriyle daha çok ilgilenecektir. Her ne hakkında konuşmak istiyorsa onunla uzun uzun sohbet etmek isterim."

Öfke göğsünde sıcak ve şiddetli bir şekilde yandı. Oğlunun onunla hiç istemiyordu. Aulax'ın sahip olduğu kadınla flört ettiğini düşünmek bile yanlıştı.

Hiçbir şey yapmadı. Onunla hiçbir şey yapmamıştı ve sorun da burada yatıyordu. Çok daha fazlasını yapmak istiyordu ve bunu yapamamıştı.

Revirden uzaklaşıp güvenli köylerinde genellikle akromolarla buluştukları alana doğru dönmeden önce solungaçlarından sinirli baloncuklar üfledi. "Gel oğlum. Onunla birlikte konuşacağız."

"Düşündüğüm gibi."

Tam da bu tuzağa düşmüştü. Fortis kendi kendine bunu nasıl hissettiğini belli etmeden yapabileceğini söylemeye çalıştı. Onunla tekrar buluşacak, neredeyse ölmek üzereyken onu görecekti. Bunu yapabileceğini düşünmeyen diğerlerinin önünde kendini toparlayabilirdi.

O zaman dedikodular sona erecekti. Hepsi onu rahat bırakacak ve Alexia'yla olan bağını kopardıktan sonra sessizce yaralarını sarabilecekti.

Ama sonra kafasını toplantı odasına uzattı ve sonsuzmuş gibi gelen süre bekledi. Buraya gelmesi gerekiyordu, değil mi? Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Ya Aulax yanılıyorsa? Ya hâlâ çok yaralıysa ve kimse ona söylemek istemeyse? Ya durumu kötüye gittiyse ve hepsi revire geri dönmek için acele ?

Onun gölgesinin yerde hareket ettiğini görene kadar nefes alamadı. Kimse o gölgeyi başkasıyla karıştıramazdı.

Ve işte oradaydı. Güçlü, kendinden emin, şimdiye kadar tanıştığı tüm akromolardan çok daha fazla. Onu buraya getirdiğinde çok gevşekti. Onun

Yüzü solgun, hatları çizilmişti. Ama şimdi daha önce olduğu gibi dik bir omurga ve geniş omuzlarla yürüyordu.

Göğsünde gurur kabarmasına neden oldu. Ona tutunmak, onu kalbine bastırmak ve onun garip tek kalbinin kendi kalbine çarpışını hissetmek istedi. Fortis uzun zamandır başka birine dokunmak istememişti. Ama ona?

Ona sarılmak istedi. Ona dokunduğu için suçluluk hissetmeyeceği birkaç dakika istiyordu.

Nefes nefese kalan Fortis, onun güzelliğinden ne kadar etkilendiğini belli etmemeye çalıştı. Ama nefes nefese "İyi misin?" diye sorması onu ele vermiş olmalıydı.

"Fortis," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi. "Seni gördüğüme sevindim."

Sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerine baktılar. Ve o anda, kimse yoktu. Sadece o ve kız birbirlerine bakıyor, diğerinin iyi olduğundan emin olmak için çok uğraşıyorlardı.

Gözleri boğazındaki nabızda, kaburgalarını dolduran ve omuzlarını kaldıran nefeste, ellerinin yumruk haline gelişinde dans etti. Sonra onun gözlerinin içine baktı ve her parçasının şaşkınlıkla donduğunu hissetti. Hayat o bakışlarda öyle güzel yanıyordu ki, tüm vücudunu garip hissettiriyordu.

Yanlarındaki solungaçlar kalktı ve onun bakışları karşısında hafifçe titredi. Onun kendisine her zaman böyle bakmasını istiyordu. Onu övmesini, daha önce yaptığı gibi adını sayıklamasını istiyordu. Yine de bunların hiçbiri mümkün değildi. Onlar için mümkün değildi. Burada mümkün değildi.

Boğazını temizleyerek ikisini de bu andan çekip çıkarmaya çalıştı.

"Bu Aulax," dedi. "Benim oğlum."

Bakışları onun daha genç versiyonuna kaydı ve yüz hatlarındaki yumuşaklığın daha da yayılmasını izledi. "Aulax. Senin ve babanla gençken yaptığınız tüm eğlenceleri duydum."

"Eğlence mi?" Aulax tekrarladı. "Ben öyle hatırlamıyorum. Babam bu hikayeyi kesinlikle süslemiş."

"Babanın hiçbir şeyi nasıl süsleyeceğini bildiğini sanmıyorum."

"Bunda haklı olabilirsin." Oğlu ay havuzunun kenarına yaslanmış, fazlasıyla rahat ve flörtöz görünüyordu. "Boyunun bu kadar etkileyici olacağını tahmin etmemiştim. Diğerleri ortalamadan daha iri olduğunuzu söylemişti ama halkımız için biçilmiş kaftan gibi görünüyorsunuz. Hem de çok güzel."

"Benim için çok gençsin."

Onun en azından Aulax ile tartıştığını duymaktan memnundu. Çünkü adam onun için çok gençti. Bu, dilinde kaynayan "Gözlerini ondan çek yoksa senin için çekerim" gibi sözlerden daha iyi bir argümandı.

Aulax onun sözleri karşısında kıkırdadı. "Oh, yaşın hiçbir şeyle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Buraya babamla birlikte geldin ve o yaşlı bir adam."

"Onu yaşlı bir adam olarak görmüyorum." Kadın ona tekrar baktı ve dünyası alevler içinde kaldı.

Kavurucu sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Onu yakalamak ve vücudundan başka hangi tutkuyu çıkarabileceğini görmek istemesine neden oldu.

Bunu her düşündüğünde, bunun yanlış olduğunu biliyordu. Aldatıcı. Bir akromonun büyüüne kapılan halkının diğer üyelerinden daha iyi olmalıydı. Yaptığı şeyi yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Oğlu hâlâ onunla flört ediyordu. "Diğerlerinin nasıl olduğunu görmelisin. Su İnsanları'nın pek çok türü vardır ama derinsürücüler içlerinde en korkutucu olanlarıdır. Denizin altında pek çok farklı insan olduğunu göreceksin. Hepimiz biraz farklıyız. Dalgagüdücüler vardır, bu insanlar genellikle sığ sularda yaşarlar. Dürüst olmak gerekirse sizden pek farklı görünmüyorlar. Gerçi solungaçlarımız bizi ele verir. Ve tabii ki kuyruk."

Aulax ne hakkında gevezelik ediyordu? Alexia halkları arasındaki farklılıkları umursamıyordu. Tau hakkında bilgi vermeli ve sonra da yoluna devam etmeliydi. Bu konuşma bundan ibaretti ve kesinlikle oğluyla flört etmesi için bir fırsat değildi.

Belki de onların insanlarıyla daha fazla tanışmalıydı. Alexia kanıt istiyordu. Bu yüzden onu kapana kısırmışken haftalarca onunla tartışmıştı. Tau'ya karşı çıkmak için bir neden istiyordu. Ve ona yardım etmeyi kabul etmiş olsa bile, bu daha fazla kanıta ihtiyaç duymadan bunu yapmaya devam edeceği anlamına gelmiyordu.

İçinden bir ses onu tekrar yalnız bırakmaya çalıştığını haykırıyordu ama o bunu duymazdan geldi. "Bu iyi bir fikir evlat. Derinsürücülerin geri kalanıyla tanışmalı. Belki de durumumuzu onlara açıklaması kendi insanlarımızdan bile daha faydalı olacaktır."

Alexia'nın gözleri neredeyse fırlayacaktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Derinlik süvarileriyle tanışın," diye yanıtladı. "Denizin kulaçlarında daha önce hiçbir Akromo'nun deneyimlemediği bir deneyim."

TWEIFY-NIFE

Alexia

I Bu çılgınca bir fikirdi ama o bu fikri geri çevirmeyecekti. Kaç kişiye derinsürücülerin yaşadığı yeri görmesi teklif edildi? Muhtemelen hayır. Fortis'in önerdiği gibi.

Aptalca bir şey yapmadığından emin olması gerekiyordu. Derinsürücüler şiddet yanlısı olarak bilinirlerdi ve insanlardan türlerinin diğer üyelerinden çok fazla nefret ederlerdi. Ona bazı geliştirmeler yapılması gerektiğinden bahsetmiyorum bile çünkü o bile o derinliklerde hayatta kalabilecek kapasitede değildi.

Alexia geliştirilmiş bir insan olabilirdi ama yine de böyle bir basınçta ölebilirdi. Bu derinliklere dayanabilecek bir tür giysi ya da kapsül olmalıydı ama bu onun cevaplayabileceği bir soru değildi. O bir mühendis değildi.

Ona bakarken, aklından neler geçtiğini merak etti. Onu görmeden geçirdiği iki haftadan sonra, bunu sadece bir şeyi kanıtlamak istediği için söylediğinden emindi. Fortis onun iyiliğini umursamıyordu. Onu buraya getirmişti ve bu onun için yeterliydi. Onu güvende tutmak için yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı.

Ama onu tekrar gördüğünde, sanki vücudunun içinde bir elektrik teli yanmış gibiydi. Onunla konuşmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Her hücre alev alev yanıyordu ve birden onun tadına bakmak istedi.

Tekrar. Suya atlayıp onu binlerce kez öpmek istemişti, ta ki o da kendisini biraz özlemiş olabileceğini itiraf edene kadar.

Omzunun arkasından bir ses geldi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ölebilir. Tekrar."

Fortis onun tanıdığı öfkeli bir ses çıkardı. "O iyi olacak. Onun yaşamasını sağlayacaksın."

Mira onun yanına geldi, başının üst kısmı Alexia'nın omzunun hemen altındaydı. "Ben mucize yaratan biri değilim Fortis. O seviyedeki bir basınç onu güvende tutmak için koca bir gemiye ihtiyaç duyar. Yanında taşıyabileceğin bir kapsül gibi bir şey yapabilirim ama bu da aylar sürecektir bir geliştirme ve test süreci gerektirir."

Fortis'in ne söyleyeceğini zaten biliyordu ve beklediği şeyi söylediğinde Alexia yüzündeki sırıtışa engel olamadı.

"Bundan çok daha iyisini yapman gerekecek. Yakında gidecek. Yarın, eğer yapabilirsek."

Mira'nın yüzü neredeyse saçları kadar kızardı.

Alexia bir eliyle Mira'nın omzuna vurdu. "Şimdi herkesi Tau hakkında bilgilendirmek için iyi bir zaman. Bu durumun çözüme kavuşmasına yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Şuna bir ağızlık taksan iyi olur," diye mırıldandı Mira kapıya doğru dönerken. "Ben diğerlerini getiririm ama sen onu kontrol altına almalısın. Kimse bana böyle emir veremez. Kendi ellerimle inşa bu şehirde olmaz."

Fortis'in oğluyla konuştuğunu görmek için döndü ve cilveli genç adam su yüzeyinin altında kayboldu. Sonra sadece ikisi . Yalnızdılar. Onun yüz hatlarında titreşen duyguların süzülüşünü izledi ve ne düşündüğünü merak etti.

Kaç kişi bu mikro ifadelerin ne anlama geldiğini biliyordu ki? Alexia tüm hayatını insanları inceleyerek geçirmişti, böylece ne hissettiklerini ve bir sonraki adımda ne yapabileceklerini bilecekti. Zihninin iç işleyişini bilmek zorundaydı ve görünüşe göre bu durum undinleri de kapsıyordu.

Ama onun şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yutkundu, bakışları bir an için onunkilerden uzaklaştı ve sonra içini çekerek, "Buraya gel," dedi.

"Ve ne yapacaksın?"

"Kahretsin, kadın, buraya gel. İyi olduğunu görmeme izin ver."

Alexia suyun yanına çömeldi ve adam ona doğru uzandı. Adamın ne planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama çerçevelemesini de beklemiyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını yana çevirdi. Adamın boynuna baktığını fark etti. Elleri kollarından aşağı kayarak, mürekkep balığı ısırtıklarından dolayı hâlâ orada olması gereken yaraları yokladı. Sonra bacaklarına indi.

O güçlü parmaklar etkileyici bir güçle kalçalarını kavrayıp oradaki kaslardan aşağıya doğru kaydıkça ısı çiçek açtı. Gerçekçi olmak gerekirse, bunu sadece yaralarını hissetmek istediği için yaptığını biliyordu ama akli başka yerdeydi.

Daha önce ayak bileklerini tuttuğu gibi kalçalarını da tutmasını istiyordu. Bacaklarını iyice açmasını istedi ve... ve...

Ne olduğunu bilmiyordu. Ama istiyordu. Ve bir şekilde, bunu ona gösterebilecek tek kişi Fortis'miş gibi hissediyordu.

Hâlâ suyun kenarında çömelmiş olan kadın, adamın elleri kalçalarından yukarı kayarken nefesini tuttu. Parmakları orada oyalandı, sanki onun duygularını paylaşıyormuş gibi durakladı ve sonra başını kaldırıp ona baktı. "İyi misin?"

"Daha önce olduğumdan daha iyiyim. Kalamarın bu acıtacağını kim bilebilirdi?" "Ben biliyordum."

Şaka tam kafasının üzerinden geçti. Ama yine de gülümsedi ve başını salladı. "Tabii ki biliyorsun. Her şeyi biliyorsun."

"" Bu iki kelime o kadar ciddiydi ki, adamın bunları söylerken şaka yapmadığını biliyordu. Adam sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi ona bakıyordu. "Gitmene asla izin vermemeliydim."

Bu ifadede çok fazla anlam vardı. Alexia kendine sadece kalamarla demek istediğini söylemek zorunda kaldı. Başka bir şey demek istememişti. Fortis ona karşı bir şeyler hissettiğini ya da onu daha uzun süre yanında tutması gerektiğini söylemiyordu. O böyle biri değildi. Öyle biri değildi. Onun burada olması ya da... neredeyse ölüyor olması umurunda değildi.

Çünkü eğer o böyle hissediyorsa, o zaman boku yemişti. Kendi duygularını ayrı tutmak için mücadele ediyordu ve daha önce hiç böyle hissetmemişti. Ama yine de çok nadiren bir şeyler hissetmişti.

Onun duruşunu yansıtarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır, yapmamalıydın. Ama ben de kalmana izin vermezdim." Başparmaklarını onun elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Beni kurtardığın için çok şanslıyım. Bunun için sana her zaman minnettar Fortis. Bildiğinden çok daha fazlasını yaptın."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. Ve sonra çenesindeki solungaçlar biraz çırpınmaya başladı. Bunun ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ama iyi bir şey olduğunu umuyordu.

Onun için hayatı boyunca pek çok insanın yapabileceğinden fazlasını yapmıştı. Harcanabilir kişi olmaya alışkındı ama o hayatını kurtarmıştı. Onun öleceğini biliyordu ve bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bunun ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama belki ona yeterince anlatırsa, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilirdi.

Kapıda bir kargaşa başladı ve adam irkilirken kadın onu tuttuğu yerden bıraktı. Bırakın her ne iseler, arkadaş olduklarını bile kimsenin bilmesini istemiyordu. Buna saygı duyuyordu.

Bu yüzden ayağa kalktı ve herkes odaya girmeden çok önce döndü, yaklaşan insanların saldırısıyla yüzleşirken ona arkasını döndü. Yüzlerce soruları olacaktı ve hepsini geldiğinde cevaplayacaktı ama cevapların hoşlarına gitmeyeceğini de çok iyi biliyordu.

Kapıdan birden fazla insan girdi. Zayıf sarışın, gözlüklü kısa boylu kadın, Mira, revirden gelen genç adam, gözlüklü kadına benzeyen başka bir uzun boylu sarışın ve arkada göremediği birkaç kişi daha. Bu kadar küçük bir alan için çok fazla insan.

Suyun dalgalanma sesiyle döndüğünde, dar alanda Fortis'e katılan diğer denizaltılar gördü. Büyük mavi olan daha fazla yer açmak için kendini sudan çıkardı ama kırmızı olan, sarı olan ve Aulax Fortis'le birlikte suda kaldı.

Bu kadar kısa bir konuşma için bu kadar çok insan. Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sanırım herkes bu kadar?"

"Çoğu," dedi mavi undine. "Benim adım Arges."

Sonra odadaki herkesi tek tek tanıttı. Şimdiden biraz bunalmış hissediyordu. Burada ondan kendilerine cevap vermesini bekleyen o kadar çok insan vardı ki. Elinden geleni yapacaktı ama Alexia çoğunu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Derin bir nefes alarak hâlâ devam eden sinirlerini yatıştırdı ve ağzını açtı.

"Benim adım Alexia. Yıllardır Orijinal Harlow'u koruyan yedinci versiyonum. Genetik yapımdaki bazı kusurları gidermek, kişiliğimi değiştirmek ve insan yeteneklerini geliştirmek için her nesilde genetik olarak değiştirildim. Vücudumun normal insan yapılarının ötesinde geliştirilmiş pek çok yönü var, ancak sizi bu listenin tüm ayrıntılarından kurtaracağım."

Mira elinin içine doğru öksürdü. "Sakıncası yoksa hepimiz bunların boyutunu bilmek isteriz. Sadece siz bile olsanız, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek bizi memnun edecektir."

"Geliştirilmiş güç, akciğer kapasitesi, daha hızlı iyileşme, daha derin sulara dayanabilmem için kanımda daha az oksijen, çıplak ellerimle bir adamı nasıl öldürebileceğime dair önemli bir eğitim ve..." Vücudunu aşağı yukarı salladı. "Açıkçası daha iriyim. Muhtemelen başka geliştirmeler de var ama bunlar en az bilimsel olanlar. Geri kalanı bir genetikçi tarafından açıklanmalı."

Açıklamasını büyük bir sessizlik duvarı karşıladı. Belli ki kimse şu anda karşı karşıya oldukları şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Yine de bu beklenen bir şeydi.

İlerlemeye devam etti. "Fortis beni Tau'ya ihanet etmenin yapılacak en doğru şey olduğuna ikna etti. Dürüst olmak gerekirse, bunu uzun zamandır düşünüyordum. Benim gibi insanları kontrol altında tutmak için kullandıkları ilaçlar onların istediklerini yapmamızı sağlıyor ama o bile etkisini yitirmeye başladı. Tau'dan ayrılmasaydım muhtemelen uzun zaman önce görevden alınmış olacaktım."

"Hizmet dışı mı bırakıldı?" diye tekrarladı büyük kırmızı olan.

"Benim türüm sadece yapmak için yetiştirildiğimiz şey için iyidir," diye yanıtladı. "Görevden alınmamın tek nedeni, görevimi artık yapmam gerektiği şekilde yerine getiremememdir. Ben Orijinal Harlow'u korumak için yaratıldım, tıpkı türümdeki diğer pek çok kişinin başkaları için yaratıldığı gibi. Onun istediği her şeyi yapabilecek mükemmel bir ölüm makinesi olabilmem için genetiğim yıllar boyunca düzeltildi. Eğer bu işlevleri yerine getiremezsem, sorunu bulmak ve bir sonraki nesilde düzeltmek için genetiğimi kullanırlardı."

Bu sözler, hayatı boyunca kendisine söylenenlerin kusulmuş . Ama şimdi o yerden uzakta olduğu için kulağa çok yanlış geliyorlardı.

Belki de onlara söylemeliydi. Belki de tamamen duygusuz olmadığını göstermeliydi. Burada, derinden hisseden insanların arasında bunu yapmakta bir sakınca yoktu.

Yine de ağzını açıp bunu söylemenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti.

"Kendi geleceğimi umursamadım. Orada... Biz onlara yeniden doğanlar diyoruz. Onlar Orijinallerin klonlarıdır ve sadece en ufak bir yara bandına ihtiyaç duyduklarında onları iyileştirmek için kullanılırlar. Onlar, kendilerine kötü davranıldığını görmeye dayanamadığım insanlardı. Daha önce uyanışlarını izlemiştim. Konuşuyorlar. Sahip olmamaları gereken anılara sahipler. Ve Kökenler onları öldürürken

Çünkü bu klonlar o şehirdeki hiç kimse için gerçek insanlar değil. Bunun sona erdiğini görmek istiyorum."

Görünüşe göre bu kadarı yeterliydi. Sarı undine yumruğunu havaya kaldırdı ve ürkütücü bir insan hareketiyle pompaladı. "Yani bu bize yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu sana yardım etmek istediğim anlamına geliyor. Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Droidi takan sarışın kadın -Anya, diye hatırladı kendi kendine- sırıttı. "Oh, sanırım senin için bolca iş bulacağız. Tek yapman gereken bize ayak uydurmak."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Birdenbire beş kişi birbiriyle konuşmaya başladı. Eğitimi hemen devreye girdi ve elinden geldiğince tüm kelimeleri takip etti.

Ace odaya gelen droidlerden birkaçıyla konuşmaya başlamıştı bile. "Byte? Dalgacılara bilgi vermeni ve Tau hakkında elimizde detaylar ve bizimle çalışacak bir muhbir olduğunu bildirmeni istiyorum."

Anya kırmızı zencinin -belki de adı Daios'tu- yanına gitti ve "Alfa'dan aldığımız tüm silahları kontrol ettiğinden emin ol. Hepsini su altında ateş edecek şekilde modifiye ettik, değil mi?"

Sarı undine çoktan Arges ile konuşmaya başlamıştı. "Eğer bize şehrin şemalarını ya da sadece giriş bilgilerini verebilirse, droidleri içeriye haritalamak için kullanabiliriz. Eğer mecbur kalırsak, onlara saldırmak düşündüğümüzden daha kolay olacaktır."

Tüm bu kaosun içinde Fortis ona baktı. Gözleri kilitlendi ve hiçbir şey söylemeden onun halkı için korktuğunu anladı.

"Tau ile savaşmak kolay olmayacak," diye araya girdi. "Bunu uzun zamandır planladığınızı biliyorum ama bu başarılı olacağınız anlamına gelmiyor. Burası yüzyıllardır tüm okyanusu yöneten bir şehir. Bu insanlar uzun zaman önce tüm hataları yapanlarla aynı kişiler. Başkalarından bir şey öğrenmiyorlar. Şimdiye kadar yaşanmış her isyanı, her kavgayı biliyorlar ve sınırsız kaynaklara sahipler. Tehlikenin ötesindeler. Kendinizi neye hazırladığınızı anladığınızı sanmıyorum."

Odadaki ruh hali ayıldı. Onların kafalarını bulutlardan çekip çıkaran kişi olmaktan nefret ediyordu ama gerçek buydu. Onlar gidiyorlardı

Bu birkaç kişiyle Tau'ya doğru ilerlerlerse kendilerini öldürteceklerdi. "Haklı," dedi Fortis. "Şehirlerini gördüm ve Tau'nun gücünü hissettim.

silahları. Onlara saldırmak ve kazanacağımızı beklemek imkansız bir şey."

"O zaman onu neden buraya getirdin?" Arges gözlerini kısarak sordu.

O da aynı soruyu sormak istedi. Onun bilgisine ihtiyaçları olduğu konusunda o kadar kararlıydı ki, ama yardım edemeyeceğini biliyorsa neden bunu istesin ki?

"Çünkü onun verdiği bilgilerin hayati olduğuna inanıyorum. Çünkü onun kaybedemeyeceğimiz bir değer olacağından hiç şüphem yok. Ama kazanmanın tek bir yolu var." Gözleri tekrar onunkilere kilitlendi. "Dalgagüdücülere ihtiyacımız var. Derinlik Süvarilerine. Herkese ihtiyacımız var. Tıpkı benim halkımın Alfa'daki savaşta kullanıldığı gibi, Tau'yu parçalara ayırabilecek tek halkın derinsürücüler olduğuna inanıyorum."

Arges homurdandı. "Derinsürücüler kolay kolay ikna olmazlar. Alfa'da bizimle birlikte savaşmalarının tek nedeni, halkınızın o şehirde kendilerinden olanların öldürüldüğünü bilmesi ve bazılarını kurtarmak için bir fırsat olmasıydı."

"Bu yüzden Mira'ya daha önce de söylediğim gibi onu kulaçlara götürmeliyim. Onunla tanışmaları gerekiyor."

Alexia tepkisini görmek için Mira'ya baktı. Memnun değildi ama Alexia'ya baktığında farklı bir ışık vardı. "Kanında daha az oksijen olduğunu mu?"

"Baskı için, evet."

Mira içini çekti ve gözlerini tavana doğru çevirdi. ". Şey... Siktir , bu işe yarayabilir."

TnIAIY

Fortis

HBunun ne kadar tehlikeli bir istek olduğunu biliyordu. Ve hiç şüphesiz hayatta kalacağını biliyordu. Her türlü yardıma ihtiyaçları olacağını biliyordu.

her bir Su Kişisi'nden alabileceği bir şey.

Halkı, aralarında ikna edilmesi en zor olanıydı. Derinlik Süvarilerinin, özellikle de Tau söz konusu olduğunda, yardım etmeyeceklerini biliyordu. Şehir hakkında çok fazla söylenti vardı. Halkının pek çoğu acı verici kayıplar yaşamıştı. Tau kendi türünü nasıl bulacağını ve onlara nasıl eziyet edeceğini biliyordu ve dikkatli olmazlarsa her şeylerini kaybedebilirlerdi.

Yine de Alexia onların fikirlerini değiştirme yeteneğine sahipti. Şehir hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu ve bu da onlara şu anda sahip olmadıkları ayrıntıları verebileceği anlamına geliyordu. Eğer onları ona güvenmeye ikna edebilirse... o zaman bu bir başlangıçtı.

Mira Alexia'yı okyanusun derinliklerinde hayatta tutmak için elinden geleni yapmaya başlarken, o da kendini olacaklara hazırladı. Fortis yalnızlık içinde yüzüyor, denizin tüm tanrı ve tanrıçalarına sürüsünü savaşmaya ikna etmesine yardım etmeleri için dua ederken akıntılarda oyalanıyordu.

Ve denizin onu dinlediğini hissetti. Gelgitlerin yanlarını okşadığını hissedebiliyordu, sanki denizin kendisi ona uzun bir sarılma vermeye ve bu kadar endişelenmemesini söylemeye çalışıyordu. Halkı ne yaptıklarını biliyordu. Derinlik Süvarileri her zaman ona güvenecek kadar nazik davranmışlardı. Onlar

yıllarca ona destek oldular. Oğlunu geri almak istediğinde yanındaydılar.

Ama midesindeki küçük bir çukur bunun işe yarayacağından emin değildi. Aralarında bir insan istemeyeceklerini biliyordu. Denizdeki en az güvenen insanlardı, özellikle de Arges içlerinden birini küçümsedikten sonra.

Oğlunun yaklaşmakta olduğunu kokladı ve kendi kendine bu kesintiye üzülmediğini söyledi. Ama dua etmek için kısıtlı zamanı varmış gibi hissediyordu ve denizin onu duymasına ihtiyacı vardı. Tanrıçaların, tüm hayatını onlara ve karısının anısına adanmış bir tapınana merhamet göstermesine ihtiyacı vardı.

Kendini ona adanmış olmasını umursamayan bir anı. Ve bu acıttı.

"Baba," dedi Aulax, sesi Fortis'in kızacağını biliyormuş gibi suyun içinden geliyordu. "Gitmeden önce seninle konuşmam gerek."

"Çabuk konuş. Tanrıça kimseyi beklemeyi sevmez."

Bu sözleri söylediği anda pişman oldu. Oğlu her zaman ondan daha iyiydi ve Fortis onu dinlemesi gerektiğini biliyordu. Ama gerçekleşmek üzere olan konuşmadan şimdiden korkuyordu.

Aulax, kendisine yaptıkları onca şeyden sonra bile Akromosları affetmişti. Fortis affetmemişti. Arges ile konuşması da yardımcı olmamıştı.

Görünüşe göre, onlardan biriyle ilişki yaşayıp yine de onlardan nefret etmek mümkündü. Sadece buna inanmıyordu. Alexia ve o kavga ederlerdi, yaptıkları buydu. Mira ve Arges kavga etmiyorlardı, birbirlerini parçalayabilecek iki savaşçı gibi değillerdi. Eğer Mira Arges'le dövüşmek isteseydi, bu zaten adil bir savaş olmazdı. Arges onu öldürürdü. Ama Alexia ile dövüşmeyi düşündüğünde, doğru eğitim verildiğinde Alexia'nın kendi türünden birini tek başına öldürebileceğine inanıyordu.

Nefes vererek duadan gözlerini açtı ve oğlunun endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne oldu, Aulax?"

"Onu Mitera'yla tanışması için derinlere götürüyorsun, değil mi?" Bu bir soru değildi. Daha çok, oğlunun babasının yapmayı planladığı şeyi pek de takdir etmediğini söyleyen hayal kırıklığına uğramış bir ifadeydi.

"Öyleyim."

"Mitera insanlardan nefret eder." "Ediyor."

"Bu kapsülden de nefret ediyor." Aulax, Fortis'e hangi kapsülden nefret ettiğinin söylenmesi gerekiyormuş gibi arkasını işaret etti.

Dürüst olmak gerekirse, Mitera derinsürücüler dışında neredeyse herkesten nefret ederdi. "Mitera, Arges'in orijinal kapsülüne rehberlik etmesi için gönderildi. O kabul edilmedi

Sonunda kendisine saygı duymalarını sağlayana kadar yıllarca orada kaldı. Arges ona karşı isyan edene kadar hepsi olması gerektiği gibi hizaya girdi. Ona rehberlik etmesi için verilen kapsül o noktada umudun ötesinde kırılmıştı." Fortis uzun bir iç çekti. "Bunun için kin tutuyor. Biliyorum."

"Bu anlaşılabilir bir kin ama kolay kolay affedeceğini sanmıyorum. Yine de, evine bir insanla girmenin tüm bunları düzelterek mi düşünüyorsun?"

Oğlunu düzeltti. "Achromo. Onların adı bu."

"Onlar kendilerine insan diyorlar, baba. Bize yardım etmek için yaptıkları onca şeyden sonra, en azından onları istedikleri gibi çağırabiliriz."

Hiç böyle düşünmemişti. Onların bu kelimeyi sayısız kez söylediklerini duymuştu. Ama nedense o ana kadar bu kelimeyi söylemeye cesaret edememişti.

"İnsanlar," diye düzeltti Fortis kendini. "Mitera ile insanlar arasında kaybedilmiş bir aşk yok. Türlerinin birbirlerine karşı isyan edeceğine inanmanın onun için zor olacağını biliyorum."

"Çoğu şeye inanmak onun için zor. O nazık bir yaratık değil." "Mitera ne yaptığını biliyor. Geleceği görme yeteneği deniz altındaki diğer tüm yaratıklardan daha iyi. O kendi başına etkileyici bir kadın ve saygımızı hak ediyor." Eklemeden önce tereddüt etti, "Eğer ölçülü miktarlarda. İnsanlardan nefret ediyor ve bunu körü körüne yapıyor."

"Baba, sanırım ilk defa kötü bir şey söyledin. başka bir depthstrider hakkında."

"Hatalarım yok değil."

Oğluna sırttı, en azından Aulax'ın her zaman yanında olacağını biliyordu.

"Onlara insan demek zor," diye mırıldandı. "Renksiz olanlar her zaman onlara uymuştur. Onlar çok... mülayim."

"Gökkuşağı renklerinde değiller ama içlerinde hala renk olduğunu gördüm. Mira'nın saçları. Anya'nın gözleri. Ace'in odayı parlak ışık patlamalarıyla dolduran parlak kahkahası. İnsanlarda da bir sürü renk var baba. Sadece biz onları göremiyoruz."

Belki de oğlunun bilgeliğine kulak vermeliydi. Çocuk onun rahat çok daha fazla olgunlaşmıştı. Küçük oğlu neredeydi?

ziyaretçilerin kuyruklarını çeker ve yanlarında yaşayanlara şakalar yaparlardı? Şimdi genç bir adama, zorlu bir savaşçıya ve saygı duyduğu bir kişiye bakıyordu.

Kendinden iğrenerek iç çekti. "Bir şeylerin değişmemesini daha kolay buluyorum. Halkıma ve kendime çok daha az rahatsızlıkla bakabiliyorum. Rahatsızlık."

"Değişim iyidir. Değişim yeni insan çağlarını ve kendi başımıza asla deneyemeyeceğimiz keşifleri beraberinde getirir. Ben kendi adıma, yanımızda insanlarla birlikte geleceğimiz için çok heyecanlıyım." Aulax ona sırtıttı. "Sen o kadar heyecanlı olmasan bile."

"Nadiren heyecanlanırım."

"Belki de heyecanlanmaya başlamanın zamanı gelmiştir. Belki de uzun zamandır hissetmeyi reddettiğiniz tüm o şeyleri hissetmeye başlamanın zamanı gelmiştir."

Ama hissetmek, kendini riske attığı anlamına geliyordu. İyiyi hissetmek, kötüyü de hissetmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Aulax çok fazla şey gördü ve sonra oğlu nazikçe, "Alexia uyuşturulmamış mıydı? Bu onu bir şeyler hissetmekten aciz hale getirmedi mi?"

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Alexia'ya gerçek anlamda bir şey sorarsanız çok dürüsttür. Ama o kısmı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Hâlâ Tau'daki herkesi parçalama isteği uyandırıyordu. Hissetmeyi hak ediyordu ve terk edilmiş tesiste onunla birlikte olduğu kadar görkemli hissetmeyi. Kimsenin onları birlikte görmediği o ana geri dönmek için neler vermezdi. Kafasında tüm bu sorular oluşmadan önce.

"O zaman belki de duygularını gizlemek için ilaç kullanıyor olsa da, bu diğer insanların ilaç olmadan da kendilerine aynı şeyi yapmadıkları anlamına gelmez." Aulax tedirginlikle kalça yüzgeçlerini oynattı. "Tüm hayatını kimsenin senden uymanı istemediği karmaşık kurallara uyarak geçirdin. Kendini bu şekilde yaşamaya zorlayan sendin ve hiçbir şey hissetmeyi reddeden de sendin çünkü anneni kaybettiğin gibi bir başkasını kaybetmekten çok korkuyordun."

Şok içinde oğluna baktı. Her zaman Aulax'ın onun hissettiklerinin çoğundan muaf olduğunu düşünmüştü. Oğlunun sezgileri kuvvetliydi elbette. Daha çok annesine benziyordu. Ama Aulax'ın onun içini bu kadar kolay görebileceğini düşünmemişti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye homurdandı Fortis. "Bütün bunları senden sakladığımı sanıyordum. Annen öldüğünde mücadele ettim ama hiç düşünmedim..."

"Baba, ben her şeyi her anıyla biliyorum. Her boyunca seninleydim. Ben sadece senin yaptığın gibi kendimi saklamamayı seçtim. Annemle yaşadığım gibi tekrar acı çekmek zorunda kalsaydım, yine de buna değerdi. Çünkü onu tanımayı dünyalara değişmezdim."

Başını sallamadan önce kalçalarındaki yüzgeçlerin üzüntüyle titrediğini hissetti. "Anlıyorum. Ama annenin yerine-"

Aulax, "Bu bir yer değiştirme değil," diye araya girdi. "Kimse annemin yerini almıyor. Kimse o hiç var olmamış gibi davranmıyor. O hala kalplerimizde ve anılarımızda ama yaşadığım onca acı ve eziyetten bir şey öğrendiysem, o da bu duyguların buna değer olduğudur. Onları hissetmenin bedeli ne olursa olsun."

Oğlunun bu kadar onurlu olmasından nefret ediyordu. Ve tabii ki sevdi. Ama aynı zamanda nefret de ediyordu. Karşısındaki bir çocuk değildi. Bu... Aulax'tı. Dünyayı babasından daha net gören bir adam.

Kalbi boğazında, oğluna başını salladı. "Yaşının ötesinde bir bilgeliğin var. Korkarım seni daha sık dinlemeliyim."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Evet. Sana öğüt veren ben olmam gerekirken oğlumdan bu kadar sık öğüt almaktan hoşlanmıyorum."

Aulax sırtıttı. "Sanırım bu büyüdüğüm anlamına geliyor baba."

Bundan nefret ediyordu. Oğlu daha birkaç dakika önce bir çocukken zamanın çok çabuk geçtiğini hissediyordu. Kendisine tanınan süre içinde yeterince şey yapamadığından korkuyordu. Yeterince iyi bir baba olamamıştı. Aulax'ı yeterince eğitememişti ama belli ki bu korkusu yersizdi.

Fortis karşısındaki adamdan oldukça hoşlanmıştı. Hem de çok.

Şimdi Alexia'yı halkına getirecek, onların savaşmasını sağlayacak ve sonra da bu kadar çok zarara neden olan şehri yok edecekti. Halkına ve diğer pek çok kişiye.

Etraflarındaki dünyayı nasıl gördüğünü değiştirmek anlamına gelse bile.

Başını sallayarak sordu: "Mira nasıl? Eğer bunu yapacaksak daha hızlı çalışması gerekiyor. Derinsürücüleri ikna etmek zor olacak ve bir an önce harekete geçmek istiyorum."

"Mira aceleniz olduğunu biliyor. Kendisine tanınan süre içinde elinden gelenin en iyisini yapıyor. Sadece Alexia'nın ölmesini istemiyor, bilirsiniz işte."

İğneleme. Böyle konuşmaya devam ederse oğlunun kafasına bir tane patlatacaktı. "Alexia'nın ölmesini istemediğinden eminim. Ben de istemiyorum."

Bence herkesin burada Alexia'nın hayatından çok fazlasının söz konusu olduğunu anlaması gerekiyor."

"Risk almak istiyor musun?"

"Hayır," diye hırladı. "Sadece daha hızlı yapılmasını istiyorum."

"O zaman sabretmeyi öğrenmelisin baba. Daha hızlısı yok." Aulax kuyruğunu salladı. "Tanrılarınıza dua edin. Senin için hazır olduklarında geri döneceğim."

Sadece sonsuza kadar sürmeyeceğini umuyordu. Mira'nın ne kadar mükemmeliyetçi olduğunu biliyordu. Ama mükemmelliğin burada yeri yoktu.

Fortis ne kadar süre yüzdüğünden emin değildi, denize dua ediyor ve gerçekliğin sınırının hemen ötesinde var oluyordu. Zihni yanından geçen her şeyin geleceğinde dolaşıyordu. Bazı Su İnsanları ona çok yaklaştı ve onların hayatlarının çarpıklaşıp değişmesini izledi. Bazıları yakında çocuk sahibi olacaktı. Diğerleri huzur içinde ölecekti, bazıları ise trajik bir şekilde. Ama bu sonuçların çoğu onlara asla söylemeyeceği şeylerdi. Yanından geçen balıklar bile ona denizdeki geleceğinin parçacıklarını gösteriyordu.

Parlak renk parıltıları, dalgaları yakan güneş ışığı. Balıklardan bazıları etraflarında silahların ateşlendiğini görecekti ve başaramayacaklardı. Hayatları insanların öfkesi yüzünden çok çabuk sona ererdi. Özellikle bir tanesi insanlar ve Su İnsanları arasında bir savaş görmüştü ve o balığın ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Ne yazık ki, kimin kazanabileceğini tahmin etmesi için çok erken ölmüştü.

Deniz onun bu sonu görmesini istemiyordu. Belki de bu gerçekleşmeden çok önce öleceği için. Çünkü ölümünün yaklaştığını hissedebiliyordu.

Bu yüzden acele ediyordu. Son ona doğru hızla geliyordu ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyordu. Tüm yardım şansını kaybetmeden önce yapabileceği her şeyi yapmalıydı.

"Baba?" Aulax'ın sesi, oğlunu gördükten saatler sonra daldığı hayalleri yarıp geçti.

Gözlerini kırıştırarak açtığında, aynı gün olduğu için mi gün ışığı olduğunu, yoksa saatlerce meditasyon mu yaptığını merak etti.

"Benim için hazırlar mı?" diye sordu.

"Olabilecekleri kadar hazırlar. Mira mutlu değil ama Alexia daha fazla test yapmasına izin vermiyor. Yeterince iyi olduğunu ve senin bekletilmekten hoşlanmadığını söyledi." Aulax'ın dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sana çok benziyor."

"Onun varlığını takdir etmemin nedenlerinden biri de bu," diye yanıtladı Fortis.

Kuyruğunu salladı ve oğlunun yanından geçerek küçük insan köyüne doğru yüzmeye başladı. En azından orada bu yolculuğu başlatabilecekti.

Onları neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mitera onların geldiğini mutlaka görmüştü. Yaşlı kadın herkesten daha fazlasını görürdü ve onun için geldiklerini hiç şüphesiz bilirdi. Alexia'yı korkutup o derin uçurumdan uzaklaştırmak için bir gösteri hazırlayacaktı.

Yine de Alexia kolay kolay korkacak biri değildi. Köye yaklaşıp Alexia'nın suya indiğini gördüğünde, tanrılarına son bir kez daha Alexia'nın halkını görünce yıkılmaması için dua etti.

TPIAIY-OFE

Alexia

T Kıyafeti tamamen kurşun geçirmez değildi ama iş görürdü. Suyun içine kayarak baş parçasını biraz daha sıkıca tutturdu. Kıyafetin lifleri demirden yapılmıştı ve o kadar inceydiler ki neredeyse iplik gibi görünüyordu. Bu fikir Tau'dan çaldıkları bir araştırmadan çıkmıştı. Ace ve adamlarına hakkını vermek zorundaydı, inşa ettikleri droidler hackleme konusunda oldukça kullanışlıydı.

Küçük Byte'ın ana bilgisayara bağlanması ve önemli miktarda veri noktasını indirmesi sadece birkaç dakika almıştı. Elbette korunan hiçbir şey yoktu. Tau en önemli dosyalarının ele geçirilmesinin zor olduğundan emin olmayacak kadar kibirli değildi. Ancak derin okyanus gezileri için giysi protokolünü bulmanın zor olduğundan emin olmak için o kadar özen göstermediler.

Giysi hava geçirmezdi, birçok yönden güçlendirilmişti ve başlığın basınçta çatlamaması gerekiyordu. Ayrıca burnundan doğrudan hava yoluna yerleştirilen tüplerle oksijen solumasına da yardımcı olacaktı. Bu durum konuşmasını biraz zorlaştıracaktı ama yine de yapabilirdi.

Tüpleri kendisi yerleştirmek zorunda kalmıştı. Alexia bu kadar uzun sürmesine çok sinirlenip kendisi yapmadan önce Anya birkaç kez neredeyse kusacaktı. Alexia, kendisi görevdeyken Harlow'a bir şey olması ve hiçbir tıp uzmanının bulunmaması ihtimaline karşı hazırlıklı olduğundan emin olmak için tıp eğitimi almıştı. Kötü bir iş olsa da tüp takmak yeterince kolaydı.

Su soğuktu ama elbisenin içinden hissedemiyordu. Bu iyi bir şeydi. Mira yapısal bütünlük ve basınç değişikliklerini muhafaza etme yeteneği konusunda endişeliyken, Alexia soğuk olacağı konusunda endişeliydi. Metal ve diğer şeyler. Isıtma ünitelerinin kendi dış iskeleti gibi çalışmayacağından korkmuştu.

En azından şimdilik yeterince iyi çalışıyordu. Umarım bunu ölmeden atlatabilirdi.

Eğer , bu pişman olmayacağı bir macera olacaktı. Daha önce hiçbir insan uçuruma gitmemişti, hele de bir derinsürücü ile hiç. Hatta bir gemiyle bile. Bunu yapma fırsatı göğsünü yakıyordu. Sadece karanlık olsa bile, onu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bir kadın etrafını sarmadan önce bir su akıntısı onu ileri itti. Derin morlar, lavantalar ve parlak sarı ışıkların parıltısı, yüzünü görmeden çok önce kim olduğunu ele verdi.

"Seninle ne zaman suya girsem, cüssen karşısında şok oluyorum." Fortis'le birlikte döndü ve göğsüne ulaşana kadar kuyruğunun devasa genişliğine baktı. Oradaki şişkin kaslar her hareketle esniyor ve ağzını sulandırıyor.

Ellerini o kasların üzerinde gezdirmek istiyordu ve henüz bunu yapma fırsatı bulamamış olmak onu öldürüyordu. Tırnaklarını göğsünde gezdirmek, o inanılmaz göğüs kaslarını ısırmak ve ardından karın kaslarının vadisi arasında yolunu yalamak istiyordu. Bu düşüncelerin hiçbirisi şu anda yaptıkları şey için güvenli değildi ama kendine engel olamıyordu.

Onun tahrik kokusunu aldığı anda anlamıştı. Koyu renk gözleri onun üzerinde keskinleşir gibi oldu ve yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Hayır, Alexia. Yapacak işlerimiz var."

"Kokumu bu kadar kolay alabilmenden nefret ediyorum." "Ve yine de, bunu yapabilmeyi seviyorum."

Adamın sesindeki derin gürleme tüm vücudunu ürpertti. Odaklanması gereken başka şeyler varken ona bu şekilde tepki vermesinden nefret ediyordu. Aklını başına toplaması gerekiyordu. Ama tek istediği ondan kendisini başka bir yere götürmesini istemektir, böylece sadece onun ona veriyor gibi görüldüğü zevki yaşayabilecekti.

"Hazır mısın, Alexia?" diye sorarak onu bir kez daha düşüncelerinden sıyırdı.

Derin bir nefes alarak başını salladı. "hazırım."

Kimsenin onu görmeyeceğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı ve sonra daha da yaklaştı. Ani bir hareketle elleriyle onu belinden kavradı ve yanına çekti. Hassas bir dokunuşla parmağını boğazının yan tarafında, nabzının hızla attığı yerde gezdirdi.

"Mira'nın kendi başına nefes almana izin vermenin bir yolunu bulması utanç verici. Bunu senin için yapmaktan oldukça hoşlandım. Boynuna soktuğum dokunaç beni... garip hissettirdi." Bakışları kızın nabzından ayrılmadı. Kalp atışlarının gümbürtüsü onu açıkça büyülemişti ve bir an için onun sudaki uyarılmışlığının kokusunu ilk aldığı andaki gibi baktı.

Ama sonra adam sertleşti ve ondan uzaklaştı ve kadın başka bir kadının onlara yaklaştığını gördü. Belli ki o, adamın birlikte görünmek biri değildi. En azından henüz. Bu neden bu kadar acıtmıştı?

Sertçe yutkundu ve kendini topladı. Fortis bile suyu etraflarında döndürüyor gibiydi, arzusunun kokusunu gizlemenin başka bir yoluydu bu.

Bu onu aptal gibi hissettirdi. Ona göre bu sadece bir meraktı. Bir ihtiyacı tatmin etmenin bir yolu... Ama işte buradaydı, onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmayan bu kadın için yanıp tutuşuyordu.

Arges yüzünde acımasız bir ifadeyle onlara yaklaştı. "Pekâlâ, herkesi hazırlamak için yapabileceğim fazla bir şey yok. Siz ikiniz yola çıkın, ben de burada her şeyin hazır olduğundan emin olayım. Bizimle birlikte savaşmak isteyen pek çok insan var ama neredeyse herkes derinsürücülerin yardım etmeyi kabul edip etmediğini görmek için bekliyor. Sonra kararlarını verecekler."

"İşte bu yüzden acele etmek istedim," diye azarladı Fortis.

Bu sefer tereddüt etmeden ona doğru uzandı. Hızlı bir tutuş ve güçlü kuyruğunun ani bir hareketiyle havalandılar. Sanki öfke onu daha da güçlendirmiş gibi suyun içinde uçuyorlardı. İçeriden gördüğü köyün geri kalanının yanından hızla geçtiler, sonra da karanlığa doğru alçalan bir inişin kenarından atladılar. Işık soldu ve tüm bu süre boyunca onun renklerinin ışık onları alıp götürürken solmasını izledi.

Nereye gittiklerine bakmaktansa ona bakmak daha kolaydı. Ne de olsa derinlikler hâlâ ürkütücüydü. Oraya en son indiğinde mürekkep balıkları ona saldırmıştı. Güçlü çenelerinin vücudunu kemirdiğini ve kaslarını kestiğini hâlâ hissedebiliyordu. Ama bu sefer, ona sahipti.

Kasları bacaklarının arasında hareket ederken, onları bir gram korku olmadan karanlığa doğru gönderirken, onun yapacağından çok emin hissediyordu

onu güvende tutmak. Okyanustaki hangi yaratık ona saldıracak kadar çıldırmış olabilir?

"Bana bakmayı kes," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Çünkü sinir bozucu."

Başını salladı ve kıkırdadı. "Zaten hiçbir şey göremezsin.

Burada hiç ışık yok."

Karanlık denizi söndürmüştü. Şimdi kasvetli karanlığın hiçliğinde sadece o ve kendi düşünceleri vardı. Eğer hâlâ ona doğru bakıyorsa, bu tamamen onun bilmediği bir şeydi. Sadece dakikalar önce hala ışık varken bulunduğu yere bakıyordu.

Homurdandı. "Gayet iyi görebiliyorum. Sen ve senin insan gözlerin benimkilerden daha zayıfsınız."

"İnsan gözleri, ha?" diye tekrarlamadan önce uzun bir duraklama oldu.

"Oğlum bana, halkınıza güvenmesem bile yine de saygıyı hak ettiğinizi hatırlattı. Eğer size insan denmesini istiyorsanız, o zaman... öğrenebilirim." Kelimeleri kızgınmış gibi ezerek söyledi.

Tabii ki Aulax olacaktı. Genç adam onu birçok kez ziyarete gelmişti. Pek çok konuda tatlı ve anlayışlı olsa da, içinde bulundukları tehlikenin tam olarak farkında değilmiş gibi görünüyordu. Herkesin birbirinin faydasını görmesini istiyordu, o kadarını anlayabiliyordu.

Ama bundan daha fazlası gerekecekti. İnsanlar Undine'lardan korkardı ve bunun iyi bir sebebi vardı. Onlar kadar büyük yaratıklar söz konusu olduğunda, bir insan onlardan birini kızdırırsa ne olacağını merak etmek aptalca değildi. Bu sadece temel bir hayatta kalma meselesiydi.

"Oğlunuzun içinde sizde kolay kolay göremediğim bir iyilik damarı var gibi görünüyor." Kadın homurdandı. "Aslında oğlun seni gördüğümünden çok daha nazik. O iyi bir insan."

"İyi bir insan olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Sen..." Alexia tereddüt etti. "Sen de benim gibisin."

"Yani?" Onları döndürerek, suyun derinliklerine doğru ilerlemelerine yardımcı olacak bir akıntıya doğru spiral şeklinde çevirdi.

Hızlarının arttığını hissedebiliyordu. Adam onları başarılı bir şekilde okyanusun derinliklerine itmiş gibi görünüyordu ve kadın basınç değişiminin kendisini sıkıştırdığını hissetmeye başlamıştı bile. Yine de giysi dayanıyor gibiydi ve o

bunu bir kazanç olarak kabul ederdi. Bu, düşüncelerini ona açıklamak zorunda kalacağı anlamına gelse bile.

Alexia dudaklarını yaladı ve bunu yeterince iyi açıkladığını umdu. "İkimizin de mutlaka iyi ya da kötü olduğunu düşünmüyorum. Bence bu cevap, hayatı boyunca bir düşmana doğrultup ateş eden insanlar için savaşmış biri için çok daha karmaşık. Benimle aynı olduğunuza inansanız da inanmasanız da ben bunu sizde görüyorum."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. Dikkatlice ayaklarını tuttu ve donmasını önleyecek sıcak kalça solungaçlarına doğru sıkıştırdı. "O kadar da farklı olduğumuzu sanmıyorum, virago."

"Neden bana öyle diyorsun ki?"

"Saygı duyduğunuz kişilere isim vermek adettendir." Belli ki bu konuda ona bir şey söylemek istemiyordu. Sanki bunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi her kelimeyi dişlerinin arasından çıkarıyordu. Ama belki de de bu ana ihtiyacı vardı.

Ona şaka yapmaktan kendini alamasa bile. "Evcil hayvan gibi mi?"

"Hayır, evcil hayvan gibi değil," diye cevap verdi, belki biraz sert bir şekilde. "Bu bir hediye. Bir anlamı olan bir isim. Ruhunu gördüğümü söylemenin bir yolu olarak gösterilen bir saygı. Kim olduğunuzu görüyorum ve gördüklerimden yola çıkarak size isim verdim."

"Ah." Sadece suyu yarma sesiyle bozulan uzun bir sessizlik daha. Sonra, çok sessiz bir şekilde, "O zaman bana virago'nun ne demek olduğunu söyleyecek misin?" dedi.

Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Savaşçı bir kadın. Başka bir savaşçı tarafından tanınan bir savaşçı ve... kahramanca niteliklere sahip bir kadın."

Ellerini onun göğsüne vurdu. "Ama bana çok uzun zamandır böyle sesleniyorsun."

"Yaptım."

"Sen daha sana yardım edeceğimi fark etmeden önce."

"Evet, Virago. Halkımıza yardım etmeyi kabul etmeden önce bile nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Bunu itiraf etmek o kadar da garip bir şey değil." Işıkları yanıp söndü, sarı ışıkların bir kısmı yüzünü hayalet gibi aydınlattı. "Karşılaşmak üzere olduğun derinsürücüler seni korkutabilir. Büyük olasılıkla size dokunacaklar. Onlarla savaşmayın. Onlar sadece geleceğinize göz kırıyorlar."

"Rahatsız olduğun için konuyu değiştiriyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

Kaburga solungaçlarından iç çektiğini hissetmeden önce kolları ona biraz daha sarıldı. "Çünkü hayran olduğum biriyle bu konuşmayı nasıl yapacağımı bilmiyorum Alexia. Bunu çok uzun zamandır yapmak zorunda kalmamıştım ve itiraf etmeliyim ki bu yüzden acı çekiyorum."

Ona hayran mıydı?

Bu, onun parlayabileceğini bile fark etmediği kısımlarının parlamasına neden oldu. Onun aptal yüzüne yapışıp onu öpmek istedi. Ona kendisinin de aynı şeyleri hissettiğini söylemek istedi. Daha önce hiç bu kadar takdire şayan biriyle tanışmamıştı ve ona bunun ne demek olduğunu öğretmişti.

Ama sonra ayak bileğinde bir el hissetti. İrkilerek, adamın söylediği gibi hareketsiz kalmaya çalıştı ama karanlığın içinden bir el uzanıp onu kavradığında bu çok zordu.

"Yapma," diye hırladı. "Onları inkar etmek bir hakarettir."

"Hakaret mi?" diye homurdanarak karşılık verdi. "Bu benim geleceğim. Bunu görüp görmeyeceklerini benim söylemem gerekmez mi?"

"Onlardan size açıklamalarını istemediğiniz sürece ne gördüklerini asla bilemezsiniz. Burada kontrol onlarda ve her zaman da öyle olacak. Onların evindesiniz."

Bir başka pençeli el sırtından aşağıya indi ve uzaklaşmadan önce omuzlarını okşayarak yumuşattı. Bir diğeri, sanki onu her an kaskını çıkarabilecekleri konusunda tehdit edercesine kaskının kenarlarıyla oynadı. Başka bir el, bu sefer kalamarın onu yaraladığı kalçasındaki noktalara dokunuyordu. Başka bir el, bu kez Fortis'le arasına girip karnında ilerledi.

Fortis bunun üzerine hırladı ve el hemen geri çekildi.

Sesi kısılmış olsa da, "İyi gidiyorsun," dedi. "Bırak bunu yapmaya devam etsinler. Neredeyse evlerinin merkezine geldik."

"Onların evi mi? Senin değil mi?" Başka bir el aniden ortaya çıkıp vücudundaki her kasın seğirmesine neden olacak kadar hassas bir dokunuşla omurgasından aşağı indiğinde yine irkildi.

"Çok uzun zamandır burada yaşamıyorum." Başının arkasını kavradı ve sanki içlerinden birinin onu yakalayıp kollarından koparmasından korkuyormuş gibi, onu kendine daha sıkı çekti. "Bu derinsürücülerin çoğu hayatlarında hiç insan görmemiş. Burada sayısız yıl geçirdiler, geleceği ararken derinlerde yaşadılar. Bu zor bir hayat ve ben çok gençken farklı bir akımı seçtim. I

Gelecek arayışı yerine macerayı seçtim, gerçi bu konuda da çok iyiyim."

"Ah."

Alexia onun omzunun üzerinden baktı ve uzakta titreyen ışıklar olduğuna yemin etti. Parlak, küçük beyaz ışık zerrecikleri hemen bakışlarını çağırıyor, onu kendilerini takip etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ancak o zaman aslında hiç de uzakta olmadıklarını fark etti. Bu ışıklar, kendilerine çok yakın olan sayısız derinsürücünün göğüslerini süsleyen minik ışıklardı. Tek görebildiği, geleceğine tepki verirken titreyen ışıklarının yuvarlanan kütleleriydi.

Kuyrukları birbirine dolanmıştı. Denizde ilerlerken bir yumak halinde onun ve Fortis'in etrafında düğümliyorlardı. Hepsi de devasaydı, o kadar büyüklerdi ki Fortis'in içlerinde en büyükleri olup olmadığını bile merak etti. Vücutları güçlü kaslarla, neredeyse mürekkep siyahı olan koyu renklerle ve en zayıf avları cezbetmek için yaratılmış parlak ışık lekeleriyle süslenmişti.

Sonra sesleri yükseldi. Hepsi birden derin bir çığlık atarak denizde yankılandılar ve öfkeleriyle çevredeki suyu titreştirdiler. Onun bir insan olduğunu anlamış olmalıydılar. Ve şu ana kadar gördükleri geleceğinin parçacıklarından hoşlanmamışlardı.

Kendini neyin içine sokmuştu? Burası lanetliydi ve dikkatli olmazsa öleceği yer burasıydı.

"Sakin ol," diye hatırlattı Fortis ona. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ama buna gerçekten söz verebilir miydi?

İkincisi

Fortis

F Ortis bunun zor olacağını biliyordu ama bu kadar kötü tahmin etmemişti. Adamları hakkında her şeyi öğrenmenin peşinde acımasızca koşuyorlardı. Omuzlarına, kollarına, sırtına, bacaklarına, ellerine geçirebildikleri her şeye tutunmuş, umutsuzca onun içini görmeye çalışıyorlardı. onun geleceği.

Ve bir şekilde, o da baştan çıkarılmıştı. Kendisine sormadan bunu yapmayacağına dair söz vermiş olmasına rağmen onun geleceğine onlarla birlikte düşmüştü. Onun geleceği kendisi için bile çok ilgi çekiciydi. Ama hep birlikte gördükleri gelecek bulanıktı. Alabileceği çok fazla akıntı vardı. Geleceğinin bölünmesi için çok fazla fırsat vardı.

Böyle geleceklere bakmaktan nefret ederdi, çünkü onun gibi insanların ne yapabileceğini tahmin etmek her zaman daha zordu. Fortis onu diğer derinsürücülerden daha iyi tanıyordu ve o bile nerede ve ne zaman olacağını tahmin etmesini sağlayacak akıntıları takip edemiyordu. Ona ihanet etme fırsatı verilirse, bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordu.

Sonunda, uzaklarda bir ışık belirdi. Mitera hiçbir zaman karanlığı seven biri olmamıştı ve çok geçmeden tüm derinsürücülerin anavatanını bulabilirdi.

Bunu Alexia'nın gözlerinden görmeye çalıştı. Denizin içinden fırlayan ve etraflarındaki her şeyi kendi iradelerine boyun eğmeye zorlayan metal şehirlere alışkındı. Ama bu şehir denizin kendisinden inşa edilmişti. Çamurdan kuleler.

derin deniz bacaları tarafından sertleştirilmişti; burada çok sayıda derinlik sürüngeyi oyulmuş evlerden dışarı uzanıyordu. Kuyrukları hâlâ tünellerin derinliklerindeydi, bu da onların geçişini izlerken neredeyse insan gibi görünmelerine neden oluyordu.

Birçok biyoluminesan bitkinin ışıkları yanıyordu. Normalde bu türler bu halleriyle denizde hayatta kalamazlardı ama derinsürücüler tarafından korunuyorlardı. Işıklar bu kadar derinde faydalıydı ve insanların kendilerini sürekli aydınlatması yorucuydu.

Bir de desenler vardı. Belirli ailelerin yaşadığı yerleri işaret eden, kendi içlerinde dönen daireler şeklinde kıvrılan taşlar. Bu girdapların her birinin bir anlamı vardı. Bazı desenler yönleri, bazıları aile işaretlerini, diğerleri ise bulundukları köyün bölgelerini gösteriyordu. Halkı, denizin en derininde bile burayı bir yuva haline getirmek için ellerinden geleni yapmıştı.

Taş ve çamurdan bir mimari ilham kaynağı yaratmışlardı; kendi etrafında dönen kuleler, derin dolambaçlı yollar olan ve içindeki aileleri güvende tutan evler.

"Bu... bir çiftlik mi?" diye sordu, bir başka derinsürücü saçlarından bir avuç tutup hafifçe çektiğinde sesi titriyordu.

Baktı ama kadının neyi kastettiğini zaten biliyordu. Çok uzun zamandır balık yetiştiriyorlardı. Dokuma ağlar, mağaralarda kurutulduktan sonra denizin altına geri götürülen ve daha sonra ağ oluşturmak için kullanılan bir örgü haline getirilen deniz yapraklarından yapıyordu. Tüm bunlar, bilerek ve refahları için çok fazla endişe duymadan yaşayan büyük miktarda balık içeriyordu. Okyanusun derinlikleri buna yardımcı oluyordu. Burada çok az avlanma alanı vardı ve hepsi olmasa da çoğu bu suların derinliklerinde yaşayan vahşi hayvanlar tarafından kullanılıyordu.

"Burası bir çiftlik. Ama etrafına çok fazla bakma, Alexia. Derinstriderlar bir insanın bu kadar çok şey bilmesinden hoşlanmayacaktır," diye mırıldandı.

Mırıldanmalarını duyabilse de, çevrelerindeki derinlik süvarilerinin düğümü dağıldı. O doğal değildi. Burada olmamalıydı. Onu evlerinin kalbine getirirken ne düşünüyordu?

Bunun son şansı olduğunu düşünüyordu ve hiçbiri bunun ne kadar anlamlı olduğunu anlamıyor gibiydi. Yakında ne kadar az şansları kaldığını anlayacaklardı.

Bunu görmüştü. Ve diğerlerinin de bunu gördüğünden emindi. Okyanuslarının tehdit altında olduğunu biliyorlardı. İnsanların, değer verdikleri her şeyi yok etmeye çok yakın olduklarını biliyorlardı.

Zamanları tüketiyordu. Ya da belki de asıl korkusu zamanının tüketiyor olmasıydı. Ölümü ona doğru geliyordu ve Fortis'in kullanımı yakında sona erecekti. En azından bunu hâlâ yapabiliirdi.

Mitera, her zaman çok güzel görünen denizanası gibi dalgalanan saçlarıyla önlerinde süzülerek evinden çıktı. Başının etrafında uçuşan ve hareketleriyle dalgalanan tüm yanardöner renkleri onu büyüledi. Soluk beyaz gözlerine bakmak bile var olan her rengi görmek demekti. İçlerinde en güçlü olanıydı, geleceği diğerlerinden daha iyi görebiliyordu.

Alexia'yı buraya getirdikten sonra tartışmaya bile gerek kalmayacağını umuyordu. Mitera her zaman olduğu gibi geleceği net bir şekilde görecek. Hiç şüphesiz, onun doğru nedenlerle savaşmalarını istediğini bilecekti.

Ama yüzündeki ifadeden yanıldığını anladı.

Fortis nefesinin altında mırıldandı, "Bu Mitera. O en yaşlı kahin, hepimizin annesi."

"O senin annen mi?"

"Biyolojik olarak değil. O... bilge bir kadın diyebiliriz. Aramızdaki en yaşlı ve en tecrübeli kişi. Ona dolaylı olarak güveniyoruz. Kazanmamız gereken kadın bu."

"Anlaşıldı." Sertçe yutkundu ve adam sözlerinin onun korkularını yatıştırmaya yardımcı olmadığını biliyordu. Aksine, daha da kötüleştirmişti.

"Fortis!" Mitera'nın sesi haykırdı. Ses sudan bir balina şarkısı ya da belki de bir tanrıçanın sesi gibi yükseliyordu. "Halkına geri döndün ve en büyük yasamızı ihlal ettin."

"Bunu yapmak gerekliydi."

"Onların türünden birini buraya getirme hakkını size verebilecek hiçbir şey yok." Mitera'nın saçları canlı bir kırmızı tonuna dönüştü, etraftaki tüm ışığa rağmen ancak bu kadar derin görülebiliyordu. "Onun burada olmaya hakkı yok. Evimizde değil. Denizimizde bile."

"O Tau'dan."

Etrafında öfkeli tıslamalar yükseldi, etraflarındaki herkes söylediklerine öfkelenildi. Çünkü eğer Tau'luysa, bu onları inciten, sakat bırakan, öldürenlerin bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Asla intikam alamadıkları kötülüğün bir parçasıydı.

Solungaçlarından baloncuklar çıkararak ona biraz daha sıkı sarıldı ve Mitera'yla yüzleşmesi için onu çevirdi. Alexia ona bakıyordu

Elbette omzunda, ama rakibiyle doğrudan yüzleşmek isteyecektir. Virago'sunu iyi tanıyordu. Son nefesine kadar savaşıacaktı.

"Bize yardım etmeyi kabul etti," diye halkının mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştı. "Bir zamanlar birlikte yaşadığı herkese ihanet edeceğini bilerek şehrini terk etti. Şehirleri hayal ettiğimizden de kötü durumda ve bu da onun intikamını almayı hak ettiği anlamına geliyor. Onun da en az bizim kadar haklı sebepleri var."

"Sebep?" Mitera tısladı. "Burada olmak için hiçbir sebebi yok. Eğer bizimle savaşıacaksa, o zaman bırakalım Arges ve onların pis kokularıyla çevrelenmeye katlanabilen diğerleriyle savaşsın. O hayatı, gözü kara olan ve halkının nasıl yaşadığıyla ilgili hiçbir sorun görmeyenlere bırakın. Derinlik Sürücüsü'nün yolu bu değildir."

"İnsanlardan öğrenebileceğimiz, onlara verdiğin değerden çok daha fazlası var Mitera. Onunla ilgilenildiğinden ve sadece onun paylaşabileceği bilgileri kullandığımızdan emin olmak isterim." Bir sonraki sözlerinin iyi karşılanmayacağını bildiği için derin bir nefes aldı. "Buraya derinsürücülerden bizimle birlikte savaşmalarını istemek için geldim. Benimle birlikte Tau'ya saldırın, bu kadın tarafından bize verilen bilgileri alın ve şehri sonsuza dek yok edelim. Sonra insanlarla birlikte bu denizi yeniden inşa edebiliriz. Akromo şehirlerinin kafasını kestikten sonra birbirimizle nasıl yaşayacağımızı birlikte öğreneceğiz."

Mitera ona aklını kaçırmış gibi baktı ve diğer tüm derinsürücülerini hareket etmeyi bıraktı. Hepsini onun şaka yapmadığını anladığında, kalça yüzgecinin bir titreşimi bile etraflarındaki suyu karıştırmadı. Alexia'yı buraya cezalandırılmak için getirmemişti.

İnsanları yok etmek için insanlarla birlikte çalışmalarını istiyordu. Ve bunu bile reddedeceklerini zaten biliyordu.

Ama o pes etmeyecekti. Ellerini Alexianın beline dolayarak onu biraz sıktı. "Konuş, virago. Onlara bize inanmaları için bir sebep ver."

Derin bir nefes aldı ve bir an için onu reddedeceğini düşündü. Ne de olsa bunun için mükemmel bir insan değildi. Hayatı boyunca bir savaşçı olmuştu ve buna saygı duysalar da bunun için onu övmezlerdi.

"en az senin nefret ettiğin kadar nefret ediyorum," dedi sonunda. Tıslamaları üzerine sessizlik için bir elini kaldırdı. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Belki de bir parçanız, eğer orada bu kadar uzun süre yaşadıysam, yaptıklarını kesinlikle kabul ettiğimi düşünüyor. Ama beni manipüle ettiler, genetik olarak geliştirdiler

Beni, yapmamı istedikleri her şey için yarattılar. Olan hiçbir şeyde seçme şansım yoktu."

Mitera'nın saçları daha da açılarak onu tüm avlarını yutan devasa denizanalarından birine benzetti. "Hikâyeniz pek umurumda değil."

"Yine de, dinlemek zorunda kalacağınız bir hikaye. O şehirdeki insanlar kim olduğunuzu, ne olduğunuzu ya da neden onlara karşı çıkmak istediğinizi umursamıyor. Açgözlülük konuştukları tek dildir. Yüzlerce yıldır yaşıyorlar. Sayısızlar, yukarıdaki dünyamızı yok eden ve sonra da sizinkini ele geçirmeye karar veren asıl insanlar. Yaptıkları şeyi düzeltmek mümkün değil. İnsanların yapabileceği hiçbir şey yok. Ama benim türümün hepsinin ölümü hak ettiğine gerçekten inanıyor olamazsınız."

Ani, uzun bir sessizlik onun cevabıydı. Çok ama çok yavaşça verdiği şok edici bir nefesle kaburgalarının genişlediğini hissetti.

"Oh," diye fısıldadı. "Hepimizin ölmesi gerektiğine inanıyorsun."

"Kendinize ne yaptığınız umurumda değil," dedi Mitera. "Ama burada, okyanusumuzda kalıp bu sulara yaşayanların geri kalanı için her şeyi mahvetmeyeceksiniz."

"Gidecek hiçbir yerimiz yok."

"İnsanları güvende tutmak benim görevim değil. Bunu gayet iyi yapabileceğinden emin olduğum başkaları da var."

Alexia'nın omuzları dikleşti ve adam sudaki öfkesinin kokusunu alabiliyordu. Diğerleri de çok geçmeden kokuyu alacak ve Alexia'nın farkında bile olmadığı meydan okumaya karşı koyacaklardı. "Bize göz kulak olması gereken insanlar yozlaşmış durumda. Size de zarar verenler onlar. Onlar hiçbirimizin güvenemeyeceği insanlar, yine de onlara geri dönmemi mi bekliyorsun?"

Mitera'nın saçları çürümüş sarı bir kızgınlık ile parlak kırmızı bir öfke arasında gidip geliyordu. "Halkınızı empatinin değerli olduğuna ikna etmek benim sorumluluğum değil."

"İhtiyacı olanlara yardım bile teklif etmeyen bir yaratık için bu sözler çok zengin."

Oh.

Bu Mitera'ya söylenecek doğru şey değildi ama diğer birkaç derinsürücünün homurtularını duyabiliyordu. Hepsi aynı şeyi düşünüyordu. Neden insanlara yardım etmesinlerdi ki? Açıkça görülüyordu ki yardıma ihtiyaç vardı ve onlar bunu sunabilecek nitelikteydiler.

Ama Mitera hiçbir zaman bağışlayıcı bir kadın olmamıştı.

"Akromoslara yardım etmeyeceğiz. Daha önce de Tau'yla savaşmayı denedik ama halkınız yılan balıkları kadar kaygan ve en büyük düşmanlar kadar ölümcül. Şehrinizde hayal edebileceğinizden çok daha fazla can kaybettik. Halkınız yüzyıllardır elde etmek için savaştıkları şeyi hak ediyor. Eğer bu hepinizin hayatını kaybetmesini gerektiriyorsa, o zaman bu sadece denizin isteğidir." Mitera dudak bükmeden önce ona bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı. "Tüm zamanımızı boşa harcıyorsun."

Alexia daha konuşmadan onun aptalca bir şey yapacağını biliyordu. Onun içinde fokurdadığını hissedebiliyordu. Fortis elini Alexia'nın dudaklarına vurmaya çalıştı ama artık çok geçti.

"O zaman geleceğime bak!" diye seslendi. Sen onların en iyisisin, değil mi? Diğerlerinin göremediği şeyi sen kolayca bulabilirsin. Geleceğime bak ve ne yapacağımı gör."

Bu, en büyüklerinin bile reddedemeyeceği bir cazibeydi. Birinin bir derinlik sürücüsünden geleceğe bakmasını istemesi, onlara daha da ileriye görebilmeleri için çok daha fazla yetenek veriyordu. Kişi isteksiz olduğunda her zaman bir mücadele olurdu. Geleceği arayan kişi, kişinin görmekten korktuğu her şeyi, hatta belki de sadece ördüklerini fark etmedikleri duvarları aşmak zorundaydı. Geleceğini görmesini istemeyen bir kişinin geleceğini görmek bir mücadeleydi.

Ama bu? Bu, bütün bir geleceği tepside sunmak ve Mitera'ya içine bakması için yalvarmaktı.

Liderleri tekrar Alexia'ya baktı, bu sefer açık ve doğrudan bir tehditle. Fortis gerildi, Mitera'nın ne soracağından emin değildi.

Anneleri şöyle cevap verdi: "Geleceğinize seve seve ve isteyerek bakacağım. Ama sizden ricam, buradaki herkese o geleceği göstermeme izin vermeniz. Eğer halkımızın ve denizimizin yok edilmesinde rol almayacağınızdan bu kadar eminseniz, o zaman herkesin bu güveni onaylamasını isterim."

Fortis bunun olmasına izin veremezdi. "Mitera-"

"Fortis, çeneni kapalı tut. Bu onun seçimi."

Alexia cevap vermekte gecikmedi. "Bırakın hepsi görsün."

Ama bu tehlikeliydi. Geleceğinin ne olduğunu bilen birinin onun geleceğine bakmasına izin vermemeliydi.

Ölüm sadece orada bekliyordu. Çok fazla ölüm vardı ve Mitera bunu çok çabuk görecekti.

Ama Alexia çoktan onun kollarından sıyrılmıştı. Mitera'ya yaklaştı ve ikisi sert bir kucaklaşmayla çarpıştı. O da

durduracak zamanı yoktu çünkü Mitera'nın renkleri gökkuşağı desenlerinde dönüyordu ve sonra görebildiği tek şey Alexia'nın geleceğiydi. Kendisini onu Tau'ya geri götürürken gördü. Yapacakları planı, Alexia'nın ortaya çıkaracağı tüm detayları ve gizli sırları gördü.

Bu iyiydi. Ayrıntıları göremese de, işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu. Halkı arasında yeşeren umudu gördü. Bunu yapabilecekleri hissini. Bir kez olsun, kendilerini tehdit eden insanları yok edeceklerdi. Kazanacaklardı.

Ve sonra beyaz duvarlar gördü, tıpkı karısının gördüğü gibi. Beyaz duvarlar, parlak ışıklar ve yüz hatlarının üzerinde kayan siyah saçlar. Diğerlerinin ne gördüğünden emin değildi. Belki de geleceği odadaki başka birinin bakış açısından görüyorlardı. Ama onun için tek görebildiği, göreceği şeydi.

Sakinlik. Ölümün huzurlu rahatlığı. Ve sonunda eve döndüğünü bilmek.

Yine de bu sefer, ayrılma konusunda içinde bir tereddüt olduğunu da hissetti. Gitmeye hazır değildi. Bu geleceği gördüğü diğer tüm zamanlarda, her zaman öbür dünyada karısını aramaya hazırdı. Ama bu sefer hazır değildi. Kalması için sebepler vardı ve gittiği için üzgündü. Bunun bu kadar erken olmasını istemiyordu.

Her bir derinlik süvarisi öfkeyle gürledi. Ortaya çıkan şey karşısında yaşadıkları hayal kırıklığını ve öfkeyi duyabiliyordu. Yine de o anın ötesine bakmadılar. Onun ölümünden sonra ne olduğunu araştırmadılar ve onlara bağırarak istedi çünkü bunun ötesine bakmaları gerekiyordu. Geleceğe daha fazla bakmaları gerekiyordu, çünkü belki de onu iyi bir nedenden ötürü öldürmüştü.

Bunun yerine, orada durdular. Mitera yüzünde memnun bir ifadeyle Alexia'dan geri çekildi. O bile bunun, denizin geri kalanı kaynarken derinsürücülerin güvenli karanlıklarında kalacağı anlamına geldiğini biliyordu.

"Onu öldüreceksiniz. Halkımızın sevgili bir dostu, değerli olduğunu defalarca kanıtlamış bir erkek," dedi Mitera. "Bunu yapmana neden yardım edelim ki?"

Tnlaiy-Tnaee

Alexia

S O... Ne?

Kimi öldürecekti?

Alexia etrafına bakındı, kafa karışıklığı önündeki yaratığın ne söylediğini düşünmesini zorlaştırıyordu. Birini mi öldürecekti? Bu yeni bir şey değildi. Hayatında pek çok insan öldürmüştü ve bunların çok azı bunu hak etmişti. Ama bunun önemli olduğunu biliyordu. Öldürdüğü kişi yüzünden onunla çalışmayacaklardı ve bu... doğru gelmiyordu.

Etrafına baktı ve hepsinin Fortis'e baktığını fark etti. Gözlerinde acıma vardı, sanki onun geleceğiyle ilgili bir şey biliyorlarmış gibi duraksamasına neden oldu. Ve sonra onun hakkında konuştuklarını fark etti.

Fortis'i öldüreceğini sandılar.

Başını iki yana salladı. "Onu öldürmeyeceğim."

"Onu öldüreceksin. Gelecek taşa bağlandı. Olacakları değiştirmenin hiçbir yolu yok."

"Gelmekte olan şeyi değiştirmenin her zaman bir yolu vardır. Onunla ilk tanıştığımda olduğum kişi değilim ve bu adamı öldürmek gibi bir niyetim yok." Aslında güldü çünkü bunu düşünmek bile çok saçmaydı. "Onu öldürmektense kendi kolumu keserim daha iyi. Bana bu dünyada çok şey gösterdi, beni kendi halkımın zincirlerinden kurtardı ve bana intikam alma şansı verdi. Neden ona zarar vermek isteyeyim ki?"

"Kendine sorman gereken bir soru bu. Çünkü soracaksın, hayatım. Bu kadarını sorgusuz sualsiz biliyorum. Ve eğer bu şekilde sona erecekse sana yardım etmek gibi bir niyetim yok." Mitera onlara arkasını döndü. "Bizden yardım istediniz ve şimdi size söylüyorum, yardım etmeyeceğiz."

Alexia bunun böyle biteceğine inanamıyordu. Buraya kadar gelmişlerdi ve tek yapmaları gereken geleceğe tek bir bakış atmaktı ve sonra bu kişi Alexia'nın düşman olduğundan emin miydi?

Bu şekilde bitemezdi. Bu noktaya gelmek için o kadar uğraşmışken ve her şeyinden vazgeçmişken olmazdı. Olduğu her şeyden.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğim," diye seslendi Alexia. "Halkınız kendi seçimini yapmayı hak ediyor. Eğer istiyorlarsa bize yardım etmeliler. Bu işler böyle yürür. Son kararı siz veremezsiniz ve onlara hayatlarını nasıl yaşayacaklarını söyleyemezsiniz. Eğer halkınızı bu şekilde yönetiyorsanız, Tau'dan daha iyi değilsiniz demektir."

Fortis'in eli kızın beline dolandı, geniş avuç içi kızın belini kavradı ve neredeyse tüm karnını kapladı. Onu kendine doğru çekti, Alexia'nın etrafındaki kolu etraflarını saran herkese açık bir uyarı niteliğindeydi. Alexia hiç bu kadar gururlanmamıştı. Bu sahiplenme gösterisini yapmanın kolay olmadığını biliyordu ama o bunu başarmıştı. Muhtemelen hepsinin kendilerinin... her ne iseler, öyle olduklarını düşünmelerini istemese de.

"Bu kadın benim saygımı kazandı," dedi, sesi gür ve yüksekti. "Ve söylediklerine güveniyorum. Tau yenilebilir. Topraklarımıza musallat olan o insan krallığını alt edebiliriz. Ama geleceği olması gerektiği gibi görmek istemiyorsanız sizden yardım kabul etmeyeceğim. Sadece kendimiz için değil, hepimiz için daha iyi bir yuva yaratmak için insanlarla birlikte çalışacağız."

Kalabalıktan bir ses geldi ve Alexia başını çevirdiğinde solgun bir dişi derinsürücünün diğerlerinin arasından geçtiğini gördü. Birçoğunun olduğu gibi güzeldi, yüzgeçlerinden yayılan minik iplikçiklerle zarifti ve minik parlayan ışıkları vardı. Ama bu dişi, undine'lerin çoğunun hiç de öyle olmadığı yerde narindi. "Seni öldürecek Fortis. Ona neden güvenelim ki?"

Fortis sadece elini omurgasına bastırdı ve başparmağını kalçasına sürttü. "Çünkü beni öldüreceğini biliyorum. Uzun yıllardır biliyorum. Onunla tanıştığım ilk anda kim olduğunu anlamıştım. Çoğunuzun bildiği gibi eşim geleceğimi gördü. Bu kadının nasıl biri olduğunu

ve hala ona güveniyorum. Hâlâ onun hepimizin güvende olduğu yeni bir çağın anahtarı olduğuna inanıyorum. Sadece Su İnsanları değil, insanlar da."

Kalabalıktan bir mırıltı daha yükseldi. Belki de bazıları kendilerine insan demesine şaşırmişti, çünkü kendi halkları için böyle bir şey söz konusu değildi. Ama Fortis'in geri adım atmayacağını biliyordu. Bu çok önemliydi. Başkalarını daha rahat ettirmek için sözlerini değiştirmeyecek ya da küçümsemeyecekti.

"İlerlemeliyiz," dedi, ses tonu bu insanların çoğunun muhtemelen daha önce hiç duymadığı bir şekilde yumuşayarak. "Geleceğin her zaman planladığımız gibi olamayacağını kabul etmemiz gerekiyor. Evet, bu zor olacak. Hayır, denizde bize tampon olacak doğru akıntıyı her zaman seçeceğimizi sanmıyorum. Ama tüm kalbimle, aklımla ve ruhumla inanıyorum ki deniz bunu yapmamızı istiyor. Onlarınkiyle birleşmek için bizim güvenliğimizi seçti."

Bu seçimi kendi başlarına yapmayı hak ediyorlardı. Alexia bunu onlara söylemek istedi. Hayatı boyunca tüm yetkileri elinden alınmış biriydi ve birisinin onun adına karar vermesi hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ona yaşamının tek yolunun bu olduğu söylendiğinde bile.

Mitera'nın renkleri tüm gökkuşağı boyunca isyan etmeye devam etti, sanki ne yapacağı ya da söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Belki de insanların onun dünya görüşüne meydan okumasına alışık değildi. Bunu kabullenmek onun için zor olacaktı.

Özellikle de derinlik süvarilerinin çoğunlukla Fortis ile aynı fikirde olduğunu düşünürsek. Birbirlerine bakıp başlarını sallayan bir sürü insan vardı. Yardım etmek istiyorlardı. Bunu görebiliyordu. Ama Mitera'nın kararını bekleyen çok fazla insan vardı.

Ve sonra Alexia Tau'da her zaman yaptığı şeyi yapması gerektiğini fark etti. Kendi güvenliğini bir kenara bırakmalı ve hayatının riskini almalıydı.

Fortis'in elinden kurtuldu ve herkesin onu görebileceği şekilde hareket etti. Yüzmeye devam etmek için ayaklarını tekmeledi, kollarını kaldırdı ve onların önünde yüzmeye devam etmek için mücadele etti. "Beni olduğum gibi görebilirsiniz. Eminim bazılarınız bana bakıp çok zayıf olduğumu düşünüyorsunuz. Ama Tau beni aldı ve değiştirdi. Gerçek bir anne tarafından doğurulmama bile izin vermediler. Daha önce karşılaştığınız insanlarla aynı değilim ve benim gibilerden daha çok var. Hâlâ o şehirde kapana kısılmış olanlara yardım etmeniz için size yalvarıyorum. Mantıklı düşünmeniz için size yalvarıyorum."

"Yalvarmakla bir yere varamazsın," dedi Mitera, sanki diğer derinsürücüleri haklı olduğuna ikna etmesi gerekiyormuş gibi tıslayarak. "Burada yeriniz yok ve asla da olmayacak."

Ama az önce konuşan solgun, güzel yaratık biraz daha yaklaştı. "Bekle, Mitera. Belki de onu dinlemeliyiz. Fortis ona güveniyor."

Fortis eğildi ve sessizce mırıldandı, "O benim karımın kız kardeşi. Onun ölümünden sonra, ben oğlumu geri alana kadar aylarca Aulax'a baktı. Ben karımın yasını tuttum, o da ailemle ilgilendi."

Yani merhametliydi. Alexia kadına doğrudan hitap etmeden önce başını salladı. "O şehirde kurtarabileceğin çok fazla insan var. Kendi başlarına hiç nefes almamış pek çok insan. Sadece yaralarına sargı bezi olmak için yaratılmış bir sürü insan. Bunun sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama orada doğal olmayan bir şekilde uzun yaşayabilmek için masumları öldürüyorlar."

Bir adam diğerlerinin önünde ilerledi. Devasa yaratık yara izleriyle kaplıydı ve diğerlerinden çok daha büyüktü. Hatta belki de Fortis'in kendisi büyüktü. "Hayatlarımızı tehdit etmekten ve insanlarımızı öldürmekten başka bir şey yapmayan bu şehri kurtarmamızı mı istiyorsunuz? Bazılarımızın onlara karşı merhameti yok." "Senden şehri kurtarmanı istemiyorum," diye karşı çıktı. "Sizden yok etmenizi istiyorum"

o. İki şehir fazlasıyla yeterli. Halkım için en uygun olan yerde değil, sizin de kabul edeceğiniz yerlerde yeniden inşa edebiliriz. Ama Tau kötülükle dolu. Bu karanlık denize sızıyor ve onu kirletiyor. Sizden zayıflara acımanızı, ama bu kadar çok kişiye zarar veren herkesi yok etmenizi istiyorum. Okyanusun onların kanıyla kızıla boyanmasını ben de en az senin kadar istiyorum.

"Tau her zaman bir kale olmuştur. Önce onu bulamadınız. Bulanlar da çok geçmeden etrafında bir kalkan olduğunu fark etti. Onu sizin için yıkacağım. O zaman tıpkı diğer şehirler gibi olur. Zaten iki tanesini yok ettiniz. Açacağım kapılardan içeri girmenizi ve içerideki herkesi öldürmenizi istiyorum."

Sesler yükseliyor, birbirleriyle tartışıyorlardı. Söylediklerinin sadece birkaç parçasını seçebiliyordu. Derinsürücülerin birçoğu ölümü istiyordu. Onlara yıllardır başlarına bela olan şehre girme ve yollarına çıkan herkesi öldürme şansı mı sunuyordu? Bu onların bir savaşı. Diğerleri ise olanları kurtarmakla daha çok ilgileniyordu. Bazı insanların, o şehirdeki insanları kurtarırlarsa, birçok Akromos'un onlara borçlu olacağından bahsettiğini duydu. Ve her ne kadar

Bu noktayı tartışmak istiyorlarsa, haksız değillerdi. Bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

"Halkım sana hayatlarını borçlu olacak!" diye bağırdı ve herkes tekrar sustu. Fortis bile onun ne söyleyeceğini beklerken nefesini tutmuş gibiydi. "Onları kontrol edemem. Ama sana söz verebilirim, onları kurtardığını ya da onlara bir şans verdiğini unutmayacaklar. Burada senin anlamadığın çok şey var ama ben senin bunları görmeni istiyorum. Halkımla bağlantı kurmanızı istiyorum ve bu dünyada hala doğru olan için savaşmak isteyen iyi insanlar olmasına umutsuzca ihtiyacım var. Hepimizin bunu hatırlaması gerektiğine inanıyorum."

Daha fazla gürültü, daha fazla tartışma, ama gözlerini Mitera'dan ayırmıyordu. Kadın tüm halkına bakıyordu ve Alexia onun aklından neler geçtiğini biliyordu. İnsanların tarafını tutmazsa onları kaybedecekti. Tıpkı Arges ve halkının yaptığı gibi ona karşı isyan edeceklerdi. Halkının hoşuna gitmeyen seçimler yapıyordu ve eğer değişmez ve bu yeni yolda ilerlemezse geride kalacaktı.

Tozlu gri bir parıltı, dalgalanan saçlarını hayalet gibi bir şeye dönüştürdü.

"Bu renk ne anlama geliyor?" diye sordu Fortis'e.

"Korkuyor," diye cevap verirken sesi sessiz ve tereddütlüydü.

Alexia bu duyguyu biliyordu. "Beni ona yaklaştırabilir misin?"

"Elbette, virago."

Kuyruğunu salladı ve süzölerek Mitera'ya yaklaştılar. Onlar yaklaştıkça kadının gözleri daha da büyüdü ve bu korku o kadar belirgindi ki Alexia bile artık onu görebiliyordu.

Sessizce, en yakın derinsürücüler dışında kimse duymasın diye, "Halkınızı güvende tutmak istediğinizi biliyorum. Ama bildiğim tüm bilgileri vereceğim ve bu çok fazla. O şehri koruyan her şey, her çıkış, her giriş, Tau'nun sahip olduğu her silah - neredeyse hepsini biliyorum. Beni şaşırtacak çok az şey var ve bu nedenle halkınızı önceden hazırlıklı olmadıkları için tehdit edecek çok az şey var."

"Bunun sözünü nasıl verebilirsin?"

"Çünkü hepsinin inşasına yardım ettim. Her neslim Tau'daki herkesi güvende tutmak için oradakilerle birlikte çalıştı. O şehre nasıl girilip çıkılacağını bilen biri varsa, o da benim gibi biri olurdu. Çünkü onlar hiçbir şeyin yanlış gitmemesi için yıllarca bizimle birlikte çalıştılar. Fikirlerimiz, düşüncelerimiz, her şey o şehir tarafından kontrol ediliyordu. Fakat

Kurtuldum. Ölmüş olmalıydım. Düşüncelerimin dağıldığını fark etselerdi beni öldürürlerdi ama onlardan önce kaçtım."

Mitera sonunda küçük bir baş sallamadan önce sözlerini düşünüyor gibiydi.

Fortis'in elleri onun üzerinde kenetlendi ve onu Mitera'dan uzaklaştırdı. Fortis'in tüm vücudundan akan heyecanı ve etrafında çırpınan tüm solungaçlarını hissedebiliyordu. Yüzgeçleri bile beklentiyle titriyordu.

"O zaman savaş çağrısı yapıyorum!" Mitera bağırdı.

Kan dökülmesini isteyen devasa kadın bu sözler üzerine çılgılık attı. Fortis'e bakarken bu unutulmaz bir çağrıydı, çağrılan bir avın sesiydi.

"Sen," dedi büyük olan, Fortis'i göstererek. "Savaşçılarımıza ne zaman ihtiyacın olacak?"

"Oğlumu seni alması için göndereceğim. Hazır olun. Ne zaman savaşacağımızı bilmiyoruz ama yakında olacak ve kanlı olacak."

"Ölüme hazır olacağız ve öldürebildiğimiz kadar çok Akromos öldürmek için sabırsızlanıyoruz." Adam elini göğsüne vurdu ve sonra ağzını açtı. Kocaman dili dışarı fırladı ve sanki akan kanın tadını şimdiden alabiliyormuş gibi denizi yalamaya başladı.

Ve bununla birlikte Fortis kaçtı. Alexia onun kollarında kalmak için omuzlarına tutundu ve suyun onu tekrar karanlığa bastırdığını hissetti. Ama çok geçmeden şehrin ışığı azaldı ve Alexia'nın görebildiği tek şey onları takip eden derinsürücülerinin parlak, titrek ışıkları oldu. Halkından birçoğu karanlıkta pusuya yatmıştı. Onları ele veren tek şey, vücutlarında garip bir flaş gibi yanıp sönen parlayan noktalardı.

Tüm denizi canlıymış gibi hissettiriyordu. Okyanus kaynıyordu ve bunu ya da göğsünde yanan korkuyu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

"Neden bizi kovalıyorlar?" diye sordu, sesi suyun içinde ilerlerken onlardan uzaklaşıyordu.

"Çünkü bir anlaşma yaptık. Onlar kan alacak, biz de ya onlara kan vereceğiz ya da kendi kanımızı vereceğiz." Daha hızlı, daha sert yüzdü, tüm vücudu hareketlerle dalgalandı ve kalçalarının arasında yuvarlandı. "Halkları için artık bir tehdit oluşturmayacak kadar uzaklaşana kadar bizi kovalayacaklar."

"Benim bir tehdit olduğumu mu düşünüyorlar?" diye sordu, sonra da bu düşünceye güldü. "Şunlara baksana! Onlardan birine uzaktan bile olsa nasıl zarar verebilirim ki?"

Onunla birlikte güldü. "Beni öldüreceksin virago, eminim onları da öldürebileceğine inanıyorlardır."

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Alexia hâlâ bu imkânsız gelecek hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Onu öldürmek istemiyordu. Bunu deneyebileceği bir gelecek hayal bile edemiyordu.

Alexia ona değer vermek istediğini fark etti. Daha önce hiç kimseyle bir ilişki kurmayı denememişken ne kadar korkunç bir düşünce.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok. Beni öldüreceksin ve ben de bir sonraki diyarda atalarım katılacağım." Ona biraz daha sıkı sarıldı. "Bunun için seni çoktan affettim."

Ama kendini affedebilecek miydi?

Tnlaiy-Eoua

Fortis

H Bunu yapabildiklerine şaşırmişti. Bir süre için, her şey yolunda gidecekmiş gibi gelmişti. Ancak halkı, büyük ölçüde onun argümanları ve geleceğin doğru olduğuna olan inancı nedeniyle mantıklı düşünmüştü.

Biliyordu ki Alexia'nın onu öldüreceğinden korkuyordu. Ama o da umursamıyordu.

Fortis geleceğiyle uzun zaman önce barışmıştı ve şimdi onun hayata geçtiğini görece kadar şanslıydı. Ne olacağını biliyordu, bilmeyen pek çok insanın aksine. Nerede ve nasıl sona ereceğini biliyordu. Hayat her zaman bu kadar kolay olmamıştı.

Ama şimdi, sadece sevinçliydi. Hayatında yaptığı onca şeyden ve geride bırakacağı onca şeyden sonra, en büyük eylemi tamamlamıştı. Halkını zafere ulaştırmıştı. Yakında Tau ile savaşacaklardı ve depthstrider'ların yardımıyla kazanacaklarından emindi. Tau düşecekti. İnsan şehirlerinin en kötüsü unutulmaya yüz tutacaktı ve gerisi güvendiği kişilerin elindeydi.

Mira ve Anya daha şimdiden şehirlerdeki insanlarla çalışmanın, onları kendi halkına güvenebileceklerine ve bir ortaklığın pek çok faydası olacağına ikna etmenin yollarını bulmuşlardı. Birbirleriyle çalışmaya hazırdılar. Hatta derinsürücülerle bile.

Akıntıda süzülürken dudaklarından bir kahkaha döküldü ve diğer derinsürücüler arkalarında kalırken denizde kayboldu. Uzun zamandır hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Ne olduğunu bilmiyordu

tüm sorumluluklarının ağırlığının ve gelecek korkusunun omuzlarından kalktığını hissetmek gibiydi.

Sona yaklaşırken diğerleri de böyle mi hissediyordu? Hayatın ağırlığından vazgeçmenin verdiği haz? Çıldırıcı ve çok mükemmeldi.

"Neye gülüyorsun sen?" Alexia sordu.

"Sonum yaklaştı," diye cevap verdi bir başka kıkırdamayla. "Bu güzel bir duygu."

"Kendi ölümü için bu kadar heyecanlanan biriyle hiç tanışmamıştım." Başını iki yana salladı, elleri adamın kollarında gezinirken pazılarını yumuşattı. "Seni öldüreceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, elbette. Birçok kişi tarafından görüldü. Hikâyemin her zaman bir sonu vardı ve bunu uzun yıllardır biliyordum. Hayatıma son verecek kişinin kim olacağını merak ettiğim onca yıldan sonra seni görmek tuhaftı." Onu biraz daha sıktı, köyden uzaklaştı ve derin denize doğru ilerledi. "Sen olduğun için mutluyum. Eğer biri olması gerekiyorsa, kılıcı tutacak kişinin sen olduğunu bilmek beni oldukça memnun etti."

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bana pek çok imkânsız şeyi kanıtladığınızı biliyorum. Ama seni incitebileceğime inanmakta çok zorlanıyorum. Senin geleceği görme yeteneğine daha önce inanmamıştım, şimdi de inanmaya niyetim yok."

"Belki de başka bir seçeneğin olmayacak. İnancınla ya da ölümümü engelleme yeteneğinle." Bunun gerçekleştiğini görebiliyordu. Halkı alçaktı ve planları çoğu zaman birçok insana zarar veriyordu. "Eğer benimle denizdeki diğer herkes arasında bir seçim yapmak zorundaysan, o zaman beni öldürmelisin. Eğer bu, inşa etmek için çok zaman harcadığımız planı durduracaksa, o zaman ne gerekiyorsa yapmalısın. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı. "Sanırım. Ama seni öldürmek istemiyorum."

"Bunu yapabilecek kadar güçlüsün. Belki de bu yüzden akıntımıza getirildin ve bu yüzden deniz bize yardım edebileceğine inandı." Orada, uzakta, onu daha önce getirdiği tesisi görebiliyordu. Ona karşı ne kadar ciddi hissettiğini ve onu ne kadar istediğini fark ettiği bu yere onu getirmek doğru gelmişti.

"Ben..." Durakladı ve sonra başını salladı. "Eğer gereken buysa."

İkisi de uzun süre birlikte olamayacaklarını biliyordu. Bunun gerçek olduğuna inanmak zorundaydı. Fortis kendisini ondan ayrı tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. O öldükten sonra onun yasını tutmamayı hak ediyordu.

En azından uzun bir süre için. Eğer o, sevdikleri öldüğünde yaşamak için bu dersi öğrenebiliyorsa, o da öğrenebilirdi.

Gemilerin geçeceği alana girdi, onları yavaşça boşluğa doğru iterken yüzgeçleri dipte iz bırakıyordu. Sonra onu sudan çıkarmak ve arkasındaki tüm o cam ve soğuk mavi ışıkla birlikte tesisin kenarına oturtmak çok kolaydı.

Alexia hemen miğferini çıkardı. Koyu renk saç örgüsü serbest kalmış, yüzüne doğru salınıyor ve yüz hatlarının sert kenarlarıyla oynuyordu. Tam burada, o tuhaf metal giysinin içinde, ne isterse yapmasını bekliyordu.

Fortis avuçlarını kadının kalçalarının iki yanına koyarak kendini suyun dışına çıkardı ve böylece kadının üzerinde yükselebildi.

"Bana öleceğini bilseydin, bu gerçekleşmeden önce yaşayabildiğin kadar çok yaşamak isteyeceğini söylemiştin. Şimdi seni buraya rica etmek için getirdim..." Kendini düzeltmeden önce durakladı, "Beni şımartman için yalvarmak için."

"Seni şımartmak mı?" diye sordu, gözbebekleri onunkiler kadar siyah olana kadar şişti. "Seni neyle şımartmamı istiyorsun, Fortis?"

Bunu söyleyecek kelimeleri yoktu. Ona takıntılı olduğunu bilmesini istiyordu. Burada geçirdikleri dakikalardan sonra tek düşündüğü onun çıkardığı küçük inilti, belinin eline nasıl mükemmel bir şekilde oturduğuydu. Vücudunu kaplayan her bir yara izini yalamak ve dilini kalçalarının arasında gezdirmek istiyordu.

Fortis bunu nasıl isteyeceğinden emin değildi. Yıllardır arzularını keşfetmemişti. Hangi türden olurlarsa olsunlar kadınların karmaşık olduğunu biliyordu. Ondan isteyebileceği çok şey vardı ve ona dokunmadan isteyebileceği yollar da vardı.

Bakışlarındaki sıcaklığı görmek yardımcı oldu. Ona canlı canlı yemek istiyormuş gibi ve bir süredir ona bu şekilde bakıyordu. Tek yapması gereken ikisinin düşündüğünden daha uyumlu olduğuna güvenmekti.

"Takım elbiseni çıkar," dedi, sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlaydı. "Seni tekrar görmek istiyorum, virago. Ama bu sefer, hepinizi görmek istiyorum."

"Bu konuda emin misin?" diye sordu. "Seni öldürecek olan ben olsam bile mi?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bu gerçektir ve kızın bunu sesinden duyabilmesini umuyordu. Onu mantığının ötesinde arzuladığını bilmesini istiyordu.

Nasıl hissetmesi gerektiğine dair eğitim ya da anlayış. Yıllarını onun türünden ve özellikle de onun şehrinden gelen insanlardan nefret ederek geçirmişti ama yine de... Ona bir kez baktı ve zayıf düştü.

Alexia sudan geri çekildi ve ayağa kalktı. Kıyafeti çıkarmak düşündüğünden daha kolaydı. Parmaklarını yanlardaki derin oluklara geçirdi ve yavaşça önce göğüs plakasını, sonra kolları çıkardı. Odanın içinde yankılanan ve camdan seken sert çınlamalarla yere sertçe vurdular. Sonra eğilip aynı zırhı bacaklarından çıkardı ve üzerinde sadece dar bir dalış kıyafeti kaldı.

Bakışları kalçalarının gücüne ve omuzlarının genişliğine ziyafet çekiyordu. Kadının her parçası, formunu dolduran gücü sergiliyordu. Bu kadar güçlü olması için hiçbir neden yoktu, özellikle de ona yaptıklarından sonra. Açlık onu biraz daha zayıflatmış olabilirdi ama bu, orada durup ateşli gözlerle ona bakarken belli olmuyordu.

Sonra ellerini kaldırdı ve dalgıç giysisini çıkardı. Fortis odanın öbür ucuna atılıp onu yutmamak için zeminin kenarına tutunmak zorunda kaldı. Solgun, güçlü omuzları ve kas yığınları ortaya çıktı. Yara izleriyle süslenmiş, bir güç timsaliydi. Sonra o kumaş göğüslerini de ortaya çıkardı.

Ne kadar büyüleyici olduklarını unutmuştu. Al pembeye çalan küçük göğüsleriyle büyüleyici olmanın ötesindeydi. Daha önce sadece bu renkte mercan görmüştü ve o zaman bile yalamak için hiç bu kadar cazip olmamışlardı.

Daha fazla deri, daha sert kenarlar ve uzun çizgiler. Karın kasları kendisinininkiler kadar belirgindi, ancak yara izleri ve yanık izlerine benzeyen şeylerle beneklenmişlerdi. Kendini parmaklarken ona koçluk yaparken bunları görmemişti ama dikkatinin başka yerde olduğunu da fark etti.

Şimdiden, pullarının arkasında sertleştiğini hissedebiliyordu. Vücudu ileri atılmak istiyordu, ön sevişme lanetlensin. Kendini onun içine sokmak ve onun tarif ettiği sıcak ve ıslak bir kadının içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Onu istiyordu, açık ve net. Ve onun bacaklarındaki dalış kıyafetini çıkarmak için eğildiğini görmek, kalçalarının sert tümseklerinin profili, neredeyse tüm mantığını kaybetmesine neden oluyordu.

Neden onun yanındayken kendini hayvan gibi hissediyordu? Karısıyla hiç böyle olmamıştı. Her zaman ne yaptıklarını ve bunun nedenini ayırt edebilmişti. Biraz zevk aldığı da olmuştu ama hiç böyle olmamıştı.

Arzunun zihnini kemirdiğini, içinde başka bir canavar varmış gibi kabardığını hiç hissetmemişti. Aklının mantıklı tarafı, daha önce yaptığı gibi onu rahatlatmasını söylüyordu. Dudakları, dişleri ve diliyle onu bu gezegendeki her şeyin ötesinde istediğini söylemesini. Ama içindeki canavar sudan fırlamak, boynunu çenelerinin arasına almak ve ikisi de çılgılık atana kadar ona saldırmak istiyordu.

Derin, ürpertici bir nefes alarak, ayağa kalkarken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Onun gözlerindeki tereddütü görebiliyordu. Görünüşünden dolayı onun kendisinden daha aşağı olduğunu istemiyordu. Ve bu onun kalbini kırdı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, sözcükler boğazına düğümlenir gibi olurken kelimeler acı veriyordu. "İnanılmaz derecede güzelsin."

Belli ki elleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Alexia belki de sinirlerini yatıştırmanın bir yolu olarak ellerini karnında gezdirdi ama Alexia'ya göre tek yaptığı dikkatini tüysüz vücuduna çekmekti. Mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Bunu nasıl olur da bilmezdi?

"Virago. Sana dokunabilir miyim?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Bana dokunduğunda ne yapacaksın?"

Bu sözler üzerine içindeki ateşin alevlendiğini hissedebiliyordu. Sonra vücudundaki her solungaç dimdik ayağa kalktı, içindeki tüm enerji ve ihtiyaçla çırpındı. "Her şeyi, Alexia. Her şeyi yapacağım."

Yanakları kıpkırmızı oldu, rengi göğsüne doğru yayıldı. "Oh, peki, eğer yapacağın tek şey buysa."

Şu anda onun küstahlığına tahammülü yoktu. Kendini sudan çıkararak zeminde kaydı ve onu yakaladı. Yavaşça onu soğuk fayansın üzerine yuvarladı, böylece üzerine çıkabilecekti.

Omuzlarından buz gibi su damlacıkları döküldü ve her biri inci taneleri gibi kızın teninde yuvarlandı. Fortis kızın köprücük kemiğinde biriken bir tanesini yakalamak için eğildi, koyu renkli dili sanki bu hareketin içinde kendi hazinesini bulmuş gibi yumuşak tende gezindi.

Göğsünde alçak bir inilti yankılandı. "Tadın çok tatlı."

Ve öyle de oldu. Dönen şeker ve duman gibi, bu onun daha fazlasını tatmak istemesine neden oldu. O da tattı.

Kız ona izin vermişti ve o da kızın teklifini kabul etti. Ve daha fazlasını. bildiği ve bilmediği her şeyi istiyordu. Göğsüne doğru ilerledi, onu yaladı ve emdi.

Sonunda göğsünün çakıllı tepesine ulaşana kadar derisini yaladı. Etrafını yalayarak, odanın içinde yankılanan inleme sesinden zevk aldı.

Gürültü yapıp yapmaması umurunda değildi ve adam onun bu yönünü seviyordu. Tutkusunun şarkısı ona nelerden hoşlandığını gösteriyordu.

"Burada sana hiç dokunan oldu mu?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

"Hayır. Sadece sen."

"Güzel. Nelerden hoşlandığını öğreneceğiz, Alexia. Ve eğer doğru hatırlıyorsam..." Alexia'nın meme ucunu ısırđı, öyle sert ısırđı ki Alexia küçük bir çığlık atıp yerden kalktı.

Ama başını kaldırıp onun şaşkın bakışlarına baktığında, yüz hatları daha da kızarmış bir halde ona bakıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Hafif bir acının tadını çıkarmıştı.

Güzel, onları nasıl bir araya getireceğini anladığında muhtemelen bunu hissedecekti.

Fortis onunla oynamak için zaman ayırdı, ısırırken, yalarken ve emerken göğüsleri arasında gidip geldi. Sadece birkaç dakika içinde onu altında kıvrandırdı ama bundan daha fazlasını istiyordu.

Perdeli ellerini kızın yanlarında gezdirerek her yerini yokladı ve kızın "Durma. Tam orası. Evet, bu çok iyi hissettiriyor."

Nihayet, sonunda, perdeli parmaklarını kadının kıvrımları arasında kaydırmasına ve onun tarif ettiği o sıcak, ıslak sıcaklığı aramasına izin verdi. Kahretsin, bu tanımlamada yanılmamıştı. Uyluklarının arasından damlıyordu ve bunu hissetmek çok garip gelse de, daha fazlasına dokunmak istemesine engel olamadı. Eğilerek boynundan ağzına kadar yaladı.

"Beni tekrar öp, virago. Denizde yaptığın gibi."

Aldığı zevk konusunda hiç tereddüt etmiyordu. Alexia kendini onun perdeli eline yasladı ve pençelerinin ona yaklaşmadığından emin olmak zorunda kaldı. Onu kolayca kesebilirdi ve Alexia kendini düşünmüyordu. Ama sonra bir kolunu onun boynuna doladı ve vahşi bir öpücük için onu aşağı çekti ve onun için başka bir şey düşünmek zordu. Kadının dili adaminkine karıştı ve onu kaplayan çıkıntı ve tümseklere süründü.

Adamın ağzına doğru inledi ve elini kendi unutuşuna doğru sürdü. "Çok iyi hissediyorsun."

"Yakında kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Seni buna alıştırmak istedim ama tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

" bakmak mı?" Zor nefes alıyordu ve adam aniden yüzü bacaklarının arasına gelene kadar hareket ettiğinde kendi vücudunun uzunluğuna bakıyordu.

Ah, buradaki kokusu ilahiydi. Yoğun ve topraksı, kadınsı, tam da onun olacağını bildiği gibi. Hepsini yutacaktı. Fortis dudaklarını yaladı, içine dalmadan önce kıvrımlarının koyu pembe ve kırmızı renklerine baktı.

Ona göstermek varken neden ne yapacağını tarif etsin ki?

Kadının tadı adamın dilinde patladı ve adam kadının etine doğru inledi. Dilinin çıkıntıları kızın yarığı boyunca kayarak, tepede kızın diğerlerinden daha fazla kıvrılmasına neden olan bir çıkıntı buldu.

Ortalama bir insandan daha büyük olmasına rağmen, onun sıkı olacağını biliyordu. Onunla başa çıkmaya hazır olduğundan emin olmalıydı. Biraz canı yansa da bu karşılaşmadan sağ çıkacağından emin olmalıydı.

İnsanlar narindir, diye hatırlattı kendine, onu dillerken gözlerinin önünde bir pus belirirken. Çeneleri daha da açılmak, onu ağzının derinliklerine çekmek, ta ki onun tadıyla kaplanana kadar. Onu göğsüne yaymak, pullarının altına gömmek istiyordu, böylece kalçaları başını aralarına hapsederken bu anı asla unutamayacaktı.

Yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi.

Kalçalarını pençeleri kanayacak kadar sert bir şekilde kavrayan adam ona baktı ve bakışları kendisiyle buluşana kadar bekledi. Dilini amının derinliklerine daldırmadan önce ona "Nefes al," diye hatırlattı.

Tnlaiy-Elve

Alexia

S vücutuna neler olduğundan bile emin değildi. Her şey aynı anda hem Sanıyor hem de bir şekilde buz gibi soğuktu. Uyluklarının arasındaki adamın hissinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Tüm o çıkıntılarla dolu sivri dili akıl sağlığına zarar veriyordu. Kadın O kadar zor nefes alıyordu ki sanki koşuya çıkmış gibiydi.

Sonra elleri yanlarına geldi ve pençeleri tenini sıyırdı. Adam aniden dilini içine soktuğunda yıldızlar gördü. Adam dilini geri çekerken ve sonra tekrar içine sokarken o çıkıntıların her birini hissedebiliyordu.

"Siktir," o inledi. Orada vardı Hayır diğer kelimeler. Sadece Tıpkı ona daha önce yapabileceğini öğrettiği gibi, vücudunun sıkılaştığı, kıvrıldığı akkor hissi. Ne yaparsa yapsın, daha da sıkı, daha da inanılmaz derecede muhtaç bir şekilde dönüyordu. Dili yuvarlandı, parmakları kızın yarığının üstündeki, kendisi dokunduğunda çok zevk veren o düğmeye bastı. Sonra o pençeli ellerden biri uzanıp göğsünü kavradı, başparmağı meme ucuyla oynarken diğer tüm hisler nefes bile alamıyorum.

Ve sonra her şey tıpkı daha önce olduğu gibi bembeyaz oldu. Hiç şüphesiz onun kendisini boşaltacağını biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı ve şimdi yine oluyordu. Ama her nasılsa, bir başkası

Bu şekilde hissetmesine neden olan kişi. Kontrolden çıkma hissi devam etti, daha da arttı, ta ki bundan kurtulabileceğini düşünene kadar.

Sert bir küfür ve göğsünü sıızlatan bir nefesle boşaldı. Vücudundaki her kas, zevk dalgasını sürerken ve yüzüne doğru eğilirken gerildi. Adam onun içine doğru inledi ve kadın bunun, onun da en az kendisi kadar zevk aldığı için olduğunu biliyordu. Ve bu daha da uzun sürmesini sağladı. Nefes alamıyordu. Zar zor var olabiliyordu. Bunların hepsi onun olmuştu, ilk ve ikinci kez ve o sadece...

Konuşmaktan aciz olan Alexia, o yükseklikten aşağı inerken fark etti.

Yine de bu sefer, onun boşalmasının sıçramasını hissetmemişti. Gözlerini açtığında, adamın beklediği gibi boşalmadığını görebiliyordu. Bunun yerine tek görebildiği, son seferinde hatırladığından daha sert olan ikiz siklerdi. Acı verici görünüyorlardı, renkleri solgundu ama hâlâ o kadar sertlerdi ki canları yanıyor olmalıydı.

"Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar bana sadece dokunmuş olman hiç adil değildi."

Adamın kafasındaki tartışmayı görebiliyordu. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu, çünkü açıkça eğleniyordu. Ama arzu galip geldi. Ellerini onun kollarının altından geçirdi ve sırt üstü dönerken onu kaldırdı. Çok kolaydı. Tek yapması gereken bir hareketti ve birdenbire elleri ve dizleri üzerinde onun üzerindeydi. Adam hâlâ bacaklarının arasındaydı ama şimdi onun sikiyle ve karın kaslarının esneyen kaslarıyla göz hizasındaydı.

İşte bu bir manzaraydı. Alexia siklerden etkileneceğini hiç düşünmemişti. Hayatında pek çok kez insan siki görmüştü ve bunlar hep hayal kırıklığı yaratan, sarkık şeylerdi. Bir erkeğin bacakları arasında asılı durmaları ya da sertleştiklerindeki büyüklükleri ilgisini çekmemişti.

Ama bunlar? Bunlar etkileyici derecede büyüktü ve sivriltilmiş uçları sayesinde, ilk kez kullanıyor olsa bile bunları takabileceğinden emindi. Tek yapması gereken ağırdan almaktı.

Dudaklarını yalayarak Harlow'un birçok kez yaptığını gördüğü bir şeyi denedi. Dilini adamın sikinin başının etrafında döndürerek sadece ucunu ağzına aldı. Aslında yapabildiği tek şey buydu. Dilini döndürerek yanaklarını çukurlaştırdı ve olabildiğince sert emdi.

Kalçaları kasıldı ve başının arkasını kavradı, parmakları saçlarına dolanırken onu geri çekti. "Sakin ol, virago, yoksa bu çok yakında bitecek."

Yine de kulağa hoş geliyordu. Tıpkı kendisini yaptığı gibi, onun da düşünemez hale gelmesini istiyordu. Ona elleriyle ve diliyle yaptığı şeyler yüzünden anlaşılmaz olmasını istiyordu.

Her iki elini de adamın tabanına sararak etkileyici uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirdi. "Böyle daha mı iyi?"

Gözleri birbirine kilitlendi ve kadın onun kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu görebiliyordu. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Kontrolümü kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Umarım inanılmaz bir şey olur," diye mırıldandı onu tekrar ağzına almadan önce.

Dikkatli olmayı siktir et. Bu işi ağırdan alma ve anın tadını çıkarma duygularının da canı cehenneme. Alexia bunların ikisini de yapmak istemiyordu. Onun içine girmesini istiyordu. O pençelerin derisine saplanmasını ve kan akıtmasını istiyordu. Onu çoktan boşaltmıştı. Elbette bundan daha fazlasını istediğini biliyordu.

Bu yüzden onunla dalga geçerken, ona eziyet ederken, kendini öncekinden daha da ıslatana kadar yalayıp emerken, onun ne yaptığını düşünmemek için çok uğraştı.

Çünkü dilini tekrar onun içine sokmuştu. Sanki onu olacıklara hazırlamaya çalışıyormuş gibi kaslarını gererek dilini döndürdü. Parmakları yeterli değildi, bunu biliyordu. Aralarındaki ağlar, bir pençe ve ilk eklemden daha fazlasını sokmasını zorlaştıracaktı. Onu bu siklere hazırlamak için yeterli değildi.

Onu kullanmasını istedi. Şimdi. Bir an önce. Neden hâlâ bekliyorlardı?

Ağızındaki kalınlığın etrafında inleyerek sonunda geri çekildi. Salyaları dudaklarını ucuna bağladı ve daha önce hiç bu kadar içgüdüsel olarak seksi bir şey görmediğini fark etti.

Ona bakmak için geri çekildi ve onun da aynı şekilde hissettiğinden emindi. Karın kasları daha da kasıldı, dudakları kontrolünü sağlamak için kendisiyle savaşıırken aralandı. Ama onun kontrolü elinde tutmasını istemiyordu.

Bu yüzden dilini çıkardı ve ipi yalayarak uzaklaştırdı, dilini adamın sikinin ucundaki küçük deliğe bastırmak için eğildi.

"Siktir," diye inledi ve aniden hareket etmeye başladı. Adamın onu nasıl bu kadar küçük hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama adam onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Fortis onu döndürdü, böylece bacaklarının arasında sikleri ve güçlü karnına dayadığı elleriyle kuyruğuna oturdu. Ona bakarken, aklını başında tutmak için elinden geleni yaptı.

Ama uzun zamandır yapmak istediği gibi eğilip adamın karın kaslarının arasındaki oluğu yalamaktan kendini alıkoyamadı.

Adam inledi ve kalçalarına tutunmak için öne doğru kayarken karın kasları kadının diline karşı esnedi. "Lütfen beni daha fazla bekletme, virago."

Onun yalvarma sesine bayılıyordu. Kulaklarına müzik gibi geliyordu ve daha fazlasını duymak istiyordu.

Nefes nefese, kalçalarını esnetti ve kendini heriflerin siklerinin üzerine kadar kaldırdı. Bu ürkütücüydü. Hayatında pek çok korkutucu şey yapmıştı ama hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hatta vücudunu sayısız kez riske atmıştı ama bu farklıydı. Bunun bir anlamı ve amacı vardı. Aradığı şey acı değildi. Onu bulmak kolaydı. Zevk çok daha zordu.

Başını kıvrımlarının arasına soktu ve onun garip kayganlığını hissetti. Onu ağzına aldığı anda teninin pürüzsüz dokusunu hiç düşünmemişti ama o kadar pürüzsüzdü ki. Çok sıcaktı.

Girişinden ileri geri sürtünerek, tüm bunları biraz daha kolaylaştıracağını umarak onu kendi ıslaklığıyla kapladı. Ve sonra, derin bir nefes alarak, onun ucuna doğru eğildi. Garip bir dolgunluk hissi hemen onu vurdu. Sanki bir şey onu mızraklamış gibiydi ama bunu umursamadı. Nefesini tuttu, biraz daha battı, hayatı boyunca sıkı olan kaslarına baskı yaparken garip bir yanma hissetti.

Ama sonra pençeli elleri kadının kalçalarını kavradı ve hareketlerini durdurdu. "Sakin ol, virago. Hepsini tek seferde almak zorunda değilsin."

Sertçe nefes aldı ve başını kaldırıp adamın yüz ifadesinin buruşuk bir acıdan nadiren gördüğü bir yumuşaklığa dönüştüğünü gördü. Bunun onu incitmesini istemediğini fark etti. Her nasılsa, bu her şeyi daha da kolaylaştırıyordu.

Başını sallayarak ellerinin onu yönlendirmesine izin verdi. Yavaşça doğrulup, tekrar içeri süzülmeden önce adamın geri çekilmesine izin verdi. Her seferinde daha da kışkırtıcı olan santim santim, vücudunu gerdi. İsteddiği gibi uzun bir seferde değil, ama herhangi bir direnç olmadan içine girene kadar vücudunu ona açan birçok kayma ile.

Zaman aldı.

Sabır.

İkisi de nefes almayı hatırlamak için mücadele ederken, dünyayı sarsacakmış gibi hissettiren bir zevk ararken ağrıyan bir ihtiyaç.

"Güzel," diye övdü her şeyi. "İyi gidiyorsun, virago. Sadece biraz daha. Kendine bir bak, harika gidiyorsun. Sadece biraz daha. Biraz daha alabilirsin."

Kızın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olurken, adam onu sertçe sikin üzerinden kaldırdı ve sonra... Kolaylık neredeydi? Kayganlık neredeydi? Birdenbire tüm kayganlığıyla kaplanmamış bir horozun üzerine geri bastırıldı. Gözleri faltaşı gibi açılarak aşağıya baktı ve adamın onu ikinci sikin yanına götürdüğünü gördü. Süreci yeniden başlatırken, ilki şimdi klitorisine bastırıyordu.

Kasları sıkıştı, midesi bir şekilde onu sınıra getirmeye yetmeyen ama aynı zamanda derecede iyi hissettiren küçük hareketlerle tutuldu. Sadece onun sikinin etrafında patlamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu ve adam bunu ondan saklıyordu. Her hareketinde, her kaymasında, içine soktuğu her santimde daha fazlasını istiyordu.

Daha fazla hareket. Daha fazla sürtünme, şu anda ona verdiğiinden daha fazlası.

"Fortis," diye inledi. "Lütfen."

"Henüz hazır değilsin, virago."

Ellerini adamın göğsüne indirdi ve ters ters baktı. "Eğer beni istediğin gibi becermezsen, o zaman senden iner ve başladığın işi bitiririm."

Adam ona ters ters baktı, ikisi de birden bunun bir savaş olduğunu ve ikisinin de kaybetmek istemediğini fark etti. Kız, adamın çenesinin gıcırdadığını, kaslarının çalıştığını ve keskin bir baş hareketiyle kızın içine doğru itildiğini gördü.

Yıldızları gördü.

Adamın kalınlığı vücudunun her santimine baskı yapıyordu. İç duvarları onun etrafında çırpınıyordu, sonunu getireceğini bildiği bir orgazmın başlangıcıydı bu. Bu yüzden ölebilir miydi? Ölebilirmiş gibi hissediyordu. Sonra adam dışarı çıktı, o kadar hızlıydı ki neredeyse nefesi , sadece geri itmek ve hareketle ciğerlerindeki tüm havayı itmek için.

Elleri kalçalarını biraz daha sıkı kavradı, onu alttaki sikinden kaldırdı ve üsttekine yerleştirdi. Bununla daha fazla sürtünme olmasına rağmen, yine de alması kolaydı. Adam şaha kalkıp başının arkasını kavradığında, onun dokusunu, büyüklüğünü ve aniden içinde dibe vuran ucunun şeklini hissedebiliyordu.

Fortis onun dudaklarını yuttu, açlıkla yaladı ve ısır ı, bir yandan da bo taki eliyle onu aşağı yukarı kaydırdı. Her anı kontrol ediyordu. Güçlü pazuları her harekette esniyor, onu aniden diğ rine kaydırana kadar horozlarını yukarı ve aşağı çekiyordu. Tekrar tekrar, bu y ksekliğ n peşinden koşarken her bir horoz boyunca hareket ettirildi.

"Evet," diye tısladı, parmaklarını klitorisine sıkıca bastırmak için aralarına uzandı. "Evet, lütfen."

"Benim için bo alacak mısın?" diye sordu, ağızı kadının omzuyla boynunun birle tiğı yere kadar indi. Orayı sertçe ısır ı ve bu onu bir şekilde daha da gerginle tirdi.

"Siktir," diye bağırdı kasları gerilirken.

Ve sonra onun geldiğini hissetti. Aletin içinde sertçe seğirdiğini ve ardından içini neredeyse patlayacak kadar dolduran bir sıcaklık patlaması hissetti. Kasları gerilirken ve onunla birlikte bo alırken bile böyle hissedeceğini hiç d   nmemi ti.

Başını arkaya atarak, orgazmının dalgalarını sürerken uzun bir nefes tısladı. Ve yavaşça sakinle irken, adamın hâlâ klitorisiyle oynadığını fark etti. İnanılmaz derecede keskin pençelerinden birinin ucuyla onunla oynuyordu.

Ona baktı, o karanlık gözler çok fazla şey görüyordu. "Yine," diye hırladı.

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Bana    tane ver, virago. En az    tane."

Adama baktı, adam sikini kanalından çekerken boş bir acı hissetti, ancak diğ riyle tekrar daldı. Hâlâ sertti. İkinci siki hâlâ çok sertti.

Zıplarken, tamamen onun merhametine kalmı ken, tekrar bo alabileceğini fark etti. Bunu yapmaya devam ederse, bu baskıyı ve parmaklarının büyüleyici dokunu unu sürdürürse, başka seçeneğı kalmayacaktı.

Ve yaptı da. Utanç verici bir hızla. Kadın adamın etrafında kenetlendi ve adam, kadının iliklerine kadar hissettiğı bir iniltiyle başını geriye attı. Birlikte, sesleri boş odada yankılanırken okyanusla çevrili bu gizli yerde kayboldular.

Hayatında hiç bu kadar sevildiğini ya da başka birine bu kadar bağı olduğunu hissetmemi ti. Ve yine de...

Nefes nefese kalıp başını adamın g ğ ne yasladığında, kendini boşlukta hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Aleti hâlâ içinde seğirirken bile, yaklaşan gelecekten korkuyordu. Onu  ld receğinden o kadar emindi ki.

Alexia onun haklı olmasından korkuyordu.

Tnlaiy-Slx

Fortis

F Ortis hayatının geri kalanında o mağarada lüks içinde yaşayabilirdi. Onun göğsüne sarılması, şimdi onun için çarpan kalbine bastırılması, unutulması mümkün olmayan bir deneyimdi. Ne yazık ki, onlar ikisi de bunun ellerine geçen tek şans olduğunu biliyordu.

Sadece onun ölümü yüzünden değil, yapmaları gerekenler yüzünden de zamanları kısıtlıydı. Çok yakında kendilerini bir savaşın derinliklerinde bulacaklardı ve ikisi de bu savaşın ayrılmaz birer parçasıydı.

Bu yüzden uykuya daldığında onu sessiz kelimelerle ve daha da sessiz dokunuşlarla uyandırdı. Mira'nın omuzlarına uzun öpücükler kondurdu ve elbiseyi giymesine yardım etmeden önce teninin kokusunu içine çekti. İhtiyacı olduğundan değil ama Mira artık işe yaradığını bildiğine göre onu geri isteyecekti.

Köylerine doğru yüzerken midesinde bir çukurun açıldığını hissetti. Bunun bitmesini istemiyordu. Tüm bunların en zor kısmı da buydu. Fortis onunla kalmak ve bir süre daha yaşamak istiyordu.

Ölümünü çok uzun zamandır biliyordu ama hiçbir şey onu gitmek istemediği bir ana hazırlamamıştı. O kadar uzun zamandır hazırды ki, peki ya şimdi? Şimdi uzaktan yakından hazır değildi. Tek istediği birkaç gün daha kalmaktı.

Ya derinlik süvarileri fikirlerini değiştirdiyse? Sadece intikam için savaşıyorlardı. O ölünce, fikirlerini değiştirirler miydi? Bu tamamen dışı değildi. Onlar kararsız bir gruptu, ve yardım etmeyi tercih ediyorlardı.

başkalarından ziyade kendileri. Savaşmayacaklarına karar verebilirlerdi ve onlarla tartışacak kimse kalmazdı.

Diğer yanı, kollarında onunla denizde yüzen daha az endişeli yanı, denizde neler olduğunu görmek istiyordu. İnsanlar ve Su İnsanları bunca zaman sonra birlikte çalışıyorlardı. İnşa edecekleri şehirlerde yüzmek istiyordu ve harika olacaklarını biliyordu. Anya ve Ace'in bir grup insanı yukarıdaki kararı onarmaya yönlendirdiğini görmek istiyordu. Uzun zamandır birbirlerinden nefret eden bu kadar çok insanın ortaklığından doğacak tüm güzellikleri görmek istiyordu.

Köye varmadan hemen önce Alexia uzanıp onun çenesini kavradı. Yüzmeyi anında bıraktı ve bir şekilde kollarında olduğu için yeterince şanslı olduğu güçlü, yetenekli kadına baktı.

"Fortis?" diye sordu.

"Ne oldu, virago?"

"Sadece seninle geçirdiğim zamanın hayatımın en güzel kısmı olduğunu bilmeni istiyorum. Sen bana göstermeden önce nasıl yaşayacağımı bile bildiğimi sanmıyorum ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun."

Onu öpmek istedi. Onu tüm o camların olduğu tesise geri sürüklemek ve boşalırken sırtını nasıl kamburlaştırdığını izlemek istiyordu. Onunla denemek istediği daha pek çok şey vardı ama zaman onların tarafında değildi.

İç çekerek elini sırtında gezdirdi ve onun yerine kıza baktı. "Seni asla unutmayacağım, Virago. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta. Bu dünyaya bakış açımı değiştirdin ve bunun için de sana minnettarım. Beni ilk gördüğün anda öldürmeyecek kadar nazık olduğun için şanslıyım."

Kadın . "Hızlı bir piç olduğun için , yoksa ben yapardım."

Birbirlerine sırtttılar, geçmişin tehditleri çoktan affedilmişti. Ve sonsuza kadar kalabilirdi, kalbinde hissedebildiği tüm umutla ona gülümseyerek, ama zaman lüksleri yoktu.

"Baba!" Aulax'ın sesi . "Biz hazırız."

Hazırlar da ne demek? Hazır olamazlardı, henüz değil. Hâlâ yapmaları ve çözmeleri gereken pek çok şey vardı ve plan yapmaları gerekiyordu. Ama onları köye götürdüğünde, onlar olmadan çoktan plan yapmış pek çok kişi olduğunu görebiliyordu.

"Biz ayrılmadan önce onlara ne kadarını anlattın?" diye sordu, köyün ana toplantı alanına doğru ilerlerken.

"Her şeyi," dedi. "Onlara sahip olduğum tüm erişim kodlarını ve hatırlayabildiğim her bir haritayı verdim. Onlara Tau'nun iç işleyişine erişim izni verdim ve o droidlerden birinin kodlarını değiştirerek benim gemimden geliyormuş gibi görünmesini sağladım."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Tüm bunları bu kadar kısa sürede mi yaptın?"

Kadın yine ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Çok verimliyimdir Fortis."

Ve öyleydi de. Sadece bunun kendisi için ne kadar etkili ve işleri ne kadar zorlaştıracağını fark etmemişti.

Nefes vererek ikisini de ana odaya götürdü ve aynı anda konuşmaya çalışan yüz kişi tarafından karşılandılar. Belki yüz kişi abartıydı ama öyle hissettiriyordu.

Alexia birden fazla el tarafından sudan çıkarıldı, hepsi de onu yakalayıp mücadelenin içine sürükledi. Odanın içinde o kadar çok insan dolaşıyordu ki, her biri kendi hedeflerine doğru küçük gruplar halinde ilerlerken bir diğerinin üzerinden konuşmaya çalışıyordu. Bu hedefin ne olduğunu bilmiyordu; çıkardıkları büyük gürültüden herhangi birinin konuştuğunu duymak zordu.

Kırmızı bir el kolunu tuttu ve diğerleriyle konuşabilmesi için onu suyun altına geri çağırdı. Ama gözleri sadece kızın üzerindeydi.

Dalış kaskını kafasından çıkardı, uzun örgüsü bir kırbaç gibi serbestçe sallanarak kalabalığa korkusuzca yaklaştı. Odadaki en uzun boylu adamdan bile rahatlıkla bir baş daha uzundu. Alexia bulunduğu her alanı ele geçiriyor ve gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekiyordu.

Daios tekrar kolundan çekiştirerek bu kez onu suyun altına dalmaya zorladı.

"Neyin var senin?" Daios mırıldandı. Her şey.

Hiçbir şey.

Savaşçı bir kadın hayatına girdiği için aklını kaybetmişti ve şimdi de onsuz var olabileceğine inanıyor gibiydi. Birlikte yaşadıkları her şeyden sıyrılabilirdi ve bundan hoşlandığından emin değildi. Kadının kendisini düşünerek tükenmesini, başka hiçbir şey düşünmemesini istiyordu. Özellikle de karşılaşmalarına bu kadar yakinken.

Daios onun boğazına vurdu. Sertçe. "başına topla Fortis. Beni dinleyin. Planlar var ve sen onları takip etmek zorundasın.

Seni öldüreceğini bildiğin bir kadının peşinden koşuyorsan bunu ."

Fortis ona ters ters baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çok şey biliyorum. Unutuyorsun, hayatımın büyük bir bölümünde derinlik süvarileriyle çalıştım. Tanıdığım tek kişi sen değilsin ve adamlarının çoğu seni öldürecek olan kadının tarafını tuttuğundan bahsediyor." Daios kaşlarını çatı. "Bunu neden yapıyorsun, asla anlayamayacağım. Ama benim işim sizi anlamak değil. Benim işim, hepimizin bu işi olması gerektiği gibi yapabilmesini sağlayacak kadar aklınızın başınızda olmasını sağlamak."

Fortis onun sözlerinin ardındaki anlamı anladı. Ödünç alınmış zamanları vardı.

"Neden acele ediyoruz?" diye sordu köyün başka bir bölümüne doğru yüzerlerken. "Geri döneceğimizi ve tüm bunlar yaşanmadan önce yapabildiğimiz kadar çok plan yapmamız gerektiğini düşündüm."

Kolları silahlarla dolu bir derinlik süvarisi yanlarından yüzerek geçti. Onu üç droid takip etti, her biri muhtemelen yaklaşan savaşta kullanılacak daha fazla silahla donatılmıştı.

Daios başını salladı. "Alexia gitmeden önce hepsine planın ne olması gerektiğine dair bir fikir verdi ve bu iyi bir plandı. Seni kaybettikten sonra yaralarını sarıyormuş gibi yaparak gemiyle geri dönecek. Ondan öğrenmeleri gereken iki ay sürecek bir hikaye olacak ve onlar hakkında iyi yalan söyleyecek kadar çok şey biliyor. Orijinali ona inanacaktır çünkü Alexia her zaman Harlow'un zırhında yumuşak bir nokta olmuştur. Bu ona bağlantıyı yeniden kurma ve sonra da bizi içeri alma şansı verir."

"Bu korkunç bir plan. Hepiniz onun ele geçirilmediğine inanmalarını ya da ilk görüşte onu görevden almamalarını kadere bırakıyorsunuz."

"Bu onun önerdiği plan ve biz onun kendi insanlarıyla ne yapacağını bildiğine güveniyoruz."

Ama yapmadı. Bu gerçeği çoktan tespit etmişlerdi. Hayatı boyunca Tau'nun egemenliğinden kurtulmak için savaşmıştı ve şimdi hepsi onu bunun için öldürmeyeceklerine mi güveniyorlardı?

Daios'un kaşları çatıldı. "Tabii onu tekrar kontrolleri altına alacaklarından korkmuyorsanız?"

"Hayır, aptalca bir şey yapmasından ve kendini öldürtmesinden korkuyorum." Sorun da burada yatıyordu. Alexia tüm bu insanlara çok öfkeliydi ve ondan bu öfkesini saklamasını beklemenin mantıklı olmayabileceğini biliyordu.

Daios solungaçlarından yavaşça kabarcıklar çıkararak başını salladı. "Şu anda yapabileceğimiz tek şeyin ona güvenmek olduğuna inanıyorum Fortis. Alexia'ya bizimle birlikte olmanın, bizi desteklemenin, aylardır yaptığımız her şeyi yapmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdik. Zor olsa bile doğru olanı yapacağına inanmak zorundayız."

"Beni öldürmek gibi," diye mırıldandı başını sallamadan önce. "Anlaşıldı. Plan nedir?"

"Gemisine takması için başka bir batarya ürettik. Beta'dan çaldığımız bakım droidleri de geminin hala yaşayabilir olduğundan emin olmak için gösterdiği yere gittiler ve sistem onu içine yerleştirir yerleştirmez devreye girmeye hazır. Şehre aynı gemiyle dönecek ve hâlâ inandıkları kadın olduğundan emin olmak için sıkı testlerden geçmesi gerektiğini bilecek. Bu tamamlandığında, şehirdeki kilitleri teker teker açacak. Bu şekilde gireceğiz ve öldürebildiğimiz kadar çok insanı öldüreceğiz."

"Ya misilleme yaparlarsa?"

"Onun açtığı aynı deliklerden ayrılıyoruz. Ancak Alexia'nın bize sağladığı droid geliştirmeleriyle dış gemilerini indiren çok sayıda savaşçımız da olacak. İnsanlarımız ve bu droidlerin silahları sayesinde dışarıda ve içeride güvende olabiliriz. İçeride her seferinde birkaç kişiyi öldüreceğiz, açtığı yeni deliklerden sürekli saldıracağız ve delikler kapanmadan oradan ayrılacağız."

Mira'nın atölyesine vardılar, bataryanın orada olacağını tahmin etmişti. "O olduğunu anlayacaklar. Başka hiç kimse böyle bir hata yapmaz. Şehirlerinin korunmasını mükemmelleştirmek için yüzlerce yılları oldu."

"İşte bu noktada derinsürücüler devreye giriyor. Alexia mümkün olan en kısa sürede şehrin etrafındaki kalkanı indirecek ve derinsürücüler şehrin dışını sökmeye çalışacak. Görünüşe göre, Tau'nun hemen dışında suyun arasında duran cam yapılar var. Bunlar ortadan kaldırıldığında şehre girişler çok geniş ve çok sayıda olacak." Daios omuz silkti. "Derinlik süvarileri şehrin camlarını delip geçecek. Teker teker."

Planlara bakılırsa, o kadar da kötü değildi. Tau hiç doğrudan saldırıya uğramamıştı. Bu da yıllardır hazırlıklı olmalarına rağmen, korumalarının daha önce hiç test edilmediği anlamına geliyordu.

Mira'nın atölyesine yaklaştıklarında bir droid duvarı tarafından karşılandılar. Yanıp sönen ışıklar ve dillerinden çıkan bip sesleri

kırmızı tonları ve garip yankıları olan su. Droidler onu her zaman rahatsız etmiştir.

Mira gümüş rengi dalış kıyafetiyle atölyesinden çıkmıştı bile. Solunum cihazını yüzüne kapatmış, tanıdık bir bataryanın etrafında yüzüyordu. Onları zar zor fark etti ama en azından yaklaştıklarında omzunun üzerinden baktı.

"Gitmek için iyi görünüyor," diye mırıldandı, ama ifadesinde Fortis'in bu noktada tanıdık bulduğu bir çimdik vardı. "Bilemiyorum. Geminin daha önce kullandığı bataryanın aynısı değil ve korkarım bu, üzerinde oynanmış olduğunu oldukça açık hale getirecek."

"Sadece Alexia'ya söyle. Bunun için bir neden uyduracaktır. Belki de geri dönmek için eski bir tesise yanaşmak zorunda kalmıştır."

"Fena fikir değil. Ama bunu ona söyleyecek kişi sen olmalısın." Mira omuz silkti. "Zaten bu tarafa geliyor. Şimdiye kadar onu bilgilendirmiş olmaları gerekirdi."

Şimdiden mi? Kesinlikle hayır. Acele etmemeleri için sayısız neden vardı ama yine de... Döndü ve işte oradaydı. Her zaman başardığı o zarif şekilde onlara doğru yüzüyordu. Ayağında paletleri, yüzünü sıkıca saran bir maske ve daha yüksek, daha kaygan bir at kuyruğu şeklinde örülmüş saçları.

Kahretsin, bu gerçekten oluyordu. Yavaşlatmak için ne yaparsa yapsın.

Kararlılık Alexia'nın yüz ifadesini neredeyse tanınmaz bir hale getirdi. "Güzel, pili çoktan hazırlamışsın."

Mira başını salladı. "Yine de görünüş konusunda endişeliyim. Bunun birlikte gönderildiğin bataryayla aynı olmadığını anlayacaklar."

"Eminim bunu bekleyeceklerdir. İki aydır yoktum. Beni o kadar uzun süre idare edecek kadar gücüm olmadığını biliyorlar. Bir şeyler düşüneceğim." Alexia bir el salladı, sonra ona baktı. "Sence ikimizi de taşıyabilir misin koca adam?"

Bu onun hayır deme anıydı. Aslında ikisini birden taşıyamazdı. Bu, onu hiçbir yere götürememek için geçerli bir nedendi. Bu intihar görevine onunla birlikte gidecek başka birine ihtiyacı vardı. Çok açık.

Ama aptal ağzı, "İkisini de gayet iyi taşıyabilirim, virago," dedi.

Kırmızı yüzgeçli kardeşi boğazını temizlemeden önce Daios ve Mira birbirlerine baktılar. "O gemiye bindikten sonra, diğer derinsürücülerin yanına dönmeniz gerekiyor. Onlarla birlikte savaşmanız için bir planları var ve

Kaderiniz, eminim Mitera nerede ve ne zaman olmanız gerektiğini biliyordur."

Öyle olmasını umuyordu, çünkü kendisi kesinlikle öyle düşünmüyordu. Fortis yine de bunların hayatının son anları olduğunu biliyordu ve bundan sonra ne olabileceği endişesi ve korkusuyla oyalanmayacaktı.

"Aulax'a onun her zaman hayalini kurduğum oğul olduğunu söyle," diye mırıldandı. "Ve eğer oğlum beni gemisinin yakınında bulabilirse, son anlarımızı birlikte yaşayacağız."

Alexia'yı kollarına aldı, akünün sapına tutundu ve dışarı çıktı.

Yolculuk boyunca hiçbir şey söylemediler. Ama söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Onun nasıl hissettiğini biliyordu. Onun yaptıklarının hayatını sonsuza dek genişlettiğini biliyordu. Tek korkusu bundan sonra ne olacağı ve bunun ne kadar çabuk gerçekleşeceğiydi.

Gemisine geri dönmeleri çok uzun sürmemişti ya da belki de aynı süreyi almıştı ve o sadece düşüncelere dalmıştı. Ama çok geçmeden gemiyi bıraktıkları yerde, çıkıntının üzerinde gördü. Üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı ama droidlerin indiği yerde izler vardı.

"Droidler gemini tamir etmekte çok hızlı davrandılar," diye mırıldandı onları gemisinin önünde yere indirirken.

"Mira söyledi. Akü takıldıktan sonra çalışacağından emin olduklarını söyledi."

İkisi de birbirlerinin gitmesine izin vermekte çok tereddütlüydü. İkisi de bundan sonra ne olacağını söylemek istemiyordu ve o da gitmek istemiyordu. Henüz değil. Onun içeride güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Sonra gitmesine izin verecekti.

"Sadece seni yakalamadıklarından emin ol-" dedi, kız konuşurken aynı anda.

"Gereksiz riskler almayın."

İkisi de kıkırdadı ve adam kızın boynunun yan tarafını kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Dikkatli ol, virago."

"Sen de öyle Fortis. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

Öyle olacağını biliyordu. Ama geminin altına doğru ilerleyip onu denizde yalnız bıraktığında, onu bir sonraki görüşünün sonu olacağından korktu. Pili tozlu geminin üst kısmına taktığında

ve ışıkların yanmasını izlerken, kendi kendine yıllardır bu an için
hazırlandığını söyledi.

Hâlâ hazır değildi.

TNIAIY-SEVEF

Alexia

S Bu gemiye geri dönmekten nefret ediyordu. Kendini çok yanlış hissediyordu. Onu ilk kovalayan kişiden çok uzaklaşmıştı ama yine de Alexia'nın tek düşünebildiği eskiden olduğu kişiydi.

Yakında yine o kadınmış gibi davranmak zorunda kalacaktı. Tau halkını, giden Alexia' kendisi olduğuna ikna etmesi gerekecekti. Duygusuz, her şeyi yapabilen, etrafındaki dünyadan etkilenmeyen biri olması gerekecekti çünkü küçük bir ilacın sahip olabileceği her türlü korku ve endişeyi ortadan kaldıracığını biliyordu.

Kürek kemikleri arasında buz gibi bir his belirdi. İlacı tekrar alması gerekecekti. Kendini kontrol paneline yaslayarak geminin ön tarafındaki tozlu cama baktı. Nefes verdi, kendi nefesinin buharını gördü.

Kendini hazırladığı onca şey arasında iğneleri hiç . Ona yapacakları ilk şey buydu. Boynunun yan tarafına hızlı bir iğne, sadece onu sakinleştirmek ve her şeyin normal şekilde ilerlediğinden emin olmak için. En azından bildikleri kadarıyla haftalardır ilaç almamıştı. Tüm bilim adamları onu dürtmek ve dürtmek isteyecekti. Kimse onun gibi birinin "ilaçlarını" düzenli olarak almamaya nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Genetikçiler, geliştirilmiş insanların onun gibi duygulara olabileceğini bile fark etmemişlerdi. İnanmamayı seçtiler çünkü bu çok

gerçeklerden çok daha kolay.

Derin ve sakın bir nefes alarak, gemiyi uyandırmak için düğmelere basmaya başladı. Duyduğu ilk şey bilgisayarın tekrar çevrimiçi olma sesiydi.

"Görevinizi belirtin."

"Öncekiyle aynı kişi, bilgisayar. Alexia, Orijinal Harlow'un kişisel koruması. Görevimi tamamladım ve eve dönmek istiyorum."

"Tanılama çalıştırılıyor."

Elbette öyleydi. Kendilerini geminin tepesine bağlayan droidlerin yumuşak tıkırtılarını duyabiliyordu. Kısa sürede işe koyuldular, geminin parçalarını delip izleyicileri yerleştirdiler, böylece Mira her zaman nerede olduğunu biliyordu.

Ve tabii ki ceplerinde droidler vardı. Ace tarafından yapılmış, boncuk büyüklüğünde minik droidler. Başka hiçbir droidin yapamadığını yapacaklarını söylemişti. Şehre girip çıkacaklar, her ayrıntıyı filme aldıklarından emin olacaklar, böylece şehre giren zenciler nereye gideceklerini sadece bir harita okuyarak değil, görerek bileceklerdi.

Bu insanlar her şeyi düşünmüştü ve şimdi her şey ona bağlıydı. Kendi halkına ihanet edebilir miydi? Kesinlikle. Nefes almaya ihtiyacı olduğu gibi intikam almaya da ihtiyacı vardı. Ama Kökenleri değişmediğine ikna edebilse de edemese de, bu hayatının en büyük ve en zor görevi olacaktı.

Bilgisayar "Gemi çevrimiçi," dedi. "Protokol, muhafızlar görevlerini tamamlayana kadar kalmaktır."

Alexia geçersiz kılma düğmelerine basmaya başlarken, "Sana söyledim, zaten yaptım," diye mırıldandı.

"Ağların ve nakliye ambarlarının hepsi boş. Lütfen hedefi tekrar arayın."

Kahretsin, bilgisayarlardan nefret ediyordu. Her zaman en kötü zamanlarda tartışıyorlardı ve gitmesi gerekiyordu. Ana sisteme girmeye çalışırken, "Ace, neden beni bu geveze sürtüğü etkisiz hale getirebilecek bir droidle göndermedin?" diye mırıldandı.

Sorun şu ki, yanında bir şeyle gelmesi gerekiyordu. Büyük bir kalamar ya da belki küçük bir balina bilgisayarı kandırıp Tau'ya dönmesine izin verebilirdi ama bunlardan birini nasıl bulacağından emin değildi. Çok fazla zamanları yoktu. Derinsürücüler şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı.

Lanet olası cam bu şekilde kapalıyken düşünemezdi. Nefes almaya, boşluğa ve zihninin düşünebilmesi için gereken diğer her şeye ihtiyacı vardı. Bunu anlamadan önce uçuşuma baktığı birkaç dakika olsa bile.

Belki de karanlıkla birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Sadece kafasını toparlamak için.

"Bilgisayar, ön camdaki tüm kalıntıları temizle."

Gemi boyunca yüksek bir gümbürtü başladı ve sonra kendi kendini salladı. Pilot koltuğunun arkasına asıldı ve tozun yatışmasını bekledi.

Orada bir şey vardı. Karanlığın içinde gizleniyordu. Alexia şeklini zar zor seçebiliyordu ama oradaydı. Onun görmesini bekliyordu. Tedirgin bir şekilde farları yakmak için düğmeye uzandı.

Işıklar yandı ve gemisinin önündeki devasa undine'i aydınlattı. Nefes nefese kaldı ve Tau için pratik yapması gerekirken herhangi bir tepki verdiği için kendini azarlamaya başladı. Ama sonra onun Fortis olduğunu fark etti.

"Gitmedin," dedi, nedenini anlayamamıştı.

Ama sonra biraz daha yaklaştı, o karanlık gözler çok fazla şey görüyordu. "Yalnız gitmene izin veremezdim, virago. Bana ihtiyacın olacağını biliyorsun."

"Fortis, benimle geri dönmen çok tehlikeli. Bunu biliyorum. Bunu biliyorsun. Sadece güvenli değil."

"Dönmek için bir nedene ihtiyacın var. İyi bir nedenin olmadan o şehre geri dönmene izin vermezler." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Bu plan ve beni neden tedirgin ettiği hakkında düşünüyordum. Senin kendi nedenlerinle ayrılmadığına güvenmeleriyle bitiyor. Sana inanmayacaklar. Sana güvenmeyecekler. O şehre girdiğin anda kafana bir kurşun sıkacaklar."

Tamamen haksız sayılmazdı. Risk vardı. Ama onun da kendisiyle gelmesine ve kendisini de riske atmasına izin veremezdi.

"Seni parçalara ayıracaklar," dedi. "Döndüğümde hiçbir şüphe olmamasını sağlamanın tek yolu seninle dönmek Fortis. Sen beni takip ederken değil. Ölü bedeninden ya da parçalamaları için hazır olan aciz varlığından başka bir şeyle değil."

Başını yana eğdi, kadının çok iyi tanıdığı meraklı bir hareketti bu. "Bunu biliyordun."

"Ben yaptım."

"Diğerlerine söylemedin çünkü hayatımı riske atmak istemedin." Neredeyse kızgın görünüyordu. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Biliyorsun ki

beni öldürmen gerekiyor."

"Ve seni öldürmemek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım, seni inatçı piç." Sandalyesinin arkalığını öyle sert kavradı ki deri gıcırdadı. "Hikayende kötü adam olarak resmedilmekten hoşlanmıyorum."

"Sen kötü adam değilsin! Sen sadece sonsun." Elini uzattı ve cama dokundu. "Yaşayanlar âlemini terk edeceğim, Alexia. Sen beni ortadan kaldıran silah olacaksın. Bunu kabullendim ve bu konuda rahatım. Ama kaderle savaşırsın. Bu mümkün değil."

"Senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Ve bu, olmasını engelleyemeyeceğiniz bir şey. Senin için son bir şey yapmama izin ver. Sonunda seni güvende tutmaya yardım ettiğimi bilmeme izin ver."

Bu sözler karşısında kalbi burkuldu. Neden onu güvende tutmak istediğini biliyordu. Onun da en az kendisi kadar bununla mücadele ettiğini anlıyordu ve bir yanı, tıpkı onun söylediği gibi, kaderle savaşamayacağını biliyordu.

Ama bunun olduğunu görmek istemiyordu. Elllerinde tuttukları diğer tüm kadınları parçaladıkları gibi onu da parçalamalarını görmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Derin bir nefes alarak ona hayır demek için kendini hazırladı. Onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacaktı ve ölü karısını görmek istemesine rağmen yaşamaya devam etmek zorunda kalacaktı. Onu yaşamaya zorlayan kişi olmaktan nefret ediyordu ama buna mecburdu.

"Alexia," dedi, ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi. "Bunu benim için yap."

Bunun her saniyesinden nefret ediyordu ve onun kendisini ikna etmesine izin verdiğini bilmekten daha da nefret ediyordu. Çünkü bu, onu öldürmek zorunda kalmaya bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyordu ve burada, tüm bunlardan kaçınabileceğini düşünüyordu.

Titreyen bir nefes alarak başını salladı. "Benimle ilgili son anıların iyi olmayacak. Artık olmamam için çok uğraştığın kişiyle ilgili olacak. Tüm bunlar olurken gerçek beni göremeyecek olmandan nefret ediyorum."

"Senin kim olduğunu her zaman bileceğim, virago. Doğru olanı yapmak için mücadele ettiğini ve zafere ulaştığını göreceğim. Halkımızı daha iyi bir geleceğe taşıyacağından hiç şüphem yok." Elini düz bir şekilde bardağın üzerine koydu ve Alexia'nın da aynısını yapmasını bekledi. "Sana tapıyorum, Alexia. Ama bundan da öte, sana inanıyorum."

Daha kötü ya da daha iyi bir şey söyleyemezdi.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Seni aptal, harika adam. Seni asla unutmayacağım."

Çünkü daha fazla tartışılabileceği bir şey yoktu. Elini bilgisayara vurmak zorunda kaldı ve "Bilgisayar, hedefi geminin önüne kilitle. Ağa al onu."

Gemi o anda canlandı. Ne de olsa avlanmak ve sakatlamak için yapılmış bir gemiydi. Ağ suyun içinde mızrak gibi ilerliyor, Fortis'in ondan kaçmaya çalışmasını bile neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Kaçmadı da zaten. Kıpırdamadan durdu, ağ etrafını sarıp onu geminin karnına doğru sürüklerken her şeye hazırды.

Aynı anda tüm motorlar ateşlendi. Küçük gemisi suda yükselip onu metal kollarıyla karnından kavrayabildi ve sonra yola koyuldular. Bu kadar kolay.

Droidlerin izleyicileri gemiye yerleştirmek için zamanları olduğunu umuyordu. Alexia'nın onlara daha sonra ihtiyacı olacaktı.

Yine de midesi çalkalanıyordu. Tau'ya doğru hızla ilerlerken tek düşünebildiği bunun ne kadar zor olacağıydı. Onu onlara teslim etmek istemiyordu. Onun ölüm fermanını imzalıyordu ve bu acı dolu bir ölüm olacaktı.

"Bilgisayar, Tau'ya varmamıza yaklaşık ne kadar var?" "Altı saat yirmi üç dakika."

Yani Tau'dan o kadar da uzakta değillerdi. Fortis onu günlerce süren bir kovalamacaya sürüklemişti ama bu Tau'nun hiç ulaşamaz olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece altı saatlik bir yolculuk mesafesindeydi. Onu herhangi bir noktada bulabilirlerdi ama henüz bulamamışlardı.

Pilot koltuğuna yerleşerek, duygularını kontrol altında tutmak için tüm eğitimleri boyunca çalışmaya başladı. Yine de yapmak istediği şey . Orijinaller onu bir varlık haline getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ve sonra onu okyanusun dibinde çürümeye mi terk etmişlerdi? Bu ne cüret? O da bir insandı ve onların umurunda bile değildi!

"Bilgisayar?" diye sordu, nefes alış veriş i zaten biraz düzensizdi. "Lütfen balina seslerini çalabilir misin?"

"Olumlu."

Kulağında bu sesle başını arkaya yatırdı ve yolculuğun geri kalanında meditasyon yapmaya çalıştı. Tek yapması gereken iyi şeylerin olabileceğine inanmaktı. Oraya girecekti, plan iş e yarayacaktı ve herkes Tau'nun kötü adam olduğunu anlayacaktı. Şehirler

Çok uzun süredir hayatta olan kötü insanların etkisi olmadan gelişir ve bu işe yarardı.

Tek yapması gereken bunu inandırıcı bir giriş olarak satmaktı.

Kendini sakinleştirmesi altı saatini almıştı. Bilgisayar Tau'ya ulaştıklarını bildirdiğinde hazırды.

Bu iyi olacaktı. Hayatının performansını sergileyecekti.

Başının üzerindeki kancada asılı duran kulaklığı kaptığı gibi kulağına götürdü ve . "Alexia'dan Tau'ya. Alexia'dan Tau'ya."

Başka bir ses "Alexia?" demeden önce birkaç dakika çatırdayan bir sessizlik oldu. Orijinal ismini teyit et."

"Harlow."

Daha fazla sessizlik, sonra sanki diğer tarafta biri daha yükseğe çıkmaya çalışıyormuş gibi çatırtılar. Sonra tanıdığı bir ses geldi. "Ben Çavuş Russell. Alexia olduğunu mu iddia ediyorsun?"

İç çekti. "Undine ile birlikte dönüyorum. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. O kurnaz bir piçti. Sonunda onu yakalayana kadar okyanusun her tarafını dolaştım."

Bu onları şaşırtabilirdi. Bununla ne yapacaklarından kesinlikle emin değillerdi ve onun girişini engellemek için bir yol bulmaya çalışacaklarını kesinlikle biliyordu.

Ama Harlow Fortis'i istiyordu. Ve eğer bir Orijinal bir şey istiyorsa, tüm şehir bunu sağlamak için elinden geleni yapardı.

Çavuş tekrar çevrimiçi oldu. "Lütfen tarama iskelesine gidin. Dönüşünüzü beklemediğimizi anlamalısınız."

"Olumlu. Şimdi dördüncü rıhtıma gidiyoruz."

Kulaklığı taktı ve kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

İşe yaramasının tek yolu buydu. Bunu yapabiliirdi.

Ancak parlak yeşil tarama ışıkları gemisinin üzerinde gezinip her şeyin tam olarak söylediği gibi olduğundan emin olmak için kontrol ederken, hazır olduğundan o kadar da emin değildi. Ya onu kaybederse? Ya Fortis'i güvende tutmak için onlarla savaşırsa? O sinir bozucu adamın okyanusa bıraktığı lanet ilaçları almasını sağlamalıydı ve başlangıç olarak kendisine enjekte edebilirdi.

"Alexia?" Kulaklığındaki sesi zar zor duyabiliyordu ama hemen tekrar kulaklığına sarıldı.

"Al."

"Geminizin tepesinde neden tanınmayan bir batarya var?"

"Bataryalarımızın bana iki ay yetmeyeceğini biliyorsunuz, Çavuş. Terk edilmiş bir tesiste bir tane daha buldum. İçinde sadece beni eve götürecek kadar enerji olduğu için şanslıyım. Undine diğerlerinden birini gemimden söktü." Eliyle ağızlığı kapattı, sonra sakın bir nefes aldı ve devam etti. "Çavuş, çok uzun zamandır ilacımı almadım. Taramanız tamamlandıysa, lütfen undine'i toplayın ve beni içeri götürün. Sağlık ekibi tarafından gözden geçirilmem gerekiyor. Görevimi tamamladım ve bir hayvan gibi muamele görmeyeceğim."

Bu işe yarar gibi görünüyordu. Yanaşma bölmesinin kapısı başının üzerinde açıldı ve kendini onu bırakmaya hazırladı. Olması gereken buydu. Herkes yaşayabilsin diye o ölecekti.

"Siktir," diye fısıldadı gözyaşları gözlerini yakarken. Bir an önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Geminin kapıları açıldı ve omuzlarını dikleştirdi. İyi olacaktı. Bu sadece kendisinin değil, tüm insanların iyiliği içindi.

Soğukkanlı bir ifadeyle bilim adamları ve askerlerden oluşan orduyla yüzleşmek için döndü. Altı silah ona doğrultulmuştu ve şimdiden ona ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazır tıbbi personel vardı.

Alaycı bir sırıtışla ellerini kaldırdı. "Eve hoş geldin."

Tnlaiy-Elgni

Fortis

F Ortis bunu göstermesi gerektiğini biliyordu. Onu bu şehre getirecek olan insanlar sadece yakalamakla yetinmeyeceklerdi. Onun boyutlarında bir yaratığın -şehirlerine saldırmış olan bir yaratığın- sessizce gelmesini beklemiyorlardı. Eğer onun yaşamasını istiyorsa, o zaman haklı olduğunu kanıtlamak.

Konuşmalarını dinledi, bilim adamlarının ona nasıl güvenmediklerini duydu. Ona iğne yapıldığı anı biliyordu. İç çekişinin sesi muhtemelen tedavi edilmeyi beklediğine dair onları rahatlatmıştı ama o sesin ne olduğunu biliyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Utanmıştı. Bu seste bir suçluluk duygusu bile vardı, sanki geri dönmekle büyük bir hata yapmış olan kendisiymiş gibi.

Ancak bunun yapılması gerekiyordu. Bu şehri geçmesi ve en azından birkaç gizli girişi açması gerekiyordu, yoksa bunların hiçbirisi işe yaramayacaktı. Onun halkına ihanet etmesine ihtiyaçları vardı ve bunu yapmak için bunu inandırıcı kılmalıydı.

O da öyle yaptı.

Bu yüzden kapılar açıldığında ve askerler ona doğru hücum ettiğinde, bunu gerçekmiş gibi gösterdi. Ağa karşı savaştı ve mücadele etti, dişleriyle onu parçaladı ve o keskin dişlerini herkesin görmesi için ortaya çıkardı. Onlara hırladı, kendisinden korkmaktan başka çareleri kalmayana kadar tekrar tekrar kıvranmaya devam etti.

"Eğer bu ağ burada olmasaydı, seni çoktan lime lime ederdim," diye hırladı. "Bu hayatta insan etini parçalamaktan ve kanını dilimde tatmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Hayal edebileceğiniz her şekilde yok edildiğinizi görmek ve sonra kemiklerinizdeki iliği emmek istiyorum."

Fortis onların da tıpkı kendisi gibi kendisini anlayabileceğini varsayıyordu. Ayrıca ne söylerse söylesin, bunu bir tehdit olarak algılayacaklarını da varsayıyordu. Ama bugün öleceğini bilmiyorlardı, tıpkı onun kendisini nasıl öldüreceğini bilmediği gibi.

Askerler ona lazer silahlarını doğrultmuşlardı, ateş ettiklerinde canını yakacaklarını biliyordu. Yine de onlardan korkmuyordu. Yıllar boyunca pek çoğunu göğsünden ve kuyruğundan vurmuştu. Ancak korktuğu şey, elinde bir avuç iğneyle odaya giren bilim adamıydı.

Hayır, bu doğru değildi. Onu kendisinden önce öldürmemeleri gerekiyordu.

"Geçen seferki hatayı yapmayacağız. Size verdiğim şey bir balınayı etkisiz hale getirmeliydi," diye homurdandı bilim adamı ve "Hareket edemeyeceğinden emin olun," diye havladı.

Birden fazla asker ağı sudan çıkardı ve ardından onu ağla birlikte yere yatırdı. Denemesine rağmen ağın içinde kıpırdanmak artık neredeyse imkânsızdı. Yumruğu yere çarptı ve dört insan daha kenarın etrafına dizildi. Şu anda onu tutan en az on kişi vardı, belki de omzunun üzerinden göremediği daha fazlası.

Sonunda yorulmuş gibi yaptı. Fortis yüzgeçlerinin dramatik bir son vuruş yapmasına izin verdi ve ardından bilim adamının ona yaklaşması için sessizce yatarken dev bir nefes aldı. İmgeleme inanmak ve onu öldürecek kişinin Alexia olacağına güvenmek zorundaydı. Sonunu biliyordu. Geleceğini de biliyordu. Ve geleceği oydu. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacaktı.

İğnenin batması, yakında etkilerini hissedeceği konusunda onu uyardı. Eğer geçen sefer verilenin iki katını verirlerse, ne kadar uyanık kalacağından emin değildi. İlaç eninde sonunda çevresinin farkında olmasını zorlaştıracaktı.

İlaçlar çabucak etkisini gösterdi. Kaslarının nasıl gevşediğini ve nefes alış verişinin nasıl düzleştiğini taklit etmiyordu. Zihni hâlâ bu odada olduğunun çok az farkındaydı. Üstündeki beyaz tavanı görebiliyordu ve

Etrafındaki insanların mırıltılarını duyuyordu ama ne söyledikleriyle o kadar da ilgilenmiyordu.

"Öldürün gitsin," dedi askerlerden biri. "Onu neden canlı tuttuğunuzu anlamıyorum. Canavar değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyor."

Bilim adamı içini çekti. "Çünkü ölürlerse onları inceleyemeyiz ya da organlarını alamayız, seni moron. Örneklerin mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalması gerekiyor. Ayrıca Harlow bu öldüğünde yanında olmak istiyor, en sevdiği muhafızını elinden aldığını düşünürsek. Sen onun yerinde olsan ne ?"

Vücudunun altından bir şey kaydı. Yerden kaldırılırken garip bir şekilde sağlam olan iki metal kol. Onlar hareket ederken soruyu soran asker de yanında yürüyordu ve o adam nefesinin altından homurdandı: "En yetenekli askerimizi neredeyse öldüren yaratığın ölmesini isterdim. Ben de bunu isterdim."

Yani akıllı Akromolar vardı. İnsanlar, diye düzeltti kendini ve eğer bunu yapabilseydi gülerdi. İnsanların her zaman aptal yaratıklar olduğunu düşünmüştü ama içlerinden biri gerçekten de komik bulduğu bir şaka yapabiliyordu.

Ölmek üzereyken böyle bir şeyi keşfetmek ne kadar ilginç.

Çok geçmeden gördükleri, karısından gördüğü görüntülerle birleşti. Yanından hızla geçen beyaz tavan, şimdi fark ettiği ışıkların titremesi, kapanıp açılan ışıklar değildi, daha ziyade onların altında hareket ediyordu. Tau'da ilerledikçe başlayıp duran ışık sıraları.

Yolculuk onu çok daha fazla insana yaklaştırdı. Aralarında kimin taşındığını fark ettiklerinde şaşkınlıktan nefesleri kesildi. Bazıları tıslayarak şöyle dedi: "İmkânsız. Bu çok büyük! Denizden gelmediğine emin misin?"

Birbiriyle örtüşen pek çok ses. Kendisiyle birlikte mezara götüreceği ve kısa süre sonra geri dönüp uğrayacağını umduğu sesler.

Her şeyin sona ereceğini bildiği odaya götürüldü. Tıpkı karısının tahmin ettiği ve geleceğini onunla paylaştığı gibi. Tavandaki ışıkları tanıdı. Burayı kendi ruhunu tanıdığı gibi tanıyordu. Tam da bu anı kaç kez izlemişti? Bilmek

zerindeki parlak beyaz ışıklar bulanıklaşmaya başlardı ve gözlerini açık tutmak için nasıl mücadele ederdi?

Göğsünde bir huzur duygusu filizlendi. Yıllardır bunu bekliyordu, artık buradaydı, tüm o korkuyu ve bilinmezliğin acısını bir kenara bırakabilirdi. Yakında gelecekti. Yakında sona hazır olacaktı.

Ama beklemediği ayrıntılar vardı. Bilim adamları organlarını ve parçalarını çıkarmak için kendilerini hazırlarken çıkan metal sesleri. Etrafını saran kadın ve erkeklerin mırıldanmaları, her birinin onda bulacakları farklılıklar ve organlarla ne yapacakları üzerine spekülasyonları.

"Onlar daha güçlü ve suyun altında hayatta kalma konusunda bizden çok daha yetenekliler. Bilmek istediğim şey, basıncın onları nasıl etkilemediği. Derin deniz balıkları bile denizaltıların yaptığı gibi derinlerden yukarı çıkamazlar." Kadın sesi, hiçbir insanın anlamaya hakkı olmayan şeylerden bahsetmesine rağmen yatıştırıcı ve sessizdi.

"Bence kendi merakımız bu kadar zaman ve çaba harcamaya değmez. Derilerinde iyileştirici özellikler olduğunu biliyoruz. Bu rneği nasıl bizden çok daha hızlı iyileştiklerini ve bu bilgiyi nasıl uyarlayabileceğimizi keşfetmek için kullanmalıyız ki daha fazla yeniden doğan yaratmak için bu kadar çok kaynak israf etmeyelim." Bu kez bir erkek sesiydi, çok daha sert ve kırpılmıştı.

İnsanların kendi halkı üzerinde deney yapmalarının bir nedeni olduğunu biliyordu ama bunun için olduğunu düşünmemişti. Onun türünü o kadar merak ediyorlardı ki, halkının neler yapabildiğini araştırmanın onlar için çok daha kolay olması gerektiğinin farkında bile değillerdi.

Sadece sorabilirlerdi. Bunca yıl boşa gitmişti ve tek yapmaları gereken birlikte çalışmaktı. Bunun işe yarayabileceğini grmştı. Mira ve Arges'in inşa ettiği köye bakın. Yıllarca birlikte alışabilirlerdi ve yetiştirebilecekleri okyanus pek çok kişiye mutlu, zengin ve sağlıklı yapabilirdi. Bu insanlar istedikleri her şeyi yapabilirlerdi ama bir başkasından yardım istemeye değer görmeden önce kendi başlarına yapmaya o kadar bağlı ve kararlıydılar ki.

Tüm bunların sona ermesi için sabırsızlanıyordu ama midesini de bir endişe kaplamıştı. Ya bir hata yaptıysa? Ya halkının yapabileceğine inandiğı şeyi asla yapamazlarsa?

Bu insanlarla yalnız kaldığı süre uzadıķa kaygısı da artıyordu. Kalp atışları ve her ne monitörü kullanıyorlarsa onun küçük biplerini duyabiliyordu.

daha hızlı giderken ona bağlanmıştı. Kendi isyan eden kalbinin sesinden başka bir şey düşünemiyordu. Gergin olduğunu biliyorlardı ve bu hayatının en büyük utancıydı.

Daha sert nefes alarak gözlerini açmak için mücadele etti. Yakında burada olmalıydı. Burada olması gerekiyordu. Neden gelmemişti?

"Ah, Harlow! Geldiniz." Erkek bilim adamlarından biri şöyle dedi.

Orijinal buradaysa, bu Alexia'nın da burada olduğu anlamına geliyordu. Tabii onu öldürmedilerse. Onu etrafta tutmanın riske değmeyeceğine karar vermedilerse ve ondan kolayca bir tane daha yapabilirlerse. Gitmiş olması umurlarında değildi.

Ama o yaptı.

Kahretsin, gitmiş olması ve gözlerini buğulu ışığa karşı zar zor kırabiliyordu. Hazır olduğunu düşünmüştü. Olanlarla barıştı ama onu tekrar görmek istiyordu.

Tıpkı imgelemin ona söz verdiği gibi.

Son bir kez.

Ve sonra işte oradaydı. Koyu renk saçlarının görüntüsü, bakması çok acı veren kör edici ışığı engelliyordu. Onun karanlığı, uçuruma bakmakla aynı rahatlıktaydı. O kadar yorulduktan sonra hoş ve sevindirici bir manzaraydı. Derin bir nefes alarak, kalbinde hissettiği tüm sevgiyle ona baktı.

Ona onu sevdiğini söylemiş miydi? Çok fazla kelimeyle değil ama hareketleriyle söylediğini düşünüyordu.

Bunu itiraf etmemiş olması daha nazikti. Sonsuza dek ayrılacakları zaman onu ne kadar sevdiğini bilmesine gerek yoktu. Ama belki de uyuşturucu doğrudan beynine gitmişti, çünkü ona söylemediği için pişmanlık duyuyordu. Birinin onu sevdiğini bilmeyi hak ediyordu.

"Yani onu buraya mı getirdiniz?" Alexia sordu. Tanımadığı ve konuşmalarını duymak istemediği diğer seslere kıyasla onun sesi hoş bir merhemdi.

"İşleme girecek. Ama önce Orijinal Harlow'un onu görmek isteyeceğini düşündük." Bunu söyleyen, basıncın onu nasıl olup da insanlar gibi etkilemediğini anlamak için onu parçalara ayırmak isteyen kadın bilim adamıydı.

"Ah," dedi Alexia. Elini omzuna koydu ve ona sahip çıkmak için oradaymış gibi görünmesi gerektiğini biliyordu, ancak

onun istikrarlı dokunuşuyla rahatladı. "Bu sefer deney yapacağımızı sanmıyorum."

"Öyleyiz."

"Hayır, değilsin." Sesi sertleşti. "Bu Harlow'un ödülü. Onun için peşine düştüm ve onu geri getirdim. Hangi deneyleri seçeceğin umurumda değil ve senin küçük çıkarların da umurumda değil. Bu onun iç çamaşırı."

Kadının acımasız olacağı konusunda uyarılmıştı ama yine de tüm bunları söylediğini duymak zordu. Onun hepsine defolup gitmelerini söylemesini ve hiçbir şey yapamadan öylece yatıp ne teklif ederlerse kabul ederken yüzükoyun yatan bedenini korumasını istiyordu.

Ama bu aynı zamanda onun zamanıydı. Ve zihni yaşamak için ne kadar savaşmak isterse istesin, bunun sahip olduğu tek seçenek olduğunu biliyordu.

Başka bir ses daha yükseldi ve bu yumuşak ton Alexia'nın bahsettiği Orijinal olmalıydı. "Ona ne yaptıkları umurumda değil, Alexia. Sadece istediğimi yaptığın için memnunum."

"Bunu anlıyorum Harlow. Ama aynı zamanda beni bu yarattığı öldürmem için bir göreve gönderdin ve ben bunu henüz yapmadım. Burada olmanı istedim, böylece senin emirlerini yerine getireceğim ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim konusunda hiçbir şüphe kalmasın." Sesi yine çelik gibi bir şeye dönüştü. "Ayrılmadan önceki gardiyan olamayacağıma dair söylentiler olduğunu biliyorum. Yeniden ilaç tedavisine başlamış olsam da, son nefesime kadar size hizmet etmeyeceğime inananlara kızdığımı fark ettim."

Odada yankılanan iç çekiş aşktan başka bir şey değildi. Sanki Alexia gerçekten romantik bir şey söylemişti. "Ah, seni tatlı şey. Bana söyleyeceğin şeyi her zaman biliyorsun. Hadi git o zaman. Öldür onu ve biz de hepsine defolup gitmelerini söyleyelim. Sen her zaman onların en iyisiydin, arada bir duygularını belli etsen bile."

Ve sonra Alexia ona doğru döndü. Tek düşünebildiği onun orada durduğu ve pişmanlık dolu kara gözlerle kendisine baktığıydı. Elini uzattı. "Bana dört yüz miligram nörotoksin ver. Diyatomlardan aldığımız."

"Alexia, onu öylece öldüremeyiz. Vücudundaki bilgiler böyle bir örneği yok etmek için çok değerli!"

"Gerekirse seni yaparım."

Bilim adamları koşuşturdu. Ve tüm bu süre boyunca ona baktı. Kuşkusuz hepsi de onun hayatında yakalayabileceği en büyük ava baktığını düşünüyordu.

ama onun bakışlarındaki parlaklığı gördü. Ağlamamak için kendisiyle mücadele ederken bile gözlerinin nasıl sulandığını gördü.

Ona bir iğne ve şişe uzattı ve geri vermeden önce nörotoksini şişeden dikkatlice çıkardı. Kadının eli gözden kayboldu, muhtemelen onu öldüreceğinden şüphe duymadığı koluna doğru uzandı.

Ama sonra tereddüt etti. Bunu yapmayacağını görebiliyordu. O karanlık gözlerde bir isyan parıltısı vardı ve onu durdurmak zorundaydı. Her ne kadar acı verse de bu ikisinin de kaderiydi.

Uyuşturucuyla mücadele ederek elini kaldırdı ve onunkine bastırdı. Elini onun elinin üzerine koyarak iğneyi etine batırdı.

Ne dediğini kimse duymasın diye fısıldayarak ona sessizce, "Her şey yolunda, virago," dedi.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve onun üzerine damladı. Gözyaşının sıcaklığının boynuna sıçradığını hissetti, aynı zamanda onun kendisine enjekte ettiğini de hissetti. Tüm vücudu bir anlığına kasıldı, her kası acı içinde kaskatı kesildi ve sonra hepsinin gevşediğini hissetti. Tüm vücudu çok gevşemiş, çok rahatlamıştı. Böyle hissedeceğini hiç düşünmemişti. Sanki hiçbir şey yanlış gitmemişti ve her şey yoluna girecekti. Ölümüne gömülmenin bu kadar huzur verici olacağını fark etmemişti.

Ve gördüğü son şey onun gözyaşlarıyla dolu güzel, kederli gözleriydi.

TNIAIY-NIFE

Alexia

T Bu boktan insanlar. Alexia bunun için onları asla affetmeyecekti. Asla. Ölmeyi hak etmemişti ve sahip olduğu tek iyi şeyi de elinden almışlardı. Sadece onun yaşamasını istedi. Hepsi bu. Bunun için yalvarmak ya da içinde bulunduğu görevi mahvetmek istemiyordu ama kendisini bir insan gibi hissetmesini sağlayan tek şeyi kaybetmek zorunda kalmamak için onun yaşamasını istiyordu.

Onun için her şeydi. Bakışlarının gevşemesini ve vücudunun gevşemesini izlerken, onunla birlikte kendisinin de öldüğünü hissedebiliyordu. Onun bu dünyaya getirdiği kişi, kendisinin yumuşak ve nazik versiyonu, uzun ve kederli bir ölümle öldü. Onunla birlikte gitti, nereye giderse gitsin, çünkü burada o yumuşak Alexia olamayacaktı.

Herkesin başkalarını acı içinde görmek istediği bu engerek çukurunda yumuşak olmak güvenli değildi. Onu test ediyorlardı. O da bunu biliyordu. Gerçekten de bir zamanlar olduğu kişi olup olmadığını ve masum bir kadıncağızı öldürmenin hatasına sebep olup olmayacağını test ediyorlardı.

Şimdi onlara ne yapacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Çıplak elleriyle onları parçalara ayıracak, hepsine undine'in ona öğrettiklerini tam olarak gösterecekti. Burayı dize getiren kâbus olacak ve tıpkı Fortis'in yapmasını istediği gibi onların kanında yıkanacaktı.

Doğruldu ve yüzündeki ifadeyi aklından geçen tüm düşüncelerden arındırdı. Öfkesini göremiyorlardı. Varlığının yüzeyinin altında fokurdayan nefreti göremiyorlardı.

Döndüğünde tıpkı eski haline benziyordu. Harlow mutlu olduğu sürece herkesten her şeyi kabul edebilecek bir kadın. "İşte. Öldü."

Harlow neşeyle alkışladı. Yüzü çoktan parlak bir gülümsemeye bürünmüştü, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu ve çok yakında düzeltmek için yeniden doğacak birini öldüreceği kesindi. "Çok hoş! Şimdi sana bir sürprizim var. Tam zamanında döndün ve bunu görmen için sabırsızlanıyorum."

"Sürpriz mi, Harlow?" Onun Orijinalini takip etti ve kendine arkasına bakmamasını söyledi. O kadar derinden aşık olduğu adamın cesedine bakma. Ama baktı. Bilim adamlarına baktı ve gözlerini onlara dikti. "O bedenle uğraşmayın. O sizin değil. Ondan kurtulun."

Ona ters ters baktılar ama talimatına uyacaklarını görebiliyordu. En azından cesedine saygısızlık etmeyeceklerdi. Şimdi tek yapması gereken Harlow'u birkaç dakikalığına sarsmak ve bu planı uygulamaya koymaktı.

Göz kamaştırıcı beyaz koridorlarda ilerlerken Alexia öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermemenin giderek daha zor olduğunu fark etti. Duvarda Harlow'un resmini görmüştü. Bu kadının dünyanın sonunun başlangıcında orada olduğunu biliyordu. Ve şimdi, sanki hiç olmamış gibi davranıyordu. Sanki insanların burada, birbirleri ve denizdeki diğer her şey üzerinde deneyler yapması önemli bir şey değilmiş gibi.

Harlow'un özel odalarından birine doğru yürürlerken Alexia zor nefes almadığından emin olmak zorundaydı. Şimdiden öfkesinin sesi belki de biraz fazla açıktı.

Aptalca bir şey yapmadan önce dikkatini dağıtması gerekiyordu. Bu kadının sevdiği tek adamı öldürmesine neden olduğu için öfkelenmek gibi. Ya da Harlow'un yaptığı her şey için kadını öldürmek gibi.

Onu geri getirmeyeceklerinden değil. Alexia, birinin onlara suikast düzenlemesi ihtimaline karşı Orijinallerin de bir planı olduğundan emindi.

"Harlow?" diye sordu. "Lütfen kaçırdığım her şeyi bana anlatır mısın?"

"Oh, pek bir şey yok. Büyük bir parti vardı. Herkes oradaydı. I Yine de sen yokken seni özlediğim kesin. Yerinize geçecek muhafızların hepsi çok sıkıcıydı. Onları sevmedim."

Sıkıcıydı. Tüm bunlar çok sıkıcıydı. Aslında hiçbirinin önemi yoktu ve bu insanların yüzlerce yıldır bu şekilde yaşamayı nasıl başardıklarını anlamıyordu.

yıllarca. Bir parti ya da katılan insanlar kimin umurundaydı? Kimin umurundaydı ki birinin geçen hafta modası geçmiş bir şey giymiş olması?

Ama o da uyum sağladı. Harlow'un bunu yapmak isteyebileceği aklına geldiğinde genellikle egzersiz yaptığı arka odaya kadar kendini kontrol altında tuttu. Paspaslar hâlâ yerdeydi, koyu maviydiler, bu yüzden Harlow'un gözlerini rahatsız etmiyorlardı. Bir de uzun cam pencereler vardı, her biri Alexia'nın genişliği kadardı, domino taşları gibi yan yana dizilmişlerdi ve ötesindeki karanlık denize bakıyorlardı. Dışarıdaki ışıklar sudaki toz zerrecikleri ve dışarıdaki hiçliği aydınlatıyordu.

"Güzel, tam zamanında geldik." Harlow söyledi. İç çekmeden önce küçük bir daire çizdi. "Dinle. Uzun zamandır yoktun ve ben de senin için özel bir şey yapmak istedim. Arkadaşlığını çok takdir ettim ve sen gerçekten de benimle birlikte yürüyecek en iyi insansın."

Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Teşekkür , Harlow."

"Şimdi, anlıyorum ki konuşan insanlar olacak. Sen her zaman diğer gardiyanlardan biraz farklı oldun, ama bu hoşuma gitti. Bu yüzden seni kendi haline bıraktım. Ne yazık ki, bu insanların çoğunun burada çok fazla gücü var ve beni sevmelerine ihtiyacım var." Harlow başka bir kapıya doğru yürüdü ve kilit mekanizmasına bastı. Kilit açıldı ve bir kişi içeri girdi. "İşte bu benim sana hediyem."

Bir kişi mi? Başka birinden ne istiyordu?

Ama sonra Alexia bu yabancıya gerçekten baktı ve kendi karanlık gözlerine baktı. Yüz hatlarını daha da sert gösteren sıkı bir örgüyle geriye doğru toplanmış kendi koyu renk saçlarının hatlarını inceledi. Bu versiyonu biraz daha genişti, kasları biraz daha ağırdı ama bu... oydu. Alexia'nın giyebileceği her şeyden çok daha sert, soluk gri bir takım elbise giymişti. Bu takım elbisenin ortasında siyah düğmeler vardı ve genetik olarak geliştirilmiş yeni versiyonu, onlar birbirlerine bakarken düğmeleri açmaya başladı ve ceketin altındaki beyaz atleti ortaya çıkardı.

Alexia kendi önünde durmuş, var olmaması gereken bir kadına bakıyordu ve yine de ikisi de ne olduğunu biliyordu.

"Alexia?" diye sordu.

Bu kadın, "Sekizinci Alexia, daha açık olmak gerekirse," dedi.

Alexia onun gözlerinin çok ölü olduğunu fark etti. Onlarda hiç duygu yoktu, sanki gerçekten yaşamıyormuş gibiydi.

Harlow, Alexia'nın neden dehşete düştüğünü anlamış gibiydi. "Ah, evet. Bu. Ne yazık ki sende her zaman bir kusur vardı ve bu genellikle duygularla ilgiliydi. Seni tutmak istiyorsam bunu düzeltmem gerektiğini söylediler."

"Bu nasıl bir hediye Harlow?" Alexia diğer versiyonu hareket ettikçe hareket etti ve kadının arkasına geçmeyeceğinden emin oldu. Kişisel korumaların ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu yaratık her fırsatta ona saldıracaktı. İşte bu an bunun içindi. Hiç şüphesiz onu öldüreceklerdi.

"Çünkü yerine geçecek kişiyle tanışacaksın! Bana iyi bakılacağını bilmek istersin diye düşündüm. Tüm hayatın benim mutlu olmamı sağlamakla geçti ve şimdi, sen öldükten sonra, iyi olacağımdan emin olabilirsiniz." Harlow elini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu, sanki bunu düşünmek bile gözlerini yaşartıyordu. "Senin bu halini özleyeceğim. Ama zaman ilerliyor ve bazen hatalar yapıyoruz."

"Harlow," diye tısladı ama Orijinal çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Hayır, hayır. Buna dayanamıyorum. Sekizinci Alexia, bu gece Sen bu odadan çıkana kadar seletin ölmüş olacak." Harlow derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Yapılacak en doğru şey bu."

Kapı arkasından kapandı ve sonra sadece Alexia ve kendisinin yeni versiyonu kaldı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ve diğer kadının etrafında dönmeye başladı. "Birbirimizi öldürmemizi istiyorlar ama ikimiz de buradan canlı çıkabiliriz."

Kendisinin sekizinci versiyonu başını kaldırdı. "Her şeyi filme alıyorlar. Bu kadar aptalca bir şey söylemenin bile kötü bir fikir olduğunu biliyorsun."

Elbette, film çekiyorlardı. Kimin umurunda? Bu görüntülerden herhangi biri ortaya çıkmadan önce bu odadan çıkmış olacaktı. "Benimle gerçekten dövüşmek istemezsin," diye cevap verdi, kameralarla ilgili uyarıyı görmezden gelerek. "Harlow'a hizmet etmek için eğitim almış olabilirsiniz ama ben senden çok daha fazla yaşadım."

"Beni senden daha iyi yapmalarının bir sebebi var."

"Seni hissizleştirdiler. Duygular korkulacak şeyler değildir. Onlar kucaklanmalıdır."

Birbirlerinin etrafında dönerlerken, sekizinci versiyon sanki dövüşmesine yardımcı olacakmış gibi kollarını sıvadı. Tek gereken bir kas seğirmesiydi ve Alexia tepki verdi. İkisi de birbirlerine doğru hamle yaptı.

Güç ve ağırlık çarpışması içinde bir araya geldiler. Kendisinin bu versiyonunun ondan daha kaslı olduğunu biliyordu ama Alexia artık yüzmekten dolayı sıırım gibi ve güçlüydü. Ayrıca uğruna savaşıacak bir şeye sahip olma avantajı da vardı, ki bu diğer versiyonda yoktu.

Kendisinden daha iri olan kadınla boğuşarak onu kafasından yakalamayı başardı. "Beni dinle, sana çok kötü bir şey yaptılar. Kendine gelmen gerek. Sistemindeki uyuşturucunun üstesinden gelebilirsin."

"Senin ölmen gerek." Sekizincisi başının üzerinden geriye uzandı, Alexia'nın gömleğinden bir tutam yakaladı ve onu omzunun üzerinden sürükledi.

Nefesini kesecek kadar sert bir şekilde yere çarptı ama hareket etmesi ya da öldürülmesi gerekiyordu. Yuvarlanırken, kaburgalarına gelen bir bottan kendini zor kurtardı.

Alexia ayağa kalktı ve diğer kadının suratının ortasına bir yumruk indirmeden önce ellerini silkelediğinden emin oldu. Yumruk elinin ağrmasına neden oldu ama bunu yapmak iyi hissettirdi. Bu yüzden tekrar ve tekrar yaptı.

Ama sonra eli dördüncü vuruşta yakalandı ve sekizinci vuruş onu kollarıyla saracak kadar yakınına çekti. O kadar sert sıktı ki nefes almak zorlaştı.

Sekizinci adam zor nefes alıyordu ama "Sen bir anomalisin. Sorunu benimle birlikte çözüyorlar."

"Evet," diye hırıldadı. "Benden yapmamı istedikleri hiçbir şeyi yapmadım." Ve sonra kendi kendine kafa attı.

Siktir, bu acıttı. Kafatasının sert ön kısmı sekizincinin burnuyla birleşti ve çarpışmanın hemen ardından çatladı. Kafatasının kırıldığını hissetti ve lanet olsun, bunu yapmak iyi hissettirdi. Sekizinci, burnundan fişkıran acı ve kan yüzünden bir anlığına kör olarak ondan uzaklaştı.

Mükemmel bir fırsat. Alexia daha önce beklemiş olabilirdi, kendi dövüş becerisinden duyduğu gurur rakibine kendini toparlama şansı veriyordu.

Ama bunu yapmayacaktı. Herkesin hayatı tehlikedeyken olmaz.

Bacağını uzatarak diğer Alexia'yı yere yatırdı ve üzerine çıktı. Fortis'in ona pek çok kez yaptığı gibi, Alexia da uzuvlarını diğer kadının etrafında kilitledi. Güçlü bacaklarıyla sekizincinin kollarını sabit tutarak kollarını kadının boynuna sıkıca doladı.

"Sen ölürken," diye hırladı, tutuşunu korumak için mücadele etti ama diğer kadını sıkıştırmayı başardı. "Şunu bilmeni istiyorum. Sen çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin."

size söylediklerinden daha fazla. Siz güçlüsünüz, yapmak istediğiniz her şeyi yapabilecek güçtesiniz. Duyguların asla senden alınmamalıydı. Bunu onlar yaptı ve ben hepimizin intikamını alacağım. Hâlâ büyümekte olan her versiyon için ve bizden önce gelen herkes için. Yaptıkları şey için ölecekler."

Sonunda, sekizinci Alexia'nın ciğerlerinden son hırıltı da çıktı. Bu versiyonun öldüğünden emin olmak için birkaç dakika daha tutmaya devam etti. Ve iyi bir önlem olarak, Alexia onun boynunu kırdı.

"Bunu yapmak çok yanlış geliyor," diye mırıldandı sonunda cesedi bırakırken. Ceset ondan uzaklaştı ve kendi kendine bunun iyi olduğunu söylerken kendi cesedine baktı.

İnsanları öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. Daha önce de birçok insan öldürmüştü.

O sadece... kendini hiç öldürmemişti. Ya da kendisinin bir versiyonunu. Ya da bu kadın o muydu? Hayatları boyunca tamamen farklı deneyimler yaşamışlardı, yani bu gerçekten o değildi. Sadece onun yüzünü giyen bir yabancıydı.

"Hâlâ tuhaf," diye mırıldandı gömleğine uzanıp başının üzerinden çekmeden önce.

Alexia, cesedi soymaya başlamadan önce pantolonunu da hızlıca çıkardı ve tüm kumaşları çekiştirdi. Bir yandan da özürler mırıldanıyordu. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana davranılmasını hak etmiyorsun ama... şey. Görev çağırıyor. Bunu anlayabilecek biri varsa o da sizsiniz."

Her nasılsa, tıpkı kendisinininkine benzeyen çıplak bir cesede bakmak daha da kötüydü. Peki ya birini giydirmek? Bu özellikle korkunçtu. Bunu bir daha asla yapmak istemiyordu. Hayatında asla. Bu yanlıştı. Çok yanlıştı.

"Seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum. Sen ölüsün," diye mırıldandı sekizinci Alexia'nın bacaklarına pantolonunu geçirirken. "Ama sana çok benzeyen bir cesetle aynı odada olmak gerçekten çok korkunç. Bunu en kötü düşmanımdan bile istemezdim." Tereddüt etti. "Yoksa sen benim en kötü düşmanım mısın?"

Alexia başını salladı ve kıyafetlerini değiştirmeyi bitirdi.

"Gerçekten kaybediyorum. Önce Fortis, şimdi sen ve sonra da denizin geri kalanı. Bundan sonra ne yapacağımı bulmam gerekiyor." Doğrudu, elleriyle ceketini düzeltti ve ardından düğmelerini iliklemeye başladı.

Eğer tamamen duygusuz bir robot olsaydı, o zaman ceketinin düğmeleri boğazına kadar iliklenmeden görünmezdi. Ve bir an için, o

kendini ağlamaya bıraktı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü ve yeni kıyafetler giyip yeni bir kişiliğe bürünürken sessiz hıçkırıklar omuzlarını titretti.

Bunun zor olacağını biliyordu. Bununla ilgili hiçbir şey kolay olacağını düşündürmemiştir ama ne kadar korkunç olacağını fark etmemiştir.

Gözleri pencerelere gitti ve bilinçsizce onu aradı. Çünkü zihni hâlâ onun orada olması gerektiğine yemin ediyordu. O hep oradaydı. Eğer bakmaya devam ederse, çok geçmeden o mor kuyruğu ya da derinliklerde sarı ışıkların titreşimini görecekti.

Ama şimdi yapayalnızdı. Sadece bir odada durmuş, denize bakıyordu ve ayaklarının dibinde kendisinin ölü versiyonu vardı.

Ve zamanı tükeniyordu.

Kendini toparlayıp dışarı çıkması gerekiyordu. Birileri eninde sonunda bu odadaki görüntülere bakacaktı. Yanlış Alexia'nın şehirde dolaştığını görecektirdi. Dışarı çıkmalı, Harlow'u kendisinin o duygusuz versiyonu olduğuna ikna etmeli ve sonra... gitmeliydi. Şehre sızacak ve içerideki neredeyse herkesi öldürecekti.

Alexia eğilerek eski ceplerindeki minik boncuk droidleri boşalttı ve hepsini yere bıraktı. Artık serbest bırakıldıklarına göre ne yapacaklarını biliyorlardı. Her biri farklı yönler doğru havalandı ve yakında kontrol odasını bulacaklardı.

Derin bir nefes alarak kapıdan çıkıp Harlow'un beklediği koridora yöneldi. Orijinali onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Dehşet verici miydi?" diye sordu.

"Mücadele etti." Alexia sesini tamamen duygusuz tutmaya çalıştı. "Artık bitti."

"Güzel. Zavalılık. Ondan gerçekten hoşlanmışım, biliyorsun." Harlow derin bir nefes alarak omuz silkti. "Ama sizden o kadar çok var ki. Birini öldürmek uykularımı kaçırmayacak. Şimdi, çamaşırlarımı toplar mısın? Yeni elbisemi kuru temizlemeye verdim ve o hep yanlış ütülüyor."

"Hemen, hanımefendi." Hayatını cehenneme çeviren kadından uzaklaştı ve Harlow'u bir daha gördüğünde onu öldüreceğine dair kendine söz verdi.

EOAIY

Alexia

T Alexia hepsinin aptal olduğunu fark etti. Dünyanın manipüle ve kontrol edebilecekleri bir şey olduğunu düşünen zengin aptallar. önünden geçerken, Harlow'dan gelen bir emri doğrudan duymazdan geldi, tüm şehirdeki her bir Orijinal'in aptal olduğunu fark etti. Ama onlar kendilerini dahi sanıyorlardı ve sorun da burada başlıyordu.

Güçleri vardı ve bu güce çok uzun zamandır sahiptiler. Bu güç onlara diğerlerinden daha iyi oldukları hissini vermişti, her ne kadar bu doğru olmasa da. Güç ve para sayesinde akıllarının herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorlardı. Ama bu insanların hepsi sadece şanslıydı. Diğerlerinden biraz daha fazla para aldıkları için şanslıydılar, işleri rakiplerinden daha iyi gittiği için şanslıydılar ya da zaten bir adım önde oldukları için hayatları boyunca kader tarafından olumlu görülmüşlerdi.

Tarih onlara iyi gözle bakmayacaktı. Koridorlardan geçip cephaneliğe doğru yürürken Alexia, yıllardır inşa ettikleri tüm itibarı yerle bir edecek ilk kişinin kendisi olacağını biliyordu. Onları bir tanrıdan ziyade gerçekte oldukları gibi kırılgan varlıklar olarak gösterecek her hikâyeyi anlatacaktı.

Biri hatırlatmadan kendi dişlerini fırçalamaktan aciz olduklarını herkesin bilmesini sağlardı. Onların pisliklerini ne kadar sık temizlemek zorunda kaldığına ya da nasıl ağladıklarına dair hikayeler anlatırdı.

Genellikle de biri duygularını incittiği için. Onlar insandı, tanrı değil ve yüzlerce yıllık yaşamları bunu değiştirmemişti.

Bir grup asker ona doğru yürüdü ve o da onların duruşunu taklit etmek için ellerini arkasına koydu. Omurgası kaskatı ve dimdik, sanki buraya aitmiş gibi bir daha bakmadan yanlarından geçti.

Onlar da aynısını ona yaptılar. Çünkü Orijinaller için çalışan herkes var olmamıştı. Onlar bir kovandaki asalaklardı. Düşünceleri yok, duyguları yok. Eğer var olmaya başlarsa, sadece değiştirilirlerdi. Tıpkı ona yaptıkları gibi.

Koridordan sağa döndü ve cephaneliğe girdi. Tüm muhafızlar eğitimden önce yemeklerini almak için yemekhaneye gittiğinden, günün bu saatinde çoğunlukla ıssızdı. Bu odadaki her şey ölümcüldü, çünkü gerçek silahlarla eğitim yapıp yapmadıkları önemli değildi. Onun gibi birinin ölmesi çok da önemli değildi.

Duvarlarda hiç pencere yoktu, sadece silahlarla dolu raflar vardı. Kılıç bölümüne gelene kadar daha da çok silah vardı. Sonra sopalar gibi kör nesneler ve birine vurulduğunda canını yakacak diğer tüm eşyalar. Derin bir nefes aldı ve ihtiyacı olan tüm eşyaları toplamaya başladı.

Arka duvara doğru ilerleyerek bir şok tabancası aldı ve pantolonunun ön kısmına soktu. Bu yakın dövüş için iyi bir silahtı. Sonra saldırı tüfeğine benzeyen bir şey aldı ve kayışından omzuna astı. Bir odayı hızla temizleyebilecek büyük enerji topları ateşliyordu ve ihtiyacı olan da buydu. Diğerlerinin gücü bittiğinde kullanmak üzere pantolonunun arkasına iki şok tabancası daha yerleştirdi.

Yeterince iyi. Bu onun başlamasını sağlayacaktı. Uzun örgüsünü aldı ve başının üstüne sardı, yoluna çıkmaması için düğümledi.

Kapıya hafifçe vurulunca bakışlarını kapıya doğru kaydırıp ve yerde o küçük droid boncuklarından birini gördü. Kontrol odasını bulmuşlardı, bu da her şeyin hazır olduğu anlamına geliyordu.

Onu almak için eğildi ve kulağının arkasına bastırdı. "Beni duyuyor musun?" diye bir ses geldi. Mira'nın sesine benziyordu. "Açık ve net."

"Hazır mısın?"

Tüfeği kollarına aldı ve emniyetini kapattı, tanıdık ağırlığını ve ağırlığını hissetti. "Evet, hazırım."

Bu koridor onu kontrol odasına götürecektir karmaşık bir koridor ağına açılıyordu. Ama mutlaka yoluna çıkacak insanlar olacaktı. Burada çok fazla insan yaşıyordu ve her biri onu tepeden tırnağa silahlı olarak görecekti ve onu durdurmaya çalışacaktı.

Güzel. Biraz stres atması gerekiyordu.

Köşeyi dönen ilk kişi Orijinallerden biriydi. Onunla çok az etkileşimi olmasına rağmen adının Donatello olabileceğini düşündü. Her zaman iki muhafızla seyahat ederdi, çünkü ortalama bir insandan daha fazla yeniden doğuş yaşamış paranoyak bir kişiydi. Tüfeği eline aldı ve göğsüne doğru bir delik açtı.

Kan sızan yarasına bakıp sendeleyerek kenara çekilirken bir şaşkın bir sessizlik oldu. Göğsünde bir kadeh su büyüklüğünde bir delik olduğu düşünüldüğünde, nasıl olup da hâlâ ayakta durabildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Muhafızlarından biri silahına uzanırken diğeri Donatello'ya doğru koştu. İlk önce silahına uzananı vurdu. Enerji darbesi iri adamın tam alnına isabet etti ve adam yeri sarsacak kadar sert bir şekilde yere düştü. Diğeri Orijinal'i çoktan kollarının arasına almış, muhtemelen bu kadim varlığı hayatta tutmak için bir kişiyi daha feda edecekleri revire doğru gidiyordu.

"Uzun zaman önce ölmesi gerekirdi," diye hırladı adam koridorda ondan uzaklaşırken. "Bırak ölsün."

Muhafız kısa bir an için tereddüt etti. Hatta omzunun üzerinden ona baktı ve sonra uzun bir iç çekti. "Bunu yapmasına izin veremem. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Onu sırtından vurdu, öbür dünyaya gitmeden önce çok fazla acı hissetmemesini sağlayacak öldürücü bir atıştı bu. İlk cesedin ve ardından diğeri'nin üzerinden geçerken omuzlarında ağır bir yük vardı. Orijinal'in yüzüne baktı ve o adadaki resimdeki adamı gördü. O zamanlar çok gençti ve şimdi de hâlâ çok genç görünüyordu. Gerçi o zaman da gergindi. Bunu resimdeki adamın gözlerinde görmüştü.

Şu anda olduğu gibi gergindi, o geniş gözleri ona ölmekten korktuğunu söylüyordu. Ama çok uzun süre ölmeyecekti. Yakında biri onu bulacaktı. Beynindeki elektriksel aktivitenin devam edebilmesi için en ufak bir şans olduğu sürece, onu geri getirebilirlerdi. Bunun olduğunu kendisi de görmüştü.

Cebinden bir şok tabancası çıkararak adamın kafasına doğrulttu. "Asla bu kadar uzun yaşamamalıydın. İnsanlar yüzlerce yıl hayatta kalmak için yaratılmadı. Bu yüzden bize bir son kullanma tarihi verildi. Bunca zaman içinde senin ve halkının yaptıklarına bir bak. Hiçbir işe yaramadınız ve her şey başkalarını umursamadan sadece kendi ihtiyaçlarınızı karşılamak içindi."

Onu kafasından vurdu, böylece kimse onu tekrar bir araya getiremeyecekti. Bir Orijinal'in ilk gerçek ölümü, en azından onun bildiği kadarıyla. O ölmüş ve gitmişti ve kimse o parçalanmış beyin parçalarını bir araya getiremeyecekti.

Tabii beyin nakli yapamazlarsa. Lanet olsun.

Bundan nefret ediyordu. Ama iyi bir önlem olarak, bir zamanlar kim olduğunu ve o kafanın nereye gittiğini söylemenin bir yolu kalmayana kadar kafasına altı kez daha etti. Tam bir kafa naklini hiçbir zaman başarıyla gerçekleştiremediklerini biliyordu. Bunu denediklerinde o da oradaydı ve özellikle bu adamın bunu nasıl yapacakları konusunda öncülük ettiğinden oldukça emindi.

Sonunda koridorda koşmaya ve kimsenin yoluna çıkmamaya özen gösterdi. Kesinlikle mecbur kalmadıkça daha fazla insanla dövüşmek istemiyordu. Kontrol odasında olduğu gibi.

O odaya ulaşan Alexia kendini duvara yasladı ve birkaç derin, sakın nefes aldı. Bunu yapabiliirdi. Ne de olsa onu öldürmek için yaratmışlardı ve şimdi tam olarak bunu yapıyordu.

Sadece onu kontrol edemeyeceklerini hiç düşünmemişlerdi. Derin bir nefes daha alarak başını çevirip kontrol odasına baktı.

"Mira?" diye sordu sessizce.

"Hâlâ buradayım. Silah sesleri duydum."

"Çok daha fazlasını duymak üzeresiniz. Kontrol odasında her zaman on beş kişi var. Burayı boşaltacağım ve alarm çalana kadar açabildiğim kapıları açmaya başlayacağım. Sonra buradan çıkmam gerekiyor ve manuel olarak geçersiz kılınan diğer kapıları açmaya başlayacağım. Onları hemen içeri gönderin."

"Şimdi mi?" Mira onunla konuşurken aynı anda yazmaya çalışıyormuş gibi tıkırtılar duyabiliyordu. "Yine de kalkan hâlâ açık."

"Uzun sürmeyecek."

Bir özlem hayaleti omurgasını titretti. Fortis onunla birlikte dişleri ve pençeleriyle bu odaya dalacaktı. Bunu görmeyi çok isterdi.

İkisine de uzun zamandır musallat olan tüm insanları yok edeceği an.

Doğru şeyi yaptığını bilmeyi hak ediyordu. Ve bunun da ötesinde, onun için kanlarını akıttığını bilmeyi hak ediyordu.

Dişlerini dişsiz bir hırıltıyla göstererek otomatik kapıyı açmak için düğmeye bastı ve silahlarını ateşleyerek odaya koştu. Bu odayı iyi tanıyordu. Üç düzgün sıra halinde dizilmiş altı devasa monitör vardı. Her birinin başında iki kişi olacaktı ve bu on iki kişi için hesaplanmıştı. Diğer üçü sağında ve solunda, sonra da tam önünde yer alacaktı. Gerçi öndeki suya bakıyor olacaktı, çünkü gardiyan ışıkları ve balıkları izlemeyi seviyordu.

Beklendiği gibi, on beş kişi istasyonlarında şehrin iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağlıyordu. Masalarındaki en yakın iki kişiyi vurdu ve kontrol panellerinin üzerine yığılmalarını izledi. Ama işi kolaylaştırmak için bulabileceği tek zaman buydu.

Her iki yanındaki iki kişi de silah tutmaya başlamıştı bile. Kurşunlar havada uçuştı ve devasa monitörlerden biri çapraz ateşe yakalandı. Siper almak için atladı ve yan yatıp yere düşerken monitörlerin başındaki bilim adamlarından birini daha vurdu.

Kıvılcımlar başının üzerinden uçarak omuzlarına ve saçlarına düştü. Derisini yakmaya başlamış olan yanık etin kokusunu alıyordu ama bunun bir önemi yoktu. O önemli değildi.

Monitörün üstünden bakarak, muhafızlardan birinin kendisine ateş açarken üç bilim adamını kapıya yönlendirmeye çalışmasını izledi. Vurulsa da umurunda değildi. Saklanmaya çalışmıyordu. Alexia üçüne de ateş etti, ta ki muhafızlardan biri onu omzundan vurana kadar.

Öldü. Kol gevşedi. Pazılarındaki tendonu tam ortasından kesmişti ve tüfek yere düştü.

Bu iyi değildi. Bunu gerçekten daha fazla kullanması gerekiyordu. Şimdiye kadar sadece altı tanesini öldürmüştü.

Nefesi ciğerlerinde titreyerek belindeki şok tabancasına uzandı. Daha fazla el işi, ama en azından düşeceklerdi.

Muhafızlar korumak için eğitilmişlerdi. Bu yüzden diğer altı bilim adamını odanın arka tarafındaki bir gruba yönlendirdiler ve koruma ateşiyle hepsini güvende tutabileceklerini düşündüler.

Yapamadılar.

Ayağa kalktı ve onlara doğru yöneldi. Şok tabancası kalan bilim adamlarının işini çabucak bitirdi ve muhafızlardan birini de gafil avladı.

Ama sonra göğsünde bir ağrı belirdi. Yüzünü buruşturarak ceketinden yayılan kırmızıya baktı. İyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Yapması gereken bir iş vardı, bitirmesi gereken bir iş ve bunu yapacaktı. Sert bir bağırişla şok tabancasını bir gardiyanın kafasına fırlattı ve kendisini vuran diğerine doğru döndü. Bayıldığını sandılar ama belinin arkasında hâlâ başka bir şok tabancası vardı ve onu çıkardı. Bir patlama. Tam kafasına.

Dönerken, bir sonraki atışını yaparken dünya yavaşlamış gibi hissetti. Karşılık olarak bir el ateş edildi ve göğsüne ikinci kez isabet eden kurşunla geriye doğru sarsıldı.

Birbirlerine baktılar, ikisi de zor nefes alıyordu. Kalbinin yavaşça kan eksikliğinden şikâyet ettiğini hissedebiliyordu. Ama sonra muhafız sendeleyerek yanına geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve sonra yere yığıldı.

Sertçe yutkunarak en yakındaki konsola doğru ilerledi. "Bilgisayar, aktivasyon kodu xi rho tau."

"Orijinal Harlow'a erişim izni verildi." Mükemmel.

İşe koyuldu. Ekranı dokunarak, önce kalkanı indirirken parlayan yeşilin üzerinde kanlı parmak izleri bıraktı. Tavandan kıvılcımlar uçu ve hasarlı bir panelden beyaz sıcak elektrikle çatırdayan bir kablo düştü.

"Kalkan düştü," dedi Mira'ya. "Onları içeri gönder."

"Zaten gidiyorlar. Hangi kapı?"

Oda kırmızıya dönmeden önce üç tanesini açtı. "İkisi alfa çeyreğinde, biri de doğu tarafında."

"Sesin incinmiş gibi geliyor."

"Fark etmez." Bir kez daha bastı ama erişimi çoktan iptal edilmişti. Bütün o kanlı parmak izleri onu çok kolay ele verecekti. Kapıları tam olarak nerede açtığını biliyorlardı.

Geri adım atarak silahını ateşledi ve bilgisayar ekranını paramparça etti. Bu ekrandan dumanlar yükseldi ve ardından alevler canlandı. Çok geçmeden, geriye kalan azıcık şeyi korumak için tavandan su yağacaktı.

"Alexia, eğer yaralandıysan planı iptal etmeliyiz." Mira'nın sesi neredeyse çıldırmış gibiydi. "Eğer ölürsen bu işe yaramaz."

"Beni öldürmek zordur," diye tısladı. Odadan topallayarak çıkarken muhafızların tüfeklerinden ikisini kaptı. Dönerek kapı kontrolüne ateş etti ve duvarda kara bir delik açmasını izledi. Biri odaya girmeden önce bu onlara biraz zaman kazandıracaktı. "Bunun işe yaraması için hayatta kalmam gerekmiyor. Sadece yeterince kapıyı açmam gerekiyor."

"Alexia-"

"Teşekkür ederim, Mira. Fikriniz not edildi. Buradan itibaren saat yönünün tersine çalışacağım. Elle açabildiğim tüm kapılar açık olacak."

Ve sonra kulaklığı yere bıraktı. Küçük droid ondan uzaklaştı, hasarlı kapının altından kayarak ana bilgisayara girdi ve droidlerin yapabildiği her şeyi yaptı. Belki daha fazla kapı açabilirlerdi ama bazılarının elle açılması gerekiyordu.

İlk manuel kilide doğru ilerlerken dumanın keskin kokusu burnuna doldu. İki muhafız koridorun etrafından dolandı ama onlar daha ne olduğunu anlamadan onları vurdu.

Arkasında yerde bir kan lekesi bıraktı ama ilk kapağa ulaştı. Manuel bir koldu ve çevirmek için tüm vücut ağırlığını kullanması gerekiyordu. Ama sonunda dayanabildi ve derin bir nefes alarak kapağı açtı.

Neredeyse anında içinden solungaçlı bir kafa belirdi. Sarı yüzgeçli olanıydı. Maketes. Onun adını biliyordu. Sadece... zihni dolaşıyordu.

Ona vahşi bir sırıtış attı. "Çok kötü ." "Buraya gel ve biraz insan öldür, olur mu?" "Elbette."

Sürünerek salona girdi ve tüm dikenlerini açtı. Ölümcül dikenler beyaz tepe ışıklarında parlıyordu. "Hayatta kal, Alexia," dedi.

"Elimden geleni yapacağım."

Kanlı eli duvardayken, bir sonraki kapağa doğru ilerlemeye başladı ve kanla yıkamak için bildiği tek eve giren yüzlerce zencinin ıslak tokatlarını dinledi.

EOAIY-OFE

Fortis

L eğere komik bir şeydir.

Bazen kaybedilmesi gerekenden çok önce kaybedilir. Bazen de olmaması gerektiği halde geri verilir.

Işıklar bir yanıp bir sönüyordu. Karanlık bir boşluk olması gerekmiyor muydu? Bunun yerine, parıldayan ışıklar bir şehrin elektrik şebekesinin açılıp kapanmasından kaynaklanıyor gibi görünüyordu. Sanki kazanmışlar gibi.

Rüya mı görüyordu? Ya da belki de ruhu geri dönmüştü çünkü tüm atalarını selamlamak için ayrılmadan önce sonunu bilmesi gerekiyordu. Fortis ruhunun oyalanmak istemesinin beklenen bir şey olduğunu biliyordu ama bedenini hâlâ hissedebiliyordu.

Şansını çevirebiliyordu. Ona enjekte ettiği yerdeki morarmaları hissedebiliyordu ve onu zehirledikten sonra vücudunda olması gerekenden çok daha fazla güç biliyordu. Elbette bu doğru değildi. O ölmüştü. Bu onun kaderiydi.

Ama hayatın damarlarına dolduğunu hissettiğinde ve gerçeklik ona sertçe çarptığında, Fortis aslında ölmediğini anladı.

Doğrulup bakışlarını köşedeki bir adama dikti. İnsan zayıf görünümlü bir şeydi ve Fortis'in bakışları onu durduğu yerde yakaladığı anda titremeye başladı. Ellerini bir canavara ona zarar vermemesi için yalvarır gibi kaldırdı.

"Lütfen, lütfen hayır. Beni o gönderdi. Beni Alexia gönderdi."

Alexia neden onu karşılaması için birini göndersin ki? Gitmeden önce onun gerçekten öldüğünden emin olmalıydı, çünkü *bu onun kaderiydi*.

"Ne oldu?" diye hırladı.

"Benim adım Doktor Barker. Alexia'nın uzun yıllardır arkadaşıyım. Döndükten sonra bana yaklaşıp sizden bahsettiğinde deli olduğunu düşünmüştüm ama konuştukça daha çok inandım." Ne kadar gergin olduğunu belli eden bir hareketle ellerini birbirine doladı. "Sen uyandığında burada olmamı istedi ve sana geleceğin asla kesin olmadığını söylememi istedi. Ve bazen, bir başkası bize ne yapmamız gerektiğini söylese bile kendi yolumuzu seçmemiz gerektiğini."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu söyleyeceğinizi söyledi." Doktor Barker eklemeyen önce tereddüt eder gibiydi, "Ayrıca gördüğün geleceğin tüm gerçek olmayabileceğini söylemeni istedi. Belki de onu gördün ama o seni hiç öldürmedi."

O alçak kadın. Onun kaderini değiştirdi.

Öfkeli mi yoksa sevinçli mi olduğunu bilmiyordu. Çünkü henüz gitmek istememişti. Hayatta kalmak istiyordu. Onunla birlikte. Fortis bütün bir ömrünü onun çıkardığı her sesi öğrenmeye adanmıştı. Daha önce hiç görmediği dünyayı keşfretmek ve ona her yeni bir şey gösterdiğinde bakışlarındaki merakı görmek istiyordu.

Ve onu mutlu etmek istiyordu. Onun gülümsemesini daha sık görmek istiyordu. O korkunç kahkahasını duymak ve yeni şeyler deneyimlemesini izlemek istiyordu. Onu inanılmaz ve harika buluyordu ama bunu ona hiç söylememişti.

Yine de bu doktor şimdi yoluna çıkıyordu. Fortis masadan yuvarlandı, sertçe ön kollarının üzerine düştü ve çarpmanın etkisiyle yüzünü buruşturdu. Belki tam olarak iyi durumda değildi ama yakında iyi olacaktı. Ve sonra onu bulacaktı.

Kendini kaldırarak doktorun gözlerinin içine baktı ve "Nerede o?" diye hırladı.

"Bilmiyorum."

"O zaman seni neden buraya gönderdi?"

"Hayatta olduğunuzdan emin olmak için." Doktor sinirle yutkundu. "O istedi... şey, seninle ilgilenildiğinden emin olmak istedi. Diğerleri senin bedenin üzerinde deney yapacaktı ve onlar da

aslında ölü olmadığınızı çok çabuk anladım. Bu yüzden seni buraya getir."

Burası mı? Etrafına bakındı ve buranın daha önce bulunduğu odayla aynı olmadığını fark etti. Bu işleri karıştırdı.

"Beni diğer odaya götürdüklerinde uyanıktım. Beni nereye götürdüklerini ve nasıl geri döneceğimi biliyordum." Artık hüsrana uğramış bir halde duvara doğru süründü, böylece duvara yaslanıp kendini doktordan daha yükseğe çekebildi. Adama ters ters bakarken, adamın yeniden titremeye başladığını görmek en azından öfkesini dindirdi. "Onu nasıl bulabilirim?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Bana planından hiç bahsetmedi ama saatlerdir dışarıdan kavgaya sesleri ." Sözlerini noktalamak için kapının dışında, sanki biri silahla ateş etmiş gibi yankılanan bir patlama sesi ve ardından gelen büyük bir sessizlik duyuldu.

Tabii ki kavgaya ediyorlardı. Fortis tüm eğlenceyi kaçırmıştı.

Kapıya doğru yöneldi, ancak durakladı ve tekrar doktora baktı. "Eğer yaralıysa, onu nasıl iyileştirebilirim?"

"Onu buraya geri getir. Ölmemesini sağlamak için ihtiyacım olan her şeye sahibim." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Umarım yaralanmamıştır."

O da biliyordu ama Alexia'yı da tanıyordu ve onun yapacağı tüm seçimleri biliyordu. Diğerlerinin iyi olduğundan emin olmak için her gün kendini riske atıyordu. Onu yaralı bulursa şaşırmasdı, özellikle de herkes savaşıyorsa.

Keskin bir baş hareketiyle koridora çıktı ve kapıyı kapattı. Umarım doktor orada kalırdı. Kendi türünden herhangi adama zarar vereceğinden şüpheliydi ama diğer Su İnsanlarını bulur bulmaz bu haberi yayacaktı.

Çok uzun sürmedi.

İlk depthstrider'ını bulmak için kan lekeli beyaz bir koridora yöneldi. Dışı öfkeyle şişmiş, dikenleri kalkmış ve vücudu bu kadar öfkeli olmadığında olacağından daha büyüktü. Bir tıslamayla ona doğru döndü ve bir patlamanın onu yüzünden yakaladığını, güzel soluk lavanta yanağını kestiğini görebiliyordu.

"Her şey yolunda," dedi ön kollarının üzerinde sürünerek yanından geçerken. "İnsanım nerede?"

"Fortis?" diye nefes verdi derinlik . "Ama senin ölmüş olman gerekiyordu." "Ben ölmedim."

"Ama kader dedi ki..."

"Öngörü yanlıştı. Ben ölmedim. Burada olmam gerekiyordu ve deniz ruhumun henüz kaçmadığını gördü. Geleceğimin nasıl yorumlandığına bakmaksızın Alexia beni kurtardı." Ve ona yapmamasını söylediğinde bile hayatını kurtardığını asla unutmayacaktı.

"Onu görmedim. Ama koridorlarda dolaşan başkaları da var. Akromolardan bazıları hâlâ bizimle savaşıyor ama sayıları azaldı. Yakında, bağışlamayı seçtiklerimiz dışında hepsi ölmüş olacak."

Umurunda olmadığını fark etti. Burada kötü insanlar vardı, evet. Herkes gibi o da onların ölmesini istiyordu ama istediği... Onu istiyordu.

Alexia bu insanlardan intikam almaktan çok daha önemli hale gelmişti. Tüm hayatını bu şehre zarar vermek, kendisine yaptıkları yüzünden onları yok etmek için harcamıştı ama şimdi sadece *onunla* birlikte olmak istiyordu. Halkının bu şehre ne yaptığı artık kimin umurundaydı?

Başını sallayarak depthstrider'in işaret ettiği yöne doğru gitti ve çabucak tanıdık yüzlerle karşılaştı. Mira bir koridorun sonunda durmuş, Arges'le konuşurken elinde gevşekçe tuttuğu bir silah vardı. Herhangi biri onlara saldırabilecekken ikisinin de etrafta durmasına şaşırmıştı. Savaş gerçekten de bitmeye bu kadar yakın mıydı?

Onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fortis! Senin olduğunu bilmiyordum..."

"Sana söylemedi mi? O lanet kadın beni öldürmedi."

Mira'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sana böyle yalan söyleyebileceğini düşünmemiştim ama şuna bak, her fırsatta beni şaşırtıyor. Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin, sanırım."

"Nerede o?"

Arges onun görüş alanına girdi, boynunun kenarlarındaki solungaçlar ciddi bir duyguyla düzleşmişti. "Biz de tam bunun hakkında konuşuyorduk. Nerede olduğundan emin değiliz Fortis. Onu son açık kapakta bulmayı umuyorduk ama o bir sonrakine geçmiş olmalı."

"Ve onu almak için biri mi gönderildi?"

Mira yüzünü buruşturmadan önce diğer ikisi birbirlerine baktı. "Hayır. Burada hayatlarımız için savaşıyorduk. Tau'da düşündüğümüzden daha fazla insan varmış. Şu anda çoğu aynı odada saklanıyor ama biz içeri giremiyoruz. Ona bağlı bir kaçış kapsülü olup olmadığından emin değiliz ama içeride yaklaşık elli kişi var."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Kimse onu aramadı, Fortis."

Solungaçları öfkeli bir tıslamayla genişledi. "Tamam, gideceğim."

"Seni burada kullanabiliriz kardeşim," dedi Arges. Ama sesinde gerçek bir duygu yoktu. Belli ki Arges onun gitmesini bekliyordu.

O da öyle yaptı. Fortis onun gitmesi gereken yolu takip ederek en yakın koridora yöneldi. Yerde o kadar çok kan vardı ki, hareket ederken ayağı kaydı. Sonunda kollarındaki kırmızı çizgilerin arasından sürünerek geçti ve bu ona suda olmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlattı.

İlk beş kapağın hepsi açıktı ve duyabildiği tek şey kenarlara çarpan suyun sesiydi. Ama sonra altıncısına geldi ve onun kanının kokusunu aldı. Burada fazla insan yoktu ya da varsa bile hepsi içerideydi. Şimdi yerdeki kanı takip edebiliyordu, sadece onun kanını. Yaşam gücü dökülürken ayaklarını sürüyormuş.

Burada ayağı kaymıştı. Düştüğü duvarda bir kan lekesi vardı, devam etmeden önce bir an dinlendiği yerde de bir kan havuzu.

Kalbi göğsünde çarparken, sonunda onu yedinci kapağı geçtikten sonra elleri ve dizleri üzerinde buldu. Neredeyse sekizinciye varmıştı, sürünerek ona doğru ilerliyordu.

Alexia o yaklaşırken ona bakmadı bile. Tüm dikkati nefes alış verişinde ve güçlkle seçebildiği kelimelerindeydi. "Bir tane daha. Sadece bir tane daha."

Yanına kadar geldi ve onu kollarının arasına aldı. Birkaç dakika mücadele etti, ama sonra dudaklarını alnına bastırduğında sakinleşti.

"Seni cesur, aptal kadın," diye ona karşı nefes aldı. "Ne yaptın sen?"

Tüm vücudu adamın kollarında gevşedi. Başını ağır bir gümbürtüyle omzuna bıraktığında, onun tüm korkusunu, yorgunluğunu aldı. "Seni kurtardım çünkü sen kendini kurtaramadın."

"Hepimizi kurtardın, Alexia. Savaş sona erdi. Savaş bitti."

Nefesi kesildi. Ses hıçkırığa o kadar benziyordu ki ne yapacağını bilemedi.

"Güzel," diye fısıldadı. "Buna sevindim."

"Sana yanımızda ihtiyacımız var." Kadının çenesini tutarak başını kaldırıp ona bakmaya zorladı. "Yaşamama izin verirken ne düşünüyordun?"

Yüz hatları kan kaybından dolayı çok solgundu. Çenesi boyunca çok sayıda kan lekesi vardı, sanki kendini ayakta tutmaya çalışırken elini yüzüne değdirmiş gibiydi. Elmacık kemiği boyunca bir çürük oluşmaya başlamıştı ve gözlerinde kırmızı teller vardı. Ama yaşıyordu. Hâlâ ona bakıyor, her zaman bildiği gibi savaşmaya devam ediyordu.

Hâlâ kanla kaplı, titreyen elini kaldırdı ve nazikçe onun yanına dokundu. "Seni kehanetinden kurtardım Fortis. Artık ölümü beklemek yok. Artık sonun gelmesini beklemek yok. Sadece yaşamayı istiyorum."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. Kendi halkı bunu yapmazdı ama şimdi onu öpmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Dudaklarının tadı hâlâ tatlıydı, metalik bir ipucu olsa bile.

"Beni ölüme terk etmeliydin," diye mırıldandı tenine karşı. "Hâlâ hayatta olduğumu öğrenselerdi seni öldürürlerdi."

"Bunu zaten yapacaklarını düşünmüştüm."

"Alexia..." diye nefes aldı, omzuna bir öpücük kondurmadan önce. "Ruhumu nasıl doldurduğunu asla söyleyemedim. Seninle geçirdiğim her gün bana ne kadar değerli olduğunu kanıtladı. Diğer insanların seni sevdiğimi söylediğini duydum ama kelimeler yeterli gelmiyor."

Onun tenine karşı mırıldandı. "Ben de seni seviyorum. Umarım çok geç değildir."

Sonra onun düşündüğünden daha kötü durumda olduğunu fark etti. Ona göre Alexia her zaman durdurulamaz bir savaşçının güçlü bir direği idi. Ama şimdi ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordu. Bir sonraki kapağa doğru sürünüyordu, savaşmayı bırakabileceğinin farkında bile değildi.

Ama şimdi buradaydı.

"Seninle ben ilgileneneğim," dedi bir koluyla onu daha sıkı kaldırırken. "Doktor Barker bizi bekliyor."

"Oh iyi, kurtulmuş." Adam onu geldiği yöne doğru sürüklemeye başlarken kadının başı adamın omzuna yaslandı. "Dürüst olmak gerekirse kurtulacağını sanmıyordum. O bir savaşçı değil."

"Uyandıgımda odada benimle birlikteydi." Fortis onu yollarına çıkan cesetlerin üzerinden geçirirken kaşlarını çatı. "Beni nasıl zehirlemedin? Nörotoksini sen istedin."

"Nörotoksini sana ben vermedim. Kolunun altına sakladım. Onlardan farklı bir ilaç çaldım, seni uyutacağını ve ölü gibi göstereceğini bildiğim bir ilaç." İç çekti ama sesi endişe verici bir şekilde tıngırdadı.

"Doktor Barker'da olmalı. Eminim ihtiyaç duyarsa kendini korumak için kullanacaktır."

"Seni alçak kadın."

"Benim her zaman bir planım vardır," diye fısıldadı, sesi giderek çok daha kısık çıkıyordu. "Her zaman. Beni böyle olmam için eğittiler."

Yanakları çok solgundu. İnci gibi beyazdılar ve bunu bir iltifat olarak söylememiştir. Çok fazla kan kaybettiğinden endişeleniyordu ama denizde onu kurtarabilecek bir yer varsa o da burasıydı.

Bu yüzden elini başının üzerinde gezdirerek onu biraz daha hızlı ve biraz daha sert sürükledi. "Şimdi dinlen, Alexia. Güvende olduğundan emin olacağım."

Güvenebileceği başka birini gördüğü ilk anda yardım için seslendi. Kendi halkından iki kişi ve bir insan ona doğru koştu. Genç adamı daha önce Mira'nın köyünde görmüştü ama onunla hiç etkileşime girmemiştir. Gruptakiler Alexia'yı çok daha hızlı hareket ettirdiler.

Doktor Barker bekliyordu ve içeri girdiklerinde bir iğne kaldırırsa da Fortis bunu görmezden geldi. Diğerleriyle birlikte Alexia'yı az önce uzandığı masaya yatırdı ve sonra yüzünde bir hırıltıyla doktora döndü.

"Kurtar onu," diye bağırdı.

Adam nörotoksini çoktan bırakmıştı ve ellerine eldiven takıyordu. Doktor odayı dolduran bir sesle başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

Eoayı-İki

Alexia

Doktor Barker onun üzerinde biraz fazla duruyordu. Adam gözünün önünden ayırmadan önce tamamen iyileşmesi için ısrar ediyordu ki Fortis bunun hemen arkasında duran devasa kadınla ilgili olduğunu çok iyi biliyordu. Sanki Fortis onu bir an bile yalnız bırakırsa sonra ölecekti.

Ölmeyecekti. Alexia bundan daha kötülerini atlatmıştı.

Hastane yatağında arkasına yaslanıp tanıdık tavana bakarken Fortis'e "Gerçekten iyi olacağım," diye hatırlattı. "Onları öldürmeden önce ana organlarımın her birini kestikleri bir bıçaklamadan sağ kurtuldum."

Doktor Barker alçak sesle mırıldandı. "Bunu hatırlıyorum. Harlow ile diğer Orijinallerden biri arasında bir ağız dalaşydı, değil mi?"

"Lester, sanırım."

"Doğru, Lester."

Fortis onun görüş alanına doğru eğildi, sesi öfke dolu bir fırtına bulutuydu. "Neden bu Lester tarafından bıçaklandın?"

"Bıçaklamayı Lester yapmadı. Orijinallerin hiçbiri ellerini kirletmez. Harlow'un bir hakareti yüzünden muhafızına beni on dört kez bıçaklattı. Adam hoşlanmıyordu, kadın da adamdan hoşlanmıyordu. Sürekli kavga ediyorlardı.

bir şey. Ona yönelik bıçağı ben aldım ve o gün için aralarındaki anlaşmazlıkları çözdüklerini düşündüler."

Barker hassas derisinden bir iplik geçirirken yüzünü buruşturdu. Genelde dikişler bu kadar acıtmazdı ya da belki de duyguları manipüle eden ilaçların etkisindeyken onlarla daha iyi başa çıkabiliyordu.

Fortis çenesini Doktor'a doğru kırdı. "Dikkatli ol."

"Özür dilerim," diye kekeledi Barker ama sonra lanet adamın elleri titremeye başladı. "Seyirciler varken insanlara dikiş atmaya alışık değilim."

İçini çekti ve doktorun ellerine uzandı. Ellerini nazıkçe kendi ellerinin arasında tutan Alexia onu biraz sıktı ve yumuşak bir gülümseme verdi. "Benim şu anda hissedebildiğim kadar çok şey hissedebilen insanlar üzerinde çalışmaya alışık değilsiniz. Her şey yolunda Doktor Barker. Elinizden geleni yapın. Bundan çok daha kötü acılara katlandım."

Ona baktı, gözleri genişledi ve göz bebekleri siyahtan biraz daha fazla olana kadar patladı. "Senin bu nazik haline nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum, Alexia. Her zaman çok pratiktin ve işini yapmaktan başka bir şey yapmamakta çok ısrarcıydın. Sana bu şekilde bakıp aynı kişiyi görmek çok zor."

"Ben aynı kişi değilim." Gerçi bunu söyledikten sonra pek yerine oturmamıştı. Alexia başını yana eğip Fortis'e bakarken Doktor Barker onu tekrar dikmeye başladı. "Ya da sanırım daha önce hiç olmadığım kadar kendimim. Ben aynı kişiyim, sadece... artık kendim olmama izin veriliyor."

Barker onu iyileştirmeye çalıştığı süre boyunca Fortis'in karanlık bakışlarına baktı. Yine irkilmedi, çünkü korkmasına gerek yoktu. derinlik sürücüsü buradayken herhangi bir acı.

Çok uzun sürmedi. İyileşmesini hızlandıran ve vücuduyla birlikte çalışmak üzere tasarlanmış ilaçlar vardı. Muhafızlarına aktardıkları genetik, onun binlerce kez yaralanabileceği ve savaş düzenine geri dönmesinin o kadar uzun sürmeyeceği şekilde tasarlanmıştı. Ortalama bir insandan daha fazla dayanabilirdi ama şimdi, bu devasa deniz yaratığıyla birlikte geleceğine bakarken, acı çekmeye o kadar da hazırlıklı olması gerekmeyeceğini biliyordu.

En azından artık aile dediği insanları savunmak istemediği sürece.

Doktor Barker bir iğne uzattı ama Fortis dişlerini gösterip tüm solungaçlarını açınca dondu kaldı.

"Alexia?" Doktor Barker sesi bir kez daha titreyerek sordu. "Bunlar iyileşmeni hızlandıracak steroidler. Sana enjekte etmemi ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Zorunda değilsin," dedi Fortis ona. "Bir daha hiçbir şey almak zorunda değilsin."

Oh, bu tatlı, tatlı adam. Belli ki Doktor Barker'ın ona her türlü ilacı enjekte etmeyeceğine, hatta onu öldürmeye çalışmayacağına güvenmiyordu. Ya da belki de doktorun onu eski haline döndürmeye çalışacağından ve artık kendi başına karar veremeyeceğinden korkuyordu.

Alexia bu kez Fortis'e uzandı, elini tuttu ve yanağına çekti. "Bana zarar vermeyecek Fortis. Onlar sadece steroid."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Tıpkı kalamar saldırısından sonra olduğu gibi beni daha hızlı iyileştirmeye yardımcı olacak. Bunu ilk kez almıyorum ve kesinlikle son da olmayacak." Doktoru başıyla onayladı ve iğne derisinden geçerken Fortis'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Steroidler her zaman hızlı etki ederdi ve bunlar Mira'dan aldıklarından bile daha hızlı etki edecekti. Yakında diğerlerini görebilecek kadar iyi olacaktı. Çünkü havadaki endişeyi hissedebiliyordu.

Başardılar. Şu anda zayıf bir tutuş olsa da Tau'yu ele geçirmişlerdi ve şimdi onunla ne yapacaklarından emin değillerdi. Kendini ayağa kaldırdı ve bacaklarını yatağın üzerinde sallayarak derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Doktor Barker, bu şehrin gerçekten ne kadar hassas olduğunu hiç düşündünüz mü? Onca yıl boyunca, tamamen aşılmaz olduğunu düşündük. Hiç kimse Tau'yu yok edemezdi, tek şehir olsa bile.

denizde kaldı. Ve şimdi..."

"Şimdi onun düşüşünü görmek için yaşıyoruz," diye mırıldandı. Doktor sandalyesine yığıldı ve sonra elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım aptallığımız her zaman güçlü olduğuna inanmaktı. Hayatta kesinlik yoktur, bunda da kesinlik yok. Bu duvarların içinde varlıklar yarattık, kendi genetiğimizle oynadık, yıllarca tanrıçılık oynadık, bunun sonsuza dek süreceğini hayal etmek zordu. I... Bittiğini gördüğüme sevindim. Her ne kadar her şeyi yıkmak düşündüğümünden çok daha kolay olsa da."

Gülümsedi ama bu aynı zamanda üzgün bir ifadeydi.

Karışık duygular içinde kaynıyordu. Başka kimsenin zarar görmeyeceğine çok sevinmişti. Yeniden doğanların ve genetik olarak geliştirilmiş çocukların

artık gerçek bir hayat yaşama şansına sahipti, değiştirilmedikleri, eziyet görmedikleri ya da araştırma için parçalanmadıkları bir hayat. Ama tüm sırları ve korkunç sonlarıyla dolu bu bina onun eviydi. Burası iyi ya da kötü her çocukluk anısının inşa edildiği yerdı. Ve şimdi, her şey değişecekti. Hepsi onun seçtiği şey yüzünden.

Yapılması gereken doğru şey buydu ve kazandığı için çok heyecanlıydı. Ancak bu, bir parçasının da biraz üzgün olmadığı anlamına gelmiyordu. Kendisi için değil ama olabilecek gelecek için. Eğer burası kendi meraklarını tatmin etmek için dünyayı parçalamak isteyen insanlarla değil de iyi niyetli insanlarla dolu olsaydı, olması gereken gelecek için.

Yavaşça kendini ayağa kaldırdı. Kendini sabitlemek için Fortis'in koluna tutunmak zorunda kaldı ama artık düşecekmiş gibi hissetmeden yürüyebiliyordu.

Doktor Barker'a başıyla onay verdi. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim. Bence biz diğerleriyle buluşana kadar burada kalmalısın. Her ihtimale karşı. Kim olduğunuzu ve onlara yardımcı olabileceğiniz her şeyi açıklayacağım ama... Bilirsin işte."

"Benim için söyleyeceğiniz her nazik söze minnettar olurum."

Alexia sözünün bu insanlar için o kadar da önemli olduğundan emin değildi. Onu çok az tanıyorlardı. Evet, düşmanlarını alt etmelerine yardım etmişti ve belki de beklediklerinden biraz daha kolay olmuştu. Ama günün sonunda aralarındaki bağ Tau'daki herhangi biriyle olduğu kadar zayıftı.

Fortis'le birlikte koridorda yürürken ona baktı ve "Hepsinin sana hayatlarını borçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Kafası karışmış gibiydi. "Kim?"

"Senin insanların. Sana yardım eden insanlar. Hepsi. Hayatlarını sana borçlular."

Bir köşeyi döndüklerinde başını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Alexia. Bana hiçbir şey borçlu değiller."

"Beni eğittikleri şeyden kurtulmak zor olsa da, bu hayatın yaşamaya değer olduğuna beni ikna eden sendin. Bana her şeyin değerli olduğunu kanıtlayan sendin. Ve eğer ben olmasaydım, Tau'ya asla giremezlerdi. Bu şehir iki yüz yıl daha hüküm sürecekti ve Orijinaller doğal olmayan bir şekilde uzun bir süre yaşayacaktı. Hiçbir şey sona ermezdi. Türemüz tamamen yok olana kadar sayısız yıl savaştık. Tüm bunlar senin yüzünden değişti, başka hiç kimse değil Fortis."

Ona cevap verecek zamanı olmadı çünkü bir köşeyi döndüklerinde diğerlerinin bir araya toplandığını gördüler. Hepsi artık tanıdığı yüzlerdi. Mira, Arges, Anya, Daios, Ace, Maketes, hatta Fortis'in buna kızacağından emin olsa da bir şekilde savaşa katılmış olan Aulax bile.

Yanındaki iri yarı adama bakınca haklı olduğunu görmekten memnun oldu. Oğluna dik dik bakarken yüzü öfke bir ifadeye bürünmüştü.

Aulax sırttı ve ona el salladı. "Üzgünüm baba. Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Bu senin seçimlerini nasıl mazur gösterir?" "Ben artık bir yetişkinim."

"Ve ben hâlâ senden büyüğüm," diye hırladı Fortis. "Yakında bu konuda konuşacağız."

Doğru, araya girmezse daha büyük bir tartışmaya gireceklerdi. Bu yüzden aralarından geçerek, büyük bir cam pencerenin önünde birlikte mırıldanmaya devam eden Mira ve Ace'e doğru yürüdü.

Alexia nerede olduklarını biliyordu. Pencere yemekhanenin bulunduğu alt kata bakıyordu. Asıllar muhtemelen daha önce buraya hiç girmemişlerdi ama ne kadar güçlendirilmiş olduğunu bilen pek çok muhafız vardı. Yiyecek de vardı ve bu onlara pazarlık için zaman kazandıracaktı.

Ace, "Odadan bir çıkış varmış gibi görünmüyor ama nasıl bir çıkış yapacaklarını düşündüklerini tahmin ediyorum. Kolay kolay pes etmeyeceklerini biliyorum, bu yüzden bu odanın bir çıkışı olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız."

"Bırakın kaçsınlar! Nereye gidecekler?"

"Beta. Altında Tau'dan insanların çalıştığını keşfettiğimiz bir bölüm var, hatırladın mı? Aynı şey Gamma için de geçerli. Ortadan kaybolup başka bir şehri ele geçirebilirler. Bu içine girmek istemediğimiz bir kaz kovalamacası, Mira. Ya hayatta kalırlarsa? Ya başkalarını da kendilerini takip etmeye ikna ederlerse?"

Alexia onların yanında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dışarıdaki odayı inceledi. İçeride yaklaşık elli kişi vardı. Bazıları diğerlerinden daha tanıdıktı. Görünüşe göre yanlarına epeyce bilim adamı ve muhafız almışlardı ama sandığı kadar çok değillerdi. Gerçekten de yirmi dört Orijinal'in her biri için sadece bir koruma ve bir avuç fazladan bilim adamı vardı. Kaçmışlardı ama bekledikleri kadar çok insan toplayamamışlardı.

"Bütün şehir kan gölüne dönmüş," diye mırıldandı Alexia. "Düzgün çalışmasını sağlamak için her şeyi aylarca temizlememiz gerekecek."

Arkasındaki iki kadın durakladı ama "Affedersiniz?" diyen Mira oldu.

"Şehir. Sanırım burayı ana üssünüz olarak kullanacaksınız. Güneşe ve fırtınalara daha yakın olmak isteyenler için köyünüz elbette ayakta kalacak. Ama bu şehirde ihtiyacınız olan her şey var. Diğer tüm şehirlerle bağlantısı var ve kaynak açısından elde ettikleri neredeyse her şeyi kontrol edebiliyor. Buradaki tüm programlar gıdayı nasıl elde ettiğimiz ve nereden geldiği ile ilgili. Diğer iki şehrin liderleriyle buradan çok daha kolay çalışabileceğinizden ve onları Tau'da depolanan silahların doğrudan tehdidiyle zorlayabileceğinizden bahsetmiyorum bile." Derin bir nefes aldı, Harlow'u aşağıda gördüğünde dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Ace, yanındaki duvardaki düğmeye bas."

Biraz tereddüt etse de Ace tam olarak bunu yaptı. Düğmeye bastı ve Alexia aşağıdaki insanların onu duyacağını biliyordu. "Fıçıdaki balığı vurmak gibi bir şey bu. Önce hanginizi öldürmeliyim?"

hırladı.

"Alexia?" Harlow'un sesi duvarların üst kısımlarındaki hoparlörlerden yankılandı. "Alexia, yukarıda nasılsın? Onları kandırdın mı? Hepsini öldür ve bizi serbest bırak."

"Bunu yapmayacağım."

"Seni daha yeni yarattım. Sen kendinin mükemmel bir versiyonusun!" Harlow ayağını yere vurdu. "Alexia, beni dinlemek zorundasın!"

"Sekizinci Alexia öldü, eğer kastettiğiniz oysa. Beni o odaya kilitlediğinizde ve sadece birimizin dışarı çıkmasını beklediğinizde onu öldürdüm. Hepiniz ne yaptığınızı ve omuzlarınızda nasıl bir suçluluk duygusu taşıdığınızı biliyordunuz. Dünyanın sona ermesinin sebebi sizsiniz ve hala burada durup, yok ettiğiniz insanlar ve gezegen tarafından size bir şeyler borçlu olduğunu varsayıyorsunuz."

Uzun bir sessizlik oldu ve elli yüz şok içinde ona baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Orijinal Lester, sesi öfkeyle titreyerek sordu.

"Bıraktığınız müzeyi kendinize bir horoz darbesi olarak gördüm. Hepiniz aptalsınız, bunu biliyor musunuz? Hava durumunu kontrol etmenin bir yolunu yaratarak çok zeki olduğunuzu sanıyorsunuz. Ama sahip olduğunuz tek yuvayı mahvettiniz ve şimdi de

denizin de senin olduğunu sanıyorsun. Ama sen onu da mahvediyorsun. Tek bildiğiniz yok etmek."

Kökenler kendi aralarında konuşmaya başladılar ama Harlow kıpırdamadı. Pencereye baktı ve Alexia daha yakın olmayı diledi, böylece gözlerindeki hüznün mü yoksa öfke mi olduğunu görebilecekti.

"Alexia, sen benim kızım gibisin. Yedi kuşak boyunca seninle birlikte oldum. Ne yapmamızı isterdin?" Sanki kucaklanmayı bekliyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Hayatının yedi nesli ve seni olduğun gibi mükemmel bir varlık haline getirmek için harcanan onca çaba. Bu benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlıyor mu?"

"Bu yeterince iyi değil," diye araya girdi Alexia. "Sekizinci yaptın, Harlow. Beni öldürecektin."

"Sadece diğerleri beni zorladığı için."

"Seni bir anne gibi görmemi mi istiyorsun? Evet, istiyorum Harlow. Tüm hayatımı seni örnek alarak, olmak kadın olduğunu hayal ederek, vücudumda dolaşan onca uyuşturucuyla seni elimden geldiğince severek geçirdim. *Sen benim annemsin.*"

Bütün bunlarla işi bitmişti. Aşağıdaki insanların onlara yardım edeceği beklentisiyle işi bitmişti. Etrafını saran ve az önce mağlup ettiklerine yardım edeceğinden endişelenen insanların ifadeleri karşısında. Ama iki grup da Mira'nın belindeki eski model silaha uzanmasını beklemiyordu. Bunun içinde mermi vardı ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Arges, Mira'nın dönmesiyle aynı anda ona doğru uzandı. Tüm undinler arkadaşlarına doğru hamle yaptı, sanki etrafındakilere zarar vereceğini düşünmüşler gibi kadını yakaladılar ama o bunu yapmadı.

Hayır, döndü ve pencereden mükemmel bir kurşun deliği açtı ve tüm Orijinallerin üzerindeki camdan dışarı çıktı. yamalayamayacağı kadar yüksekti. Zaten zamanında yetişemezlerdi. Su içeri fişkırdı, okyanusun basıncı tüm odayı tehlikeye atarken deliğin etrafında çatlaklar oluştu.

Kökenler ve muhafızları kapıya doğru koşarken odadan çılgınlık yankılandı. Hepsi mühürlü giriş kapısına vurdu, yalvarma ve yakarma çılgınlıkları cevapsız kalırken su hızla odayı doldurdu.

"Ne yaptın sen?" Mira tısladı.

"Bunu ben bitirdim." Sakince silahı Mira'ya geri verdi ve ardından Ace'in ayaklarının dibinde yuvarlanmakta olan bir droid'e uzandı. Droidi önlerindeki cama doğru tuttu ve droid hemen küçük bir ışık saçarak ısınmaya başladı.

perçin tabancası ve camı eritmek. Su onların seviyesine ulaşmadan çok önce deliği .

Ve tüm bu süre boyunca, tüm Orijinallerin boğulmasını izlediğinden emin oldu. Teker teker.

"Onların bilgisinden faydalanabilirdik," diye mırıldandı Mira.

Ama Alexia başını salladı. "Bozduklarını düzeltmek için fazlasıyla zamanları vardı. Şimdi bizim zamanımız."

EOAIY-TΠAEE

Fortis

H Diğerlerinin kızgın olduğunu görebiliyordu. Ve bir anlamda nedenini de anlıyordu. Pek çok bilgi gözlerinin önünde boğulmuştu. Ama yüzen bedenlere bakarken onlar için üzüleliyordu. Hak ettiklerini bulmuşlardı ve bunu ne kadar çok düşünürse o kadar doğru olduğunu hissediyordu. Ona yaptıkları onca şeyden sonra iyileşmeye ihtiyacı vardı ve Bunu yapmasının en iyi yolu buydu.

Alexia intikamını almıştı. Sonunda. Yıllardır ona yük olan insanlarla tüm bağlarını koparmıştı ve özgürlüğünü onların etkisine tercih ettiğı için kendini suçlu hissetmemeliydi.

Bir elini kızın omzuna dokundurarak onu duvara yaslandığı yere, kendisine doğru çekti. "Bir süreliğine gidiyoruz."

Mira'nın başı hızla ona doğru döndü ve boynunun çatırdadığını duyduğunu sandı. "Affedersiniz? Onu hiçbir yere götürmüyorsun. Burada nasıl dolaşılacağını bilen tek kişi o."

Onun adına tartışmaya hazırды ama Alexia cevap verdi: "Ace'in droidleri çoktan buranın haritasını çıkardı. Oda oda dolaşıp hayatta kalan herkesin ya bize katılmayı kabul ettiğinden ya da onları öldürdüğünden emin olman gerekecek. Sadece on ikinci sektöre girmedinizden emin olun."

Anya bir adım öne çıkarak kafasına takılı droidi tıklattı. Gözlerinden birinin üzerine inen camın üzerinde muhtemelen bir harita vardı. "On ikinci sektörde ne var?"

"Deneyler. O odalarda genetik olarak geliştirilmiş epeyce çocuk olmalı. Bazıları hâlâ durağanlıkta olacak, bu yüzden onları uyandırırken dikkatli olmak gerekiyor. Ve onun ötesinde de yeniden doğanların bulunduğu odalar var. Onlar Orijinaller için genetik eşleşmeler."

Daios kuyruğunu yere vurdu. "Onları yok etmemiz gerekmez mi?"

"Onlar Orijinaller değil. Onlar klon. Ve onlar da bizim gibi bir hayatı hak ." Alexia'nın sesi sertleşmişti ama Fortis zaten bir tehdit gördüğünde anlıyordu.

Onun önüne geçti ve kırmızı yüzgeçli piç geri çekilene kadar Daios'a dik dik baktı. "Biz gidiyoruz. Şehri temizleyin. Hepiniz temizleyin. Eğer burası yeni eviniz olacaksa, cesetlerle dolu olması için hiçbir neden yok."

Sonra döndü, Alexia'yı kollarına aldı ve en yakın ambar kapısına yöneldi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve adam solunum tüpünü boynuna takıp onunla birlikte suya daldığında en ufak bir şikâyetle bulunmadı. Onun için dondurucu olacağını biliyordu ve daha yeni yaralanmıştı, yine de cesur ve harika kadını onunla birlikte kaybolmakta tereddüt bile etmedi.

Sonunda tüm zincirlerinden kurtulmasına izin verecek birini bulduğunu bilmek ruhunu mutlulukla doldurdu.

Hayatta kalmışlardı. İkisi de.

Dalgaların arasından ona her yerden daha çok göstermek istediği tek yere doğru koşarken, göğsünden yankılanan bir kahkaha attı. Böyle bir mutluluk hayatta çok nadir bulunurdu. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu.

Kız ona baktı ve o da gülmeye başlayınca ağzından baloncuklar fışkırdı. Belki de ikisi de artık özgür olduklarını fark ettiklerinde sayıklıyorlardı.

Çok geçmeden, onu her zaman büyülemiş olan mağara sistemini buldu. Tavandan sarkan küçük mavi parıltı solucanlarının ışıkları için değil, içinde sıçrayan su için de değil. Ama güneşin ve şimşeklerin içinden geçerek duvarlardaki tüm oymaları ortaya çıkardığı tavandaki delik için.

Dalgaların arasında yüzen kendi türlerinden Su İnsanları'nın oymaları. Balinalar ve kalamarlar, köpekbalıkları ve küçük balık sürüleri duvarları öylesine detaylı bir şekilde ki neredeyse canlı görünüyorlardı. Yüzlerce oyma, hepsi onun halkı tarafından yapılmış.

Alexia ellerini ağzına bastırđı ve sudan çıkmadan önce her birine kocaman gözlerle baktı. "Bunlar da ne?"

"Bilmiyorum. Sıkılmış bir sanatçının kaçışı sanırım." Kendini de sudan çıkardı ve onunla birlikte bakarken saçlarını geriye doğru taradı. Yanındaki derinsürücü oyması o kadar ayrıntılıydı ki, pençesini pullarının dokusunda . "Bunu güzel bulacağını düşünmüştüm."

"Biliyorum," diye nefes aldı ama artık oymalara bakmıyordu. Şimdi ona bakıyordu.

Göğsünde huzursuz bir his gevşedi. Nihayet. Beklediğı şey buydu. İkisinin de omuzlarında beliren ölüm korkusu olmadan kendini şımartabileceğı, onunla baş başa geçireceğı bir an. Kendisine geri verilen zamanla ne yapmak istediğini biliyordu.

Belki de ona bakarken dudaklarını yalamamalıydı. Görünüşe göre, bu onu ele veriyordu.

Birkaç adım geri çekildi, elleri çoktan üzerindeki kanlı cekete gitmişti. Ceketı sıyrıp çıkardı ve altından, hareket ettikçe esneyen karın kaslarını ya da göğüslerinin sıkı tepelerini gizlemek için hiçbir şey yapmayan, sırlıklam ıslak beyaz bir gömlek çıktı. "Sana yılların geri verildi, Fortis. Ölebileceğini düşündüğün onca yıl."

"Buldum." Onun ardından sürünerek mağaranın ortasındaki düz bir taşla doğru ilerledi. "Çok uzun yıllar."

"Onlarla ne yapmayı planlıyorsun?" Dizlerinin arkası taşla çarptı ve şaşkınlıkla ona baktı.

Bu fırsatı kendini yukarı kaldırmak için kullandı. Bir eliyle mağaranın çatısına tutunarak, bir eliyle bir kayaya tutunup diğeri eliyle boğazından yakalamak için beklerken, şimdi onun çok üstünde olduğunu fark ettiğinde geri dönmesini ve soluk soluğa kalmasını bekledi.

Pençelerini Alexia'nın gürleyen nabzının etrafına doladı ve onu ayağına kaldırıp kendisine bakmaya zorladı. "Pantolonunu çıkar, Alexia."

Kadın razı oldu. Adam boynundan tuttuğı için muhtemelen biraz zorlanmıştı ama ıslak giysiden sıyrıldı ve onu bir kenara attı. Ancak o zaman adam onu bir sunağına benzeyen düz taşın üzerine indirdi. Kadın, köprücük kemiğinden damlayan ve göğüs kafesinin hemen altındaki çukurda biriken tuzlu suyla kaplı olarak adamın önüne serildi.

Eğilerek pençesiyle gömleğini yardı, iki parçla halinde bıraktı ve sonra çok sevdiği göğüslerini ortaya çıkarmak için geri soydu.

"Seninle saatlerce ziyafet çekmek niyetindeyim, Alexia. Yıllarımda yaptığım şey bu."

Çılgına dönmüş bir adam gibi kızın üzerine çullandı. Onun teninin tadı bile aklını başından almaya yetmişti. Kendisinin ne kadar iri olduğunu ve kızın bu işte ne kadar yeni olduğunu bildiği için ondan her zaman biraz da olsa uzak durmuştu. Ama son seferinde adamın iki sikini de almıştı ve şimdi ikisini de alabilirdi.

Alexia kollarını ona doladı ve onu aşağı çekti. Dilleri birbirine karıştı, pençeleri onun meme uçlarını bulurken bile tutkularının tadını keşfediyorlardı. Ona dokunmadan duramıyordu. Parmaklarını onun yanlarından aşağı sürüklemek istemesine engel olamıyordu, muhtemelen böylesine sert bir kavrayışla moraracaktı. Ama onun içinde sürünmek istiyordu. Bu, tüm varlığını ele geçiren bir ihtiyaç, bir çılgınlıktı. Onu istiyordu, bu kesindi ama ona şu anda olduğundan daha yakın olması gerekiyordu.

"Seni özledim," dedi dudaklarını ısırarak. "Sana içimde ihtiyacım var." "Önce seni tatmalıyım."

Boğazında alçak bir inilti titreşti. Onun için çaresiz olduğu kadar kendisi de onun için çaresizdi ama burada makul olan o olmalıydı. Eskisinden biraz daha tecrübeli olabilirdi ama onu elde edebilmek için birkaç öpücük ve göğüs okşamasından çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Vücudunda iz sürerek, bulabildiği her yerine öpücükler kondurdu. Ve sonra yavaşça döndü, dudakları göğsünü emerken onun üstüne gelene kadar onları kayanın üzerinde yuvarladı. Yumuşak bir patlamayla geri çekildi ve ona baktı.

"Bin bana," dedi.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmayabilirdi ama ona pekâlâ gösterebilirdi. Elleriyle kalçalarını kavrayarak onu kuyruğunun üzerinde yavaşça ileri geri salladı. Pullar ona umutsuzca aradığı dokuyu veriyordu ve kendini biraz olsun onun içinde şımartabilirdi.

Gece, mağaranın tepesindeki delikten gelen yetersiz ay ışığı huzmeleriyle odayı gümüşe çevirirken mağaranın üzerine karanlık çöktü. Ve onun sallanışını, kendisinden aldığı zevki izlerken, bu anı hafızasına kazıdı.

Koyu renk saçları hâlâ örgü halindeydi ve bazı telleri yüzünün etrafına dökülüp gevşemişti. Gümüş rengi ay ışığı onu neredeyse hiç göstermiyor, sadece esneyen kaslar izlenimi veriyordu

Kendini onun karnına dayadı. Her iki pazusu da güçlüydü, hareket ettikçe güçle şişiyordu. Karın kasları esniyordu, diğer birçok kadında olmadığını bildiği küçük dağlar. Alexia gibi değil.

Ve sonra yağmur başladı. Bu mağaranın dışında tufan olacağını bildiği halde yumuşak damlacıklar. Ama yağmur damlaları mağaranın tepesindeki küçük delikten aşağıya doğru süzülüp küçük buz tanecikleri halinde vücuduna damlıyordu. Üşüdüğünün bir işareti olarak vücudunda şişlikler oluştu.

Yüzü ona yaklaştığında her zaman olduğu gibi buruştu ve Fortis şimdi ona katılma vaktinin geldiğini anladı. Fortis yine de tereddüt etti. Şimşek tüm odayı parlak beyaz bir ışıltıya çevirirken sadece bir an daha. Onun yardımı olmadan zirveye ulaştı, başı geriye atıldı ve tüm kasları etkileyici bir güç ve kuvvet gösterisiyle gerildi.

Kadın yavaşça gözlerini açarken, "Tanrılar , çok güzelsin," diye mırıldandı. "Güzelin de ötesinde. Beden almış ve varlığıyla beni kutsamış bir tanrıça."

"Kapa çeneni ve sik beni," dedi yumuşak bir kahkahayla. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun, undine."

Dikleşti, onu öne doğru kaydırды, böylece bacaklarının arasındaki horozlarının baskısını hissedebiliyordu. "Beklemekten bıktın mı, virago?"

"Ölmediğini fark ettiğin andan beri beklemekten bıktım." Elini onun boynunun arkasına bağladı ve kendini daha yakına çekmek için kullandı.

Dizlerinin üzerinde onunla alay etti, serbest elini kullanarak onun ucunu kıvrımlarının arasından kaydırды. İleri geri, onu çentiklemeden ve aşağı itmeden önce her dokuyu ve onun tüm uzunluğu üzerindeki her hissini bildiğinden emin oldu.

Adam kadının içine doğru kayarken ikisi de inledi, o kadar yüce bir duyguydu ki nefes almak neredeyse zordu. Onun içinde bir yuva vardı. Neredeyse yirmi yıldır aradığı her şeydi, ta ki kucağında dinlenen ve onu bedeninin derinliklerine alan bu kadınla birlikte olduğu ana kadar.

"Siktir," diye nefes aldı, kelimeyi uzun ve yavaş bir şekilde çıkardı. "Çok iyi hissediyorsun."

"Mükemmellik, virago. Şimdi kımılда." "İstemiyorum."

Şaşkın bir kahkaha attı ve sonra kadının her iki kalçasını da avuçladı. "Zor bir gün geçirdin, sevgilim. İzin ver bana."

Onu yukarı ve aşağı kaldırdı. Kasları ağır olsa da, ona için nasıl hareket etmesi gerektiğini gösterebilirdi. Yavaşça, hafifçe

İçine girdi ve sonra onu geri çekti. Aklını kaçırmadan önce onu çevreleyen her parçasını hissetmek istiyordu.

Yine de bu şekilde nefes almak zordu. Nefesi ciğerlerine girip çıkarken hızını kasıtlı olarak yavaş, olması gerekenden daha yavaş tuttu. Kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Alexia kendini dikleştirdi, hâlâ onun boynunu tutuyor ve onu destekleyebilmesi için arkasına yaslanmaya zorluyordu. Ve sonra tekrar adamın diğer sikinin üzerine düştü. Sertçe. O kadar sertti ki, tam tabanına kadar kaydı ve ikisi de bunun gücüyle inledi. Sonra kendini tekrar kaldırdı ve diğerinin üzerine düştü.

Tıpkı daha önce ona yaptığı gibi. Ama bu sefer bunu yapan oydu. Yerçekiminin tüm ağırlığını ve kendi bedenini kullanarak ona sahip oluyordu. Tekrar tekrar onunla oynadı. Onunla dalga geçtiği gibi onunla dalga geçiyordu.

"Virago," diye nefes aldı, kadın ritmini sürdürürken aklı başında kalmak için elinden geleni yapıyordu. "Benim için gel."

"Önce sen."

"Kahretsin, kadın. Benim için gel!" diye bağırdı ve sonra paramparça oldu.

Onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordu, her bir kas çok fazla olana kadar horozunun etrafında kıvrılıyordu. Boşaldı, her iki siki de aynı anda patladı. Biri kadının içinde, diğeri de onu kendine doğru çekerken arkasındaki taşa sıçradı.

Fortis dudaklarını kızın başının tepesine bastırdı ve ikisi de onun türünden biriyle ulaşılması neredeyse imkânsız olan bir yükseklikten aşağı inerken onu kalbine bastırdı. Ama yine de ulaşmıştı.

Bu kadın onun her şeyi ve daha fazlasıydı. Ve ölmeden önce bunu ona söylememişti.

"Sana ne kadar muhteşem olduğunu söylemeden ölmem gerektiğini düşündüğüm için kendimi asla affetmeyeceğim. Hayatımı ne kadar değiştirdin ve ruhumun diğer yarısı olduğunu sana söylemediğim için ne kadar pişman olurum. Seni seviyorum, Virago. Düşündüğümden çok daha fazla."

Dudaklarını onun göğsüne bastırdı ve başını çevirerek çenesinin altına sıkıştırdı. "Biliyorum, Fortis. Sana kafayı takmış durumdayım. Umarım bunu biliyorsundur. Seni her şeyden çok seviyorum ve senin için hayatımdan vazgeçtiğime asla pişman olacağımı sanmıyorum. Birlikte yaratacağımız gelecek, başka türlü sahip olabileceğim tüm geleceklerden çok daha iyi olacak."

Bu hoşuna gitti.

Taşı sırtını yaslayarak fırtınalı gökyüzüne baktı ve kalbinde hâlâ var olan son gerginliği de içine çekti. "Bir gelecek," diye mırıldandı. "Bunu sevdim."

EOAIY-EOUA

Alexia

T Hey, daha önce olduğu gibi acele etmeden geri döndü. Alexia kendini ona kaptırmak istiyordu. Ve hayatında ilk kez, geri gereken bir görevi yokmuş gibi hissediyordu. Ne de olsa o görevini tamamlamıştı. Etkileyici güce sahip bir undine'i geri getirmiş ve onunla birlikte dünyayı kurtarmıştı.

Bırakalım gerisini diğerleri düşünsün. Yer değiştirmeyi ya da diğer insanların nasıl hissedebileceğini kişi o değildi. O bir askerdi. Hep öyleydi ve hep öyle kalacaktı.

Böylece onunla farklı türden bir savaşa girdi. Fortis dudaklarıyla, dişleriyle ve diliyle savaştı, ikisi de farklı insanlarmış gibi hissederken birbirlerinin bedenlerini yeniden öğrendiler. Sanki ilk kez olmak istedikleri kişi olmalarına izin verilmişti.

Ama sonunda gerçekler ortaya çıktı. En azından bir süreliğine Tau'ya dönmeleri gerekiyordu. Fortis onu kollarına aldı, bacaklarını kuyruğuna ve kollarını boynuna doladığında içinden alçak bir hırıltı yükseldi.

"Bana öyle bakma," diye gürleyerek boynunun kenarına bir öpücük kondurdu. "Gitmeyeceğiz."

"İkimizin de okyanusta yakaladığın balıktan daha doyurucu bir şeyler yemeye ihtiyacımız var." Yine de onun maskaralıklarına güldü.

Onunlayken, kendini onun dünyasıymış gibi hissediyordu. Ve bu bir lütuftu. Bu hayatta elde edebileceğini düşündüğünden çok daha fazlasıydı.

İçini çekti ve alınlarını birbirine bastırdı, solunum tüpünü boynuna yerleştirirken onu bir kez daha ıslattı. Bu günlerde daha kolay yerleştiriliyordu. Bunu pek çok kez yapmıştı, sonunda tıpkı diğer undine eşleri gibi iyileştikçe tekrar kapanmasını engelleyen o küçük yapışkan maddeye sahip olmuştu.

"İyi," diye homurdandı. "Ama seni çalabildiğim ilk an, çalmaya niyetliyim."

"Tabii ki biliyorsun."

Ve onu durduramayacaktı. Birlikte, tekrar Tau'ya yaklaşıp kadar suların içinde döndüler. En azından suda yüzen birkaç ceset görmeyi ummuştu ama şehrin etrafında şüpheli derecede temiz sudan başka bir şey yoktu.

Parlak bir sarı parıltı onlara yaklaştı ve ilk başta bunun Maketes olduğunu düşündü. Ama sonra ışığın parlak bir parıltı olduğunu fark etti ve bunun sığ sulara daha alışık olan denizaltılardan biri olmadığını anladı. Bu bir depthstrider'dı.

Aulax onlara doğru koştu ve nihayet yanlarına ulaşmadan önce bir çığlık attı. "Ben de burada en az bir hafta kalacağınızı düşünüyordum!"

Fortis onu yana kaydırdı ve oğluna uzandı.

Bir kucaklamayla karşılanmayı beklemiyordu. Bu en son ne zaman olmuştu? Hiç olmuş muydu? Fortis oğluyla biraz vakit geçirebilsin diye onu yoldan çekmiş de değillerdi. Aulax onu yakaladı ve en az babası kadar sarıldı. Etrafını saran undine duvarı onu aile birimlerinin daha da derinlerine çekti ve o da...

Bununla ne yapacağını bilmiyordu. Onlara tekrar sarılması mı gerekiyordu? Aulax eliyle saçlarını karıştırdı ve arasında sıkışana kadar onu daha da sert çekti. "Fazla düşünüyorsun. Sadece sarılın ve siz de sarılın."

Buna alışmak epey zaman alacaktı. Ama ikisinin şaşırtıcı sıcaklığına sarıldı ve kendini rahatlamaya bıraktı. Belki yeni ve rahatsız ediciydi ama aynı zamanda ona aitti. Ve bu onun değer verdiği bir şeydi.

Sonunda Aulax geri çekildi ve saçından bir kez daha çekerek onları Tau'ya geri götürdü. "Mira'ya şehri teklif ettiğinde, sanırım ilk başta kabul etmeyecekti. Bu şehirde çok fazla hayalet var ama aynı zamanda heyecanlandığını da düşünüyorum. Daha fazla bağlantı kurdukça bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Tabii ki, Alfa'daki insanların çoğu henüz yalnız bırakılacak kadar güvenilir değil. Böyle bir şehirde değil. Ancak Beta'da çok uzun süredir çalışan ve büyümek için ihtiyaç duydukları alana sahip olmayan pek çok aile vardı. Bu tesis onlar için başka hiçbir şeye benzemeyen bir yuva olabilir."

Alexia'nın umudu hep bu olmuştu. Suyun içinde kıvrımlı koridorlardan birinin etrafında döndüler ve sonra şehirdeki birkaç ay havuzundan birine çıktılar. Burası gemilerin Tau'ya girmeden önce genellikle en az iki kontrol noktasından geçtiği yerd. Şimdi tüm kapılar açıktı.

Birkaç undine, şehirden onları aydınlatan ışık mızraklarının içinde yüzüyordu. Birkaçının elinde tabletler vardı ve savaştan sonra onarılması gerekebilecek şehir parçalarını taramak için onları tutuyorlardı. Droidler de suyun içindeydi ve bazıları hayati önem taşıyan tohumlar ya da yiyecekler gibi görünen şeylerle hızla geçip gidiyordu. Belki de bu kaynakların bir kısmını umutsuzca ihtiyacı olan diğer şehirlere götürüyorlardı.

Bu fikir hoşuna gitmişti. Bu çizgide bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Zenginliği ve her şehrin uzun ömürlü olmasını sağlamak.

"Mira seninle konuşmak istedi," dedi Aulax, Fortis'e değil ona bakarak. "Cesetlerle dolu o odayı düşünüyorum."

"Boğulanlar mı?"

"Hayır. Henüz uyanmamış olan insanlar." Ensesini kaşıdı. "Korkarım onlarla başka kimse ilgilenmeyecek. Su İnsanları onları sevmiyor."

Haklısın. Bu mantıklı.

Fortis onun kolunu tuttu ve gitmeden önce ona bakmasını sağladı. "Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

"Neyi
duydun?"

"Sesi."

Kaşlarını çattı ve olabildiğince dikkatle dinlemeye çalıştı. "Hayır, Fortis. Hiçbir ses duymuyorum."

Bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama sonra aklındaki düşünceleri temizlemek istercesine başını salladı. "Sorun değil. Bazen denizin benimle konuştuğunu unutuyorum. Sadece..."

"Yeni bir ses," diye araya girdi Aulax. "Neden yeni bir ses var?"

İkisi birbirlerine baktı ve kadın çok ama çok önemli bir şeyi kaçırdığından korktu.

"Erkekler mi?" diye sordu yavaşça. "Bu kulağa neden kötü geliyor?"

Birbirlerine bakmaya devam ettiler ve sonra *dinlediklerini* fark etti. Dikkatle. Gözleri buğulanmıştı ve diğer derinsürücülerden bazıları da hareket etmeyi bırakmıştı. Hepsi sanki duyamadığı bir şeyi ya da birini dinliyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

Yutkunarak ay havuzunun kenarına oturdu ve bekledi. Çok geçmeden Mira da ona katıldı. İkisi sessizce tüm bu donmuş denizaltılara bakmaya devam etti, her ne kadar yüksek suda yaşayanlardan bazıları etraflarında hareket etse de. Sanki derinsürücülerin hepsinin birden donduğunu görmek normalmiş gibi.

"Bunun daha önce olduğunu hiç gördün mü?" Alexia sordu.

"Hayır. Ama Arges onlara zarar veren bir şey olmadığını söyledi, bu yüzden çok fazla endişelenmemeliyiz." Mira elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Belki de onları kendi hallerine bırakmalıyız. Derinsürücüler okyanusa diğer türlerinden daha yakındır ve bazen okyanus onlarla konuşur. Bir tanrıça gibi."

"Yeni bir ses olduğunu söylediler."

Omzunun üzerinden Mira'nın sıkıntılı yüz ifadesine baktı ama kızıl saçlı kız Alexia'nın ona baktığını görür görmez yüzündeki ifadeyi çabucak sildi. "Bununla gerektiği zaman ilgileneceğiz. Ama önce şu insanlarla dolu odalar hakkında fikrini almak isterim."

Alexia ayağa kalkarak onunla birlikte yola koyuldu ama kıyafetlerini değiştirmek için nöbetçi odalarından birinde durdu. Islanmıştı ve üzerinde sadece daha iyi günler gördüğü belli olan bir ceket ve pantolon vardı. Mira onu böyle çıplak görünce tepki gösterdiyse de diğer kadın bunu saklamakta çok başarılıydı.

Sonunda, tüm kâbuslarının başladığı odaya doğru . Genetik iyileştirmelerin yapıldığı alana girdiğinde, çocukların hiçbirinin orada olmadığını görmekten memnun oldu.

Mira, bazılarının hâlâ büyümekte olduğu boş tüplere el salladı. "Çocuklarla ne yapacağımızı biliyoruz. Her ne kadar farklı ihtiyaçları olacak olsa da, Beta'ya ve Alfa'dan taşınan birçok kişiye zaten ulaştık. Birçoğunun çocuk bakımı konusunda tecrübesi var ve onlara bunların biraz

alıştıklarından farklı çocuklar. Yeterli zaman ve sevgiyle herkes gibi olacaklarına eminim."

"Bu... güzel." Alexia içinden geçen rahatlamayı anlatacak doğru kelimeleri bulamadı. Tıpkı kendisi gibi olan bu çocukların normal bir hayatı olacaktı. İnsanlar onlardan nefret etmeyecek, korkmayacak ya da sanki çocukların acı çekmesi normal bir şeymiş gibi onları küçük kutulara koymaya çalışmayacaktı.

Onların birer insana dönüştüğünü görecekti. Tıpkı olmaları gerektiği gibi. Çoğundan biraz daha güçlü olsalar ya da biraz daha yetenekli olsalar bile, onlara farklı gözle bakılmayacaktı.

Onlar sadece çocuktu.

Mira sanki bu iki kelimenin altındaki anlamı anlamış gibi ona gülümsedi. "Doktorunuz Barker hayatları boyunca onların kişisel doktoru olmayı teklif etti. Genetik geliştirmeler ve bunun çocuklar ya da bizlerle üremek için ne anlama gelebileceği konusunda şimdiden oldukça endişeli. Hepinizin insanlığın geleceği olabileceğinizi düşünüyor. Soyunuzun geldiği yer biraz sıra dışı olsa bile."

Sırıttı. "Umarım nereden geldiğimizle ilgili en saçma hikayeyi uydururlar. Çocuklara Yukarıdan gelen uzaylılar olduğumuzu söyleyeceğim."

"Olabilirsin. Doktor Barker halkınızın yüzeyde hayatta kalabileceği ya da en azından bunu başarabilecek kadar dayanıklı olabileceği yönünde önerilerde bulundu." Mira omuz silkti. "Kim bilir? Belki bir gün oraya bir yolculuk yaparız ve orada zaten yaşayan başka insanlar keşfederiz."

Bu bir sürpriz olmaz mıydı?

Alexia tüm kişisel kâbuslarına ilham kaynağı olan odadan geçerek yeniden doğanların saklandığı soğuk odaya girdi. Mira'yla birlikte orada durup insanlarla dolu yüzlerce tüpe bakarken nefesi ağzının önünde buğulanıyordu. Her biri diğerinin aynısıydı. Mükemmel bir eşleşme. Dünyanın sonunu getiren yirmi beş kişinin hepsinin bir klonu.

Onlara bakmak tuhaftı. Birkaç adım ilerledi ve önünde asılı duran bir kadının önünde durdu. Daha az bilinen bir Orijinal'in klonuydu. Kadın sosyal bir münzevi olmuştu.

"Clara," dedi Alexia. "Bu, genetik programın başındaki bilim insanlarından biri olan Clara'nın bir klonu."

"Oh, o zaman bazı Orijinaller gerçekten işe yarıyordu, öyle mi?"

"Bazıları. Eskiden çoğu zeki insanlardı. Bilim adamları, doktorlar, Harlow bir fizikçiydi. Ama yüzlerce yıllık yaşam her şeyi sıkıcı hale getirmişti ve bildiği bazı şeylerin asla cevabı olmayacaktı. Neden buradayız, gezegenimizin ötesinde ne yaşıyor, tüm bu bilgiler bu gezegenden çıkamadıkları ve denizin altına gelmek zorunda kaldıkları anda ellerinden alındı." Bir elini buz gibi bardağın üzerine koydu, parmaklarının arasından buz kırıntıları fışkırıyordu. "Ama bu insanlar onlar değil."

"Bu yüzden sizi burada istedik. Küçük bir sorunumuz var. Hepsini uyandırmak ve denizin altındaki şehirlere göndermek zor olacak. Etrafta dolaşan aynı insan sürüsü hiç kimse için... iyi olmayacak." Mira bir elini yüzünde gezdirdi. "Mantiken, hepimiz bunların aynı insanlar olmadığını anlıyoruz. Hiç uyanık olmadılar. Hafızaları bile yok. Ama nereye gittikleri ve onlarla ne yapacağımız konusunda bir karara varmamız gerekiyor. Açıkçası, bu seçimi yapan kişi ben olmamalıyım diye düşünüyorum."

Elbette hepsini uyandırıp her birini halkın üzerine salamazlardı. Yüzlercesi vardı. Farklı yaşlarda bir sürü klon.

Buz gibi soğuk odadan çıktı ve bilgisayarlardan birini açtı. Mira'nın görmesi için yaşam çizelgesini açtı. "Şu anda bu odada sekiz yüz elli dört klon var. Bunların yarısı çoktan kullanıldı. Yeniden doğanlar donduruluyor ve bazı organları alınmışsa tekrar staz haline getiriliyor, ancak hala kullanılabilecek daha fazla organ var. Esasen, sadece bir böbrek veya karaciğeri alsalar bile, daha fazla organ almak ve daha az atık elde etmek için yeniden doğanı canlı tutarlardı."

Mira'nın yüzü tiksintiyle buruştu. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Katılıyorum. Ama her bedenin uygun şekilde kullanıldığından ve israf edilmediğinden emin olabilmelerinin tek yolu buydu." Birkaç şey daha yazdıktan sonra ekranı işaret etti. "Bu bize dört yüz yirmi yedi tane bırakıyor. Bunların yarısı hâlâ zigot aşamasında. Herhangi bir suçluluk hissetmeden sonlandırılabilirler. Hâlâ büyümeye devam ediyorlar."

"Yani sonuçta..."

"İki yüz on iki. Her bir kişinin yaklaşık sekiz versiyonu kaldı. Yetişkin olarak kendi başlarına var olabilen bir grubun ayrı şehirlere yerleştirilmesini öneriyorum. Bir araya gelmeleri pek olası değil." Bir sayıyı işaret etti. "Aslında her birinden iki kişi bir tür ihtiyaç için her zaman hazır durumda."

"Şimdilik Beta'ya gidilebilir. Orada onlara nasıl insan olunacağını gösterecek birini bulabilirim. Diğeri burada kalabilir."

Alexia birkaç sayıyı daha işaret etti. "Ve her biri bebek olan altı tane daha var. İkisi ikiz olarak dünyaya gelebilir."

Yanındaki sandalyelerden birine oturan Mira uzun bir nefes verdi ve yanaklarını şişirdi. "Yani yüz kişi daha var. Bu bize hâlâ ne bırakıyor? Stazda yüz on iki kişi mi?"

Alexia başını salladı. Doğru yerleşmemişti ama bulundukları yer orasıydı. "Onları şimdi uyandıramayız. Oldukları gibi kalmalı ve yavaş yavaş şehirlere eklenmelidir."

"Aynı şeyi burada da yapabiliriz. Beta ve Tau'nun birbirine karışması pek olası değil ama her zaman bir şans vardır."

"Uykuda tutmayı seçtiğimiz yüz kişi." Alexia başını salladı. "Bu yanlış geliyor."

"Hapishane şehrine gitmelerini istemiyorsanız, onları koyacak başka bir yer yok."

"İstemiyorum," diye tersledi Alexia. "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Eninde sonunda uyanacaklar. Ben sadece... Keşke hepsini kurtarabilseydim."

"Hepsini kurtardın." Mira sandalyesini daha da yaklaştırarak bir kez daha rakamları işaret etti. "Eğer sen burada olmasaydın, bu insanlar kim bilir ne için kullanılacaklardı. Şimdi normal bir yaşam şansları var. Alexia, bunu bir işaret olarak kabul etmelisin. Sen olmasaydın, hepsi uyanmak için birkaç yıl daha beklemekten çok daha kötü bir kadere maruz kalacaklardı."

Alexia başını salladı ve bunu aklından geçirmeye çalıştı.

"Beni dinleyin. Dört yüz yirmi yedi kişiyi kurtarıyorsun. Tau'nun kontrol ettiği ve burada olup bitenlerden dikkatini dağıtmak için kullandığı sayısız kişiden bahsetmiyorum bile." Mira onun ellerini tuttu ve sıktı. "Bunun için ihtiyacın olan zamanı ayır. Buna inanmanın kolay olmadığına eminim. Ama gerçek bu."

Gerçeği.

Alexia dudaklarını ısırды ve başını salladı. Buna inanabilirdi. Bir gün.

Ama şimdilik, bu yeni doğanları yaşayabilecekleri evlere götürmeye yardım edecekti. Gerçekten yaşayabilecekleri.

EPILOGUE

Fortis

Fortis yavaşça bu dünyaya geri döndü. O ses, o mezarda duyduğu sestti. Hesaplaşmanın derin sesi hepsini uyarmıştı. ne yaptıklarını.

"Hepiniz insanların artık hayatınızın bir parçası olacağı bir döneme girdiniz. İsteseniz de istemeseniz de. Yüzyıllardır uyuyordum. Bekliyordum. Neyle karşılaşacağınızı ve yakında neyi göreceğinizi biliyorum. Ve size rehberlik edecek olan da benim."

Ve sonra tüm derinsürücülere aynı anda aynı vizyon gösterildi. Bundan ne anlamaları gerektiğinden emin değildi. İnsanlar kendi türleriyle birlikte yüzüyordu. Yeni şehirler, kendi halkını da içine alan şehirler. Su İnsanlarının tüplerin içinde yüzebildiği ve onlar için droidler tarafından erişilen tüm evlerde dinlenebildiği tüm odaları gördü. Onlara yiyecek getiren metal kollar, birbirleriyle kararlar alan insanlarla dolu devasa alanlarda insanlarla birlikte çalışmalarına izin veriyordu. Çocuklar da vardı. Daha küçük kuyruklu, iki kuyruklu çocuklar, İnsanlara benzeyen çocuklar ve onun halkı birbirine karıştı.

Bu iyi bir gelecekti ama kendi türünden pek çok kişinin korkacağını biliyordu. Bu onların hayatlarını temelden değiştirecekti. Artık Su İnsanları insanlardan kaçmak zorunda kalmayacak ya da onlarla savaşmayı beklemeyecekti. Onlar... iç içe olacaklardı.

Nihayet etrafındaki dünyayı görebildiğinde, önce oğluna baktı. Aulax'ın yüzünde parlak bir gülümseme ve gözlerinde büyük bir umut vardı. "Geleceğimiz bu mu baba?"

"Sanırım öyle."

"İnanamıyorum..." Aulax şaşkın bir kahkaha attı. "O zaman işe yaradı. Yaptığımız her şey. İşe yaradı."

Öyle de oldu. Hiçbirinin tahmin edemeyeceği kadar işe yaramıştı. Zamanın dokusunu değiştiren bir şey yaratmışlardı. Ve o, bunun meyvelerini verdiğini görmek için çok heyecanlıydı.

"Ve ben de burada seninle birlikte bunu deneyimleyebiliyorum," diye mırıldandı başını arkaya atıp gülmeden önce.

Oğluyla birlikte gelecek için seviniyorlardı. Mitera gibi dehşete kapılanlar olduğunu biliyordu. Onlar bu yeni geleceğin neresinde yer alacaklarını bilmiyorlardı ama o ailesinin tam olarak nerede alacağını biliyordu. Her şeyin tam kalbine.

Alexia, Mira ile birlikte geri döndü ve hayatının onunla daha yeni başladığını biliyordu.

"Yeniden doğanların bir kısmını taşıyoruz. Droidler çoktan nakil araçlarını hazırlamaya başladılar ama gemilere rehberlik edecek bazılarınıza ihtiyacımız olacak," dedi Alexia. "Droidler gidecekleri yere ulaşabilirler ama oraya güvenli bir şekilde varamayacaklarından endişeliyim. Yeniden doğanlar önemli."

"Nereye gidiyorlar?"

"Beta, şimdilik. Taşınması gereken elli kapsül var, yirmi beş yetişkin ve yirmi beş çocuk."

Başını salladı ama sonra ona doğru uzandı. "Benimle gel. Onlara birlikte rehberlik ederiz ve sen de onları yeni evlerinde görebilirsin."

Fortis bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bu insanları sağ salim görmek için neredeyse tüm hayatından vazgeçmişti. Bu kapanışa, hedeflerine ulaştıklarını ve sıcak kollara uyandıklarını bilmeye ihtiyacı olacaktı. Biliyordu çünkü oğlundan vazgeçiyor olsaydı o da aynı şeye ihtiyaç duyardı.

Tereddüt etmeden suya atladı ve yola çıkmadan önce nefes alabildiğinden emin oldu. Aulax da onlara katılmış, oğlu ona yeni uyanan deniz tanrısının gördüğü vizyonu .

"Başka bir tanrı mı?" diye sordu Fortis, genç adam ona her an daha karmaşık bir hikâye anlatmaya devam ederken oğlunun sözünü kesmeden. "Bu konuda endişelenmeli misin?"

Belli belirsiz. Bir parçası onlarla kimin konuştuğundan emin değildi ve ne tür bir yaratığın böyle bir güce sahip olabileceğinden korkuyordu. "Deniz gizemlidir. Denizin dibinde neyin uyandığını bilmiyorum ama amacının bizimkine benzediğini biliyorum. İnsanların ve Su İnsanlarının birlikte çalışmasını istiyor."

"O zaman kalabilir." Adam onu araca doğru sürüklerken kadın elini adamın koluna sürttü.

Tuhaf bir droid canavarıydı. Beklediğinden daha çok bir gemiye benziyordu, çünkü bu yaratık kapsülleri toplamak için yapılmıştı. Kenarlardaki birkaç kol, kapsülleri şehirden koparıyor ve yumurta çuvalları gibi yanlara bırakıyordu. Buna benzeyen bir derin deniz yaratığı olduğundan emindi.

Yüzünü buruşturarak, yola çıkmadan önce son kapsüllerin yüklenmesini izledi. Gemi, tek bir kapsül yer değiştirene kadar dikkatle hareket ederek uçuşunun üzerinde ilerledi. Uçuşuma doğru sürüklenen ve sönmeden önce ışıkları yanıp sönen parlayan yumurta çuvalını fark etmekten kendini alamadı.

"Hayır!" Alexia onun koluna yapışmadan önce nefesini tuttu. "Gidip onu almalıyız."

Ama sonra o derin, acılı sesin zihninde yeniden gürlediğini duydu.

"O," diye sesleniyordu ve orada çok fazla ilgi vardı.

Zihninde bir görüntü belirdi ama sonra bunun bir görüntü olmadığını fark etti. Denizin dibindeki tanrının gördüğü şeyi görüyordu. Mühürlü bir mezar, yüzyıllardır kapalı olan ve derinden nefret ettiği bir mezar. Giriş karanlıktı ve yüzyıllar boyunca dışarı çıkmaya çalışmaktan dolayı çizik izleriyle kaplıydı. Ama o ana kadar bunu hiç başaramamıştı.

Şimdi kenarda bir ışık vardı. Kocaman, yeşil, pençeli bir elin keskin bir pençeyi kenara sıkıştırıp açmaya başlayabileceği bir çatlak. Bu pençe yavaş yavaş kıpırdandı ve sonunda kırılıp açılana kadar açıklığı gittikçe büyüttü.

Fortis tanrıyla birlikte düştü, vücudundaki zayıflığı ve ne kadar büyük olduğunu hissetti. Çok iriydi. Fortis'in hayatında hiç hissetmediği kadar büyüktü, kuyruğu yırtık pırtık ve yıpranmıştı. Ve çamura batan ellerine baktığında, Fortis derisinin neredeyse yarı saydam olduğunu fark etti. Altındaki kemiklere kadar görebiliyordu.

Tanrı parmaklarını bükerek ellerini yumruk haline getirdi ve aniden tüm o kemikler parladı. Fortis derisinin içinden iskeletini görebiliyordu ve

bu yaratık her neyse, kendi türlerinden biri olmadığını biliyordu. Ama aynı zamanda bir tanrı da değildi.

Yıllardır kapana kısılmıştı. Yüzyıllardır. İnsanların yaptığı bir mezarda sıkışıp kalmıştı ama bunun için hepsini yok etmek istemiyordu. Hayır, herkesin yaptığıının kefarecini tek bir kişinin ödemesini istiyordu.

Ve o kapsül, uçuruma düşmek, onun yüzyıllardır çektiğı acı ve eziyeti telafi etme fırsatıydı.

Gözlerindeki görüntü kaybolup kapsül daha da derinlere doğru sürüklenirken, Fortis Alexia'yı göğsüne biraz daha sıkı bastırdı. "Deniz kendisine yapılanlar için tazminat talep ediyor."

"Orijinallerin ölümü yeterli değil miydi?" diye hırladı.

"Hayır. Denizin canlı birine ihtiyacı var." Kapsüle acıyarak baktı ve sonra geminin geri kalanına dönerek onunla birlikte ilerlemeye devam etti. "Artık yapabileceğimiz bir şey yok. O her kimse, bir tanrının hizmetkârı olarak uyanacak."

Alexia başını salladı, belki de ilk kez onun tuhaf sözlerine inanmıştı. Ve birlikte, sonunda yeterince fedakârlık yapıldığını bilerek daha parlak bir geleceğe doğru yöneldiler.

Ackfowledgmefıs

Tüm bu yaratıklar arasında ne kadar çılgın bir yolculuk. Derin Sular serisinde yazmayı çok sevdim, derinden ve muazzam bir şekilde sevdim. Bu kitap.... aşkımı yeniledi. Her şeye, sanırım? Sadece yazmak, yaratıcı olmak ve hepinizle kurduğum ilişki. Hepsi çok harika, heyecan verici ve özgürleştirici.

Bu yüzden bu seriyi başlatan ve balık adamlarla sikişmekten memnun olduğunu söyleyen her birinize teşekkür ederim.

Kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en iyi insanlarsınız.

About the Author

Emma Hamm, Maine'de bir yabanmersini tarlasında yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. Ona evini, masalları, zihnini kurcalayan mitleri ve efsaneleri hatırlatan öyküler yazıyor.

Şöminenin yanında bir fincan çay ve üç Maine Coon kedisi ondan habersiz patilerini suya daldırırken bulunabilir.

Yeni hikayelerle ilgili güncellemeler için Bültenime abone olun!

www.emmahamm.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi